EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

Arcaşul Verde

THE GREEN ARCHER

CUPRINS:

I. Un reportaj bun.
II. Omul fără frică.
III. John Wood din Belgia.
IV. Săgeata verde.
V. Abe Bellamy şi secretarul său.
VI. Jim Featherstone – un om care nu face nimic.
VII. Un om chemat la cartierul general al poliţiei.
VIII. Fay se întâlneşte cu un vechi prieten.
IX. Arcaşul verde.
X. Batista.
XI. Obiceiurile lui Abe Bellamy.
XII. Valerie şi glezna ei scrântită.
XIII. Ucigaşul de copii.
XIV. Câinii de La Garre.
XV. Nota de plată a gazului.
XVI. Câinii aud un zgomot.
XVII. La Lady’s Manor.
XVIII. La El Moro.
XIX. Soţia lui Julius.
XX. Un avertisment.
XXI. Câinii nou-aduşi.
XXII. Numele din ziar.
XXIII. Spike face o vizită.
XXIV. Marea aventură.
XXV. „Coldharbour Smith”
XXVI. Hăituiala.
XXVII. Butonul de manşetă.
XXVIII. Vizita Valeriei La Garre.
XXIX. Celulele castelului.

XXX. Povestea.
XXXI. Noul majordom îşi arată colţii.
XXXII. Percheziţia.
XXXIII. Explicaţiile lui Jim.
XXXIV. Clubul Golden East.
XXXV. Un avertisment dat lui Smith.
XXXVI. Declaraţiile lui John Wood.
XXXVII. Apare un om.
XXXVIII. Termometrul.
XXXIX. Femeia căruntă.
XL. Arcaşul.
XLI. Îndoiala.
XLII. Lui Fay i se face o ofertă.
XLIII. Donjonul gol.
XLIV. Fay îşi calcă principiile.
XLV. Raidul.
XLVI. Vizita Valeriei la clubul Golden East.
XLVII. Fay primeşte un mesaj.
XLVIII. Julius intră în acţiune.
XLIX. Interogarea lui Lacy.
L. Evadarea lui Savini.
LI. Săgeata verde.
LII. Omul din barcă.
LIII. O ofertă şi un refuz.
LIV. Găsit în barcă.
LV. Valerie povesteşte.
LVI. Zgomote nocturne.
LVII. Capcana.
LVIII. Un vizitator din Belgia.
LIX. Întâlnirea Valeriei cu John Wood.
LX. O gaură în zid.
LXI. Puştile de vânătoare.
LXII. Căsuţa din pădure.
LXIII. Bellamy află despre doamna căruntă.
LXIV. „Domnul Bellamy a murit”
LXV. Prins în cursă.

LXVI. Asediul.
LXVII. Un Arcaş verde la Lady’s Manor.
LXVIII. Lacy în celulă.
LXIX. Omul din Cloister Wood.
LXX. Inundaţia.
LXXI. Ultima vizită a Arcaşului verde.
LXXII. Apa se ridică.
LXXIII. Julius usucă banii.
LXXIV. Secretul Arcaşului verde.

I.

Un reportaj bun.

Spike Holland mâzgăli ultimul cuvânt pe ultima foaie a articolului său, trase două linii orizontale pentru a atrage atenţia tuturor celor interesaţi că acesta e sfârşitul şi ţinti cu tocul în rama ferestrei. Peniţa se înfipse, iar tocul decolorat tremură o clipă.

— Nici o altă mână nedemnă nu va mai comite o literatură atât de josnică cu instrumentul fanteziei mele – spuse el.

Celălalt reporter care se afla cu el în cameră ridică privirea spre Spike.

— Despre ce-ai scris?

— Despre expoziţia de câini de ieri – răspunse Spike calm. Tot ce ştiu despre câini e că la un capăt latră, iar la celălalt dau din coadă. Syme m-a trimis. Zice că un reporter de crime trebuie să ştie şi ce-i ăla un câine poliţist. Mintea lui Syme lucrează prin ricoşeu. El nu ia lucrurile cum sunt în realitate, gândeşte prin sugestii. Adu-i un reportaj senzaţional despre o spargere la o bancă şi te trezeşti că-ţi cere să-i scrii un articol despre ce mănâncă la prânz directorii de bancă. Celălalt reporter îşi împinse scaunul înapoi.

— E un mod de a gândi pe care-l întâlneşti aproape pretutindeni – spuse el. Îndrăznesc să afirm că cei din

breasla noastră par obtuzi şi bătuţi în cap în comparaţie cu confraţii americani.

— Nici gând – răspunse Spike prompt. Toţi cei care stau la birou formează o rasă aparte şi sunt incapabili din fire să vadă lucrurile cu ochii unui reporter de teren. Cu alte cuvinte, nu sunt destul de normali. Ascultă-mă pe mine. Singura diferenţă dintre redactorii englezi şi cei americani e de nomenclatură. Toţi gândesc prin ricoşeu.

Suspină şi îşi sui picioarele pe birou. Spike era un tânăr pistruiat, cu o claie de păr roşu.

— Expoziţiile de câini sunt desigur interesante… – începu el din nou, când uşa se deschise violent şi un om într-o cămaşă cu mâneci scurte le aruncă o privire feroce prin nişte ochelari uriaşi.

— Spike, am nevoie de tine. Ce treabă ai acum?

— Mă duc să-l văd pe acel Wood în legătură cu căminul de copii. Iau masa cu el.

— Poate să aştepte.

Îi făcu un semn cu mâna şi Spike îl urmă în cămăruţa pe care o ocupa acesta.

— Îl cunoşti pe Abel Bellamy, tipul ăla de la Chicago… milionarul?

— Abe? Mda… A murit? întrebă Spike plin de speranţe. Nu face să scrii despre el decât atunci când nu te mai poate da în judecată pentru defăimare.

— Îl cunoşti bine? întrebă Syme.

— Ştiu că-i din Chicago, că a câştigat milioane cu construcţiile şi că e un tip dur. Locuieşte în Anglia de vreo opt-nouă ani. Mi se pare că… şi-a cumpărat un castel în toată regula… şi că are un şofer mut…

— Amănuntele astea le cunosc şi eu, pot fi găsite în orice Who’s Who – răspunse Syme nerăbdător. Vreau sa ştiu dacă-i genul de om care caută publicitate. Cu alte cuvinte, dacă Arcaşul Verde e o fantomă sau vreo invenţie ca să-şi facă reclamă?

— O fantomă?!

Syme întinse mâna, luă o foaie de hârtie şi i-o trecu peste birou americanului uluit. Nota era evident scrisă de cineva pentru care regulile limbii engleze rămăseseră mistere de nepătruns.

Stimate Domn, Arcaşul Verde a apărut la castelul Garre. Lacheul, domnul Wilks, l-a văzut. Stimate Domn, Arcaşul Verde a intrat în camera domnului Bellamy şi a lăsat uşa deschisă. A fost văzut şi în parc. Toţi servitorii părăseşte castelul. Domnul Bellamy spune că va concedia pe oricine vorbeşte despre Arcaşul Verde, dar toţi servitorii pleacă.

— Şi cine dracu e Arcaşul ăsta Verde? întrebă Spike mirat.

Domnul Syme îşi potrivi ochelarii şi zâmbi. Pe Spike îl uimi această pâlpâire de umanitate de pe chipul şefului său.

— Arcaşul Verde de la castelul Garre a fost la un moment dat cea mai celebră fantomă din Anglia – răspunse el. Nu râde, fiindcă nu-i nimic comic la mijloc. Arcaşul autentic a fost spânzurat în 1487 de unul din membrii familiei de Curcy, proprietarii castelului Garre.

— Formidabil! Cum de mai ţii minte toate astea? îl întrebă Spike, cuprins de admiraţie.

— Lasă glumele. Arcaşul a fost spânzurat fiindcă vâna căprioare şi cred că mai există şi azi bârna de stejar de care a fost atârnat. Sute de ani, fantoma lui a bântuit castelul Garre, apărând pentru ultima oară în 1799. A devenit o figură legendară în ţinutul Berkshire. Acum, dacă poţi să iei în serios scrisoarea asta, trimisă desigur de unul dintre servitori care a fost concediat sau a plecat de bună voie, fiindu-i teamă, s-ar părea că prietenul nostru verde a reapărut.

Spike se încruntă şi strâmbă din buze.

— Orice fantomă care-i dă târcoale lui Abe Bellamy îşi merită soarta – spuse el. Cred că Arcaşul Verde e parţial o legendă, parţial o istorie. Vrei să vorbesc cu Abe?

— Întâlneşte-te cu el şi convinge-l să te lase să stai o săptămână la castel.

Spike respinse energic propunerea.

— Nu-l cunoşti! Dacă-i cer aşa ceva, mă dă afară în brânci. Am să iau legătura cu secretarul lui, un tip numit Savini. O corcitură între un asiatic şi un european, sau cam aşa ceva. Poate mă ajută el. Se pare deci că Arcaşul Verde s-a mulţumit doar să lase deschisă uşa lui Abe.

— Încearcă şi cu Bellamy, găseşte un pretext pentru a pătrunde în castel. Să nu uit, castelul l-a cumpărat acum vreo şapte-opt ani, plătind pe el o sută de mii de lire. Fă rost de un reportaj. N-am mai avut de ani de zile un reportaj bun. Nimic nu te împiedică să iei masa la prânz cu Wood. Am nevoie şi de reportajul despre el. Unde mâncaţi?

— La restaurantul Carlton. Wood n-a stat la Londra decât câteva zile. La noapte se întoarce acasă, în Belgia.

Syme consimţi.

— O să-ţi vină cu atât mai uşor. Bellamy locuieşte la hotelul Carlton. Ai prilejul să-i vezi pe amândoi.

Spike se îndreptă spre uşă.

— Reportaje despre fantome şi cămine de copii! exclamă el sarcastic. Iar eu tânjesc după o crimă misterioasă. Ziarul ăsta n-are nevoie de un reporter de crime, ci de un scriitor de poveşti.

— Te-ai descris perfect! răspunse Syme, întorcându-se la treburile lui.

II.

Omul fără frică.

Zornăitul şi zăngănitul oţelului ce se loveşte de oţel, păcănitul sacadat al aparatelor electrice de nituit, vacarmul înfundat al maiurilor şi al ciocanelor sunau ca o muzică în urechile lui Abel Bellamy. Stătea la fereastra salonului, cu mâinile la spate şi cu privirea pironită asupra unei scene pe care o putea privi ore întregi. În faţa hotelului se construia o clădire înaltă. Scheletul ei de oţel domina casele pitice din dreapta şi stânga.

Pe stradă, dedesubt, se strânsese un mic grup de oameni care urmăreau cu gura căscată o traversă ce se înălţa prinsă de un cablu manevrat de o macara imensă. Bara de

oţel se ridica tot mai sus, mişcându-se cu o încetineală maiestuoasă. Abe Bellamy mormăi nemulţumit. Traversa nu era fixată într-un echilibru corect. Cunoştea până şi fracţiunea de centimetru de unde ar fi trebuit prinsă.

Dacă nelegiuirile oamenilor ar fi scrise cu litere de sânge în locul unde au fost înfăptuite, aşa cum se credea în antichitate, numele lui Abel Bellamy ar trebui să se afle proiectat cu litere imense şi roşii în nenumărate locuri. La o fermă săracă din ţinutul Montgomery, din statul Pennsylvania, sau în celula mohorâtă a închisorii din Pentonville – ca să nu pomenim decât două locuri.

Abe Bellamy nu suferea niciodată de insomnie când se gândea la trecut. Căinţa era străină firii lui şi nu cunoştea teama. Făcuse multe fapte rele şi se simţea mulţumit. Amintirea îngrozitoare a vieţilor sfărâmate mişeleşte, a suferinţelor cauzate cu premeditare, a copiilor lăsaţi în mizerie şi nenorocire, a unei femei urmărite şi ucise cu o ură bestială, numai pentru a-şi satisface un orgoliu monstruos, nu-i tulburase niciodată, nici măcar o clipă, liniştea sufletească. Dacă se gândea vreodată la aceste lucruri, o făcea cu un sentiment de mulţumire.

I se părea drept ca cei care i se opun să fie loviţi. Soarta îl favorizase din plin. La douăzeci de ani cărase cărămizi în spinare. La treizeci şi cinci de ani ajunsese milionar. La cincizeci şi cinci de ani, milionul se înzecise, îşi scuturase papucii de praful oraşului unde se îmbogăţise şi plecase în Anglia, devenind un aristocrat ce trăieşte la ţară, proprietarul unui domeniu pe care floarea nobilimii engleze îl câştigase cu spada şi îl ridicase cu sudoarea sclavilor şi din frica lor.

De treizeci şi cinci de ani dispunea de puterea de a face rău. De ce să n-o recunoască? N-avea ce regreta, dată fiind situaţia lui actuală. Măsura un metru optzeci şi doi, iar la cei şaizeci de ani ai lui avea forţa unui taur tânăr. Dar nu din cauza fizicului său se întorcea lumea după el pe stradă. Urâţenia lui fascina, iar faţa imensă şi congestionată era

brăzdată de o puzderie de cute şi adâncituri. Avea un nas mare, turtit şi lucios, o gură largă, cu buze groase. Colţul ridicat al gurii îi dădea aerul că rânjeşte tot timpul.

Nici nu se mândrea, nici nu se ruşina de urâţenia lui. Se împăcase cu ideea fizicului său, aşa cum se împăcase cu dorinţele lui, considerându-le fireşti.

Acesta era Abel Bellamy, domiciliat mai înainte la Chicago, iar acum la castelul Garre, în Berkshire – un om născut fără darul de a iubi.

În picioare, lângă fereastra largă a hotelului, urmărea cum se desfăşoară munca peste drum. Nu ştia şi nici nu-l interesa cine era constructorul sau ce se construia. Oamenii care se mişcau prudent pe punţile strâmte şi primejdioase erau, momentan, ca şi oamenii lui. Începu să bombăne când privirea lui ageră surprinse un grup de trei nituitori care, scăpaţi de supraveghetor, îşi pierdeau vremea.

Instinctiv, privirea i se întoarse fulgerător la traversa ce se bălăbănea în aer. Ceva în el îi spuse: pericol! Cu toate reflexele lui rapide, nu văzu accidentul. Unul din capetele traversei lovise o platformă pe care lucrau doi muncitori. Auzi trosnetul platformei care se prăbuşea, acoperind zgomotele circulaţiei de pe stradă, şi surprinse un om ce se încleştase disperat de o schelă… Apoi totul căzu, rostogolindu-se şi dispărând între stivele de cărămizi şi maşinile de făcut mortar din dosul gardului înalt de scânduri care împrejmuia clădirea.

— Hm! făcu Abe Bellamy.

Se întrebă ce-o să facă antreprenorul. Care erau oare legile acestei ţări în care îşi stabilise de şapte ani domiciliul? Dacă ar fi fost el antreprenorul, ar fi trimis pe loc avocatul ca să discute cu văduva, mai înainte ca ea să afle de moartea soţului, şi s-o facă să iscălească un act de renunţare la orice pretenţie până să-şi dea seama că e lăsată pe drumuri. Englezii lucrau însă încet.

Uşa salonului se deschise. Abe Bellamy întoarse capul. Julius Savini era obişnuit să fie primit cu o strâmbătură, dar

de data asta simţi că se întâmplase ceva mai important, căci faţa lui Abe Bellamy trăda altceva decât rictusul plin de reproşuri pe care i-l rezerva în fiecare dimineaţă.

— Ascultă, Savini, te aştept de la ora şapte. Dacă ai de gând să mai lucrezi pentru mine, trebuie să vii înainte de prânz, ai priceput?

— Îmi pare rău, domnule Bellamy. V-am spus de aseară c-am să întârzii. M-am întors de la ţară de câteva minute.

Atitudinea şi vocea lui Julius Savini erau aproape umile. Nu degeaba era de un an secretarul lui Bellamy. Învăţase că era inutil să discute în contradictoriu cu patronul său.

— Vreţi să primiţi pe un reporter de la ziarul Globe, domnule? continuă el.

— Un gazetar? întrebă Bellamy bănuitor. Ştii bine că nu primesc niciodată gazetari. Ce vrea? Cine e?

— E Spike Holland, un american – spuse Julius aproape scuzându-se.

— Să nu-ţi închipui că asta mi-l face mai simpatic – replică tăios Bellamy. Spune-i că nu pot să-l primesc. Nu mă interesează indivizii de genul ăsta. Ce pofteşte? Ar trebui să ştii, fiind secretarul meu, nu?

— Vrea să discute despre Arcaşul Verde.

Julius ezitase înainte de a vorbi.

Abe Bellamy se întoarse cu un aer fioros.

— Cine a trăncănit despre Arcaşul Verde? Tu, nemernicule!

— Eu n-am discutat cu nici un reporter – zise Julius posac. Ce să-i spun?

— Spune-i să se ducă… trimite-l încoa'!

Dacă nu-l primea, era posibil ca reporterul să inventeze singur cine ştie ce, se gândi bătrânul. Se temea puţin de ziare. Din cauza unei gazete se produsese încurcătura de la Falmouth. Julius introduse în curând pe reporter.

— Nu-i nevoie să rămâi! se răsti Bellamy la secretar, iar după ce acesta ieşi, mârâi: Doriţi o ţigară de foi?

Împinse cutia pe masă cu gestul cu care azvârli un os unui câine.

— Mulţumesc, domnule Bellamy – răspunse Spike pe un ton rece – dar nu fumez ţigările de foi ale milionarilor. M-ar face să nu-mi mai placă ale mele.

— Mă rog. Ce doreşti? i se adresă cu brutalitate Bellamy, privind printre pleoapele întredeschise pe reporterul roşcovan.

— Umblă zvonul că la castelul Garre bântuie o fantomă, domnule Bellamy, un Arcaş Verde.

— E o minciună! răspunse celălalt prompt, de fapt exagerat de prompt.

Dacă Bellamy s-ar fi arătat indiferent la întrebare, Spike s-ar fi putut înşela. Promptitudinea cu care se grăbise să dezmintă trezi însă pentru prima oară interesul reporterului.

— Cine ţi-a vorbit de povestea asta? întrebă Bellamy.

— O ştiu dintr-o sursă demnă de încredere – răspunse Spike prevăzător. După informaţiile noastre, Arcaşul Verde de la Garre a fost văzut la castel şi se pare că a intrat şi a ieşit din camera dumneavoastră…

— E o minciună! Tonul lui Abe Bellamy deveni violent. Servitorii ăştia englezi, complet ţicniţi, văd fantome peste tot. E adevărat că într-o noapte am găsit uşa de la dormitor deschisă, dar cred că asta s-a întâmplat fiindcă am uitat s-o închid. De la cine ai informaţiile?

— Din surse diferite – minţi Spike – şi fiecare relatare e verosimilă. Oricum, domnule Bellamy – continuă el zâmbind – povestea nu-i lipsită de interes, căci o fantomă ridică întotdeauna valoarea unui vechi castel.

— N-ai câtuşi de puţin dreptate – spuse Abe Bellamy, profitând pe loc de ocazia ce i se oferea – dimpotrivă, i-o scade, iar dacă pomeneşti un singur cuvânt despre fantomă în ziarul dumitale, vă dau în judecată pentru calomnie. Ai priceput, tinere?

— Poate că fantoma o să pună singură în mişcare totul – răspunse Spike amabil.

Coborî scările fără să fi ajuns la o hotărâre. Abe Bellamy nu era tipul comun de milionar care îşi stabileşte reşedinţa în Anglia şi intră aproape automat în rândurile lumii bune engleze. Individul era un mitocan, cu o spoială de educaţie şi lipsit complet de ambiţii mondene – Spike spera să nu se înşele asupra lui Bellamy.

Când ajunse în hol, îl găsi pe Julius discutând cu un om înalt, cu barbă căruntă, tipul muncitorului prosper. Julius îi făcu semn lui Spike să-l aştepte.

— Cunoaşteţi camera, domnule Creager, nu-i aşa? Domnul Bellamy vă aşteaptă.

După ce omul dispăru, Julius se întoarse spre reporter.

— Ce-a zis?

— A negat toată istoria. Serios, Savini, e ceva adevărat în treaba asta?

Julius Savini dădu sceptic din umerii săi firavi.

— Nu ştiu cine v-a spus aiureala asta, iar eu, unul nu vă pot oferi nici un fel de informaţie. Bătrânul mi-a făcut un scandal infernal, fiindcă şi-a închipuit că eu am trăncănit.

— Atunci e adevărat – răspunse Spike. Ai văzut vreo fantomă lugubră umblând pe lângă pereţii fortificaţi? Ascultă, avea lanţuri?

Julius clatină din cap.

— N-ai să afli nimic de la mine, Holland, căci trebuie să-mi păstrez postul.

— Cine era tipul pe care l-ai trimis sus? Părea un poliţist.

Julius rânji.

— Şi el m-a întrebat despre tine acelaşi lucru când te-a văzut coborând. Se numeşte Creager şi e – ezită – n-aş spune un prieten, ci o cunoştinţă de-a bătrânului. E pensionar probabil. În orice caz vine în vizită foarte regulat, şi-mi închipui că nu vine degeaba. Bătrânul nu mă mai cheamă acum până nu-i pleacă musafirul. Hai să bem un cocteil.

Spike îl refuză. În timp ce continuau să discute, spre marea surpriză a lui Julius, Creager coborî scările cu o expresie furioasă.

— Nu vrea să mă primească decât la ora două – spuse el cu o mânie reţinută. Îşi închipuie c-am să-l aştept? Dacă asta îşi închipuie, atunci greşeşte. Poţi să-i comunici ce-am spus, domnule Savini.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Julius.

— A zis la ora două, recunosc. Dar am sosit în oraş mai devreme şi de ce să aştept până după-amiază? De ce nu mă poate primi acum, dimineaţa? întrebă bărbosul iritat. Mă tratează ca pe-un câine. Crede că sunt la discreţia lui. Făcu un gest semnificativ cu degetul. E nebun de furie din cauza unui reporter. Dumneata eşti ăla, nu? întrebă el.

— Da, eu sunt – răspunse Spike.

— Spune-i din partea mea – individul numit Creager se întorsese spre Julius şi-l împungea cu degetul în piept pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale – că vin la ora două şi că vreau să am cu el o discuţie lungă, căci altfel o să am şi eu o scurtă întrevedere cu un ziarist.

Când îşi termină ameninţarea, plecă.

— Savini – spuse Spike încet – încep să miros că-i rost de un reportaj bun.

Savini urca însă scările câte două trepte o dată, pentru a ajunge mai repede la patronul său furios.

III.

John Wood din Belgia.

Spike se uită la ceas. Era unu fără cinci. De-abia se aşeză la o măsuţă ca să-şi aştepte invitatul, că îl şi văzu pe John Wood, un om remarcabil, intrând grăbit prin uşile batante ale restaurantului. Era înalt, încărunţit prea devreme, cu o figură de o frumuseţe neobişnuită. Avea ochii vii, iar buzele lui sensibile păreau să vorbească chiar şi atunci când stăteau nemişcate.

John Wood strânse cu căldură mâna reporterului.

— N-am întârziat? întrebă el. Am fost foarte ocupat toată dimineaţa. Vreau să prind trenul de două şi jumătate pentru continent, şi asta înseamnă că trebuie să mă grăbesc.

Intrară împreună în imensa sala de mese a restaurantului, iar oberchelnerul îi conduse într-un colţ, la o masă retrasă. Aruncând o privire furişe la chipul delicat al invitatului său, Spike nu se putu împiedica să nu se gândească la contrastul dintre acesta şi urâţenia fascinantă a omului pe care tocmai îl părăsise. John Wood era opusul lui Abe Bellamy: un suflet bun, o privire care zâmbea tot timpul. Până şi mişcările lui erau vioaie şi energice, iar mâinile lungi şi musculoase păreau cuprinse de un fel de nelinişte.

— Ce doreşti să ştii? Poate că reuşesc să-ţi spun totul până ne aduce supa. Sunt american…

— Asta n-aş fi crezut – se miră Spike, iar John Wood întări cele spuse dând din cap.

Trăiesc de foarte mult timp în această ţară – continuă el. De fapt, n-am mai fost pe-acasă de… – se opri – mulţi ani. Nu vreau să discut prea mult despre mine şi am să trec cât se poate de repede în revistă virtuţile mele. Locuiesc acum în Belgia, într-o localitate numită Wenduyne. Am înfiinţat acolo un cămin pentru copiii tuberculoşi, pe care am de gând să-l mut anul acesta în Elveţia. Sunt inventatorul sistemului de carburaţie Wood, sunt necăsătorit… şi cred că asta-i tot ce am de spus.

— Doream să vorbesc cu dumneavoastră mai ales despre acest cămin pentru copii – zise Spike. Am citit un reportaj despre el în ziarul Belgianul independent. Scria acolo că strângeţi fonduri cu scopul de a înfiinţa în fiecare ţară din Europa câte o şcoală pentru mame. Întrebarea noastră, domnule Wood, e în ce consta această şcoală pentru mame?

Bărbatul cărunt se lăsă pe spătarul scaunului şi reflectă un timp înainte de a răspunde.

— În fiecare ţară europeană, şi mai ales în această ţară, există problema copiilor nedoriţi. Poate că „nedoriţi” nu e

cuvântul cel mai potrivit. O văduvă rămâne fără nici un ban, dar cu obligaţia de a creşte unul sau doi copii. Îi e imposibil să-şi câştige existenţa, dacă nu are pe cineva care să se îngrijească de copii, iar asta cere bani. Mai sunt apoi copii a căror venire pe lume îi îngrozeşte pe părinţi, a căror naştere e o nenorocire şi care sunt duşi iute într-o casă jalnică, unde, pentru câţiva dolari pe săptămână, o femeie se angajează să-i îngrijească şi să-i crească. Aceste doici de ţară ajung anual, în unele ţări, în faţa tribunalului, sub învinuirea că au neglijat sau ucis aceste fiinţe neajutorate.

Şi îşi expuse în continuare planul, care consta în înfiinţarea unor mari şcoli pentru mame, unde să fie aduşi copiii nedoriţi pentru a fi îngrijiţi de un personal competent.

— Primim pentru practică, în schimbul unei sume, pe cele ce vor să-şi desăvârşească cunoştinţele în arta de a creşte copii mici. Cred că peste un timp aceste şcoli au să se poată întreţine singure, iar noi vom da cu siguranţă lumii tineri sănătoşi şi apţi să înfrunte greutăţile vieţii.

Tot timpul mesei discută doar despre copii – bucuria vieţii lui. Vorbi entuziasmat despre o mică orfană din Germania, adusă de curând la căminul lui din Belgia, şi se înflăcără atât de tare, încât ceilalţi comeseni se întoarseră spre el.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Wood, dar aveţi o pasiune cam ciudată.

Wood râse.

— Ai dreptate – spuse el, apoi, brusc, întrebă: Cine sunt aceştia?

Un mic grup, format din doi bărbaţi şi o femeie, intrase în sala de mese. Primul bărbat era înalt şi slab, cu părul alb şi cu o faţă foarte melancolică. Însoţitorul său, un tânăr elegant, putea să aibă între nouăsprezece şi treizeci de ani. Era genul de om care lasă impresia că nu trăieşte decât pentru croitorul lui. De la părul său blond şi lucios până la vârful pantofilor de lac, arăta ca o reclamă vie a serviciilor competente pe care le poate aduce un valet. Privirile lui Spike şi Wood se aţintiră însă asupra fetei.

— E singura femeie care seamănă cu cele de pe copertele revistelor ilustrate – spuse Spike.

— Cine e?

— Domnişoara Howett, domnişoara Valerie Howett. Bătrânul se numeşte Walter Howett şi e un englez care a trăit mult timp în Statele Unite trăgând mâţa de coadă, până în clipa când s-a descoperit petrol în pământul fermei lui. Iar reclama de modă e un englez, Featherstone. Un crai din lumea bună. Poate fi întâlnit în oricare club de noapte din Londra.

Grupul se aşează la o masă din apropiere, aşa că Wood avu prilejul să privească mai atent fata.

— E foarte drăguţă – spuse el cu o voce scăzută. Spike se ridicase însă de la masă şi se dusese să dea mâna cu americanul mai în vârstă. După câteva clipe se întoarse.

— Domnule Wood, domnul Howett doreşte să-l însoţesc sus, în apartamentul lui, după ce terminăm masa – spuse el. O să vă rog să mă iertaţi.

— Fireşte – încuviinţă celălalt.

De două ori în timpul dejunului, ochii fetei se îndreptară spre ei, cu o expresie mirată, nesigură, ca şi cum l-ar fi cunoscut pe John Wood mai dinainte, fără să-şi amintească însă cu ce ocazie.

Spike aduse conversaţia de la copii asupra subiectului care-l interesa cel mai mult în acel moment.

— Domnule Wood, în călătoriile dumneavoastră n-aţi întâlnit niciodată o fantomă?

— Nu – răspunse acesta cu un zâmbet calm – nu cred să fi întâlnit.

— Îl cunoaşteţi pe Bellamy? întrebă Spike.

— Pe Abel Bellamy? Da, îl cunosc. E tipul din Chicago care a cumpărat castelul Garre.

Spike încuviinţă din cap.

— Iar castelul Garre e reşedinţa Arcaşului Verde – completă Spike. Bătrânul Bellamy nu-i însă prea încântat de

fantomă, cum ar fi alţii, şi a încercat să mă facă să renunţ la ceea ce mi se părea a fi un reportaj bun.

Îi povesti tot ce ştia despre Arcaşul Verde de la castelul Garre, iar Wood îl ascultă fără să scoată o vorbă.

— Straniu – spuse el în cele din urmă. Cunosc legenda castelului Garre şi-am auzit de acest domn Bellamy.

— Îl cunoaşteţi bine? întrebă Spike imediat. Celălalt clătină însă din cap.

Curând după aceea, grupul domnului Howett se ridică şi plecă. Spike chemă chelnerul şi plăti nota.

— Am o scrisoare de scris – spuse Wood. Rămâneţi mult la domnul Howett?

— Vreo cinci minute – răspunse Spike. Nu ştiu în ce scop vrea să mă vadă, dar bănuiesc că n-o să mă ţină mult.

Apartamentul domnului Howett se afla la acelaşi etaj cu al lui Bellamy, iar bătrânul îl aştepta. Se părea că domnul Featherstone plecase, căci în cameră nu se aflau decât milionarul şi fiica lui.

— Intră, Holland – spuse Howett. Avea o voce tristă şi o atitudine posacă. Valerie, ţi-l prezint pe domnul Holland, care e reporter şi-ar putea să te ajute.

Fata se înclină puţin şi îi zâmbi discret.

— De fapt, fiica mea a voit să te vadă, Holland – reluă Howett, iar Spike se simţi încântat.

Bătrânul se uită bănuitor mai întâi spre fată, apoi la reporter.

— Adevărul e, domnule Holland, că vreau să dau de urma unei doamne care a trăit acum doisprezece ani la Londra – Valerie ezită o clipă – doamna Held. A locuit pe strada Little Bethel, în cartierul Camden Town. Am şi făcut unele investigaţii pe strada aceea. E o mahala înfiorătoare însă, şi nimeni nu-şi aminteşte de ea. N-aş fi aflat că a stat acolo – continuă Valerie – daca n-aş fi pus mâna pe o scrisoare. Se opri din nou. Scrisoarea a ajuns în posesia mea fără ca destinatarul să ştie, iar acesta avea toate motivele să nu

dezvăluie adresa. La câteva săptămâni după ce a fost scrisă scrisoarea, persoana a dispărut.

— N-aţi dat un anunţ la ziar?

— Ba da – spuse ea. Am făcut tot ce-i posibil. Poliţia ne ajută de ani de zile.

Spike clatină sceptic din cap.

— Mă tem că nu vă pot fi de mare ajutor.

— Asta-i şi părerea mea spuse Howett. Fiica mea crede însă că ziarele pot afla mai multe lucruri decât poliţia…

Afară, pe coridor, răsună o voce puternică, stridentă, aspră şi plină de mânie, care-i făcu să-şi întrerupă conversaţia. Apoi se auzi o buşitură. Spike se uită de jur împrejur şi, recunoscând zgomotul, ieşi pe coridor. Aici dădu peste un spectacol ciudat: bărbosul pe care Julius îl numise Creager se ridica încet de jos. În pragul apartamentului său se înălţa statura uriaşă a lui Abe Bellamy.

— Are să-ţi pară rău de ce-ai făcut – rosti Creager cu o voce tremurătoare.

— Ieşi afară şi să nu te mai văd pe-aici! urlă Abe Bellamy. Dacă te mai prind vreodată, te arunc pe geam!

— Ai să mi-o plăteşti!

Bărbosul aproape că plângea de furie.

— Dar nu în dolari şi cenţi – răspunse bătrânul cu o voce aspră. Ascultă, Creager! Primeşti o pensie de la stat, nu? Ai grijă să n-o pierzi!

Şi, spunând acestea, se întoarse în cameră trântind uşa în urmă.

Spike se apropie de bărbos, în timp ce acesta înainta clătinându-se pe coridor.

— Ce s-a întâmplat?

Creager se opri ca să-şi scuture praful de pe pantaloni.

— Am să-ţi spun totul – zise el, apoi adăugă – eşti reporter, nu? Am ceva pentru dumneata.

Spike era în primul rând şi mai presus de orice ziarist, şi pentru el un reportaj însemna mâncarea şi băutura,

începutul şi sfârşitul ambiţiilor sale zilnice. Se întoarse la Howett.

— Vă rog să mă scuzaţi o clipă. Trebuie să stau de vorbă cu omul acesta.

— Cine l-a lovit? Bellamy?

Cea care întrebase era fata, iar vocea ei trăda o oarecare furie reţinută, ceea ce stârni curiozitatea lui Spike.

— Da, domnişoară Howett. Îl cunoaşteţi?

— Am auzit de el – răspunse ea încet.

Spike îl însoţi pe Creager, care nu se simţea prea bine, până în holul hotelului. Bărbosul se făcuse alb, tremura şi îi trebui mult timp până să-şi recapete glasul.

— E foarte adevărat ce-a spus. Pot să-mi pierd pensia, dar am să risc. Ascultă, domnule…

— Mă numesc Holland – spuse Spike.

— Nu pot să-ţi povestesc aici, dar dacă vii la mine, vila Rose, pe Field Road, în cartierul New Barnet… – Spike notă adresa -… am să-ţi relatez ceva care-o să facă senzaţie. Da – adăugă el satisfăcut – poţi fi sigur c-o să facă senzaţie.

— În regulă – zise Spike. Când să vin la dumneavoastră?

— Peste câteva ceasuri.

Apoi îl salută şi dispăru.

— Omul pare zguduit – spuse Wood, care asistase plin de interes la discuţia dintre ei.

— Da, a fost tratat rău… dar cunoaşte o istorie despre care ţin grozav să scriu.

— L-am auzit – răspunse Wood zâmbind. Acum, Holland, mă tem că trebuie să plec. Vino să mă vizitezi în Belgia. Îi întinse mâna să-şi ia rămas bun. Poate că într-o zi am să-ţi relatez şi eu ceva despre Abe Bellamy… cea mai senzaţională istorie dintre toate. Dacă mai vrei amănunte despre şcoala pentru mame, nu te sfii să-mi dai un telefon.

Spike se întoarse în apartamentul lui Howett, unde află că Valerie, pe care o durea capul, se retrăsese în camera ei, aşa încât discuţia despre ajutorul pe care i-l putea oferi el fu amânată fără o dată precisă.

IV.

Săgeata verde.

Spike se înapoie la ziar în aceeaşi după-amiază, redactă o notă despre confortabilul cămin pentru copii conceput de John Wood, apoi luă un taxi care îl duse până la New Barnet. În timp ce maşina trecea pe Fleet Street, văzu afişul unui ziar de seară. Bătu în geam şoferului să oprească, blestemând încet de unul singur, căci pe afiş scria:

O FANTOMĂ MISTERIOASĂ LA CASTELUL GARRE.

Cumpără un ziar. Ştirea despre apariţia fantomei fusese furnizată ziarului de aceeaşi persoană care trimisese scrisoarea şi redacţiei Globe-ului, căci informaţia propriu-zisă era condensată în cinci rânduri. Dedesubt, o lungă notă explicativă relata istoria castelului Garre şi amintea de apariţiile anterioare ale Arcaşului Verde.

Legenda care circulă în ţinut spune că misterioasa fantomă e îmbrăcată în verde din cap până în picioare. În plus, conform aceleiaşi legende, atât arcul cât şi săgeţile au aceeaşi culoare.

— De fapt – spuse Spike în timp ce împăturea ziarul – Arcaşul e verde.

Drumul până la New Barnet fu foarte lung, iar Field Road1 se dovedi într-adevăr un drum de câmpie. Vila Rose se afla în spatele unui uriaş gard viu şi era acoperită în întregime de plante agăţătoare. În faţă avea o grădiniţă, iar în spate, probabil o grădină mai mare, care da spre o mică poiană. Spike înregistra toate acestea dintr-o privire aruncată încă din maşină.

Trase zăvorul de la portiţă, înaintă pe o alee pietruită şi bătu la uşă. Nu-i răspunse nimeni, deşi uşa era descuiată şi chiar întredeschisă. Bătu din nou, dar nu primi nici de data aceasta răspuns. Împinse uşa şi-l strigă pe Creager. Nu-i răspunse nimeni. Atunci se întoarse în stradă ca să caute pe cineva. Văzu o femeie ce părea să fi ieşit dintr-una din căsuţele de la celălalt capăt al străzii.

— Domnul Creager? Da, domnule, acolo locuieşte, şi de obicei e acasă la ora asta.

— Nu-mi face impresia c-ar fi acasă. Mai stă cineva cu el?

— Nu, domnule, locuieşte singur. Sora mea se duce dimineaţa şi deretică prin casă. Intraţi şi aşteptaţi-l.

Ideea îi surâse, mai ales că începuse să plouă. Spike deschise uşa, înaintă cu îndrăzneală pe coridor şi intră într-un fel de salon, confortabil mobilat. Deasupra căminului atârna un portret în care-l recunoscu imediat pe bărbos. Purta un gen de uniformă pe care Spike nu o putu identifica.

Se aşeză pe un scaun, scoase ziarul din buzunar şi citi din nou notiţa despre Arcaşul Verde. I se păru extraordinar ca o astfel de legendă să persiste până în secolul XX şi că existau oameni care credeau în manifestări supranaturale de felul celor relatate acolo.

Lăsă ziarul din mână şi aruncă o privire plictisită pe fereastra prin care se vedea grădina. Deodată sări în picioare. Din dosul unui tufiş de la capătul unei mici peluze ieşea un picior – un picior perfect nemişcat. Părăsi în fugă odaia, traversă peluza şi dădu ocol tufişului. Se opri înlemnit. Bărbosul zăcea pe spate, cu ochii întredeschişi şi cu mâinile încleştate în agonia morţii. Din vestă, chiar de deasupra mâinilor încleştate, ieşea o săgeată lungă şi verde, având la capăt câteva pene de un verde viu.

Spike se lăsă în genunchi lângă bătrân. Omul nu mai dădea nici un semn de viaţă. Reporterul începu să cerceteze rapid împrejurimile. Grădina era despărţită de restul câmpului printr-un gard scund de lemn, peste care putea sări orice om agil. Îşi spuse că victima fusese ucisă fulgerător şi căzuse în clipa când o lovise săgeata.

Sări gardul şi îşi continuă cercetările. Zece paşi mai încolo se înălţa un stejar uriaş, situat exact pe traiectoria săgeţii. Spike înconjură pomul şi cercetă solul centimetru cu centimetru. Nu găsi nici o urmă de paşi. Copacul se afla expus în întregime privirilor celor de pe drum. Se uită în

sus, se prinse de una din crăcile mai joase şi-şi făcu vânt, izbutind să se aşeze călare pe ea. Continuă astfel până când ajunse într-un loc de unde putea vedea perfect cadavrul. Înţelese imediat că de aici fusese trasă săgeata. Copacul, plin de frunze, oferea o bună ascunzătoare şi probabil că, deşi mortul se aflase cu faţa spre pom, ucigaşul său rămăsese invizibil.

Trebuie că-şi dăduse drumul din pom imediat după ce trăsese cu arcul, îşi spuse Spike, care coborî şi el. Bănuiala se adeveri, căci ucigaşul, sărind, lăsase pe pământ două urme clare de paşi. Mai lăsase însă şi altceva, mult mai important, dar Spike nu făcu descoperirea imediat, ci mai târziu, cu totul întâmplător. Era o altă săgeată, identică cu cea din trupul lui Creager. Corpul săgeţii era lustruit şi acoperit cu lac verde. Penele, noi şi verzi, fuseseră tăiate cu grijă. Săgeata părea prea decorativă pentru a fi folosită, deşi avea un vârf ascuţit ca un ac.

Se întoarse în casă şi trimise şoferul să anunţe poliţia.

Curând îşi făcură apariţia un subofiţer şi un sergent, urmaţi la numai câteva minute de un detectiv de la Scotland Yard, care luă în primire casa şi dădu dispoziţii să fie ridicat cadavrul.

Înainte însă de venirea poliţiei, Spike scormonise prin toată casa. Cercetase totodată, fără să aibă câtuşi de puţin autorizaţia, hârtiile personale ale lui Creager pe care le putuse găsi. Descoperise repede ce reprezenta uniforma omului din fotografie. Creager fusese gardian la o închisoare timp de douăzeci şi unu de ani şi ieşise la pensie cu recomandaţii excelente. Printre primele hârtii peste care dăduse în biroul mortului fusese un certificat în acest sens. Ar fi vrut să descopere mai ales o hârtie care să explice legătura dintre Creager şi Abe Bellamy. Biroul, de tip vechi, avea un sertar pe care nu-l putuse deschide şi pe care nu îndrăznise să-l forţeze. Găsise totuşi carnetul de depuneri la bancă al mortului şi aflase, spre surprinderea lui, că acesta fusese un om destul de bogat. Contul său se ridica la peste

două mii de lire. O cercetare rapidă a carnetului îi dezvălui că la începutul fiecărei luni, Creager primea patruzeci de lire, care, judecând după notaţiile din carnet, i se plăteau peşin. Pensia era uşor de identificat, deoarece o primea o dată la trei luni. Această pensie, împreună cu cele patruzeci de lire, ca şi dobânzile ce-i reveneau de la câteva acţiuni, reprezentau singurele depuneri.

Spike tocmai terminase de făcut unele însemnări în legătură cu carnetul bancar când sosiră cei de la poliţie. Ieşi ca să-i întâmpine. Curând apăru şi medicul legist, care examină cadavrul.

— E mort de mai bine de-o oră – rosti el în cele din urmă. Săgeata l-a străpuns până în spate. Trebuie să fi fost extrem de ascuţită.

Spike scoase cea de-a doua săgeată şi-i arătă reprezentantului Scotland Yard-ului locul unde o găsise.

— Asasinul trebuie să fie un expert – îşi dădu cu părerea detectivul însărcinat cu ancheta. A ochit cu scopul de a-l ucide şi, cu siguranţă, a fost convins că-şi va ucide victima. E prima oară când am de-a face cu o crimă în care e folosită o săgeată. Să ţii legătura cu noi, Holland. Presupun că vrei să te duci la ziar să scrii un reportaj senzaţional. N-ar strica însă ca mai întâi să-mi spui ce căutai pe aici.

Spike îi povesti în amănunţime ce se petrecuse la hotelul Carlton, adăugând o informaţie care îl lăsă pe detectiv cu gura căscată.

— Arcaşul Verde! exclamă el incredul. Sper că nu vrei să mă faci să cred că această crimă a fost înfăptuită de-o fantomă. Chiar dac-ar fi aşa, te asigur că e vorba de o fantomă în carne şi oase, fiindcă e nevoie de un braţ de fier şi de un arc de oţel ca să-l ucizi pe Creager de la o astfel de depărtare cu o săgeată. Hai să vorbim cu Bellamy.

Când sosiră poliţiştii, domnul Abe Bellamy tocmai se pregătea să plece în Berkshire. La auzul veştii pe care i-o aduseră nu fu nici uluit, nici tulburat.

— Da, e perfect adevărat că l-am dat afară. Creager mi-a fost util mai demult şi i-am făcut o pensie frumoasă pentru serviciile sale. M-a scăpat de la moarte. A sărit în apă ca să mă salveze în momentul când m-am răsturnat cu barca în râu.

(„O minciună” – îşi spuse Spike, privindu-l pe bătrân.)

— De ce v-aţi certat cu el azi-dimineaţă, domnule Bellamy?

— N-a fost propriu-zis o ceartă, în ultima vreme mă bătea la cap să-i dau bani ca să-şi cumpere un teren de lângă casa lui, iar eu l-am refuzat. Azi a fost de-a dreptul obraznic, m-a ameninţat; de fapt nu m-a ameninţat – se corectă domnul Bellamy, râzând aspru – ci… în orice caz, a început să urle la mine, şi-atunci l-am dat pe uşă afară.

— Unde vă aflaţi când v-a salvat viaţa, domnule Bellamy? întrebă detectivul.

— La Henley. Vara trecută s-au împlinit şapte ani de-atunci – răspunse Bellamy prompt.

(„Aveai răspunsul pregătit, pentru a-ţi servi oricând ca justificare a certei cu Creager” – remarcă Spike în sinea lui).

— Pe atunci lucra desigur la închisoare – mai spuse detectivul.

— Aşa cred – răspunse Bellamy, care începuse să-şi piardă răbdarea. Era în concediu când a avut loc accidentul. Bănuiesc că se poate verifica din dosarul lui.

Spike se simţi mulţumit că o dată cu cercetarea dosarului se va găsi o confirmare temeinică.

— Cred că asta-i tot ce vă pot comunica – mai adăugă Bellamy. Spuneaţi că a fost împuşcat?

— A fost ucis de o săgeată, de o săgeată verde – replică detectivul.

O clipă, Bellamy îşi pierdu controlul feţei.

— O săgeată verde? repetă el, nevenindu-i să creadă. O săgeată… o săgeată verde? Ce dracu… Îşi recapătă cu un

efort stăpânirea de sine, zâmbi vag, dar cu un aer mai puţin sigur ca de obicei. E victima reportajului dumitale cu fantome, Holland – spuse el ironic. O săgeată verde, un Arcaş Verde, nu? Dumneata ai publicat reportajul acela?

— Reporterii îşi publică rareori reportajele la alte ziare decât cele la care lucrează – răspunse Spike calm.

— Fiţi sigur însă, domnule Bellamy, că mâine va apărea şi la noi un reportaj, iar acest Arcaş Verde al dumneavoastră va ocupa el singur o coloană întreagă.

V.

Abe Bellamy şi secretarul său.

L-A UCIS ARCAŞUL VERDE PE CREAGER?

O crimă misterioasă ca urmare a unei certe cu proprietarul unui castel bântuit de fantome.

Cine e Arcaşul Verde de la Castelul Garre? Ce legătură există între el şi asasinarea lui Charles Creager, fost paznic de închisoare, în ultima vreme, la Pentonville? Iată întrebările pe care şi le pune Scotland Yard-ul. Creager a fost găsit mort ieri în grădina lui de către un reporter al ziarului Daily Globe. Înainte, se certase violent cu Abe Bellamy, milionarul din Chicago, al cărui castel e bântuit de Arcaşul Verde. Creager a fost ucis de o săgeată verde, copie fidelă a acelora folosite acum şase sute de ani…

Abe Bellamy lăsă ziarul din mână şi îşi îndreptă privirea spre secretarul lui.

— Cât ţi se datorează ţie din aceste ştiri nu ştiu – bombăni el. Cineva trebuie să le fi dat reporterilor informaţii despre caraghioasa asta de fantomă. Ascultă, Savini. Toate aiurelile astea despre fantome mă lasă rece. Pricepi? Dacă îţi închipui că afacerea asta ridicolă mă sperie, iar tu ai să devii celebru la Garre, te previn c-ai să dai de dracu. Am să termin cu escrocheria asta fără să apelez la Scotland Yard, te asigur!

Se îndreptă spre fereastră şi se uită gânditor pe stradă. Deodată se întoarse.

— Savini, să-ţi spun ceva. Ai un post bun. Nu-l pierde. Eşti singura persoană în genul tău pe care am angajat-o vreodată. Eşti abil, mincinos şi te potriveşti cu mine. Te-am scos din gunoi, nu uita. Ştiu că eşti un escroc, ai fost întotdeauna, dar te-am angajat tocmai fiindcă eşti genul de escroc de care am nevoie. Ştiu totul despre tine. Mă auzi? Când te-am luat în serviciul meu făceai parte dintr-o bandă de trişori, iar poliţia de-abia aştepta să te bage la zdup. Aşa am ajuns să aflu totul despre tine. Detectivul care a venit aseară ca să mă interogheze despre Creager m-a întrebat chiar la început dacă ştiu ce fel de om e secretarul meu. Habar n-aveai, nu-i aşa?

Faţa lui Savini rămase neclintită, atât doar că din galben-verzuie şi lucioasă deveni de o paloare cenuşie.

— Nu-i pentru prima oară când aud de tine – continuă bătrânul, nemilos. Acum câţiva ani, un ofiţer de poliţie – un inspector, sau cum Dumnezeu i se zice aici, în Anglia – a venit să mă vadă în legătură cu un ac de cravată pe care mi-l furase un servitor de la hotel. L-am invitat la masă, căci am întreţinut întotdeauna relaţii bune cu poliţia. Merită! În timp ce luam masa, chiar în acest hotel, mi-a atras atenţia asupra ta şi mi-a relatat tot cazierul tău. Presupun că atunci când ai primit scrisoarea de la mine ţi-ai închipuit că rugăciunile tale de a câştiga uşor bani s-au îndeplinit. Fals! Ai fost corect cu mine pentru că la o săptămână după ce te-am angajat, banda ta a fost arestată, iar tu ai fost fericit c-ai găsit o gaură în care să te ascunzi. Înaintă încet spre secretarul său şi-l luă de vestă cu mâinile sale mari. Prostia asta cu Arcaşul Verde o să ia sfârşit chiar acum! spuse el hotărât. Va fi cu atât mai bine. Am să trag asupra oricărui obiect verde, şi nu am chef să explic judecătorului cum s-a întâmplat accidentul. Ziarele au anunţat că Arcaşul Verde a înfăptuit o crimă. Poate că vor mai avea loc şi altele! Îl prinse şi mai tare de vestă şi, fără să pară că depune vreun efort, îl zgâlţâi puternic pe sărmanul secretar. Ştii că sunt necioplit, dar îţi închipui că sunt şi prost. Te înşeli! La mine

nu ţin şmecheriile tale şi-am să te învăţ eu minte! Îşi destinse brusc braţul, iar Savini, bălăbănindu-se pe picioare, făcu câţiva paşi înapoi. Maşina să fie gata la ora cinci – spuse apoi Abe Bellamy şi, cu o mişcare a capului, îi dădu de înţeles că terminase cu el în ziua aceea.

Întors în camera lui, Savini îşi recapătă calmul şi-şi îndreptă ţinuta. Era nelinişţit, dar îşi revenise după frica trasă. Rămase nemişcat mult timp, cu braţele pe birou, uitându-se gânditor la figura sa cafenie reflectată în oglindă.

Nu spusese decât adevărul când îşi negase orice responsabilitate în legătură cu ştirile privitoare la Arcaşul Verde apărute în ziare. Avea motive temeinice să nu facă reclamă întâmplării cu fantoma.

Aşadar, bătrânul ştia. La început, faptul îl supărase, dar acum simţea că i s-a luat o piatră de pe inimă. Trăise cu groaza să nu i se afle antecedentele, deşi motivul acestei groaze nu-l bănuia nici măcar Abe Bellamy. Ochii blânzi şi cafenii care îl priveau din oglindă zâmbiră. Abe Bellamy nu bănuia! Se uită la ceas. Trecuse de ora nouă, iar el era angajat doar până la ora cinci, aşa încât pretextele pe care le inventase pentru a pleca de la hotel erau acum inutile.

Arta de a-l servi pe Bellamy consta în a-l lăsa singur când acesta dorea să rămână singur. În unele zile nu-l vedea pe bătrân de dimineaţa până seara. Alteori însă, fiecare oră a zilei era ocupată cu rezolvarea corespondenţei pe care o strânsese patronul său.

O maşină îl lăsă în faţa intrării unui bloc impozant, cu apartamente luxoase, în cartierul Maida Vale. Refuză invitaţia băiatului de la lift, urcă două etaje, scoase o cheie din buzunar şi deschise uşa apartamentului nr. 12. La zgomotul cheii în broască, în hol apăru o fată cu ţigara în gură, ca să vadă cine a venit...

— A, tu erai – spuse ea nepăsătoare, în timp ce Savini închidea uşa şi-şi atârna pălăria în cuierul din hol.

— Cine putea să fie? întrebă el.

— Am trimis servitoarea să cumpere nişte ouă – îi răspunse ea, în timp ce Savini o urma într-un salonaş frumos mobilat. Unde-ai fost aseară? Am crezut că vii să iei masa aici.

Fata se cocoţă pe marginea mesei, bălăbănindu-şi picioarele încălţate în papuci de casă. Era drăguţă, dar cam neglijentă. Avea o claie de păr galben şi nişte ochi negri minunaţi, fardul de pe faţă părea oarecum inutil, dar ea îi explică prezenţa.

— Nu te uita la mine – zise ea, căci Savini o cerceta curios. Am dansat până la ora trei şi n-am apucat să fac baie. Am primit o scrisoare de la Jerry azi-dimineaţă – adăugă ea pe neaşteptate, şi râse văzând că Savini se strâmbă.

Sări de pe masă şi luă un plic albastru de pe consola căminului.

— Nu vreau s-o văd – zise Savini. Mi-e groază să pun mâna pe orice lucru care provine de la închisoare.

— Fii fericit că nu eşti şi tu acolo, băiatule – spuse ea şi îşi aprinse o nouă ţigară de la cea pe care o fuma. Jerry iese peste şase luni. Vrea să ştie ce-ai de gând să faci pentru el. Eşti milionar acum, Julius.

— Nu fi caraghioasă! spuse el cu brutalitate.

— În orice caz, Bellamy e milionar, şi de la el tot îţi mai pică ceva.

— Există o afacere colosală.

Vârî mâna în buzunar, se apropie încet de fereastră şi se întoarse, astfel ca faţa să-i rămână în umbră.

— La castelul Garre se află o jumătate de milion.

— De dolari sau de lire? întrebă ea plictisită.

— De lire.

Fata râse încet.

— Bătrânul Bellamy ar fi alarmat dac-ar şti…

— Ştie – spuse Julius. A ştiut de la început.

Fata îl privi surprinsă.

— Ştie că eşti…?

Savini încuviinţă din cap.

— Că sunt un escroc. Sunt chiar cuvintele lui. Mi-a spus-o azi-dimineaţă.

— Ce-i cu povestea asta cu Arcaşul Verde? întrebă ea şi se ridică să închidă uşa, căci în hol se auzeau paşii servitoarei. Am citit despre ea azi-dimineaţă în pat.

Savini nu-i răspunse imediat.

— Eu n-am văzut fantoma – vorbi el după un timp. Unul dintre servitori crede că a văzut-o, iar bătrânul mi-a spus că cineva a deschis noaptea uşa camerei lui.

— Tu i-ai deschis-o – îl acuză ea, dar, spre uimirea ei, Savini clătină din cap.

— Nu, n-am nevoie să fac escapade la miezul nopţii. Cunosc fiecare colţişor al castelului. Şi, în orice caz, nu m-aş apuca singur de o treabă cum e casa de bani. E nevoie de un expert. Se încruntă şi căzu pe gânduri. Am să-ţi spun ce cred eu despre toată povestea asta, Fay. Vechea bandă se dezmembrează. Jerry e la zdup, ca şi Ben, Walters a întins-o în Europa, şi n-am mai rămas decât noi doi. Vechea bandă s-a dus de râpă. Ducă-se! Cu ce ne-am ales, tu sau eu, de pe urma ei? Cu câteva lire pe săptămână, câştigate din greu – puţinul care ne mai rămânea după ce achitam datoriile. Profitul era prea mic, iar fraierii se răresc. De data asta ne aşteaptă o jumătate de milion. Şi, crede-mă, aş face şi o crimă ca să pun mâna pe banii ăştia!

O luă de talie şi o sărută. Fata era nervoasă, bănuitoare.

— Care-i combinaţia? întrebă ea. N-am încredere în tine, Julius, când devii tandru. Trebuie să mă duc eu să-i sparg casa de bani, sau ce urmăreşti?

Savini o pironi cu privirea. Apoi spuse:

— Ştiu un oraş, Sao Paolo, unde se poate trăi regeşte din dobânzile pe care le aduce o sută de mii de dolari. E exact suma pe care are să mi-o plătească blestematul ăsta bătrân; poate chiar mai mult. Castelul Garre are o taină, Fay. E o taină care valorează o sută de mii de dolari. Dacă totul eşuează, am o sticluţă cu cerneală invizibilă, care sigur va face douăzeci de mii de lire.

Lui Julius îi plăcea să vorbească criptic, iar expresia de uluială de pe faţa soţiei lui îl încântă.

VI.

Jim Featherstone – un om care nu face nimic.

Tânărul extrem de elegant, cel de-al treilea membru al grupului Howett, era mai în vârstă decât arăta faţa lui trandafirie, copilărească.

Valerie Howett ghicise asta încă din prima zi când i-l prezentase tatăl ei. La început, tânărul îi stârnise doar un interes foarte slab. În călătoriile cu tatăl ei, ale cărui afaceri îl purtau frecvent în America, întâlnise, la Chicago şi la New York, ca şi în fiecare mare oraş din Statele Unite, fii răzgâiaţi ai unor părinţi ridicoli, băieţi a căror singură preocupare era de a-şi pierde timpul care le mai rămânea între distracţiile lor senzaţionale. Le cunoştea limitele preocupărilor, care de obicei oscilau între automobilele rapide şi seratele lâncede. Pentru prima oară însă întâlnea echivalentul lor englez.

James Lamotte Featherstone prezenta, în multe privinţe, avantaje asupra tuturor celorlalţi pe care îi întâlnise ea. Şi viaţa lui era lipsită de vreun ţel, dar avea în schimb marele avantaj al modestiei. Nu vorbea niciodată despre sine. Găsea alte subiecte de discuţie mai interesante.

La început, Valerie îl suportase pentru că era mai prezentabil decât detectivul pe care tatăl ei o ameninţase că-l va angaja s-o întovărăşească, dacă va persista în obiceiul ei de a se plimba singură prin cartierele deocheate. De la a-l suporta ajunsese chiar să-i placă, în ciuda înfăţişării lui ireproşabil de elegante.

A doua zi după crimă, îi telefonă şi-l rugă să o întovărăşească în parc.

— Vreau să vă rog un lucru – îi spuse ea când ajunseră în parcul însorit, iar el îi găsise un scaun liber, pe marginea aleii – un lucru cu caracter strict personal.

— Lucrurile personale mă fascinează – răspunse el fără să zâmbească.

— Cu ce vă mai ocupaţi în afară de plimbările pe care le faceţi în compania unor tinere doamne atrăgătoare?

El o privi cu atenţie.

— Dumneavoastră sunteţi într-adevăr atrăgătoare – spuse el cu seriozitate. Îmi amintiţi de Beatrice D'Este – fata pe care a pictat-o Leonardo da Vinci – numai că figura dumneavoastră e mult mai delicată, iar ochii sunt mai frumoşi…

Stacojie de furie, Valerie îl opri.

— Domnule Featherstone – rosti ea mânioasă – nu v-aţi dat seama că glumeam? Oare, voi, englezii, nu aveţi simţul umorului? Nu vorbeam de mine.

— Nu cunoaşteţi nici o altă fată pe care am întovărăşit-o – o întărită el, apoi, plin de tact, schimbă discuţia asupra unor subiecte mai puţin primejdioase. Nu, n-am nimic de făcut.

— Nici măcar nu vă călcaţi pantalonii? întrebă ea sarcastic, căci Featherstone o iritase.

— Nu, plătesc pe cineva ca să-i calce – recunoscu el. Cu toate astea, mă pieptăn singur – adăugă el ironic.

Valerie râse fără să vrea, apoi deveni brusc serioasă.

— Domnule Featherstone, am de gând să vă cer o mare favoare – spuse ea. Nu ştiu de ce am riscat să vă enervez. Tata e neliniştit din cauza mea. E puţin cam demodat şi îşi închipuie că o fată nu trebuie să iasă singură. A mers până acolo încât mi-a propus să angajeze un detectiv care să aibă grijă de mine.

— Tatăl dumneavoastră e un om inteligent – răspunse prompt Jimmy Featherstone.

De fapt era exact lucrul pe care n-ar fi trebuit să-l spună.

— Asta-i şi părerea mea – spuse Valerie, stăpânindu-se cu greu să nu-i dea un răspuns drastic – dar… adevărul e că vreau să fiu singură. Să fiu toată ziua singură. Înţelegeţi, domnule Featherstone?

— Da – răspunse acesta.

— Nu pot fi însă cu adevărat singură, fără să-l sperii pe tata, decât dacă el crede că mă întovărăşiţi undeva… la

teatru… sau la un muzeu.

— Nu v-aş duce niciodată acolo! protestă Jimmy, iar Valerie, scoasă din sărite, suspină agasată.

— Iată ce vreau să vă spun, am să fiu cât mai limpede: doresc să veniţi mâine şi să mă luaţi de-acasă. Apoi să mă lăsaţi singură, ca să iau un taxi de unde vreau eu. Puteţi spune că veţi fi cu mine toată ziua. Că mergem să ne plimbăm pe Tamisa…

— E cam târziu pentru plimbări pe Tamisa – murmură însoţitorul ei.

— Atunci… în altă parte, undeva ca să pot lipsi toată ziua. Tata pleacă în Scoţia miercuri noaptea…

— Vreţi deci să mă prefac că vă iau de acasă, iar după aceea să vă las să vă vedeţi de treburile dumneavoastră?

Valerie suspină din nou.

— Ce inteligent sunteţi! Da, exact asta vreau să faceţi.

Jimmy Featherstone săpa o groapă în pietriş cu bastonul său cu mâner de aur.

— Cu o singură condiţie – spuse el încet.

Valerie îl privi surprinsă.

— O condiţie? Care?

Jimmy Featherstone îşi ridică fruntea şi o privi ţintă.

— Să lăsaţi pe seama altcuiva cercetările asupra afacerilor lui Abe Bellamy – răspunse el. Asta nu e treabă de femeie. Dacă poliţia ar fi cercetat poiana din dosul casei lui Creager, v-ar fi venit cam greu să explicaţi prezenţa dumneavoastră acolo, domnişoară Howett.

O clipă, Valerie rămase cu privirea la el, mută şi palidă.

— Nu… nu vă înţeleg, domnule Featherstone – se bâlbâi ea.

Tânărul se întoarse şi o înfruntă cu un zâmbet pe jumătate glumeţ, pe jumătate mustrător.

— Domnişoară Howett, m-aţi acuzat acum câteva minute că duc o viaţă lipsită de orice ţel. Un om care nu face nimic dispune de suficient timp pentru a observa ce se petrece în

jur. Aţi trecut într-o maşină prin faţa apartamentului meu din St. James Street, urmărind Ford-ul condus de Creager.

— Aşadar, îl cunoaşteţi pe Creager? întrebă ea uluită.

— Vag – răspunse Featherstone, jucându-se cu bastonul şi evitându-i privirea. Cunosc vag pe toată lumea – adăugă el râzând – iar pe unii chiar bine. De pildă, ştiu că aţi dat drumul taxiului la capătul lui Field Road, că aţi mers pe jos până la locuinţa lui Creager, apoi, ca şi când n-aţi fi fost sigură de ce-o să faceţi, v-aţi oprit la un pârleaz care se continuă cu cărarea ce trece prin poiană şi ajunge până în fundul grădinii lui Creager. Poiana nu face parte din proprietate şi se află în folosinţa lui pentru că nu şi-a bătut capul să tragă un gard în fundul grădinii. Aţi stat ieri, în poiana aceea, până aproape de ora opt seara.

— Simple presupuneri – îl înfruntă ea enervată. V-a spus tata că n-am venit la masa de seară…

— Vă asigur că nu sunt presupuneri – răspunse el calm. Aţi rămas ascunsă în poiană fiindcă v-a fost teamă să nu vă trădaţi prezenţa.

— Unde eraţi? întrebă ea.

— Mă aflam şi eu acolo. Regret că trebuie să v-o spun. Altminteri l-aş fi văzut poate pe prietenul nostru, Arcaşul Verde.

— Ce căutaţi acolo? Cum aţi îndrăznit să mă spionaţi?

Jimmy Featherstone clipi, însă faţa îi rămase imobilă.

— Nu sunteţi consecventă, domnişoară Howett. Acum câteva momente mă plângeaţi că nu fac nimic, iar când vă mărturisesc că v-am păzit într-o incursiune extrem de primejdioasă…

Valerie dădu din cap disperată.

— Nu ştiu ce să mai cred. Gestul nu vi se potriveşte, domnule Featherstone. De ce credeţi că-l urmăream pe Creager?

Cu gesturi lente, Jimmy scoase un portţigaret de aur.

— Pot să fumez? întrebă el. Având consimţământul ei, aprinse o ţigară şi suflă un nor de fum albastru în aerul

liniştit al dimineţii. Îl urmăreaţi pe Creager – spuse el rar – deoarece – asta-i doar o presupunere – v-aţi închipuit că, fiind furios pe Abe Bellamy, o să-şi trădeze patronul şi o să vă ofere întâmplător informaţiile pe care le căutaţi de ani de zile.

Valerie rămase cu privirea pironită asupra lui.

— Căutaţi o femeie care a dispărut în împrejurări misterioase, domnişoară Howett – spuse tânărul elegant, descriind figuri pe pietriş cu vârful bastonului – şi, pe bună dreptate sau eronat, bănuiţi că Bellamy ar fi răspunzător de dispariţia ei. Aţi făcut presupuneri şi mai îndrăzneţe decât cele de ieri. Mi-a trebuit mult timp ca să reconstitui raţionamentul dumneavoastră, dar bănuiesc că v-aţi închipuit că Bellamy o să-şi urmărească unealta până la el acasă, iar dumneavoastră veţi avea astfel prilejul să-i auziţi discutând. Aţi aşteptat în poiană aproape două ore şi eraţi gata să plecaţi, când aţi văzut poliţia.

Scoase ţigara din gură şi o aruncă: i se făcuse brusc silă să mai fumeze.

— Aş da o groază de bani să-l pot întâlni pe Arcaşul Verde – spuse el încet.

— Credeţi, aşadar…? întrebă ea uimită.

Jimmy dădu din cap.

— Nu sunt numai tentat să cred, sunt absolut sigur.

De data aceasta, Valerie îl privi cu un nou interes şi cu o nouă înţelegere.

— Sunteţi un om extraordinar, domnule Featherstone! Sunteţi tot atât de inteligent ca şi detectivul pe care intenţiona tata să-l angajeze ca să aibă grijă de mine.

Jimmy Featherstone râse.

— Trebuie să vă fac o mărturisire, domnişoară Howett. Eu sunt detectivul cu această însărcinare. Sunt căpitanul Featherstone de la Scotland Yard şi vă ţin sub observaţie de când aţi venit la Londra.

VII.

Un om chemat la cartierul general al poliţiei.

Spike Holland scria de două zile la reportajul asupra asasinatului cu săgeata, când fu chemat la telefon. Puse telefonul în furcă şi-l înştiinţă pe redactorul însărcinat cu rubrica „Fapte diverse” care fusese obiectul discuţiei telefonice.

— Sunt chemat la Scotland Yard! Asta-i bună! Devin un personaj important.

— Eşti sigur că există o femeie amestecată în afacerea asta? întrebă redactorul, ridicându-şi ochii de pe prima pagină a reportajului lui Spike.

— Bineînţeles! răspunse Spike prompt. A fost văzută de două persoane. Am descoperit şi şoferul care a luat-o din Haymarket, având instrucţiuni de la ea să urmărească maşina lui Creager. Iar o femeie care locuieşte în Field Road afirmă că a văzut o doamnă trecând pe câmpul din spatele casei lui Creager.

— Crezi că sunt în stare s-o recunoască?

— Absolut sigur – răspunse Spike bine dispus – mai ales dacă bănuielile mele sunt întemeiate. Singura problemă e să-i pot oferi şoferului prilejul s-o vadă.

În zece minute sosi la Scotland Yard.

— Şeful Biroului H doreşte să vă vadă – spuse sergentul de la uşă.

— Biroul H e ceva nou pentru mine – răspunse Spike – aşa că fii bun şi arată-mi drumul.

Poliţistul îl conduse într-o încăpere care, judecind după mărimea şi mobilierul ei, era desigur biroul cuiva cu o funcţie mare. Un tânăr care scria la birou îşi ridică privirea, la intrarea lui Spike.

— Formidabil! exclamă Spike. Cred că ne-am mai cunoscut undeva.

— Nu cred – îi răspunse acesta zâmbind. Se sculă şi împinse un scaun spre reporter. Luaţi loc, domnule Holland. Sunt şeful acestui serviciu şi mă numesc Jimmy Featherstone. De obicei, funcţia mea nu e cunoscută

publicului larg. Fac o excepţie cu dumneavoastră, fiindcă aveţi o figură simpatică. O ţigară de foi?

— Aş prefera un alt compliment – spuse Spike. De pildă, am să apreciez în mod deosebit orice aluzie la părul meu.

Jimmy Featherstone râse.

— Să fim serioşi, Holland, iată de ce v-am chemat. Am aflat că aţi dat peste şoferul care a dus cu taxiul lui o doamnă până la capătul lui Field Road şi care a văzut-o îndreptându-se spre casa lui Creager. Zâmbi văzând uimirea lui Spike şi continuă: Nu-i nici un mister, fiindcă noi ţinem sub control toate taxiurile, iar şoferul, neliniştit din cauza întrebărilor dumitale, a venit să raporteze poliţiei că a dus o doamnă la această destinaţie.

— Au aflat şi celelalte ziare de chestia asta? întrebă Spike înciudat.

— Niciunul, şi niciunul nu va publica ştirea – spuse Featherstone calm. Nici chiar Daily Globe.

— Bine, dar noi avem gata reportajul – zise Spike.

— Nu trebuie să-l publicaţi. Iată de ce v-am chemat. Reportajul nu are, dealtfel, nici o valoare. Cunosc doamna şi faptele ei au o justificare satisfăcătoare. Îmi dau seama că e o mare dezamăgire pentru dumneavoastră, deoarece o crimă fără amestecul unei femei voalate şi misterioase nu e de loc, din punct de vedere jurnalistic, o crimă interesantă.

Spike râânji.

— În regulă, dacă asta e părerea dumneavoastră – rosti el. Spuneţi ce ştiţi.

— Am să vă dau alte două-trei indicii interesante în schimbul reportajului dumneavoastră – vorbi Featherstone, jucându-se cu un cuţitaş de argint pentru deschis scrisorile. Cel care l-a omorât pe Creager are o cicatrice roşie pe umăr.

— Asta-i o părere? întrebă mirat Spike.

— E o certitudine – răspunse Featherstone. Şi încă un indiciu: criminalul avea cu el fie un baston foarte gros, fie mai multe bastoane de golf. Sunt tentat mai curând să cred

în probabilitatea bastoanelor de golf, deoarece există un teren de golf cam la vreo 250 de metri de locul unde a fost comisă crima. Recunosc că nu-mi dau seama exact ce valoare poate avea această informaţie pentru dumneavoastră; poate ar fi mai bine să o păstraţi pentru a o folosi când va fi prins ucigaşul.

— Există vreun indiciu sigur, pe care-l consideraţi publicabil?

Jimmy Featherstone clătină din cap.

— Niciunul. Adică niciunul care să poată fi publicat, deoarece sunt adevărate. Nu sunt sarcastic, Holland, dar ştiţi probabil că noi nu facem aluzie la fapte decât atunci când vrem să zdruncinăm încrederea asasinului, să-l provocăm să încerce să fuga pentru a scăpa. Aceasta e ultima manevră a poliţiei, ca să-l forţeze pe cel vinovat să se trădeze, părăsindu-şi domiciliile obişnuite, ca să se ascundă. Mulţi sunt prinşi în cursă mai ales datorită absenţelor evidente de la locuinţele lor, decât amprentelor lăsate. Dar cel pe care îl urmărim nu e un criminal de rând.

— Ce sens poate avea indiciul dumneavoastră, acela cu cicatricea de pe umăr? întrebă Spike curios, fără să-şi închipuie o clipă că va primi un răspuns.

Spre surprinderea lui, Featherstone îi explică.

— Nu ştiu de când sunteţi în această ţară sau cât de bine cunoaşteţi mecanismul legilor engleze. Pentru anumite crime comise, noi admitem ca cel bănuit să fie biciuit. Unii oameni din ţara dumneavoastră consideră asta o metodă brutală, şi poate că din punct de vedere strict umanitar e barbară. De fapt, la fel e şi spânzurătoarea. Are însă ca obiect lichidarea unui anumit tip de crimă: spargerea însoţită de violenţe. Dacă nişte pungaşi maltratează un cetăţean de pe stradă şi-l jefuiesc, judecătorul îi poate condamna pe aceşti domni la treizeci şi cinci de lovituri de bici. În consecinţă, jaful însoţit de violenţă aproape că a dispărut din practicile infracţionale. De asemenea, dacă găsim un bărbat care trăieşte în mod obişnuit de pe urma

femeilor nenorocite, îl biciuim. Acest gen de îndeletnicire a devenit astfel foarte puţin popular. Biciul e folosit şi pentru alte delicte: un bici numit pisica cu nouă cozi, deoarece are nouĂ. Şfichiuri cu capete de plumb – pentru delicte cum ar fi atacul asupra paznicilor de închisoare. Creager a fost şapte ani biciuitorul principal de la închisoarea din Pentonville. E o slujbă neplăcută, cere nervi şi o pricepere extraordinară, căci legea prevede ca biciul să nu lovească deasupra sau dedesubtul umerilor. Dacă loveşte gâtul, poate cauza moartea. Există un anumit tip de brute care suportă această pedeapsă şi nu păstrează nici o pică celui care l-a biciuit. Alţii însă nu uită niciodată, şi părerea mea este că asasinul e un om care a trecut prin mâinile lui Creager şi a aşteptat să i se ivească ocazia pentru a se răzbuna.

— Ce caută aici bastonul gros sau bastoanele de golf? întrebă Spike.

— Creager a fost ucis de o săgeată trasă de un arc foarte puternic – probabil un arc dintr-un oţel extrem de fin. Nu te poţi plimba prin Londra cărând cu tine arcuri şi săgeţi, fără a atrage atenţia. Arma poate fi însă ascunsă într-un baston gol sau poate trece neobservată într-un sac pentru bastoane de golf.

Spike se întoarse la biroul lui cu sentimentul că reportajul i se dusese de râpă.

— Puteţi să renunţaţi la femeie, domnule Syme – spuse el. Poliţia ştie totul despre ea, şi nu-i nimic de făcut.

— N-am avut niciodată încredere în femeile misterioase – se plânse Syme, cu lipsa lui de imaginaţie. Ai o telegramă.

Întinse mâna în spate, luă dintr-un raft un plic umflat şi-l zvârli subordonatului său. Spike îl deschise şi citi:

Credeţi că Bellamy ar fi amator să adere la planul meu? Vă face impresia unui om care iubeşte copiii?

Spike se aşează pe scaun şi râse până îi dădură lacrimile.

— Ce-i criza asta de isterie? întrebă enervat domnul Syme.

VIII.

Fay se întâlneşte cu un vechi prieten.

Valerie Howett se simţea complet zăpăcită. Era în prada unei disperări cumplite, a furiei, cât şi a sentimentului că a făcut o prostie.

— Draga mea – îi explică tatăl ei, după ce ea îi povesti ce s-a întâmplat – am fost silit să fac asta. Tu eşti totul pentru mine şi n-am vrut să risc nimic.

— Dar de ce nu mi-ai spus că e detectiv?

Pentru prima oară, pe figura taciturnă a lui Walter Howett apăru un zâmbet îngheţat.

— Dar, tată, m-a pândit tot timpul şi m-a urmărit pretutindeni, când eu credeam că sunt singură; ca să nu-ţi mai spun că eram convinsă că e un tinerel, un terchea-berchea din cei pe care îi întâlneşti peste tot.

— Tinerelul are vreo treizeci de ani – răspunse Howett – şi e un băiat pe cinste, Valerie. L-am cunoscut pe tatăl lui, era ataşat la ambasada din Washington. Nu trebuie să fii supărată pe el, Val. Nu uita că a renunţat la cele două luni de concediu ca să mă ajute. Mi-am închipuit c-ai să te plictiseşti în cele din urmă de toate cercetările astea ale tale – spuse el şiret – şi-ai să fii fericită să te întorci acasă.

Valerie nu-i răspunse, deşi el aşteptă.

— Cum se face că ai descoperit? o întrebă el. Cu alte cuvinte, cum ai aflat că e în slujba poliţiei?

— Mi-a spus-o chiar el – răspunse ea scurt, iar tatăl ei renunţă să o mai chestioneze.

— Sper că asta nu va avea ca rezultat încetarea vizitelor – adăugă el. Mă simt mult mai bine când îl văd pe aici.

— Vine mâine seară să ia masa cu noi – răspunse ea sarcastic. Tată, e îngrozitor să ştii că eşti sub supravegherea poliţiei!

Sentimentul că e urmărită nu o împiedică totuşi să se folosească de promisiunea lui Jimmy Featherstone. În ziua când tatăl ei plecă în Scoţia, Jimmy îi telefonă şi o întovărăşi exact cinci minute. În Hyde Park, la capătul unde se află

Marble Arch, Valerie opri maşina şi deschise uşa cu un gest semnificativ.

— Aici mă dau jos, nu? spuse Jimmy zâmbind. Încetase să mai arate ca un tânăr de care se îngrijeşte în permanenţă cu atenţie un valet. Hainele lui căpătaseră un aspect mai omenesc şi, într-un fel, îi veneau mai bine. Lui Valerie i se păru grozav de arătos şi aproape că nu-i venea să creadă că are treizeci de ani.

— N-am să vă întreb unde mergeţi, sau în ce aventură nesăbuită vă lansaţi – spuse el în picioare lângă maşină, cu mâinile pe marginea geamului.

Valerie zâmbi.

— Mai e necesar să întrebaţi, când mai mult ca sigur aţi trimis pe urmele mele doi poliţişti pe motociclete?

— Nu e adevărat, pe cuvântul meu! protestă el, clătinând din cap. Sunt încredinţat că astăzi n-o să întreprindeţi nimic care să mă pună într-o situaţie penibilă. Fiind în mod oficial îngerul dumneavoastră păzitor, mă interesează, fireşte, soarta dumneavoastră. Am să vin să vă văd la hotelul Carlton la ora opt, şi dacă până atunci nu v-aţi întors, am să trimit un apel urgent a toate comisariatele de poliţie din Anglia.

Valerie se uită prin geamul din spate în timp maşina se îndepărta şi-l văzu urmărind-o din priviri. Arăta foarte bine şi părea ridicol să creadă că avea treizeci de ani.

Jimmy Featherstone aşteptă până ce taxiul dispăru, apoi se întoarse şi o luă agale prin parc în direcţia din care venise. Era o zi caldă de toamnă, iar pe aleile largi se plimbau o mulţime de oameni. Îşi continuă drumul, preocupat mai ales de Valerie decât de crimă, care devenise între timp principalul subiect de discuţie în întreaga Londră. În ciuda asigurărilor rezultate din propriile sale deducţii, prezenţa lui Valerie în poiana din spatele casei lui Creager constituia pentru el un izvor de nelinişte.

De fapt, nici măcar nu o văzuse în poiană, ci doar când se îndreptase spre ea. O revăzuse apoi când ieşise din

ascunzătoare. Rămăsese însă un mister ce făcuse Valerie între ora trei după-amiază şi ora opt, când îşi părăsise refugiul. Sperase că, acţionând prin surprindere şi folosind mai întâi informaţia că o supraveghease, apoi dezvăluindu-i identitatea lui, că avea să-i mărturisească de ce-l urmărise pe Creager. Valerie, în schimb, se închisese într-o tăcere de nepătruns.

Ştia că ea căuta o anumită persoană. I-o spusese Howett. Cine era acea persoană, în ce împrejurare dispăruse, iată întrebări la care nu găsise încă nici un răspuns. Timp de două luni pline de agitaţie şi oboseală urmărise această fată frumoasă, a cărei anchetă neîntreruptă o purtase pe multe căi primejdioase, de care ea nu avusese habar. Cine era doamna Held? Ce urmărea Valerie căutând-o?

Pe tatăl ei îl cunoscuse mai de mult şi se întâlnise cu el pe ambele ţărmuri ale Atlanticului. Văduv, domnul Howett rămăsese cu un singur copil de pe urma căsătoriei. Dacă ar mai fi avut o fiică, cercetarea aceasta devenea firească. Cine era însă persoana aceea atât de preţioasă pentru Valerie Howett, încât să arunce banii în dreapta şi în stânga şi să înfrunte riscuri – la care, gândindu-se, Jimmy se cutremură – pentru a o găsi? Nu putea fi vorba despre o prietenă oarecare. Ar fi fost mai de înţeles poate dacă ar fi căutat un bărbat.

Studie problema sub toate aspectele, făcând tot felul de presupuneri şi cântărindu-i ciudăţeniile. Deodată zări o veche prietenă şi toate gândurile despre Valerie îi pieriră din minte. Traversă o peluză, grăbi pasul şi se apropie de o doamnă elegantă, care se plimba încet, ţinând în lesă un căţeluş. Avea aerul că locuieşte în cartierul elegant care se afla de-a lungul parcului.

— Am crezut că mă înşel – spuse Jimmy vesel. Ce mai faci, Fay?

Doamna îi aruncă o privire inexpresivă şi-şi ridică mirată sprâncenele trase delicat cu creionul.

— Mă tem că n-am avut plăcerea să vă cunosc – răspunse ea pe un ton rece şi se uită în jur după un poliţist.

Gestul ei îl amuză atât de tare pe Jimmy Featherstone, încât o clipă nu se putu abţine să nu râdă în sinea lui.

— Dragă Fay – spuse el, dojenind-o – lasă aerele astea şi trezeşte-te. Ce mai fac fiinţele acelea minunate din lumea ta selectă? Am auzit că Jerry e încă la închisoare, iar restul bandei se ascunde la Paris.

Doamna dădu enervată din cap.

— Pentru Dumnezeu, Featherstone! E îngrozitor ca o femeie să nu-şi mai poată plimba câinele pe stradă fără să nu fie agasată de un ştab de la poliţie.

— Violenţele tale de limbaj, ca şi argoul sună jalnic – răspunse Jimmy bine dispus. Am auzit acum câteva zile ştiri despre tine care m-au cam surprins.

Fay îl privi cu o expresie bănuitoare şi scârbită.

— Ce anume? întrebă ea.

— Mi s-a spus că te-ai măritat, atât religios, cât şi civil. Cine-i fericitul?

— Baţi câmpii – spuse ea dispreţuitoare. Voi, ăştia de la Scotland Yard, sunteţi gata să credeţi orice prostie pe seama cuiva. Nu, nu m-am măritat, Featherstone, deşi nu ştiu ce s-ar întâmpla dacă ai insista foarte mult. Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru băieţii drăguţi. Îmi plac cei de genul ăsta, fiindcă nu sunt deştepţi ca cei urâţi. Îi aruncă o privire lungă pe sub pleoapele lăsate. Ei, ce părere ai, Featherstone? îl întrebă ea cu o seriozitate batjocoritoare.

— Regret că trebuie să te dezamăgesc, Fay – replică el – dar sunt silit să ţin seamă de familia mea. Hai, serios vorbind, cine-i fericitul?

— Nici vorbă de aşa ceva! spuse Fay. Nu există pe lume un bărbat destul de bun pentru mine. Am ajuns de mult la concluzia asta.

Jimmy mergea alături de ea, plimbându-se împreună agale, lăsând tuturor impresia unui bărbat manierat şi a

unei femei încântătoare angajaţi într-o discuţie prietenească.

— Ce mai face corcitura aia, secretarul bătrânului Bellamy? întrebă el indiferent.

Fay se făcu roşie la faţă.

— De unde ai mai scos şi povestea cu „corcitura”? îl întrebă ea furioasă şi arogantă. Dacă te referi la domnul Savini, care se întâmplă să-mi fie prieten, dă-mi voie să-ţi spun că descinde dintr-o veche şi bună familie portugheză. Ţine minte asta, Jimmy Featherstone! De altfel, nu ştiu de ce admit să fiu văzută discutând cu un poliţai cu cap pătrat.

— Scuză-mă – spuse Featherstone – aş fi trebuit, fireşte, să-mi aduc aminte că un eurasian nu trebuie numit „corcitură”. Apropo, mi se spune că ar fi devenit cinstit.

Scoasă din sărite, fata se întoarse brusc spre el, cu o scânteiere primejdioasă în ochi.

— Domnule Featherstone – rosti ea mânioasă – nu vă permit să vorbiţi astfel despre… prietenul meu! V-aş rămâne recunoscătoare dacă aţi pleca deîndată de lângă mine.

Jimmy Featherstone o privi gânditor.

— Aproape să-ţi vină să crezi că v-aţi şi căsătorit, tu şi micul tău Julius. Dacă-i aşa, Fay, îţi transmit cele mai sincere felicitări.

Ea însă se răsucise pe călcâie mai înainte ca el să-şi termine fraza, îndepărtându-se furioasă şi trăgând după ea câinele care se opintea.

Pentru a doua oară în zece minute, Jimmy Featherstone se întoarse ca să privească gânditor după o femeie.

Mai târziu intră la hotelul Carlton, pentru a reînnoi cunoştinţa cu prietenul lui Fay Clayton, dar Julius plecase împreună cu patronul său la castelul Garre.

IX.

Arcaşul verde.

Castelul Garre, cu sinistrul său turn central şi zidurile lui crenelate, dădea o idee eronată asupra confortului

dinăuntru. Exteriorul era respingător şi sumbru. Nici o rază de lumină nu răzbătea prin arcadele din ziduri şi turnuri. Prin ferestrele zăbrelite de la biblioteca domnului Bellamy se vedea pajiştea verde a curţii interioare, ca şi peretele capelei, ce se ridica drept, gol, într-o linie aparent nesfârşită.

Unii se întrebau de ce acest om, care niciodată nu citea o carte şi pe care nu-l atrăgea istoria, cumpărase la o sumă imensă acest sanctuar al strălucirii moarte şi dispărute a cavalerismului. Dacă l-ar fi cunoscut mai bine însă, nu s-ar fi mirat. Acest bătrân constructor era captivat de forţa castelului. Pietrele clădirii aveau ceva comun cu ferocitatea latentă a firii lui crude. Donjoanele întunecoase, cu uşile lor groase de treizeci de centimetri, lanţurile tocite, prinse de coloanele lustruite de umerii oamenilor torturaţi, forţa şi grandoarea castelului Garre se adresaseră elementului primitiv din Bellamy, trezind în sufletul lui dorinţe drăceşti atavice şi oferindu-i bucurie până şi prin contemplarea suferinţelor uitate. Iată ce-l atrăsese prima oară când îl văzuse, acum douăzeci de ani, cu ocazia unei vizite în Anglia. După aceea, castelul Garre îi bântuise visurile. În cele din urmă, simţise nevoia să-l aibă. Îl cumpărase cu un preţ uriaş, dar nu regretase investiţia.

Castelul acesta reprezenta pentru el totul. Când se afla în el, aproape că nu mai aveai ce să-i reproşezi lui Bellamy, care, uneori, devenea aproape uman. Îşi petrecea toate nopţile la castel. Dacă se afla în oraş, nu dormea acolo. Numai servitorii de la hotel şi Julius cunoşteau acest fapt. Oricât de importantă ar fi fost afacerea care îi reclama prezenţa la Londra, noaptea se întorcea la castel, chiar dacă trebuia să plece din nou dimineaţa, atunci când toţi dormeau încă. Castelul era singura lui destindere. Îşi petrecea zile întregi rătăcind printre zidurile lui, făcând ore de-a rândul presupuneri asupra vreunei pietre. Cine o aşezase acolo? Cum se numea acel om, ce viaţă avusese, cât i se plătise? Revenea întotdeauna la această întrebare. În

vremurile de atunci nu existau nici sindicate, nici delegaţi. Dacă un muncitor devenea obraznic, îl înşfăcau şi-l spânzurau. Sus, pe creasta zidului capelei, era fixată o grindă groasă de stejar. Dedesubt se afla un pasaj strâmt. Oameni legaţi la gât cu un laţ de cânepă, prins de grinda de deasupra, erau îmbrânciţi prin deschizătura din zid. Iată cum erau trataţi muncitorii obraznici. Tot astfel se întâmplase şi cu Arcaşul Verde, care furase vânatul preţios al stăpânului său. Murise atârnat de grinda aceea. „Bine i-a făcut – îşi spuse Abe Bellamy. Hoţii trebuie spânzuraţi. Legea asta n-ar strica să mai existe şi azi. „

În seara aceea stătea în faţa uriaşului cămin din bibliotecă, urmărind distrat focul de buşteni care trosnea şi sfârâia. Încăperea era luxos mobilată, cu piese scumpe şi comode. Lambriurile de pe pereţi se înălţau până la tavanul cu grinzi, iar în faţa ferestrelor tăiate adânc în zid fuseseră trase perdele de catifea albastră. Privirea domnului Bellamy rătăci de la foc la blazonul săpat în piatră, deasupra căminului, reprezentând doi leoparzi în picioare, pe care scurgerea timpului aproape că-i şterse. Sub blazon stătea scrisă, tot săpată în piatră şi încă citibilă, deviza familiei de Curcy:

DREPTUL ESTE DREPT

„Scriau destul de greşit pe vremea aceea” – îşi spuse Abe, încântat de sine2. Nici el nu scria grozav. „Dreptul e drept. Oricum e o prostie. Ca şi cum ai spune: negrul e negru sau apa e udă. „

Se făcuse târziu. Deşi îşi încheiase treburile din acea seară, nu-i venea să se scoale din fotoliul adânc în care stătea. În cele din urmă se ridică, trase draperia care masca uşa şi o descuie. Apoi se întoarse la cămin şi agită un şnur ce comanda soneria. Julius Savini răspunse la chemare.

— Poţi să iei scrisorile astea de pe masă; fă răspunsuri la ele şi dă-mi-le mâine dimineaţă – bombăni el. Luna viitoare

rămân la castel, aşa că dacă ai nevoie să absentezi vreodată, n-ar fi rău să-mi spui acum.

— Am o întâlnire miercuri – răspunse prompt Julius, iar bătrânul mârâi nemulţumit.

— În regulă, n-ai decât să te duci.

Secretarul ajunsese la uşă, când Bellamy îl rechemă.

— Savini, m-ai întrebat acum câteva zile dacă am făcut un testament. Am avut atunci impresia că interesul tău era strict profesional. Am reflectat însă după aceea şi am ajuns la concluzia că nu eşti genul de om care pune o astfel de întrebare fără să nu urmărească ceva.

— N-am urmărit absolut nimic – spuse Savini nepăsător. Fiind secretarul dumneavoastră, ar trebui să fiu informat despre afacerile ce vă privesc – nimic altceva.

Bătrânul îl privi pe sub sprâncenele sale stufoase.

— Bine – spuse el nemulţumit.

După plecarea secretarului, începu să se plimbe agitat prin odaie. Era stăpânit de o nelinişte neînţeleasă şi căreia nu-i găsea explicaţia. Se întoarse la birou, scoase dintr-un buzunar interior al hainei o cheie şi descuie sertarul de jos. Făcu gestul aproape mecanic, iar mapa de piele apăru pe birou mai înainte ca el să-şi dea seama de cauza agitaţiei sale.

— Eşti o proastă – articula domnul Bellamy calm. Eşti drăguţă, dar eşti proastă. Dumnezeule! Ce proastă eşti!

Deschise mapa şi se uită la poza făcută într-un atelier fotografic şi reprezentând o femeie. Purta o toaletă din urmă cu douăzeci de ani, ce părea deosebit de demodată şi de stranie, femeia era însă foarte tânără şi drăguţă, iar ochii ei liniştiţi, ce păreau să-i caute pe ai lui, aveau o frumuseţe aproape nepământeană. Abe Bellamy îşi umezi cu limba buzele uscate şi privi fix fotografia printre pleoapele întredeschise. Apoi o întoarse calm cu faţa în jos.

Cea de-a doua fotografie era a unui bărbat între treizeci şi patruzeci de ani. „Un prost, n-ai fost decât un prost, Mick” – îşi spuse el.

Cea de-a treia fotografie reprezenta un copil de vreo patru-cinci ani. O întoarse. Pe spate se afla lipită o tăietură dintr-un ziar.

Ofiţerul mai jos menţionat a fost omorât într-o luptă aeriană în ziua sau în ajunul zilei de 14 mai 1918.

Locotenentul J. D. Bellamy, din armata Statelor Unite.

Întoarse din nou fotografia şi tocmai se pregătea să închidă mapa, când ceva îi atrase atenţia. Îşi aplecă mai mult capul pe birou. Scrum – scrum de ţigară! Domnul Bellamy nu fuma decât ţigări de foi. În schimb Julius Savini fuma ţigări obişnuite. Întinse braţul să tragă de şnur, dar se răzgândi. La urma urmei era greşeala lui. Cunoştea caracterul secretarului şi dacă nu era în stare să-şi păzească documentele personale de ochii curioşi ai unui escroc ce forţa sertarele, vina era numai a lui.

În seara aceea, înainte de a părăsi biblioteca, vârî mapa într-o casă de bani ascunsă în lambriuri şi încuie în urma sa uşa. Făcea asta în fiecare noapte. Timp de câteva ore, nimeni nu putea pătrunde în bibliotecă.

Julius, care lucra într-o odaie din cealaltă parte a holului, lăsase uşa întredeschisă, aşa încât îşi văzu patronul ieşind şi învârtind comutatorul care stingea luminile din bibliotecă.

— Te poţi duce la culcare – bombăni Bellamy.

Era tot ce reuşea să articuleze în loc de „noapte bună”.

Dormitorul său se afla într-un apartament cu vedere în afara zidurilor castelului şi cunoscut sub numele de „odaia de lângă hol” – o încăpere largă, cu lambriuri întunecate şi părând lipsită de mobilier. Camera avea o uşă dublă. Una, de stejar masiv, se deschidea în afară, în timp ce cealaltă, capitonată cu piele veche, se deschidea înăuntru, fiind prevăzută cu un zăvor de oţel, legat cu o coardă de mătase de un şnur aflat la îndemâna domnului Bellamy când stătea în pat. Avea astfel posibilitatea să ţină uşa încuiată noaptea şi să tragă zăvorul dimineaţa, când venea servitorul, fără să se dea jos. Închise uşa care dădea în afară, o încuie, închise şi uşa capitonată cu piele şi împinse zăvorul. Apoi se

dezbrăcă şi se îndreptă spre pat, luminându-şi drumul cu o lumânare. Ultimul său gest înainte de a se culca a fost să scoată dintr-un buzunar interior al hainei o cheie lungă şi subţire, pe care o vârî sub pernă. Făcea aceeaşi operaţie de opt ani.

Bellamy dormea bine, dar atent la orice zgomot. Adormi imediat. Peste trei ore se trezi brusc. Nu trăgea niciodată perdelele noaptea. O lună plină strălucea pe un cer senin, şi deşi razele ei nu cădeau pe fereastră, în cameră se reflecta destulă lumină ca să poată vedea clar ce se petrece. Uşa capitonată cu piele se deschidea încet… centimetru cu centimetru, tăcut şi din ce în ce mai mult.

Aşteptă, mişcându-se doar atât cât să bage mâna sub pernă pentru a apuca revolverul pe care-l pusese acolo în vederea unei ocazii ca aceasta.

Uşa era acum larg deschisă, iar el aştepta ca dintr-o clipă într-alta cineva să intre în cameră. Se ridică uşor în pat şi îşi puse cotul pe genunchi, cu pistolul îndreptat spre uşă. Trecu un minut, fără să audă sau să vadă ceva. Atunci Bellamy aruncă de pe el pledul, sări din pat şi o luă la fugă, trecând pragul uşii cu arma în mână. Prin ferestrele coridorului pătrundeau razele lunii, scăldând în lumină încăperea.

La început nu văzu nimic, apoi i se păru că un obiect iese din umbră la lumină. O siluetă înaltă, subţire şi verde, cu o faţă albă ca a-unui mort, rămase ţeapănă în faţa lui, cu un arc în mână. Era verde din cap până în picioare, într-o uniformă strânsă pe corp şi de o culoare vie, izbitoare. Nu putea fi nici o confuzie. Verde complet, afară de faţa albă, care-l privea fix şi inexpresiv.

O clipă, bătrânul rămase ca uluit, apoi ridică brusc pistolul şi trase de două ori.

X.

Batista.

În momentul când Bellamy apăsă pe trăgaci, silueta dispăru, părând că se mistuie în umbra întunecoasă. Abe

fugi înainte, ţinând ţeapănă mâna cu pistolul, dar când ajunse la locul unde se aflase silueta nu văzu nici urmă de arcaş şi nu găsi, ca dovadă a prezenţei lui, decât cele două găuri lăsate de gloanţe în lambriurile de pe perete.

Bătrânul întreprinse o cercetare rapidă. Alături de locul unde se aflase silueta era o uşă care da pe o scară circulară ce conducea jos, la camerele servitorilor. Încercă uşa şi o găsi încuiată. Apoi îi veni o idee. Se întoarse grăbit pe coridor, trecu de uşa deschisă a camerei lui şi ajunse în cele din urmă la odaia în care dormea Savini. Uşa fiind încuiată, ciocăni violent în ea.

— Savini! strigă el.

Nu-i răspunse nimeni. Între timp, servitorii se treziseră şi bătrânul, zărind un om în cămaşă şi pantaloni îndreptându-se spre el, îl strigă pe nume.

— Ce s-a întâmplat, domnule Bellamy?

— Nu mai pune întrebări prosteşti! se răsti bătrânul. Îmbracă-te, scoală toţi servitorii şi cercetaţi castelul. Telefonează la poartă şi anunţă administratorul. Grăbeşte-te!

În clipa aceea, uşa camerei lui Savini se deschise. Secretarul, în picioare, avea un aer uimit. Era în pijama şi ţinea în mână o lumânare aprinsă.

— Ce…? începu el.

Bellamy îl îmbrânci, dădu buzna în cameră şi se uită bănuitor de jur împrejur. Una din lungile ferestre era deschisă. Se apropie cu paşi mari de ea şi se uită afară. Exact sub fereastră se întindea un parapet strâmt, dar suficient de larg ca să îngăduie unui om, cu curajul necesar, de a merge pe el.

— N-ai auzit împuşcăturile?

— Am auzit ceva. Am crezut că buşiţi în uşă. Ce s-a întâmplat?

— Îmbracă-te şi vino jos în bibliotecă.

Deodată, fără nici un avertisment, se repezi şi desfăcu violent bluza pijamalei lui Savini. Văzu pieptul gol al

acestuia. Bombăni nemulţumit. Se aşteptase să dea peste o vestă verde, strânsă pe corp.

Savini se îmbrăcă repede şi coborî în bibliotecă, unde-l găsi pe bătrân plimbându-se de colo-colo, ca un leu în cuşcă.

— Cine a încuiat uşa care dă spre camerele servitorilor? întrebă Bellamy.

— Eu – i se răspunse. Mi-aţi dat dispoziţie ca toate uşile să fie încuiate noaptea.

Bătrânul îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Fireşte, ai cheia?!

— De fapt o are majordomul. I-am dat-o fiindcă se scoală mai devreme ca mine. Trebuie să descuie uşa ca să intre cei ce fac curăţenie.

— Unde-i cheia acum? se răsti Bellamy, înroşindu-se şi mai tare. Falca lui masivă era împinsă înainte, iar ochii i se îngustaseră ca două tăieturi. Ascultă-mă, Savini, dacă tu nu eşti amestecat în afacerea asta cu Arcaşul Verde, înseamnă că fac una din rarele greşeli din viaţa mea. Caută-l pe Wilks.

Însoţit de doi paznici pe care-i angajase Bellamy, Savini coborî la parter să-l găsească pe majordom.

— Cheia e în buzunarul meu – spuse Wilks, când Savini îi explică de ce venise. Arcaşul Verde n-ar fi putut să dispară pe acolo.

Majordomul ducea o lampă cu gaz, a cărei lumină puternică se răspândea în jur.

Urcară din nou scările până la dormitor, iar majordomul răsuci cheia în broască şi o deschise.

— Dă-mi lampa – spuse Bellamy.

Scoase pistolul din buzunar şi coborî prudent scara circulară, urmat de cei doi oameni. Jos se afla o altă uşă, deschisă, ce da într-o anexă a bucătăriei castelului-o odaie boltită ce servea drept cămară. Ambele uşi de aici aveau zăvoarele trase pe dinăuntru. Domnul Bellamy lumină cu lampa coşul lat al sobei, dar nu descoperi nimic.

— N-a putut ieşi pe aici – bombăni el, apoi adăugă enervat: Nici prin altă parte nu avea pe unde să iasă!

Zorile colorau cerul la răsărit când îşi încheiară cercetările. Domnul Bellamy se aşează în faţa focului proaspăt aprins în căminul din bibliotecă şi bău cu înghiţituri sălbatice şi zgomotoase o ceaşcă de cafea fierbinte, care-i arse cerul gurii. Secretarul său, tăcut şi puţin plictisit, îl urmărea cu privirea. Îşi înăbuşi un căscat, dar nu atât de abil încât bătrânul să nu-l vadă.

— Ascultă, Savini, ceva se ascunde în spatele acestei istorii cu Arcaşul Verde – spuse el, rupând tăcerea care ţinea de aproape o oră. O fantomă! Ptiu! Nu cred nici în fantome, nici în diavoli. Nu există pe faţa pământului, deasupra sau în interiorul lui, ceva lăsat de bunul Dumnezeu care să mă sperie! Diavolii şi fantomele nu mă înspăimântă, iar tipul ăla trebuie să fie impenetrabil la gloanţe ca să mai scape data viitoare când am să dau peste el. Ce e?

Îşi întoarse brusc capul spre uşă. În prag se afla majordomul – un bărbat destul de impozant, în ciuda îmbrăcăminţii lui sumare.

— Mi-am îngăduit să cobor din nou în cămară, domnule Bellamy, ca să mai mă uit o dată, şi am găsit asta – spuse el.

Bellamy sări din fotoliu şi smulse obiectul din mâna întinsă a majordomului. La început nu-şi putu da seama ce e. Părea un ghem mic şi roşu. Când îl luă însă în mână văzu că e o batistă. Era roşie de sânge, iar sprâncenele lui Bellamy se împreunară.

— Porcul! L-am nimerit la urma urmei – rosti el încruntat. Fantomele sângerează? se răţoi el la Savini. Spune, amice, fantomele sângerează? Despături complet batista. O batistă de femeie! se miră el.

Era un obiect delicat, dintr-un material fin, cu broderii şi o monogramă într-un colţ. Se apropie cu batista de masă şi o întinse la lumină.

— V. H. – mormăi el şi se încruntă iar. V. H.! Cine dracu e V. H.?

Nu observă figura lui Savini şi nu-l văzu deci tresărind. V. H.! Valerie Howett!

XI.

Obiceiurile lui Abe Bellamy.

Dimineaţa limpede şi rece îl întâmpină pe domnul Bellamy în timp ce mergea agale pe pajiştea ce ducea la pavilionul de la intrare. Poseda calitatea extraordinară de a-şi ajusta cerinţele de somn după împrejurări. Putea dormi douăsprezece ore în şir. Dar se putea trezi la fel de odihnit şi după două ore de somn. Se îndrepta spre pavilion fiindcă îşi făcuse o regulă din a nu primi pe nimeni la castel. Cei cu care avea întâlnire se întreţineau cu el într-o încăpere largă, special amenajată în acest scop, în pavilionul de la intrare.

Paznicul, cu o mutră acră, îl salută ducând două degete la pălărie. Omul din Chicago intră în pavilion, unde îl aştepta nerăbdător poliţaiul din localitate.

— Bună dimineaţa, domnule. Mi s-a spus că aţi avut nişte neplăceri la castel.

Bellamy rânji.

— Spune-mi cine te-a informat şi n-o să mai scoată o vorbă – spuse el arogant. Trase mâna din buzunar şi aruncă pe masă o bancnotă de o liră. Uite o mică atenţie pentru dumneata. N-ar strica să uiţi de neplăcerile pe care le-am avut la castel. De fapt, am visat urât şi am tras într-o umbră. Am crezut că-i un spărgător.

— În regulă, domnule – răspunse înţelegător reprezentantul legii. N-am raportat încă şefului meu.

— Şi nici să n-o faci – îi replică Bellamy. Ascultă, sergent, nu cred că se întâmplă multe lucruri în satul ăsta de care să nu ştii. Ai văzut vreun străin pe aici în ultima vreme?

Flatat, sergentul îşi ridică bărbia şi îşi schimonosi figura într-un efort de a părea că reflectează adânc.

— Da, domnule, am văzut câţiva. De pildă, o doamnă care s-a dus să vadă Lady’s Manor.

— Lady’s Manor? întrebă imediat Bellamy. Vorbeşti de casa aia veche de la şosea?

— Exact – răspunse sergentul. Casa aparţine lordului Tetherton şi e părăginită. Reparaţia ei ar costa o groază de bani. Iată de ce nu o închiriază nimeni. Unele părţi ale casei sunt la fel de vechi ca şi castelul.

— Când a sosit această doamnă la Garre? întrebă Bellamy, cu atenţia concentrată.

— Acum două zile. E o doamnă amabilă şi remarcabil de atrăgătoare. Am zărit-o fugitiv în momentul când a plecat cu maşina.

— Ştii cumva de unde vine?

— Am auzit că de la Londra, domnule. Maşina avea număr de Londra şi cred că doamna a venit prin Reading. Femeia care are cheile de la Lady’s Manor mi-a spus că doamna a fost trimisă aici de firma Solders, care se ocupă cu închirieri de case. Proprietatea ţine de ei.

— Era singură?

— Da, domnule. N-am văzut pe nimeni cu ea.

Bellamy ieşi din odaie şi intră în sala paznicului de la poartă, unde fusese instalat un telefon. După un minut vorbea cu agentul de închirieri. Acesta îşi aminti perfect împrejurările. Doamna venise de la Londra, iar el îi dăduse o hârtie scrisă ca să poată vizita proprietatea. Nu, nu o întrebase cum se numeşte. Nu avea obiceiul să ceară amănunte clienţilor posibili.

— Dacă vă scrie sau vine din nou, vreau să aflu totul despre ea – spuse domnul Bellamy şi atârnă receptorul.

O dată cu zorile, în cămară se efectuase o cercetare minuţioasă. Bellamy sperase să găsească o urmă de sânge care să-l apropie de dezlegarea misterului acelei fantome. De fapt, se părea că batista fusese foarte atent folosită: nu se vedea nici o altă pată de sânge. Îl trimise atunci pe Savini la Guildford, ca să facă cercetări mai amănunţite. Se mulţumise momentan să treacă cu vederea faptul că

secretarul îşi vârâse nasul în afacerile lui. Avea să se îngrijească mai târziu de asta.

Julius fu încântat că poate pleca de acolo. Voia să se liniştească într-o singură privinţă, şi după ce-şi termină treburile la Guildford plecă repede la Londra, unde, odată ajuns, se grăbi să meargă la hotelul Carlton.

— Nu, nu cred – spuse funcţionarul de la primire. N-am văzut-o pe domnişoara Howett toată dimineaţa. Am să-i telefonez să văd dacă-i aici. Doriţi s-o vedeţi?

Julius ezită o clipă.

— Da – răspunse el.

Se hotărâse să întreprindă un act curajos şi îndrăzneţ. Aşteptă ca funcţionarul să telefoneze, iar privirea i se animă auzind desfăşurarea conversaţiei telefonice.

— Regret, domnule Savini – spuse funcţionarul şi atârnă receptorul. N-o puteţi vedea pe domnişoara Howett. Şi-a scrântit piciorul noaptea trecută, când s-a dat jos din maşină, iar acum o îngrijeşte doctorul. Aşa mi-a spus camerista. Îmi amintesc acum că n-am văzut-o pe domnişoara Howett de ieri după-amiază.

Savini ieşi nedumerit din hotel. „Glezna scrântită” însemna desigur „o rană de glonţ”. Ce căuta Valerie la Garre? Ce urmărea fiica bogatului domn Howett, maimuţărindu-se în Arcaşul Verde? Teoria bazată pe identitatea iniţialelor lui Valerie Howett cu cele de pe batistă i se păru fantastică, aşa cum de altfel i se păru şi coincidenţa cu glezna scrântită a fetei. Existau sute de femei cu aceleaşi iniţiale. Totuşi era straniu.

Dacă era vreo persoană pe lume pe care Julius Savini n-ar fi ţinut s-o întâlnească în acea zi, era Spike Holland. Nu apucă să facă însă nici douăzeci de paşi ieşind pe uşa hotelului, că se pomeni nas în nas cu reporterul. Ura, la cei slabi, se datorează fricii. Îl detesta din tot sufletul pe patronul său, care nu lăsa o zi fără să-l insulte, dar în acelaşi timp se temea de mânia lui.

— Nu pot să stau, Holland. N-am venit decât ca… Dacă-l întâlneşti pe bătrân, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i spune că m-ai văzut la Londra! Crede că sunt la Guildford.

— A primit o vizită azi-noapte? întrebă Spike.

— Îţi jur… – începu Julius.

— Hai, lasă astea. Ce sens are să inventezi acum o prostie. Avem omul nostru în sat. L-am instalat acolo azi-noapte. Ne-a telefonat că Arcaşul Verde a reapărut noaptea trecută, iar bătrânul Bellamy şi-a pierdut controlul asupra pistolului şi-a împuşcat în ochi un portret de Gainsborough!

— Nu-i adevărat! răspunse Julius cu vehemenţă. Dacă istoria asta va apare în ziare, iar bătrânul află că ne-am întâlnit… Ascultă, Holland, fac orice vrei pentru tine. Îţi spun tot ce s-a întâmplat, dacă nu sufli o vorbă despre mine.

— Te-am trădat eu vreodată? spuse Spike, clătinându-şi capul roşcovan cu un gest de dojana. Hai, Julius, s-auzim.

— Ei bine, nu ştiu exact ce s-a petrecut – începu el, iar Spike remarcă:

— Iată un început absolut formidabil pentru o ştire demnă de încredere! Zii ce s-a întâmplat.

Julius îi relată cu fidelitate evenimentele, intercalând aproape la fiecare frază rugămintea fierbinte de a nu-l trăda. Avea toate caracteristicile unui laş, la care se adăuga un dispreţ aproape nesăbuit faţă de urmările actelor sale, ca şi o frică ce uneori devenea jalnică. Era în stare să zămislească în minte planuri tenebroase şi sinistre împotriva lui Abe Bellamy, a căror executare i-ar fi atras o pedeapsă la care nici nu îndrăznea să se gândească. Şi totuşi tremura în faţa răgetelor lui Bellamy şi se gudura când stăpânul său era mânios.

— Spune-mi ce face Bellamy la castel, ce fel de viaţă duce? Are invitaţi?

— Invitaţi! replică Savini, plin de dispreţ. De când sunt eu acolo n-a venit nici un străin la castel. Se plimbă prin jurul proprietăţii sau îşi pierde timpul ciocănind pereţii. Serile şi le petrece singur, în bibliotecă. Nimeni nu-l deranjează. De

fapt, nici nu e cu putinţă, fiindcă ţine uşile încuiate. Stă în bibliotecă între nouă şi unsprezece, iar dimineaţa cam o oră.

— Încuie întotdeauna uşa? întrebă Spike curios.

— Amândouă uşile. Îi câte una la fiecare capăt al odăii. Dar, pentru Dumnezeu…

— Nu-ţi fie frică, amice – spuse Spike. Ce poţi să-mi mai spui despre el?

Julius, care şi aşa îi relatase prea multe, îşi umezi buzele uscate şi privi în jur, ca să vadă cum poate scăpa.

— Asta-i tot – spuse el. Jură-mi, Holland, că n-ai să mă trădezi!

— Unde ia masa?

— De obicei în bibliotecă. Sufrageria e rareori folosită. Acum trebuie să plec, Holland.

Şi înainte ca Spike să-l poată opri, fugise.

Pe drum către Guildford, Savini tremură tot, şi, gândindu-se la amănuntele discuţiei, fruntea i se broboni de sudoare, căci îşi dădu seama ce indiscreţie înfiorătoare comisese. Nu pomenise însă de batistă, îşi aminti el fericit, ceea ce era lucrul cel mai interesant din toată istoria.

Îşi găsi patronul într-o dispoziţie destul de bună. Bellamy nu-i puse nici o întrebare indiscretă cu privire la absenţa lui îndelungată si, spre uşurarea sufletească a lui Savini, remarca el însuşi că povestea cu fantoma avea să ajungă la ziare.

— Nu-i poţi împiedica pe fricoşii aceştia să trăncănească – zise el. Jumătate din servitori şi-au anunţat plecarea. Până şi porcul ăsta gras de Wilks pomeneşte de plecare. L-am înştiinţat ca dacă pleacă mai înainte de a-i permite eu, îl dau în judecată pentru încălcarea angajamentului. Savini, ai grijă ca astă-seară toate lămpile de pe coridor să fie aprinse.

— Mai aşteptaţi o vizită? întrebă Julius plin de bunăvoinţă.

Amabilitatea lui fu răsplătită cu o înjurătură.

Bellamy cercetase la lumina zilei uşile camerei lui. Vechea uşă demodata, care se deschidea în afară, putea fi descuiată, descoperi el, de oricine, cu condiţia să aibă uneltele necesare pentru aşa ceva. Uşa capitonată cu piele, cu zăvorul ei pe dinăuntru, părea destul de sigură şi Bellamy rămase nedumerit asupra posibilităţilor existente de a o forţa. Cercetă atent cu o lupă suprafaţa pielii, gândindu-sc că va găsi poate vreo zgârietură pe ea. Pielea nu prezenta însă nici o astfel de urmă. În canatul uşii se afla fixată o bara scurtă de fier, în scopul de a împiedica zăvorul să se ridice în sus, şi care răzbea în cealaltă parte a peretelui. Se gândi că poate aceasta putea fi trasă, iar siguranţa ridicată. Încercă, dar îşi dădu seama că era imposibil. Uşa, de altfel, nu avea nici un cârlig de siguranţă şi, deşi Abe inspecta cu grijă pereţii dormitorului şi tavanul, nu găsi nimic care să explice misterul care făcea să se deschidă încet uşa ce da înăuntru. În acea noapte dormi cu un pistol pe noptieră. Se trezi la ora cinci dimineaţa şi găsi cele două uşi larg deschise, iar pistolul nicăieri!

XII.

Valerie şi glezna ei scrântită

— Tată, vreau să cumpăr o casă la ţară – spuse Valerie Howett dimineaţa, la micul dejun.

Domnul Howett ridică privirea spre ea.

— Ce idee mai e şi asta? întrebă el surprins.

— Vreau o casă la ţară – repetă Valerie. Domnului Howett, fata i se păru obosită şi palidă.

Avea cearcăne şi o oarecare nelinişte care-l puseră pe gânduri.

— Am văzut o casă veche încântătoare – continuă Valerie. Nu-i departe de Londra, dar prezintă dezavantajul de a fi vecină cu domeniul lui Abe Bellamy.

— Dar, draga mea – spuse tatăl ei tulburat – am unele treburi de rezolvat în America şi nu pot rămâne aici toată iarna. Deşi cred că aş putea aranja – adăugă el. Unde-i?

— La Garre… Se numeşte Lady’s Manor şi e o veche reşedinţă, care odinioară a ţinut de castel. Ar trebui să se facă renovări masive. Se uită în farfurie şi continuă plină de tact: Cred că e locul cel mai indicat pentru dumneata, tată, dacă ai într-adevăr de gând să-ţi scrii cartea.

Domnul Howett visa de mult să scrie o istorie politică a Angliei. Ideea îl urmarea de douăzeci de ani şi strânsese în acest scop o cantitate imensă de material. Faptul că existau şi alte istorii politice ale Angliei, şi încă foarte bune, departe de a-l descuraja, îi dădea ghes. Domnul Howett se scarpină pe obraz, gânditor.

— E un loc atât de liniştit şi de plăcut! Sunt convinsă, tată, că n-ai să poţi niciodată să-ţi scrii cartea dacă ai să te întorci în America, din cauza tuturor afacerilor şi obligaţiilor care-ţi răpesc timpul. Fireşte, n-o poţi scrie nici într-un oraş zgomotos ca Londra, unde-i aproape la fel de rău ca la New York.

— E un loc liniştit, aşadar? întrebă domnul Howett cu o voce slabă.

— Auzi musca – spuse ea ironică, revenind la vechea ei bună dispoziţie.

— Nu cred că-i o idee rea, Val – răspunse tatăl ei, lăsându-se pe spate şi privind tavanul. Odihna are să-ţi priască şi ţie. Nu-i o idee rea. Am să telegrafiez la New York să văd dacă se poate aranja. Nu ţi-e frică de fantome? o întrebă el sec şi zâmbi.

— Nu, nu mi-e frică – răspunse ea liniştită – dacă prin fantome înţelegi Arcaşul Verde.

— E într-adevăr o poveste stranie. Domnul Howett dădu din cap. Nu-l cunosc pe Bellamy, dar, judecând după ce-am auzit despre el, îmi închipui că e ultimul om pe care ar putea să-l sperie cineva, cu excepţia unui inspector de impozite.

— Nu l-ai cunoscut niciodată?

Tatăl ei clătină din cap.

— Nu. L-am văzut destul de des; stă aici, la acelaşi hotel. Nu-mi place, iar secretarul lui, tipul acela cu faţa galbenă, nu mi-a făcut o impresie prea bună.

Valerie se ridică, iar tatăl ei se grăbi spre ea, pentru a o ajuta să iasă din odaie.

— Valerie, trebuie să vezi un doctor sau un osteopat, în legătură cu glezna ta scrântită.

— O să-mi treacă până mâine – răspunse ea. Am să stau culcată, n-am să fac nimic şi n-am să văd pe nimeni.

Îi făcu semn că nu are nevoie de ajutorul lui, râse şi plecă spre odaia ei singură, deşi se clătina puţin pe picioare.

Mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, sosi un vizitator care nu putea fi refuzat. Domnul Howett bătu la uşa dormitorului fiicei sale.

— A venit căpitanul Featherstone. Vrea să te vadă. Poate să intre?

— Dacă-mi promite că n-o să mă cicălească – răspunse ea. N-am chef să fiu cicălită.

— De ce naiba să te cicălească? întrebă tatăl ei uimit.

— Spune-i să intre.

Jimmy Featherstone păşi în dormitor în vârful picioarelor, cu un aer de îngrijorare atât de exagerat, de parcă persoana lui Valerie l-ar fi impresionat.

— Îmi pare foarte rău că vă găsesc la pat – spuse el. Vă rog nu râdeţi, domnişoară Howett. Am venit să vă exprim simpatia mea.

Domnul Howett se întoarse în biroul lui, pentru a trimite o telegramă. Featherstone continuă:

— Unde aţi fost noaptea trecută, tânără doamnă?

— În pat – răspunse ea prompt.

— Şi în noaptea dinainte?

— Tot în pat.

— O să mă consideraţi brutal – o chestionă el – dacă am să vă întreb dacă în visele dumneavoastră n-aţi făcut cumva o vizită într-o mahala insalubră din Limehouse, pentru a căuta pe un oarecare Coldharbour Smith?

Valerie scoase o exclamaţie de nerăbdare.

— Aşteptaţi! Featherstone ridică solemn mâna, pentru a o opri. Atunci când l-aţi căutat pe domnul Coldharbour Smith n-aţi fost amestecată într-o bătaie generală dintr-un restaurant frecventat mai ales de chinezi şi negri?

Valerie se cutremură aducându-şi aminte.

— Aţi fost salvată de un marinar cu o figură cinstită, deşi comună, nu mai înainte însă de a primi câteva lovituri serioase de picior de la una din brute.

— Nu cumva dumneavoastră aţi fost marinarul cu figura cinstită, dar comună? întrebă ea îngrozită.

Featherstone clătină din cap.

— Nu, a fost unul din oamenii mei, sergentul Higgins. Un om foarte priceput, deşi n-are nimic de Don Juan. De ce nu vă vedeţi de treabă?

— Fiindcă n-am încotro – răspunse ea încăpăţânată. Trebuia să-l văd pe acest Creager înainte de ceea ce s-a întâmplat. Îl cunoşteam, ştiam că e în solda lui Bellamy pentru ceva oribil săvârşit în trecut. Ca şi celălalt. Se cutremură iar. A fost îngrozitor.

— Coldharbour nu-i un om prea simpatic – recunoscu căpitanul Featherstone. Cei care ţin astfel de localuri nu sunt de obicei persoane simpatice. Aşadar şi Coldharbour e în solda lui Bellamy? reflectă el. N-am ştiut. De unde primiţi toate aceste informaţii?

— Le-am plătit şi cred că sunt destul de sigure – spuse ea, evitând un răspuns direct.

Căpitanul rămase câteva clipe pe gânduri, studiind cu atenţie covorul.

— Am impresia c-o să vă frângeţi gâtul singură – spuse el. Din fericire, Coldharbour n-a apărut seara trecută. Dac-ar fi venit, Bellamy ar fi aflat în douăzeci şi patru de ore.

Văzu că o podidesc lacrimile şi surpriza îl ului complet.

— Am încercat totul – spuse ea – totul! Cred că am fost destul de încăpăţânată, caraghioasă şi orgolioasă ca să-mi

închipui că sunt mai deşteaptă decât toată poliţia din lume, dar încep să cred că m-am înşelat.

Privirile li se întâlniră.

— Căutaţi o umbră, domnişoară Howett? o întrebă el grav.

— Nu, nu! strigă ea violent. Sunt sigură! Ceva îmi spune că nu mă înşel.

— Vreţi să-mi răspundeţi la o întrebare? spuse Featherstone, coborând vocea. Cine-i femeia pe care o căutaţi?

Buzele ei se strânseră.

— Nu vă pot destăinui. Nu-i numai secretul meu.

XIII.

Ucigaşul de copii.

Dintr-un impuls şi din dorinţa de a întâlni din nou pe cineva rămas departe de problemele lumii şi de eternele ei conflicte, Spike Holland profită imediat de sugestia şefului rubricii de „fapte diverse”, de a încerca să-l convingă pe John Wood din Wenduyne să scrie pentru ziar o serie de articole asupra bunăstării copiilor.

Părăsi Londra devreme, cu feribotul. Spike petrecu cinci ore neplăcute pe o mare mohorâtă şi agitată. Nu atât posibilitatea de a obţine articolele – era sigur că le va avea, căci Wood îşi dăduse dinainte asentimentul – cât şansa de a căpăta o cât de mică informaţie asupra lui Abe Bellamy îl determină să plece în străinătate. Existau ciudat de puţine amănunte la îndemână în ce-l privea pe bătrân, iar Spike avea impresia că filantropul îi putea relata multe. Felul brusc în care schimbase conversaţia când fusese pomenit numele lui Bellamy lăsa să se înţeleagă acest lucru.

Spike se simţi fericit să păşească pe solul ferm al cheiului de la Ostende. Trebui să aştepte o jumătate de oră în Place de la Gare, până când apăru micul tren care mergea la frontiera olandeză. Fu şi mai fericit când se putu adăposti într-un compartiment de clasa I. Ploua cu găleata şi un vânt rece sufla trist prin piaţă. Venind destul de frecvent în Belgia, cunoştea drumul pe dinafară, acel drum mohorât

printre dune. Singurele locuri interesante erau fortificaţiile pentru tunuri, abandonate în prezent, rămase după retragerea nemţilor. Orăşelul Le Coq i se păru un pustiu sălbatic şi bătut de vânt, dar Wenduyne avea într-adevăr aerul unui oraş. O staţiune de vară, acum părăsită de toţi, cu excepţia unui poliţist ce tremura de frig şi stătea adăpostit într-o cabină dintr-o staţie de tramvai. Poliţistul se uită curios după Spike, care urca din greu colina abruptă ce ducea la dig. Avea în faţă vântul de nord-vest.

Digul părea pustiu. Faţadele frumoaselor vile aveau obloanele trase, iar pe promenada neglijată acum, nisipul se adunase în valuri. Venise refluxul, iar marea roşiatică lovea cu furie baza digului în timp ce Spike înainta grăbit, cu pardesiul încheiat până la gât. În curând ajunse la casa cu numărul 94.

O vilă înaltă, strâmtă, cu faţa la mare, asemănătoare cu celelalte. Veranda şi intrarea erau ascunse de un gard cenuşiu, în care se afla o uşă. Bătu. Nu-i răspunse nimeni, aşa că bătu din nou, mai tare. Bătu şi a treia oară, fără succes. Atunci se hotărî să încerce la uşa din spate.

La prima ciocănitură, uşa se deschise. O bătrânică scundă, cu o umbră de mustaţă, îl privi nesigură.

— Cum vă numiţi? Domnul nu primeşte – spuse ea în franceză.

— Mă aşteaptă, mătuşico – îi atrase atenţia Spike. I-am telegrafiat.

Ochii posomorâţi ai femeii se luminară.

— Da, îmi aduc aminte. Vreţi să intraţi?

Îl conduse pe câteva trepte ale unei scări fără covor şi bătu la o uşă de pe palier. O voce îi invită să intre, şi ea păşi înaintea vizitatorului.

Spike se trezi într-o cameră lungă, care şi din această cauză, dar mai ales datorită înălţimii ei, părea strâmtă. Un perete era acoperit în întregime cu tapiserii, iar celălalt era plin până în tavan cu rafturi de cărţi. Lumina venea de la două lămpi electrice ce ardeau orbitor, căci singura sursă

de lumină naturală o oferea o fereastră cu vitralii, din capătul încăperii.

John Wood stătea la un birou mare, cu încrustaţii de bronz. La intrarea lui Spike, se ridică şi lăsă tocul din mână.

— Aţi venit, în ciuda vremii? Sunteţi temerar… Luaţi loc, domnule Holland. Înainte de a-mi pune întrebări, vreau să vă comunic că sunt fericit să scriu articolele despre care aţi menţionat în telegramă. Am nevoie de toată publicitatea posibilă pentru planul meu, iar eu îmi fac reclamă cu neruşinare.

Discutară amănunţit articolele, iar Spike îi transmise fidel limitele şi cerinţele în privinţa subiectului şi a lungimii articolului comandat de Syme.

Doamna scundă, cu mustăţi, aduse vin, cafea şi un fel de biscuiţi ca nişte napolitane.

— Ce linişte şi calm e aici! îl invidie Spike. Am socotit puţin excentric din partea dumneavoastră să vă petreceţi iarna la Wenduyne. Dar ce loc minunat pentru scris!

John Wood zâmbi.

— N-am să vă duc să-i vedeţi pe cei ce tulbură liniştea, îşi fac siesta acum.

— Aveţi copii aici? întrebă Spike uimit.

— John Wood dădu din cap.

— Treizeci – spuse el. Trei etaje pline cu ei. Făcu un semn cu mâna spre scara ce ducea sus. Nu ţin aici decât pe cei sănătoşi şi liniştiţi. Sanatoriul e în afara oraşului.

Discutară o oră despre copii. Domnul Wood părea dispus să nu vorbească decât despre asta.

— Domnule Wood, am impresia că ştiţi mai multe despre Abe Bellamy decât mărturisiţi. Nu vă place, nu-i aşa?

Domnul Wood se juca cu o figurină de aur de pe birou, reprezentându-l pe zeul Pan.

— Ştiu destule pe seama lui ca să fie spânzurat – spuse el fără să-şi ridice privirea.

Spike îl ascultă stupefiat.

— Ştiţi destule ca să fie spânzurat? repetă el. Asta-i ceva foarte serios.

Wood ridică privirea spre el.

— Datele ar putea să-i fie fatale, dacă n-aş vorbi având toată încrederea în dumneavoastră – spuse el.

De obicei, lui Spike nu-i plăcea să i se facă mărturisiri, dar de data aceasta murea de curiozitate să afle amănunte, chiar dacă nu puteau fi publicate.

— Nu am nici o dovadă, absolut niciuna – continuă îngerul păzitor al copiilor. Cu toate acestea, ştiu destule despre el ca să poată fi spânzurat. Nu spun că ar fi condamnat doar pe baza declaraţiilor mele, fără dovezi. Legea e foarte sensibilă când e vorba de viaţa omenească.

— E la mijloc un copil, desigur – spuse Spike. Fără să insinuez că pe dumneavoastră nu vă interesează adulţii sau că nu aţi fi indignat dacă un om în toată firea ar fi împuşcat, bănuiesc însă după tonul dumneavoastră că e ceva în legătură cu un copil.

— A omorât un copil – recunoscu Wood – un copil de care îmi amintesc vag. Nu ştiu dacă a făcut-o el personal sau unul din acoliţii lui. Urăşte copiii. Nu v-am întrebat dacă aţi luat în serios telegrama mea prin care vă întrebam dacă pe Bellamy îl interesează copiii. A fost o glumă – o glumă sinistră şi poate prostească. Am trimis-o dintr-un impuls. Abe Bellamy! Mai degrabă şi-ar arunca în mare şi ultimul dolar, decât să-l dea pentru ajutorarea copiilor!

— Îmi puteţi spune ce-a făcut…? S-a întâmplat în America?

— Da, cu mulţi ani în urmă – răspunse Wood. Mă tem că v-am spus însă prea multe. Mai devreme sau mai târziu, am să obţin şi dovezile. Am angajat doi oameni ca să cerceteze pe baza slabelor indicii pe care le-am putut furniza. Sunt doi ani de când anchetează, unul din ei la Londra, iar celălalt în America.

— A avut neplăceri cu vreo societate din America pentru protecţia copiilor?

— Da, dar asta nu are nimic de-a face cu afacerea la care mă refer eu. A mai avut un caz în New York City. Bellamy era gata să omoare un băiat de serviciu. L-a îmbrâncit pe nişte scări de piatră. Da, cunosc pe degete tot ce-a făcut. Acest om e o brută înnăscută. Nu a maltratat numai copii. L-a costat cinci mii de dolari ca să muşamalizeze un proces de violenţă intentat de valetul lui. De atunci, n-a mai avut valet.

— Ciudate mai sunt creaturile lui Dumnezeu – rosti Spike.

— Şi mai ciudate sunt cele ale diavolului – replică John Wood, iar figura i se întunecă. Diavolul readuce pe unii la stadiul animalic al existenţei.

Spike zvârli o întrebare la care se gândise tot timpul cât traversase Canalul Mânecii.

— Credeţi că Arcaşul Verde e una din victimele lui? întrebă el, iar John Wood se însenină.

— Există o groază de oameni – spuse el enigmatic – care îşi închipuie că Arcaşul Verde a fost inventat de un reporter al cărui nume ar fi nepoliticos de menţionat în faţa dumneavoastră!

O afirmaţie uluitoare, a cărei autenticitate îl amuză pe Spike.

— Aş fi încântat să fiu autorul unei farse care a păcălit toată Anglia – mărturisi el – dar, din nenorocire, meritul aparţine în întregime Arcaşului Verde.

Şi relată ultima apariţie a fantomei, iar John Wood îl chestiona amănunţit.

— Cine a mai văzut „fantoma”, afară de Abe Bellamy?

— Nimeni. Poate că a inventato bătrânul.

— Puţin probabil. John Wood dădu sceptic din cap. Bellamy nu e un om subtil. E o brută. Puteţi renunţa la această presupunere. Arcaşul Verde e destul de autentic dacă l-a văzut Bellamy.

Faţa i se înnegură şi el se lăsă pe spătarul scaunului, adâncit în gânduri, fireşte neplăcute. Deodată se ridică, se îndreptă spre o casă de bani ce se afla în fundul încăperii şi

o deschise. Rămase un timp acolo, apoi se întoarse cu ceva în mână.

Spike se ridicase să plece, căci nu avea la dispoziţie decât câteva ore, din care cea mai mare parte le petrecuse în discuţii asupra articolelor.

— Uitaţi-vă la asta, Holland. Era un pantof de copil, din piele albă de căprioară, pătat şi decolorat. Într-o zi, dacă până atunci nu intră pe mâna justiţiei, am să-i arăt într-un tribunal acest pantof lui Abe Bellamy. O să fie o zi jalnică pentru el!

În clipa aceea, bătrâna scundă, cu mustaţă, intră cu un surâs larg pe faţa ei banală şi ţinând în braţe un copil în alb.

— Domnule, micuţa allemande3 nu vrea să se culce până n-o vedeţi.

Fetiţa cu obrajii trandafirii din braţele femeii privi fix, cu ochii ei mari, mai întâi candelabrul. Îşi întoarse brusc apoi capul spre John Wood şi îşi deschise gura ei micuţă şi umedă, gungurind veselă.

În John Wood se petrecu o schimbare uimitoare. Se părea că se îmblânzeşte văzând cu ochii. Râsul şi bucuria debordantă care îl caracterizau îi reveniră pe faţă când întinse braţele şi luă fetiţa.

— Iată doar o monedă din comoara mea, Holland, o monedă mai minunată decât toate milioanele lui Bellamy. Un mic duşman! Ce feroce e, Holland! Zi-i sălbatică, şi ei nici nu-i pasă!

Obrajii catifelaţi ai copilului se lipiseră de-ai lui. Spike văzu lacrimi în ochii lui John Wood şi se minună.

Reporterul înaintă zâmbind spre cei doi oameni cuprinşi de fericire şi privi în jur. John aşezase fetiţa pe marginea biroului, ţinând-o cu o mână, iar cu cealaltă îi ridicase în faţa ochilor încântaţi figurina de aur ce-l reprezenta pe Pan.

XIV.

Câinii de La Garre.

A doua zi dimineaţa, Julius îl salută cu un surâs enigmatic pe patronul său. Domnul Bellamy nu era niciodată bine

dispus dis-de-dimineaţă şi îşi risipea indispoziţia într-un torent de invective.

— Să nu te vadă câinii mei – spuse Abe. N-au să aibă ce-alege din tine.

În ciuda neliniştii ce-l cuprinse, Julius deveni curios. La castel nu existau câini, iar Abe nu iubea animalele. Patronul său îi explică.

— Am cumpărat nişte câini poliţişti – spuse el – care au să stea de pază în hol şi pe coridor începând chiar de astă-seară. Ascultă sfatul meu, stai în cameră până mă scol.

Julius văzu câinii mai târziu. Erau feroci, neprietenoşi şi semănau cu nişte lupi. În noul lor cămin, nimeni, cu excepţia lui Abe, nu se putea apropia de ei. Abe nu se temea absolut de nimic, iar animalele părură să recunoască şi să respecte imediat în el pe stăpân.

— Cheamă-i – spuse Abe. Nu-ţi fie frică. Pune mâna pe ei.

Julius întinse nervos o mână spre animalul cel mai apropiat, dar sări speriat înapoi, căci câinele se şi repezise la el.

— Ţi-e frică, şi el ştie că ţi-e frică. Hai la mine! Pocni din degete, iar câinele înainta târâş, dând din coadă, se aşează la pământ şi îşi ridică spre faţa stăpânului privirea inteligentă.

— Cel care mi i-a vândut mi-a spus că n-au să se înveţe cu mine decât peste vreo lună. Era un prost. Casa aceea a fost închiriată – spuse el, schimbând subiectul discuţiei. Cum se numeşte?

— Vorbiţi de Lady’s Manor? întrebă Julius surprins. Bătrânul făcu un semn afirmativ.

— Mi-au luat-o înainte cu cinci minute. Am telefonat agentului imobiliar azi-dimineaţă şi mi-a comunicat că tocmai a închiriat-o. Ştii ceva?

— Nu, domnule. E pentru prima oară când aud. Cine-i noul chiriaş?

Bellamy ridică din umeri.

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă – spuse el. De ce nu i-au găsit altă casă?

Mai târziu, după-amiaza, Julius îl întovărăşi pe cărarea largă şi mărginită de pomi, pentru a face un tur de inspecţie.

— Cred că asta-i casa – spuse Bellamy, arătând cu bastonul o clădire cenuşie şi pătrată, al cărei acoperiş şi ale cărei coşuri se vedeau peste zidul înalt ce înconjura parcul. Am mai văzut-o, dar nu mi-a trecut niciodată prin cap s-o cumpăr. Ce-i acolo, o uşă în zid?

— Aşa se pare – răspunse Julius. Exista probabil o legătură între castel şi Lady's Manor. E ceea ce se numeşte o casă de zestre.

Uşa se dovedi a fi o placă veche, prinsă în balamale de fier, evident nefolosită de ani. Copcile de fier ruginiseră, iar suprafaţa era acoperită cu iederă. Faptul că ar fi trebuit să munceşti o zi ca să deschizi uşa nu-l satisfăcu pe bătrân.

— Cheamă un zidar din sat şi spune-i s-o zideascâ – zise el. Nu vreau să risc ca nepoftiţii să hoinărească pe proprietatea mea. Ai grijă, Savini.

Julius îşi notă şi în aceeaşi după-amiază aduse doi zidari din sat, care dădură jos iedera şi rupseră bălăriile, pregătindu-se să zideascâ uşa. Valerie Howett se uita prin grădina neîngrijită a noii ei case, când deodată auzi zgomotul oţelului ce loveşte piatra. Înţelese ce se petrecea de cealaltă parte a porţii stricate.

Lady's Manor se dovedise pentru ea o surpriză din mai multe privinţe. Cercetând mai atent, descoperise ca nu avea nevoie decât de foarte puţine reparaţii interioare. Pereţii tuturor odăilor erau acoperiţi cu lambriuri, tavanele aveau bârne şi nu trebuiau decât văruite. Una din duşumelele cu încrustaţii necesita reparaţii mai ample, dar, spre bucuria ei, Valerie îşi dădu seama că se putea muta aproape pe loc, ceea ce şi făcu.

Domnul Howett, ascultător, îşi dădu asentimentul, şi mai înainte ca femeile de serviciu să fi terminat curăţenia casei şi să plece, sau ca varul de pe tavan să se usuce, camioane uriaşe ce transportau mobila trecură în procesiune pe

străduţele liniştite din Berkshire şi o apucară pe drumul ce ducea la Lady’s Manor.

De la fereastra dormitorului, Abe Bellamy văzu într-o dimineaţă fum ridicându-se deasupra pomilor din direcţia lui Lady’s Manor. Se încruntă. De la un timp se scula mai devreme, deoarece servitorii opuneau o rezistenţă scuzabilă la a intra în apartamentele de locuit ale castelului până ce câinii poliţişti de pază nu erau legaţi. Aceşti paznici de noapte se plimbau prin castel în voia lor, iar într-o noapte, Julius, auzind lipăitul stins al labelor, fu cuprins de un fior de groază. Prezenţa câinilor se dovedise eficientă, căci de la instalarea lor nu mai existase nici urmă de Arcaş Verde.

Domnul Bellamy surprinse un titlu în ziarul Daily Globe.

CÂINI POLIŢIŞTI ÎL PĂZESC PE MILIONARUL DE LA CHICAGO DE UN ARCAŞ FANTOMATIC.

Mârâi furios. Se resemnase însă în faţa acestei reclame nedorite. Deşi îi purta pică lui Spike Holland, nu simţea îndemnul de a se răzbuna pe reporter, cu roate că în trecut ruinase câţiva ziarişti pentru lucruri mai puţin importante. Culmea era că Spike Holland avusese tupeul să vină la pavilionul de la intrarea castelului şi să ceară să i se dea drumul înăuntru. Aceasta se întâmplase a doua zi după întoarcerea sa din Belgia.

— Spuneţi-i că dacă se apropie, pun câinii pe el! se răsti Bellamy prin telefon.

— Afirmă că deţine unele informaţii despre Creager, cel care a fost asasinat acum câteva zile.

— Nu vreau să ştiu nimic! răcni Bellamy şi trânti telefonul.

Ceva mai târziu, plimbându-se agitat prin grădină, rămase înlemnit de uimire, paralizat o clipă de furie şi surpriză: reporterul cel roşcovan păşea calm pe peluză, cu o ţigară de foi în colţul gurii şi cu mâinile în buzunare. Scoase una din mâini pentru a-l saluta bine dispus pe milionarul stupefiat.

— Cum ai intrat?

— Peste zid – răspunse Spike amuzat.

Faţa lui Bellamy se înroşi mai tare.

— N-ai decât să sări zidul înapoi – spuse el aspru. Te afli aici fără dreptul de a intra, derbedeule! Întinde-o!

— Domnule Bellamy, n-are rost să ne certăm. Întrucât sunt aici, n-ar strica să mă ascultaţi.

— Nu ascult nimic. Ieşi!

Bătrânul se îndreptă spre reporter. Nu exista nici o îndoială cu privire la intenţiile lui.

— Cred că mai bine m-aţi asculta – spuse Spike liniştit, fără să se clintească. Poliţia a găsit copia unei scrisori pe care v-a trimis-o Creager în legătură cu un oarecare Z, şi e foarte curioasă să ştie în ce an a fost scrisă şi cine e persoana.

Atitudinea lui Bellamy se schimbă brusc.

— O scrisoare? repetă el incredul. Adresată mie? Idiotul a păstrat… copii după scrisori?

Spike făcu un gest afirmativ.

— Au găsit sute de copii în biroul lui. Cred că avea obiceiul să le păstreze.

Bellamy reflectă o clipă.

— Vino înăuntru – mormăi el apoi, iar Spike îl urmă triumfător.

XV.

Nota de plată a gazului

— Hai, spune tot ce ştii despre asta. În primul rând, cum ai aflat de scrisoare.

— Eram de faţă când a fost găsită – răspunse Spike. De fapt nici n-ar fi observat-o, dacă n-aş fi văzut-o eu.

— Serios? întrebă bătrânul sarcastic.

— Am văzut-o şi am copiat-o mai înainte ca inspectorul să-şi dea seama de importanţa ei.

Scoase un carneţel din care extrase o foaie de hârtie, pe care o despături şi o aşeză pe masă.

— Am să v-o citesc – spuse el. N-are dată, şi asta a cam încurcat poliţia.

Dragă domnule Bellamy, Păziţi-vă de Z. Este în acelaşi grup de paznici cu mine şi e un tip foarte impulsiv. Cred ca aş putea să fac ceea ce aţi sugerat la întâlnirea noastră. Va trebui să mă plătiţi însă bine, fiindcă risc să-mi pierd slujba. Mai ales dacă ceva nu iese cum trebuie şi mă vede un alt paznic. De asemenea, s-ar putea dovedi o operaţiune dureroasă şi m-aş putea răni grav, aşa că ar trebui să ştiu cum stau din punct de vedere financiar. Nu-mi place Z. E prea abil; ştie să dea cu gura şi s-au iscat unele neplăceri cu el. Dacă vreţi să continuaţi planul dumneavoastră, trebuie să ne întâlnim mâine. Eu plec în concediu şi am să stau la rudele mele, la Henley. Dacă vă convine, poate ne întâlnim acolo.

(Semnat) J. Creager.

Abe Bellamy citi scrisoarea de două ori, apoi o împături şi i-o înapoie reporterului.

— Nu-mi amintesc s-o fi primit. Nu ştiu absolut nimic despre Z, oricine ar fi el, şi nu i-am plătit bani lui Creager decât pentru serviciile pe care mi le-a făcut.

Vocea îi devenise neobişnuit de blândă, deşi Spike îşi dădu seama că numai printr-un efort reuşea Bellamy să-şi ţină cumpătul.

— La Henley v-a salvat viaţa, nu? insistă Spike. E mai degrabă o coincidenţă că a stabilit să-l întâlniţi acolo. Poate că ştia c-o să cădeţi în râu?

— Scuteşte-mă de obrăzniciile tale, Holland! replică bătrânul. Ai aflat de la mine tot ce-ai vrut să ştii. Cât despre această scrisoare, nu există nici o dovadă că a trimis-o vreodată. Poate că dumneata ai falsificat-o şi ai ascuns-o printre hârtiile lui. Ce căutai la percheziţie, de fapt?

Spike luă scrisoarea şi o vârî la loc în buzunar.

— Ce căutam acolo? repetă el. Cred că pur şi simplu mă aflam pe acolo. N-aveţi nimic de spus în privinţa acestei scrisori, domnule Bellamy?

— Nimic. N-am primit-o niciodată. Nu ştiu nimic despre cel de care pomeneşti. Nici măcar n-am ştiut că acest Creager a fost paznic la închisoare, până când n-am citit în ziarul Globe… ziarul meu preferat – adăugă el batjocoritor, iar Spike rânji.

— Bine – spuse el. Mai ştiţi ceva, despre fantomă?

— Dumneata afli despre ea înaintea mea – răspunse Abe. Toate informaţiile mele despre acest blestemat Arcaş Verde le culeg din Globe – un ziar excelent, plin de informaţii exacte. Crede-mă că mai repede mă lipsesc de micul dejun, decât de Daily Globe.

— Presupun că nu vă supăraţi dacă dau şi eu o raită prin castel.

— Presupui greşit – răspunse Abe. N-ai decât să dai o raită peste zidul pe care l-ai sărit, şi cu cât ai s-o faci mai repede, cu atât are să fie mai bine.

Pentru a fi sigur că nedoritul oaspete pleacă într-adevăr, îl însoţi până la intrarea castelului. Văzându-l pe Spike, portarul rămase cu gura căscată.

— Zidurile astea nu sunt destul de înalte, Savini – spuse bătrânul după plecarea lui Spike. Telefonează la Guildford să vină cineva să fixeze sârmă ghimpată pe creasta zidului. Şi, Savini… Julius se întoarse de la uşă. Nu ţi-am mai pomenit, dar cred că te scutesc de un deranj dacă îţi spun că mapa în care-mi ţin câteva fotografii nu se mai află în sertarul biroului. Am pus-o în casa de bani. Dacă vrei să te uiţi la fotografii, vino să mi le ceri şi le scot pentru tine!

Julius nu se simţi obligat să răspundă, căci era incapabil să găsească o replică potrivită, chiar dacă prilejul ar fi existat.

Castelul Garre fusese renovat serios înainte ca Abe Bellamy să-şi stabilească aici reşedinţa. Sub supravegherea personală a bătrânului constructor, grupuri de muncitori duseseră la bun sfârşit, lucrând aproape o lună, planurile făcute de Abe, care fusese şi arhitect şi supraveghetor. Instalase la castel un nou rezervor de apă şi, lumină electrică, ca şi un sistem de încălzire cu gaze. În fiecare

odaie, cu excepţia bibliotecii, se aflau sobe cu gaze, iar în bucătărie o mare maşină de gătit.

Consumul de gaz îl neliniştise în mare măsură pe Wilks, majordomul, în ziua când Spike apăruse neautorizat pe peluza castelului. Notele de cheltuieli ale întreţinerii îi parveneau direct lui Bellamy şi doar printr-un accident chitanţa de plată a gazului ajunsese la bucătărie, şi de aici, pe biroul domnului Wilks, care reflectase mult timp asupra ei înainte de a discuta cu stăpânul lui.

— Ce-i asta? întrebă Abe, strâmbându-se la servitorul său.

— Nota de plată a gazului. Au greşit, ne-au trecut mai mult decât am consumat – spuse Wilks, încântat că putea să discute cu stăpânul castelului Garre o problemă în care era sigur că i se va da dreptate.

— Ce-au greşit? Ce-i greşit la notă?

— Ei bine, domnule, ne-au trimis o notă de plată prea încărcată pentru una din cele mai calde luni ale anului, mai ales că încălzirea cu gaze la bucătărie a fost stricată şi a trebuit să ardem cărbuni.

Bellamy smulse nota de plată din mâna majordomului, fără să-i arunce măcar o privire.

— Lasă asta – spuse el.

— Dar nu puteam consuma trei sute de metri cubi de gaz, ne-au încărcat nota…

— Lasă asta! tună stăpânul său. Să nu mai deschizi scrisorile! Ai priceput? Nu-i treaba ta!

Răbdarea lui Wilks ajunsese la capăt. Era bine plătit, dar suferise atâta din cauza grosolăniei stăpânului său, încât se săturase.

— Nu vă permit să vorbiţi astfel cu mine, domnule Bellamy – spuse el – şi voi fi fericit dacă-mi daţi drepturile ce mi se cuvin şi-mi îngăduiţi să plec. Nu sunt obişnuit să…

— Nu-mi ţine discursuri, şi du-te! se răsti Abe. Vârî mâna în buzunar şi aruncă o bancnotă pe masă.

— Uite-ţi banii! Dispari de-aici într-o jumătate de oră, căci altfel te-nvăţ eu minte!

Spike lua un dejun modest la hanul din sat, când auzi senzaţionala ştire. Concedierea majordomului de la castel reprezenta pentru satul Garre un eveniment de importanţă mondială.

Se ştia bine că relaţiile dintre Abe Bellamy şi şeful servitorilor erau cam proaste, iar când domnul Wilks apăru pe străzile satului, fu oprit la fiecare pas de tot felul de oameni, care voiau să-i dovedească simpatia, începând cu doctorul din localitate şi isprăvind cu un fost servitor de la castel, care plecase de frica Arcaşului Verde.

Reporterul îşi părăsi dejunul şi ieşi să vorbească cu majordomul jignit.

— Îmi era absolut cu neputinţă să mă înţeleg cu el – îi spuse Wilks, tremurând de indignare. Absolut cu neputinţă, domnule. Ăsta nu-i om, ci porc! Ce să mai vorbim despre faptul că ar fi văzut fantoma…

— Ai văzut-o şi dumneata?

— Nu, domnule, n-am văzut-o – spuse Wilks. Nu pot să mint. N-am văzut nici un fel de fantomă şi, după părerea mea, fantoma nu e decât o invenţie a domnului Bellamy, pentru a-şi sluji scopurile lui murdare. Când spun că e un porc, vă asigur că vorbesc în calitatea celui care a servit într-unele din cele mai bune familii. Nu ştie să trăiască, domnule! Are una din cele mai frumoase sufragerii din regiune, şi totuşi îşi ia mesele porceşte, în bibliotecă, aşa cum n-ar face niciodată un gentleman. Şi ce mai mănâncă, domnule! Ar ajunge pentru trei oameni. Doi litri de lapte şi şase ouă la micul dejun…

Enumera în ce consta prodigioasa poftă de mâncare a domnului Bellamy. I-l prezentă într-o lumină nouă lui Spike, care nu şi-l imaginase niciodată ca o persoană ce bea sau mănâncă, sau avea pofta de mâncare normală a oamenilor.

— Ce s-a întâmplat de te-a concediat? întrebă el, iar majordomul îi povesti că în timpul verii nu se folosise de loc gaz la bucătărie, iar societatea de gaz îi încărcase excesiv.

— I-am spus în propriul său interes, şi în loc să-mi fie recunoscător, ca un gentleman, s-a înfuriat şi m-a tratat ca pe un câine. Nu puteam să-i mai suport mojiciile.

Spike ascultă relatarea necazurilor majordomului, dar nu dădu mare atenţie întâmplării cu nota de gaz exagerat de încărcată. În schimb aduse cu abilitate discuţia înapoi la vizitatorul fantomatic. Dar nu reuşi să afle nimic interesant, cu excepţia prezenţei câinilor poliţişti, de care ştia şi despre care scrisese chiar un articol. Cu toate acestea, în timp ce domnul Wilks vorbea, Spike redacta în minte reportajul pe care avea să-l trimită unui ziar londonez, dându-i eventual titlul: „Viaţa mea în castelul cu fantome”.

În drum spre oraş, Spike se hotărî să facă o vizită la Scotland Yard.

Jim Featherstone se afla în biroul său, iar ziaristul fu primit pe loc.

— Ei, Holland, ce s-a mai întâmplat?

Împinse spre el pe masă o cutie cu ţigări de foi. Spike alese una cu mare grijă.

— O oarecare încurcătură la castelul Garre – începu el. Nobilul proprietar şi-a concediat majordomul fiindcă şi-a vârât nasul în nota de plată a gazului. Bănuiesc că acum patru sute de ani, sărmanul bătrân Wilks ar fi fost spânzurat, intrând astfel în rândul simpaticelor fantome care se strâng noaptea să joace zaruri în curtea din spate a castelului lui Bellamy.

— Vrei să mai repeţi o dată foarte rar ce-ai spus? zise Jim. Sunt cam ameţit în dimineaţa asta. Mai întâi, ce era în neregulă cu nota de plată a gazului?

Spike îi povesti şi, spre uimirea lui, detectivul insistă să afle amănunte, chestionându-l până ce reporterul simţi că i se învârte capul.

— Dar ce-i cu gazul ăsta, la urma urmei? întrebă el. Nu mi se pare o indicaţie grozavă, afară de cazul că-l bănuieşti pe bătrânul Bellamy că şi-a instalat în secret un cazan de distilat whisky.

Nota de plată a gazului e cel mai important lucru pe care l-am aflat în legătură cu castelul Garre – spuse Jim Featherstone calm. Îţi rămân foarte obligat, Holland. Să nu uit: plec în străinătate pentru vreo săptămână-două, aşa că n-am să te văd. Dacă mai obţii vreo informaţie, aş fi încântat să i-o comunici ajutorului meu. Am să ţi-l prezint.

O jumătate de oră mai târziu, Spike intră în redacţia de ştiri.

— Domnule Syme, sunt sigur că dezlegarea senzaţională a misterului morţii lui Creager se află la castelul Garre. Bătrânul l-a dat afară pe majordom şi-ar trebui să instalăm în locul lui de urgenţă pe unul din oamenii noştri. M-aş duce chiar eu, dar nu ştiu să fac pe majordomul, şi în orice caz Bellamy m-ar recunoaşte într-o clipă. N-am putea trimite pe Mason sau pe unul din ceilalţi băieţi? Am putea aranja să fie recomandat de o agenţie pentru personal de serviciu.

— E o idee – spuse redactorul de ştiri.

Era de asemenea o idee care venise aproape simultan şi altor două persoane interesate.

XVI.

Câinii aud un zgomot.

Crimă cu premeditare, împotriva uneia sau mai multor persoane necunoscute. Abe Bellamy citi fără emoţie raportul anchetei asupra morţii lui Creager. Pentru el nu însemna decât că suma de patru sute optzeci de lire pe an, pe care i-o plătea de mulţi ani, avea să rămână acum în buzunarul lui. Fusese neplăcut şi enervant să răspundă întrebărilor fără sfârşit pe care i le pusese poliţia cu privire la legăturile dintre el şi mort. Dar acum totul se terminase.

Ciudat, dar bizareria caracterului lui Creager nu-l tulburase niciodată şi nici nu făcuse vreo legătură între felul cum fusese asasinat şi Arcaşul Verde. Avea o prejudecată înnăscută împotriva reporterilor şi de la bun început considerase că legătura între aceste două evenimente era o şmecherie a ziariştilor. Foarte probabil ca omul nici măcar să nu fi fost ucis cu o săgeată, ci poate

înjunghiat de-un vechi duşman, care-i purta pică; şi chiar dacă moartea se datora săgeţii, atunci sigur că asasinul s-a inspirat din ziare.

Observase un lucru – dar acesta nu avea nimic de-a face cu crima şi anume posomoreala secretarului său. O atribuia, pe nedrept, faptului că-i destăinuise lui Julius că-i cunoştea trecutul şi, crezând aşa ceva, era bucuros să-l menţină în serviciu. Prezenţa noilor chiriaşi de la Lady's Manor îi provoca o uşoară iritare, căci într-un fel greu de precizat păreau să-i încalce drepturile de suveran, deşi Bellamy nu-şi exprima gândurile chiar cu aceste cuvinte. De fapt nu-i păsa şi nici nu-l interesa cine erau aceşti chiriaşi. Numai cu Julius discuta diferite probleme, căci servitorii nu i se adresau decât dacă le spunea el vreun lucru, iar el nu vorbea cu ei decât când le reproşa ceva.

Câteva zile după concedierea lui Wilks i se ivi prilejul să se răstească la noul majordom.

— Ascultă, tinere, aş vrea să-ţi intre în cap că n-am chef să te văd intrând în vreo odaie unde mă aflu eu, decât în cazul când te-am chemat. Seara trecută ai bătut la uşa bibliotecii, deşi domnul Savini ţi-a spus să nu mă deranjezi.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule – răspunse majordomul plin de respect. Nu cunosc încă destul de bine obiceiurile de la castel; vă promit că n-are să se mai întâmple.

Sosirea noului majordom păruse să accentueze deprimarea lui Julius. În orice caz, în purtarea lui se observase o schimbare din ziua când venise noul servitor. Era şi mai puţin vorbăreţ, şi mai puţin vesel. Într-o după-amiază, Abe îl găsi complet distrus, rătăcind pe peluzele castelului.

— Ce-ai păţit, Savini? întrebă el batjocoritor. Dacă e cazul ca cineva să facă pe morocănosul pe-aici, atunci am s-o fac cu. Sus fruntea şi fii mai cu viaţă. De fapt, ce s-a întâmplat? A descoperit poliţia cine eşti?

— Nu, domnule – răspunse Julius. Nu prea mă simt bine.

— Atunci caută-ţi loc în altă parte – bombăni bătrânul. La mine nu-i spital.

Mustrarea avu ca efect o falsă înviorare din partea lui Savini. Bătrânul continuă să-l înjure cu chef.

Trecuseră mai bine de două săptămâni de la ultima apariţie a Arcaşului Verde, iar lui Bellamy nu-i veni greu să găsească o explicaţie.

— Câinii poliţişti au ceva care nu-i pe placul fantomelor – spuse el. Sau poate că fantomele au ceva care, fireşte, enervează câinii poliţişti.

În aceeaşi noapte fu trezit din somn de un urlet ascuţit scos de unul din dulăi. Sări din pat şi ieşi pe culoar. Luminile erau toate aprinse, aşa cum ordonase, iar unul dintre câini stătea nemişcat în mijlocul coridorului, cu faţa spre scara largă ce cobora în holul de jos. Bătrânul fluieră, iar câinele se întoarse şi se apropie încet de el, oprindu-se din când în când pentru a se uita în urmă. Curând sosi lângă el şi celălalt câine, care urcase în goană scările, auzind fluieratul.

— Ce-aţi păţit?

Abe se întoarse în camera lui, îşi puse halatul şi îşi strecură un revolver în buzunar. Apoi, urmat de câini, coborî în hol. Nu văzu însă nimic care să-i trezească cea mai mică bănuială. Descuie uşa de la bibliotecă, păşi înăuntru, aprinse lumina şi cercetă, fără rezultat, încăperea. Uşa mare şi grea de la intrare era încuiată şi cu zăvorul tras.

Se urcă satisfăcut în odaia sa. De-abia aţipise, când auzi din nou câinii urlând – de data aceasta amândoi. Îi găsi unde îi văzuse şi prima oară. Stăteau nemişcaţi, cu faţa spre scara principală. De data aceasta, când îi fluieră, unul din câini întoarse doar capul spre el, dar niciunul nu se mişcă. Se răsti la ei, iar câinii se apropiară încet de el.

— Ce-aţi păţit, caraghioşilor?

Drept răspuns, câinii urlară fioros. Deodată, ca şi cum ar fi văzut ceva, o rupseră amândoi la fugă pe coridor. Abe îi

urmă. Îi găsi în hol, mirosind pe jos. Aprinse toate luminile din hol şi cercetă din nou, dar fără rezultat.

— Aţi înnebunit – bombăni el.

Câinii se foiau neliniştiţi. „Probabil că aşa-i apucă uneori” – îşi spuse el şi se întoarse la culcare. În timp ce dormita, îi auzi mârâind, dar nu le mai dădu atenţie şi adormi.

Se făcuse ora cinci când se deşteptă. Afară nu se luminase încă. Se sculă, îmbrăcă un halat de casă şi aprinse lumina. În clipa aceea făcu ochii mari: uşa dinăuntru sta larg deschisă, iar uşa ce da în afară fusese descuiată, deşi era sigur că le închisese şi le încuiase pe amândouă când se sculase noaptea trecută. Ce făcuseră câinii?

Ieşi pe coridor, să afle. La început crezu că sunt morţi. Zăceau unul în spatele celuilalt, lângă perete, cu picioarele întinse ţeapăn. Îl zgudui pe unul din ei; câinele îşi deschise încet ochii, îl privi prosteşte câteva secunde, apoi îi reînchise. „Au fost drogaţi!” îşi spuse bătrânul. Vasăzică, cineva fusese ascuns aici tot timpul: o fiinţă omenească. Arcaşul Verde era deci o fiinţă în carne şi oase – nici nu-şi închipuise vreodată altfel.

Câinii îşi reveniră după o jumătate de oră şi nu părură foarte afectaţi de ceea ce li se întâmplase. Abe îi conduse personal la coteţele lor.

De ce venise Arcaşul Verde? Ce urmărise? Nu pentru a-şi demonstra abilitatea de a intra şi a ieşi dintr-o cameră după cum avea chef îşi luase riscul să drogheze câinii. Ce căutase? În dormitor se aflau puţine lucruri de valoare, iar acestea rămăseseră neatinse. Evident, nu furtul constituia explicaţia acestor vizite. Era de asemenea clar că Arcaşul Verde nu se ţinea de glume, ci urmărea un ţel precis.

Deodată, bătrânul înţelese. Arcaşul Verde căuta cheia, cheia pe care Abe o ţinea tot timpul asupra lui, ziua, iar noaptea o vâra sub pernă. O purta cu el, legată cu un lanţ lung de oţel. Primul lucru pe care-l făcea dimineaţa, înainte să se ducă în camera de baie, era să scoată cheia de sub pernă şi să-şi înfăşoare lanţul pe după gât. Iar noaptea,

înainte de a se culca, ultimul lucru pe care-l făcea era să pună cheia sub perna.

Cheia aceasta era un obiect de o formă ciudată – foarte lungă, subţire şi îngustă. Cheia! Iată explicaţia. Iar dacă asta era explicaţia, atunci Arcaşul Verde cunoştea secretul castelului Garre!

Intră în bibliotecă aproape fugind şi trânti uşa în urmă. Savini, care nu se trezise decât pe jumătate, auzi zgomotul şi visă că bătrânul se împuşcase. Zâmbi în somn.

XVII.

La Lady’s Manor.

Ducându-se la poşta din sat, Savini zări pe trotuar o figură cunoscută şi mârâi în sine. Dacă prin apropiere ar fi existat o stradă pe care s-o apuce sau dacă s-ar fi putut preface că nu l-a văzut pe tânărul spilcuit şi cu părul roşu care îşi fuma ţigara de foi de dimineaţă şi contempla lumea cu amabilitate şi condescendenţă, ar fi putut eventual să evite această întâlnire.

Spike îi făcu un semn cu degetul, iar Savini traversă strada, simţind cum îl trec sudorile.

— Sunt… – începu el.

— Eşti grăbit. Ştiu. Nu vrei să te vadă bătrânul vorbind cu mine, căci îţi pierzi slujba. Şi asta o ştiu foarte bine. Ascultă, Julius, cred c-ar trebui să ne cunoaştem mai bine, şi sper că nu te superi că-ţi spun pe numele mic. Mi-a plăcut întotdeauna în mod deosebit acest nume… Nu, nu glumesc… Am să-mi botez primul copil Julius. Ascultă însă. Vreau să te întreb ceva. Cunoşti un om de la Scotland Yard numit Featherstone? Savini încuviinţă.

— Îl cunosc, da – răspunse el scurt. E cel ce-i însoţea pe cei doi Howett. De ce nu te duci să-l întrebi pe domnul Howett, Spike? Locuieşte la Lady’s Manor şi ar putea să-ţi dea mai multe amănunte.

— Am fost la el – spuse Spike. Aşadar, îl cunoşti pe Featherstone.

— Ţi-am spus că-l cunosc, nu? replică Julius nerăbdător. Acum trebuie să plec, Holland.

— Spune-mi Spike – zise tânărul cu seriozitate. Sincer vorbind, cred că n-ar fi rău să ne cunoaştem mai bine. Cum arată noul majordom? întrebă el într-o doară.

Julius dădu neputincios din umeri.

— Un majordom – un om priceput. A fost trimis de la Londra.

— Nu-i decât un majordom priceput? Asta sună atât de puţin romantic – spuse Spike, observându-l cu atenţie. Vine vreodată în sat?

— Cred că da.

— Nu-i o persoană cunoscută, nu?

— Ce sens are să mă întrebi pe mine despre majordom? îl imploră Julius, patetic. E prietenul tău?

— De ce te grăbeşti? spuse Spike şi-l apucă de mână în clipa când Savini vru să plece. Ce mai e nou pe-acolo? Ce-a mai făcut Arcaşul Verde? E tot în vacanţă?

— Nu, nu e! strigă Julius. Azi-noapte a drogat câinii. Mă duc la poştă să dau o telegramă să mai fie trimişi încă doi. Bătrânul îşi închipuie că Arcaşul Verde n-o să se poată descurca la fel de uşor cu patru câini, cum a făcut-o cu doi.

Apoi, smulgându-se, o luă la fugă cât putu de repede, cu intenţia de a se îndepărta cât mai mult cu putinţă de reporterul acesta atât de curios.

În dimineaţa aceea, Spike primise o scrisoare de la prietenul său din Belgia. John Wood sosea la sfârşitul săptămânii şi dorea să ia masa cu Spike. O parte din scrisoare atrase în mod deosebit atenţia reporterului.

Vă sunt foarte recunoscător pentru lunga relatare pe care mi-aţi făcut-o asupra lui Bellamy şi a întâmplărilor extraordinare care se petrec la castel. De atunci citesc cu regularitate ziarul Globe, şi articolele dumneavoastră despre Arcaşul Verde sunt cu totul remarcabile. În scrisoarea de răspuns afirmaţi că mai devreme sau mai târziu, Arcaşul Verde va sfârşi prin a zdrobi nervii lui Abe

Bellamy. Aşa cum v-am mai spus, vă înşelaţi. Nimic pe lume nu-l poate speria pe ticălosul acela. Nu cred, pe de altă parte, că e obligatoriu ca Abe Bellamy să fie ucis de mâna care l-a lovit pe Creager. Totul ţine numai de graba asasinului, iar soarta lui Abe Bellamy depinde în întregime de natura descoperirilor făcute de omul ce bântuie castelul.

Scrisoarea se ocupa mai departe amănunţit de noul său plan şi de felul cum progresa. Reuşise să stârnească interesul unui număr de bogătaşi din America şi Anglia, iar planul luase o amploare nesperată niciodată. Spike nu citi cu prea multă atenţie partea de la sfârşit a scrisorii, fiindcă în acel moment nu era deosebit de captivat de bunăstarea copiilor. Ceea ce îl pasiona intens era Abe Bellamy. Nu se putu însă abţine să nu se mire de extraordinara deosebire a caracterelor celor doi oameni. Uriaşul acesta brutal, care stătea ca un căpcăun de odinioară baricadat în fortăreaţa sa, răspândind în jur cruzime şi ură, spre deosebire de un suflet bun, a cărui întreagă existenţă era dedicată umanităţii.

Fiind invitat să ia micul dejun cu domnul Howett, porni agale pe cărarea frumoasă care înconjura zidurile înalte ale clădirii. Curând văzu coşurile în stil elisabetan ale vechiului conac.

Spike se pricepea întrucâtva la stiluri şi, ca şi cei mai mulţi americani, cunoştea mai bine decât englezii care le vedeau zilnic trecutul clădirilor istorice din Anglia. Conacul fusese construit în secolul al XV-lea pentru o oarecare Isabel d’Isle, iubita unuia din familia Curcy. Casa fusese distrusă parţial de foc în timpul reginei Elisabeta şi reclădită imediat, ceea ce explica caracterul elisabetan al arhitecturii.

Era o dimineaţă luminoasă şi caldă pentru acea perioadă a anului. Pe Valerie Howett o găsi în grădină, supraveghind plantarea unor bulbi.

— S-ar zice că vă stabiliţi aici pentru totdeauna – îi spuse Spike zâmbind şi dându-i mina.

— Mă stabilesc aici pentru… mult timp – răspunse ea calm. Pe tata îl găsiţi în bibliotecă. Mă tem că veţi da peste balamuc în casă. Singură camera tatii e mai curată.

Ceva din melancolia ce părea să fie o caracteristică stabilă a domnului Howett dispăruse. Era bine dispus, aproape vesel, iar Spike, fără să ştie motivul, se gândi că se datora schimbării aerului. Domnul Howett îi mărturisi ce planuri are, îi arătă cu oarecare mândrie hârtiile pe care le strânsese şi chiar îl consultă în privinţa introducerii.

— L-aţi văzut cumva pe vecinul dumneavoastră, domnule Howett?

— Cine? Bellamy? Domnul Howett se strâmbă. Nu, şi nici n-am chef să-l văd. Slavă Domnului că e un tip nesociabil, aşa că nu-mi vine să cred c-o să sosească în vizită să ia ceaiul cu noi. Holland – adăugă el serios – te-ai familiarizat cu obiceiul ăsta de a bea ceai? Dacă nu, mai bine renunţă. E fatal. E mai rău ca stupefiantele. Odată obişnuit, devii sclavul lui pentru totdeauna.

Peluzele de la Lady’s Manor nu erau prea largi; aveau mai puţin de doi acri, iar limitele lor erau marcate de zidurile castelului. Spike remarcă faptul acesta după ce termină micul dejun, când fata îl plimbă prin proprietate.

— Aici pare să fie o poartă, domnişoară Howett.

— A fost – răspunse ea supărată – dar domnul Bellamy a zidit-o pe partea cealaltă.

— Poate că se teme de Arcaşul Verde – spuse Spike în glumă. Apoi adăugă grăbit: Sper că nu e o indiscreţie, domnişoară Howett. Nu vă e frică, nu-i aşa?

— Nu, nu mi-e frică – răspunse ea.

Spike cercetă zidul cu un interes profesional.

— E mai scund aici decât în oricare altă parte a castelului – spuse el – şi aţi avea oricând prilejul de a face o incursiune pe domeniul feudal al lui Abe.

Înaintă, ridică mâinile şi văzu că poate atinge creasta zidului.

— Două scări uşoare, şi aţi ajuns sus. Asta-i bună! încep să vă invidiez, domnişoară Howett! Nu vă cer să-mi îngăduiţi să jefuiesc castelul pornind din curtea dumneavoastră, dar dacă mă încurajaţi cât de puţin, am să vin într-o noapte întunecoasă şi-am să mă duc să-l caut pe arcaş.

Valerie râse uşor.

— Nu vă încurajez absolut de loc, domnule Holland – răspunse ea. Apoi îl întrebă: L-aţi mai văzut în ultima vreme pe căpitanul Featherstone?

— Nu l-am văzut de lunea trecută. Mi-a spus că pleacă în străinătate, deşi mă îndoiesc. Vă jur, domnişoară Howett, că am impresia că el e noul majordom al castelului. Ştiu că-l interesează foarte mult Bellamy, şi mai ales nota de plată a gazului, deşi de ce tocmai nota de plată a gazului, Dumnezeu ştie!

— Care notă? întrebă ea curioasă, iar Spike îi relată trăncăneala servitorilor de la castel.

— I-am spus lui Featherstone că a fost concediat majordomul, şi mai târziu mi-a trecut prin cap că poate s-a oferit el pentru acest post. Agenţii ăştia secreţi sunt excelenţi ca majordomi. Ca să vă spun sincer, ne-am gândit şi noi să trimitem un om de-al nostru acolo, dat până când redactorul-şef a examinat problema, s-a consultat cu nişte avocaţi şi şi-a cercetat sufletul în tăcerea nopţii, solicitând o îndrumare spirituală, postul s-a ocupat. Ajunsesem la concluzia că noul majordom e Featherstone. În primul rând pentru că se spune că arată foarte bine, iar în al doilea rând pentru că nu vine niciodată în sat ca să ne dea ocazia să-l vedem. Am vorbit în dimineaţa asta cu Julius – care cred că are un trecut dubios – şi nu există prea mulţi oameni ai legii pe care să nu-i cunoască. Dacă majordomul ar fi fost Featherstone, Julius l-ar fi denunţat bătrânului.

Valerie reflectă.

— Spuneaţi deci că domnului Featherstone i-a atras atenţia nota de plată a gazului?

Spike dădu din cap.

— Poate e tipul familistului – spuse el ironic. Fiind burlac, tragedia notei de plată m-a lăsat rece.

— Căpitanul Featherstone nu e căsătorit – răspunse ea pe un ton cam rece, şi se înroşi când Holland îşi ceru scuze.

— Nu ştiu de ce vă cereţi scuze – adăugă ea cu oarecare asprime. V-am spus doar că nu e căsătorit. Îl cunoaşteţi pe Julius Savini? întrebă ea, schimbând subiectul. Ce-mi puteţi spune despre el?

— Nu mare lucru – răspunse Spike surprins – în afară de faptul că e eurasian. Tatăl lui a fost englez, iar mama indiană, şi-mi închipui că Julius a moştenit slăbiciunile amândoura. A făcut parte din banda lui Crowley, deşi n-am ştiut niciodată dacă era o victimă sau creierul ce-o conducea. Poliţia a distrus banda de mai bine de un an, iar Julius a reuşit să se strecoare, nu ştiu cum, din plasa ei, aşa că poate era o victimă, sau – adăugă reporterul – un agent informator. La început mi s-a părut ciudat că fusese angajat de Bellamy, dar când m-am gândit mai bine mi-am dat seama că Julius era tipul ce i se potrivea perfect bătrânului. E slugarnic din naştere, complet lipsit de scrupule şi se teme de moarte de Bellamy. Mintea lui urzeşte tot timpul planuri abile cum să se îmbogăţească, dar nu are nici nervul şi nici curajul să le ducă la îndeplinire. Ăsta-i Julius. Presupun că nu-i fac o nedreptate – adăugă el optimist.

— Nu cred – spuse Valerie.

Spike îşi stabilise cartierul general la Garre pe timp nelimitat. De două ori pe zi vorbea la telefon cu redacţia. Deşi domnul Syme îi dăduse de înţeles că Arcaşul Verde, ca scuză pentru trândăvie, îşi terminase orice folos practic, nu voia să-şi asume răspunderea de a-şi rechema subordonatul la Londra.

Într-o după-amiază, în timp ce vorbea la telefon cu ziarul, Spike o văzu pe Valerie trecând în maşină şi îndreptându-se spre Londra. Telefonul de la Mistreţul albastru se afla în hol – o situaţie oarecum jenantă pentru cineva care dorea să

aibă o convorbire telefonică discretă, căci tot ce spunea se auzea până la bar.

Se îndreptă spre uşă şi se uită după Valerie. Atunci îi veni o idee. Se întoarse la telefon şi chemă din nou ziarul. Obţinu legătura într-un sfert de oră, ceea ce reprezenta o viteză destul de mare pentru această linie telefonică.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule Syme? Domnişoara Howett a plecat la Londra. O cunoaşte vreunul din băieţii noştri? Cred că n-ar fi o idee rea dacă aţi urmări-o. Nu pentru un articol, mă înţelegeţi, ci doar ca să mă anunţaţi şi pe mine unde se duce.

— O să-ţi slujească drept indiciu ca să-l descoperi pe Arcaşul Verde? îl întrebă sarcastic domnul Syme.

— Un indiciu nu numai pentru mine, ci şi pentru poliţie – i se răspunse.

XVIII.

La El Moro.

Fay Clayton ducea o viaţă retrasă, fără a fi însă o fiinţă singuratică. În cazul ei, adjectivele acestea nu erau sinonime. În micul ei apartament din Maida Vale, trăia mai mult sau mai puţin izolată, deşi avea o groază de prieteni şi multe ocazii când se putea destinde şi amuza. N-ar fi adevărat dac-am spune că-i simţea lipsa lui Julius. Soţului ei îi oferea o afecţiune pe care nimeni n-o împărtăşea. Nu avusese niciodată prilejul să se îndoiască de loialitatea lui şi era sigură că în ultimele luni poziţia ei financiară se îmbunătăţise considerabil.

Pe vremea când Julius făcea parte din bandă şi era unul dintre cei patru tineri abili care escrocau pe naivi sau pe cei prea siguri de ei, existenţa ei fusese destul de precară. Săptămâni de-a rândul trăiseră din bani împrumutaţi şi din bijuterii amanetate. Nici măcar în zilele când le mersese bine nu fuseseră prea fericiţi. Acum primea totuşi în mod regulat un venit mare şi neaşteptat. Nu-şi bătuse capul să-şi întrebe soţul de unde proveneau aceşti bani. Ştia că Abe Bellamy nu-i plătea un salariu grozav. De fapt, ştia exact cât

primea Julius. Îşi dădea seama că făcea rost de bani în chip suspect, dar se simţea în siguranţă, căci Julius era celebru pentru riscurile pe care le înfrunta. Nu-i spusese niciodată ce venituri are, dar făcând unele aprecieri asupra averii lui, ea ajunsese la concluzia că în funcţia sa de secretar îi treceau prin mână banii de întreţinere ai casei, ceea ce explica într-un fel veniturile lui mari. Nu numai că-i dădea lui Fay o sumă frumoasă, dar mai aducea şi „prime” neaşteptate, sub forma unor bijuterii izbitor de noi şi izbitor de cinstit cumpărate. N-avea de ce se plânge. Julius se afla în siguranţă, iar ea îşi putea expune noul ei inel cu diamante în cluburile de noapte preferate, fără cea mai mică emoţie că străini misterioşi au să apară şi-au să-i ceară să facă o plimbare cu ei până la comisariat.

Dar nici asta n-ar fi speriat-o prea tare pe Fay Clayton. De la vârsta de cincisprezece ani şi până în prezent fusese de trei ori la închisoare şi adevărata spaimă a închisorii, spaima de necunoscut, nu o mai impresiona. Singura neplăcere a arestării era că venea în contact cu poliţia, dând poliţiştilor dreptul să te oprească, să discute cu tine şi să-ţi pună întrebări la care uneori era greu de răspuns.

Se afla în mica ei bucătărie şi îşi călca o rochie, când auzi o bătaie în uşă. Servitoarea ei (un titlu cam pretenţios pentru femeia şleampătă care venea zilnic să deretice) plecase să facă piaţa de dimineaţă. Fay se duse la uşă şi o deschise, sperând să dea peste un băiat de prăvălie. În schimb se pomeni faţă în faţă cu un om sfrijit şi scofâlcit, îmbrăcat într-un costum ce nu-l prindea şi ale cărui cute ar fi fost elocvente pentru un iniţiat.

— Jerry! exclamă ea şi deschise uşa larg. Intră! Închise uşa în urma lui şi îl urmă în sufragerie. Când ai ieşit?

— Azi-dimineaţă – răspunse el. Ai ceva de băut? Mor de sete. Unde-i Julius?

Fay aduse o sticlă din bufet şi un sifon, le aşează în faţa lui, iar Jerry îşi turnă o porţie bună.

— În regulă – spuse el plescăind din buze, iar culoarea îi reveni în obrajii palizi. Unde-i Julius?

— Nu-i aici, Jerry. Are o slujbă la ţară. Omul dădu din cap şi se uită cercetător la sticlă.

— Ajunge – spuse ea şi duse sticla la loc în bufet, unde o încuie cu un gest hotărât. Ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu. Bănuiesc că toată banda e risipită. Zici că Julius are o slujbă? S-a dat pe brazdă?

— Fireşte că s-a dat pe brazdă – răspunse Fay indignată. Trebuie să-ţi cauţi şi tu de lucru, Jerry. Banda s-a destrămat. Ducă-se!

Erau frate şi soră, deşi nimeni n-ar fi ghicit legătura dintre această fată drăguţă şi puşcăriaşul scofâlcit.

— L-am întâlnit pe Featherstone, poliţaiul.

— Te-a văzut că vii aici? întrebă ea.

— Nu, l-am întâlnit în partea de apus a oraşului. M-a oprit şi m-a întrebat cum mă simt şi ce-am de gând să fac. Nu-i om rău – spuse el dând din cap.

Fay se strâmbă.

— Crezi tot ce ţi se năzare, Jerry. Ce-ai de gând să faci? îl întrebă ea din nou.

— Nu ştiu. Împinse scaunul înapoi şi se uită gânditor la faţa de masă. O bandă care lucrează pe vasele ce traversează Atlanticul vrea să vin la ei. N-am făcut niciodată aşa ceva, şi e nevoie de un oarecare capital – costă o sută de lire biletul de întoarcere – dar există şansa să voiajez fără să întâlnesc vreo mutră cunoscută. Ce crezi, poţi să-mi împrumuţi nişte bani?

Fay îşi muşcă buzele gânditoare.

— Aş putea – răspunse ea încet.

— Sunt sigur c-am să-i înmulţesc. N-am auzit niciodată ca echipajul unui vapor să fie arestat. Se uită prin încăpere. E bine când te întorci. M-am săturat de puşcărie.

— Unde-ai fost, Jerry?

— La Pentonville, închisoarea unde a fost şi Creager. Aş putea să-ţi spun nişte poveşti despre el să ţi se zbârlească

părul în cap, Fay. Mai pot rămâne la tine, nu?

— Poţi să stai în camera lui Julius – spuse ea ezitând.

— Nu vine pe aici? întrebă el încruntându-se.

— Nu poate. Vorbim din două în două zile şi nu mă plâng.

— Se uită dezgustată la hainele lui mototolite.

— Am nevoie de un costum nou. Cum stai cu banii?

— Îţi fac eu rost – spuse ca. Nu poţi ieşi aşa pe stradă, Jerry. Sper că nu te-a văzut nimeni când ai intrat. Proprietarii acestor apartamente sunt foarte pretenţioşi şi nu vreau să dea ochii cu tine până nu arăţi ceva mai prezentabil. Am crezut că n-au să-ţi dea drumul decât peste şase luni.

Jerry râse.

— Doctorul închisorii m-a eliberat – spuse el. Sunt bolnav de piept şi am cerut să mi se acorde un tratament special, aşa că au prescris o parte din pedeapsă. Nu vor să aibă bolnavi la închisoare. Am lăsat nişte haine la biroul de bagaje de la gara Charing Cross – spuse el brusc. Poate mi le scoţi, şi atunci nu mai am nevoie de prea multe.

Fay luă recipisa. În aceeaşi după-amiază, se duse la gară ca să scoată cufărul. Scurtând drumul, şoferul o apucă prin piaţa Fitzroy. Cartierul nu-i era necunoscut lui Fay, căci aici se găsea un restaurant unde mâncase bine pe vremuri. Era un local cu camere mici, unde oamenii se puteau aduna, siguri că nu vor fi spionaţi, ca să discute probleme de mare importanţă pentru ei. Fusese locul favorit de întâlnire al bandei în epoca ei de glorie.

La intrare se afla un om. În clipa când îl recunoscu, Fay rămase cu gura căscată. Era Julius. În timp ce se apleca înainte ca să bată violent în geam şoferului să oprească, o maşină trase lângă trotuar şi din ea coborî o femeie. Îl văzu pe Julius că-şi scoate pălăria, apoi cei doi dispărură prin uşile înguste ale restaurantului El Moro. Fay opri maşina şi se dădu jos. O mai văzuse odată pe Valerie Howett şi o recunoscuse pe loc.

XIX.

Soţia lui Julius.

Valerie se uită curioasă în jur la localul mult prea împodobit în care fuseseră conduşi. În aer plutea un miros stătut de ţigară de foi. Bronzul murdar, decoraţia încăperii, draperiile grele de catifea, aerul general de lux ţipător dădeau o impresie neplăcută şi greţoasă.

Julius Savini concedie chelnerul afectat şi închise uşa, simţind o repugnancio – cuvânt portughez care îi veni imediat pe buze şi care exprima exact sentimentele lui Valerie.

— Îmi pare rău că v-am adus aici, domnişoară Howett, dar e singurul loc unde sunt sigur că nu vom fi spionaţi.

— Ce fel de restaurant e ăsta? întrebă ea curioasă.

— E un restaurant foarte cunoscut – răspunse Julius cu tact. Vreţi să luaţi loc, domnişoară Howett? Mă tem că n-am să vă spun prea multe – zise el când ea se aşează pe marginea scaunului pluşat. Din cauza domnului Bellamy e din ce în ce mai greu să descoperi ceva.

— Aţi obţinut fotografia pe care v-am cerut-o? Savini clătină din cap.

— Când m-am dus s-o iau, am găsit sertarul gol. Bellamy trebuie să fi descoperit că-i umblam prin birou, mi-a şi spus-o de altfel. Am înfruntat riscuri mari pentru dumneavoastră, domnişoară Howett.

— Iar eu v-am plătit – răspunse ea rece. Nu sunt foarte sigură, domnule Savini, dacă riscurile au fost înfruntate de dragul meu sau de dragul banilor pe care vi-i dau. Sunt convinsă că aveţi planurile dumneavoastră şi ca lucraţi atât pentru interesele dumneavoastră, cât şi pentru ale mele. Asta însă nu mă priveşte. Spuneaţi că mai există şi alte fotografii?

— Un portret al nepotului său – spuse Julius, iar Valerie îl privi mirată.

— Un nepot? întrebă ea incredulă. N-am ştiut că are vreo rudă.

— Bănuiesc, doar atât, că i-ar fi nepot. În orice caz, a fost omorât în război.

Fay îşi închipuise că Julius avea o sursă de venituri suplimentare şi în această privinţă nu se înşelase. Fiecare informaţie pe care Valerie o primea în legătură cu activitatea lui Bellamy, cu legăturile lui şi deplasările provenea de la acest eurasian zvelt, iar punga ei fusese sursa de bani care lărgise venitul lui Fay.

— Nu se afla nimic pe dosul fotografiei doamnei, nimic care să indice a cui era fotografia? De ce n-aţi luat-o când aţi avut prilejul?

— Îmi pare rău că n-am luat-o – spuse el trist – dar Bellamy ar fi descoperit că a dispărut şi m-ar fi concediat pe loc. Mă cutremur când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla.

Julius se cutremură cu adevărat.

— Spuneaţi în scrisoarea dumneavoastră că Arcaşul Verde a intrat în castel şi a drogat câinii.

— A intrat şi în camera lui Bellamy – adăugă Julius. N-am pentru dumneavoastră, domnişoară Howett, decât o singură informaţie. Bătrânul i-a scris lui Smith azi-dimineaţă. M-a obligat să duc scrisoarea la poştă şi să i-o înregistrez. Pe lângă asta, era sigilată şi cred că erau bani înăuntru. Smith primeşte mai mult decât Creager. Cred că suma e cam de o sută de lire pe lună. Ştiu asta fiindcă a trebuit să scot luna trecută o sută de lire de la bancă, iar în aceeaşi noapte domnul Bellamy mi-a cerut banii, deoarece voia să-l plătească pe Wilks – fostul majordom – pentru ceva ce-i cumpărase.

— Cine e noul majordom? întrebă Valerie.

— Nu-l cunosc, domnişoară. E un tânăr foarte simpatic, deşi îl văd foarte rar.

Valerie reflectă un timp. Făcuse o încercare nefericită să intre în legătură cu noul stipendiat al lui Bellamy, dar tentativa se sfârşise dezastruos. Era sigură că dezlegarea

misterului se afla legată de persoana lui Coldharbour Smith.

— Vreau să ştiu mai multe despre acest om – spuse ea. Aţi aflat ceva în legătură cu el?

— Nimic. Bellamy are foarte puţine hârtii personale şi le ţine încuiate în casa de bani. E nevoie de un expert ca să deschidă uşa seifului, iar cheile şi le ţine tot timpul la el. E singura cheie pe care o poartă la el şi nu se desparte de ea niciodată. Am fost în camera lui dimineaţa, înainte de a se scula, şi n-am văzut-o, aşa că îmi închipui că se culcă cu ea.

— Anunţaţi-mă dacă se întâmplă ceva nou. Spuneaţi că domnul Bellamy aduce alţi câini? întrebă ea, zâmbind uşor în timp ce se scula de la masă. Vă va fi uşor să mă încunoştinţaţi, deoarece acum locuiesc la Lady’s Manor. O notă zvârlită peste zid…

De afară se auzi zgomotul unor voci furioase ce se certau. Deodată uşa fu dată de perete şi în prag apăru o femeie. Avea faţa congestionată, iar ochii îi sticleau de furie. Îi trebui o bucată bună de vreme până să se poată stăpâni. Atunci se adresă fetei, care rămăsese mută de uimire.

— Aş putea să ştiu ce faceţi aici cu soţul meu, domnişoară Howett? întrebă ea cu o voce stridentă.

— Soţul dumneavoastră? spuse Valerie, mutându-şi privirea de la ea la Julius, care arăta ca plouat.

— Draga mea, nu s-a întâmplat nimic; discutam cu această doamnă afaceri – interveni Julius cu voce tremurătoare.

— Afaceri, ai? Femeia rămase cu mâinile în şold, privindu-şi soţul tulburat. Asta-i bună! Ai venit aici să discuţi afaceri! Nu puteai să vorbeşti cu ea la hotel? De ce te-ai ascuns aici? …

Valerie îşi recăpătase stăpânirea de sine.

— E soţia dumneavoastră, domnule Savini? întrebă ea.

— Dacă sunt soţia lui? interveni batjocoritor Fay. Mai degrabă am fost. Zi, n-aveai timp să vii să mă vezi fiindcă erai atât de ocupat la Garre! răcni ea. Nătărăule!

— Draga mea, pot să-ţi explic totul. Venisem ca să te văd, îţi jur. Am avut însă o afacere de discutat cu domnişoara Howett, o afacere importantă.

— Şi de ce vine domnişoara Howett aici singură, ca să trateze cu tine o afacere importantă? întrebă femeia, devenită o adevărată furie. Vine la un restaurant ca El Moro fără să aibă pe cineva care s-o însoţească? Fireşte că nu!

— Fireşte că nu! replică o voce veselă din prag. Domnişoara Howett a venit însoţită de mine.

Fay Clayton se întoarse brusc şi toată furia îi pieri de pe faţă. Rămase cu gura căscată de uimire.

— O!

— Văd că dăm mereu unul peste altul – spuse căpitanul Featherstone bine dispus. Apoi i se adresă lui Valerie, care-l privea uluită. Am venit să vă întreb cât o să mai întârziaţi, domnişoară Howett. Aţi uitat, oare, că avem întâlnire la ora patru?

Valerie se înfăşură în haina de blană şi coborî scările împreună cu detectivul, furioasă şi cu un sentiment penibil. Ciudăţenia caracterului ei feminin se remarca prin aceea că furia ei nu se îndrepta spre Julius sau spre mahalagioaica lui nevastă, ci spre omul ce-şi făcuse apariţia la momentul oportun.

XX.

Un avertisment.

Jim Featherstone o conduse pe fată până la maşină şi, fără să aştepte vreo invitaţie, se urcă şi el.

— Sunt unele locuri unde puteţi merge şi altele unde eu, indulgentul dumneavoastră însoţitor, nu-mi pot permite să fiu văzut. El Moro e un astfel de loc. E un local frecventat de cel mai respingător tip de răufăcători, şi am să-i spun câteva cuvinte dulci lui Julius fiindcă v-a dus acolo.

— E vina mea – ripostă ea. Eu i-am cerut să găsească un loc unde să nu fiu recunoscută şi unde să fim absolut singuri.

— Pot să vă sugerez ca pe viitor să vă suiţi în vârful catedralei Sf. Paul sau în cripta mănăstirii Westminster – ambele, locuri foarte respectabile? Apoi schimbă tonul. Julius v-a oferit, fireşte, informaţii despre servitorii lui Bellamy. Am bănuit de la bun început. Vă previn, domnişoară Howett, că acest om, deşi v-a servit cu fidelitate până la un anumit punct, nu va ezita să vă înşele. Are propriile lui interese…

— Ştiu – răspunse ea liniştită, apoi adăugă: Bănuiesc că m-aţi urmărit toată ziua.

— Aproape toată după-amiaza – preciza el.

— Am crezut că sunteţi în străinătate. Să ştiţi, domnule căpitan Featherstone, că mă cam călcaţi pe nervi.

— Dumneavoastră mă călcaţi pe mine pe nervi de luni de zile – răspunse el calm. Vă închipuiţi că mă amuză să vă vânez prin toată Londra?

Valerie deveni brusc ascultătoare.

— Îmi pare rău, îmi pare foarte rău – spuse ea pocăită. Aveţi o artă nemaipomenită să mă faceţi să mă simt ridicolă, şi cred că din cauza asta mă enervez. Vă sunt foarte recunoscătoare c-aţi sosit la momentul oportun. Era mai mult decât penibil. E într-adevăr nevasta lui?

Detectivul încuviinţă din cap.

— Nu mă interesez niciodată ce se întâmplă cu căsătoriile acestea mixte – spuse el – dar judecând după mândria aproape copilărească cu care simpatica Fay îşi arăta verigheta, îmi închipui că e soţia lui. De nimic nu-i mai mândru un criminal obişnuit ca de un amănunt respectabil din viaţa lui.

— Am crezut că sunteţi în străinătate – repetă ea.

— Mi-aţi mai spus-o o dată. Îmi pare foarte rău că nu sunt în străinătate. Dacă mi-aş urma instinctul firesc, ar trebui să escaladez acum Alpii tirolezi – spuse el.

Valerie nu avea de unde să ştie cât de nesincer era tânărul, căci dacă exista un loc pe lume unde voia să se afle în acel moment, acest loc era lângă ea, în Rolls-ul ce

aluneca uşor, ducându-i prin cartierul West End, atât de aglomerat.

Deodată, fata scoase o exclamaţie de supărare.

— Am uitat să-l întreb… – începu ea. Şi era poate singurul lucru pe care doream să-l ştiu.

— Poate că vă pot spune eu – zise el, dar ea clătină din cap.

— N-o să-mi puteţi spune ceea ce vreau eu – îi răspunse Valerie, iar el râse.

— Într-o zi o să vă daţi seama că sunt un birou de informaţii fără egal.

Valerie ezită o clipă, apoi scoase din poşetă un pachet galben, voluminos, pe care îl desfăcu cu grijă pe genunchi.

— Înţeleg, e un plan al castelului – spuse Jim imediat.

— Un plan vechi. L-am cumpărat de la un librar din Guildford. Nu reprezintă castelul aşa cum este el astăzi, ci cum era acum două sute de ani. Vedeţi, nu există un living room, iar această încăpere – azi biblioteca – se numeşte Sala de Judecată.

Jim Featherstone dădu din cap.

— Aici îşi judecau cei din familia de Curcy prizonierii – răspunse el prompt. Iar aici – arătă el – unde e acum holul de intrare al castelului, se găsea camera de tortură, unde prizonierii erau forţaţi să spună adevărul. Sunt momente când regret că s-au desfiinţat camerele de tortură, căci crima cea mai răspândită astăzi în Anglia e mărturia falsă, dată sub jurământ. Dacă ar mai exista câteva instrumente pitoreşti de tortură deasupra băncii martorilor…

— Vă rog, fiţi serios – spuse ea. Sunteţi sigur că aici e biblioteca?

— Perfect sigur. Am planuri mai moderne ca ale dumneavoastră. Le-am obţinut de la fostul proprietar al castelului.

— Nu mi le puteţi da şi mie? întrebă ea insistent.

— Pentru ce vă trebuie?

— Am nevoie de ele.

Nu era un motiv deosebit de convingător, dar, spre surprinderea ei, căpitanul Featherstone consimţi.

— Am să vă dau un sfat, tânără prietenă – spuse el. Duceţi-vă, dacă doriţi, la Limehouse şi cercetaţi iadul în care trăieşte Coldharbour Smith. Faceţi câte vizite vreţi la El Moro, şi vă încredinţez că, ţinând seama de reputaţia dumneavoastră de femeie inteligentă, n-o să vă compromiteţi. Nu vă duceţi însă singură să investigaţi castelul Garre. Vorbea încet şi serios, iar ea nu se înşelă asupra tonului celor spuse. N-o să pătrundeţi niciodată înăuntru prin metodele obişnuite. Vreau să-mi promiteţi că n-o să încercaţi nimic extraordinar. Îmi promiteţi?

Valerie se gândi o vreme.

— Nu – spuse ea sincer – nu pot să vă promit cinstit aşa ceva.

— Dar ce vă aşteptaţi să găsiţi acolo? o întrebă el disperat. Vă imaginaţi oare că bătrânul Bellamy lasă la îndemâna primului intrus mărturisiri scrise? Puteţi crede o singură clipă că, odată pătrunsă în castel, o să descoperiţi vreo dovadă materială? Lăsaţi asta pe seama mea, domnişoară Howett. Mă tem pentru dumneavoastră. V-o spun absolut sincer. Mă tem pentru că cunosc, în parte, caracterul acestui ticălos. Mă tem deoarece câinii au să fie fără milă cu dumneavoastră. Dar cel mai mult mă tem de Arcaşul Verde!

Valerie nu-şi putea crede urechilor.

— Vă temeţi cu adevărat de Arcaşul Verde? întrebă ea. Sunt sigură că glumiţi, căpitane Featherstone.

— Mă tem de Arcaşul Verde – repetă el cu încăpăţânare. Valerie, vă paşte cel mai îngrozitor pericol, care să nu credeţi că-i mai puţin îngrozitor fiindcă e vag. Nu vă cer să-mi spuneţi ce ştiţi. Nu vă constrâng să-mi spuneţi de ce-o căutaţi pe doamna Held, ce reprezintă ea pentru dumneavoastră sau în ce împrejurări a dispărut. Cu vremea poate că o să-mi mărturisiţi. Aşa mi-a spus tatăl dumneavoastră.

— El nu v-a mărturisit nimic?

Jim clătină din cap.

— Nimic. Îmi promiteţi că n-o să încercaţi să intraţi în castel?

— Nu pot să vă promit asta – spuse ea. Cred că exageraţi primejdia şi subestimaţi importanţa cercetărilor mele.

— Poate – răspunse el după o pauză. Cred c-am să cobor aici, dacă vreţi să fiţi atât de amabilă ca să opriţi maşina.

— Coborî la Whitehall. Numai după ce o părăsi îşi dădu seama Valerie ce serviciu îi făcuse şi continua să-i facă. Credea în Arcaşul Verde! Zâmbi. Ea nu se aşteptase ca Arcaşul Verde să convertească atât de puternic pe cineva, încât să-l facă să admită fapte misterioase.

XXI.

Câinii nou-aduşi.

Julius Savini îi spuse câteva cuvinte bine simţite soţiei lui înainte de-a părăsi restaurantul. Sub privirea lui Featherstone şi umilit în prezenţa lui Valerie, Julius era cu totul altă persoană decât atunci când rămânea singur cu complicea lui.

— Ai stricat probabil totul! îi reproşa el. Ai stricat tot ce-am clădit ani de zile. Ce-ai făcut acum echivalează cu a-mi lua o sumă mare de bani din buzunar.

— Îmi pare foarte rău. N-am ştiut că Featherstone era aici – îl imploră ea. M-am înfuriat când te-am văzut intrând cu domnişoara Howett la El Moro. Tu n-ai fi făcut la fel?

— Eu nu mă înfurii niciodată – recunoscu Julius.

— De unde vrei să ştiu că te plătea?

— De unde crezi că aveam banii? se răsti el.

Era foarte plăcut pentru un om cu temperamentul lui Julius Savini să aibă pe cineva la care să se poată răsti.

— Îţi închipui că bătrânul îmi dă sute de lire o dată? Te înşeli. Nu-mi pasă dacă n-am să mai obţin un sfanţ de la ea. Dar ca Featherstone să ştie că suntem căsătoriţi…

— Ştia totul mai dinainte – răspunse Fay. Mi-a dat să înţeleg, când l-am întâlnit acum câteva zile în parc, că ştie

că suntem căsătoriţi. Şi ce contează? Ţi-e cumva ruşine? îl întrebă ea bănuitoare.

— Nu fi caraghioasă – zise Julius şi chemă chelnerul să facă plata.

Spre uşurarea lui sufletească, ea acceptă scuza lui sinceră că trebuie să se întoarcă cu un tren mai devreme. Fay îl conduse până la gară. Aproape ajunsese acasă când îşi aduse aminte că promisese să scoată bagajele fratelui ei de la oficiul de bagaje.

În trenul cu care Julius se înapoia în Berkshire se aflau şi doi câini cu aspect fioros, însoţiţi de un paznic. Julius îi văzu pe peronul micului orăşel de lângă Garre. Păreau a fi mai puţin prietenoşi decât cei dinaintea lor, iar unul purta botniţă.

— Sunt pentru domnul Bellamy? îl întrebă el pe paznic.

— Da, domnule, şi aş dori să-i placă, deoarece câinii ăştia sunt nişte adevăraţi diavoli!

La gară nu se afla decât un singur taxi, pe care îl luă Julius. Deşi nu avea de loc chef, îl invită pe paznicul câinilor să-l întovărăşească la Garre. A fost o călătorie total neplăcută.

Din nou Abe Bellamy îşi dovedi puterea sa extraordinară asupra animalelor. Câinii păreau să respecte elementul brutal din firea lui şi, când imediat după venirea lor scoase botniţa celui mai fioros dintre ei şi-l mângâie pe capul roşiatic, dulăul i se ghemui la picioare. Tot Abe i-a dus la coteţ, fără să folosească zgarda sau biciul, iar câinii l-au urmat cuminţi, alăturându-se celorlalţi şi acceptând să fie legaţi fără ca măcar să latre. Această performanţă păru să-i provoace bătrânului o plăcere ciudată. Se întoarse la castel împreună cu Julius, care îl urmase până la coteţe la o bună distanţă în spate, glumind aproape pe seama timidităţii secretarului.

— N-ai nimic autentic diabolic în tine, Savini. D-asta te urăsc câinii. Eşti doar un pudel, una din acele lighioane cu

părul lung, pe care le plimbă femeile. Dulăii ăştia sunt câini pentru bărbaţi.

Se uită la turnul sfidător de deasupra capului său, iar ochii îi scânteiară la vederea bârnei de care se atârnau cei condamnaţi la spânzurătoare.

— Alea erau vremuri frumoase, nu-i aşa, Savini? Dac-aş fi trăit acum cinci sute de ani, aş fi putut să asmut câinii ăştia asupra ta, şi ce mult mi-ar fi plăcut!

Vorbea serios. Până şi imaginea eurasianului îngrozit, luptându-se cu fiarele, îi provocă o plăcere nespusă.

— Probabil însă că acum poliţia m-ar pune sub urmărire – suspină el – şi ar trebui să depun o mărturie mincinoasă la judecată. Sunt prea multe legi astăzi, Savini. Şi ce e legea? O creaţie a celor slabi pentru apărarea celor slabi. Oamenii care nu pot lupta singuri trebuie să moară. Am citit în Globe despre un tip din Belgia care a fondat un cămin de copii şi un spital pentru a-i trata. De ce ţine să-i vindece pe cei bolnavi? Asta înseamnă să repari oameni inutili şi să încurajezi pe cei şireţi, ca să-i înşele pe cei voinici.

Julius îi dădu dreptate. I se părea mai puţin obositor să fie de acord cu patronul său, decât să-l combată. În acest caz, era cu atât mai mult de părerea lui Bellamy, cu cât şi el se gândise că banii cheltuiţi de inginerul american puteau fi folosiţi mai cu spor decât să-i investeşti în creşterea unor copii neinteresanţi. Pentru Julius, filantropia, sub toate aspectele ei, reprezenta o neghiobie. Tipul de om care se bucură atunci când dă, deşi ştie că nu există nici o speranţă de a primi ceva corespunzător înapoi, depăşea puterea lui de înţelegere.

— Am auzit despre tipul ăsta de la avocatul meu – spuse Abe spre surprinderea lui Savini. A existat… un om care ştiam că a… fost ucis în război Pe buzele sale groase pluti o clipă umbra unui zâmbet, ca şi cum această tragedie l-ar fi amuzat. Un caraghios de aviator. Acest Wood era prieten cu el şi la sfârşitul războiului a scos un testament, sau aşa ceva, prin care toate acestea… toate acestea îi rămâneau

lui… era un fel de rudă cu mine. Nu era mare lucru – adăugă el cu satisfacţie.

Julius ştia că Bellamy vorbea despre nepotul său mort. Ghicise judecând după originalul fotografiei din mapa de piele.

— Aşa l-am cunoscut. Nu-i prieten cu mine. Pun pariu că scoate o groază de bani din escrocheria asta cu copiii. Toţi tipii ăştia prea oneşti sunt nişte şarlatani.

Aceasta era una din teoriile favorite ale lui Abe Bellamy, el nefiind singurul care socotea că altruismul pur e o trăsătură ce nu caracterizează decât pe proşti.

Nu se întoarse la castel, ci trecu de uşa deschisă, cu mâinile la spate. Savini îl urmă, ştiind că probabil va fi înjurat de bătrân că-i încalcă izolarea dacă rămâne alături şi ameninţat dacă ar fi căutat un pretext să-l lase singur.

— Am luat măsuri ca stăvilarul să fie tot timpul închis – spuse în cele din urmă Bellamy.

Savini suspină de uşurare dându-şi seama că patronul său se aşteptase să-l aibă alături.

— Nu pot pricepe prea bine cum intră în castel fantoma asta verde, iar stăvilarul mi se pare singura posibilitate.

Ajunseră în sfârşit la marele grilaj de fier, dublat acum cu scânduri groase. Peste vârfurile ascuţite ale grilajului fusese întinsă sârmă ghimpată.

— Dacă pe aici venea, n-o să mai poată intra acum spuse Abe. Deşi, cum Dumnezeu se strecura la Garre, chiar dacă venea prin curte, e un mister pentru mine.

— Poate că intră în castel în timpul zilei şi se ascunde sugeră Julius.

— Nu fi caraghios, ştii bine că seara se cercetează fiecare odaie. Nu, vine pe o cale pe care n-am descoperit-o încă.

Presupunând că Arcaşul Verde era o fiinţă umană (ceea ce Julius, superstiţios, se îndoia), rămânea un fel de miracol cum putea intra şi ieşi când voia. În curte nu dădeau decât două rânduri de ferestre: acelea din sufrageria nefolosită, înguste şi închise noaptea cu obloane de oţel, şi cele de la

dormitorul domnului Bellamy, la care era cu neputinţă de ajuns. Majordomul ocupa o cameră în capelă, ce putea de asemenea fi folosită ca intrare. Atât doar că geamurile înguste se aflau la şapte metri înălţime, iar odaia fusese întotdeauna ocupată în momentul când apăruse Arcaşul.

De la postul său favorit de observaţie, pe zidul castelului, cam la o sută de metri de căsuţa portarului, Spike făcu un tur de orizont cu ajutorul unui binoclu puternic. Curând îl văzu pe bătrân şi pe secretarul lui dispărând pe uşa de la intrare.

Sosirea noilor câini trezise interesul lui Spike. Vorbind mai târziu la telefon cu redactorul-şef al ziarului său, reporterul primi câteva admonestări caustice.

— Istoria asta cu fantoma de la castelul Garre se cam destramă, Holland, şi nu cred că prezenţa noilor câini e o justificare pentru absenţa ta. Poţi să intri în castel şi să-i iei un interviu lui Bellamy?

— De ce nu mai bine fantomei? întrebă sarcastic Spike. Ar fi mai uşor. Îi sunt tot atât de binevenit bătrânului, ca un chibrit într-o fabrică de praf de puşcă. Daţi-mi voie să mai rămân, domnule Syme. Am o bănuială grozavă c-o să se întâmple ceva la Garre mai înainte de sfârşitul săptămânii. Vă asigur c-am să încerc să obţin un interviu de la Bellamy… Nu, nu inventez nimic.

Ciudatul instinct al lui Spike funcţiona şi de data aceasta. Existau toate elementele premergătoare unei tragedii. În timp ce hoinărea prin sat, auzi claxonul unei maşini. Se dădu la o parte şi o văzu trecând pe Valerie. Maşina se opri la vreo douăzeci de paşi, iar Valerie scoase capul pe fereastră şi-i făcu un semn cu mâna.

— Vreţi să vă urcaţi, domnule Holland?

Spike se sui în maşină, întrebându-se din ce cauză arăta fata atât de jenată.

— Vreau să vă rog să-mi faceţi un serviciu – spuse ea uşor agitată. Puteţi… aţi putea să-mi procuraţi un revolver? Văzând expresia lui mirată, continuă grăbită şi puţin

incoerent: Lady’s Manor e cam izolat şi mi s-a întâmplat… e un loc izolat, nu? Domnul Howett nu are niciodată vreo armă de foc. Am vrut să cumpăr una… un revolver, la Londra, dar am descoperit că există o dispoziţie a poliţiei, foarte severă, şi-ţi trebuie o autorizaţie. Văzându-vă, m-am gândit…

— Fireşte, domnişoară Howett – spuse Spike, când ea se opri ca să-şi tragă răsuflarea. Am un revolver la hotel. Nu ştiu de ce-am luat cu mine un revolver în acest ţinut atât de liniştit, dar fapt e că l-am luat. Dacă aşteptaţi, vi-l aduc.

Se întoarse la Mistreţul albastru într-o goană. În curând reapăru.

— E încărcat – spuse el în timp ce scotea arma din buzunar. E însă un revolver mic. Dacă împuşcaţi un spărgător, îmi rezervaţi mie reportajul?

XXII.

Numele din ziar.

Deşi Bellamy citea rareori ziarele, Globe îi atrăsese atenţia. Singura publicaţie pe care o urmărea cu interes era săptămânalul local, Berkshire Herald, dar nici pe acesta nu-l citea el însuşi. Una dintre sarcinile lui Savini consta în a-i face lectura acestui ziar în fiecare joi, ziua când apărea săptămânalul, înaintea mesei de seară. Uneori trebuia să-i citească fiecare rând, de la reclamele de pe prima pagină până la relatarea unei obscure expoziţii agricole, de pe ultima pagină. Cu alte prilejuri, patronul său se dovedea mai puţin pretenţios.

Cu toate că nu se amesteca de loc cu cei ce locuiau la ţară, refuzând să invite pe cineva sau să primească invitaţii, pe Abe Bellamy îl interesa tot ce se petrecea în ţinutul Berkshire. Nu refuza niciodată să subscrie la operele de binefacere, dar nu accepta niciodată să dea interviuri. Finanţa din gros fondurile locale, insistând totuşi ca numele lui să nu fie pomenit. Julius se întreba tot timpul de ce un om atât de acru şi lipsit din firea lui de orice milă dădea bani cu atâta dărnicie. Fără îndoială că n-o făcea din dorinţa

de a-şi ajuta semenii sau de a contribui la fericirea celor năpăstuiţi. Odată, când îi atrăsese atenţia asupra valorii unui cec pe care Bellamy îl trimisese unui comitet de vânătoare, bătrânul bombănise câteva cuvinte care reprezentau, poate, o explicaţie a generozităţii sale.

— Cred că proprietarii castelului Garre au fost întotdeauna generoşi.

Continua tradiţia aristocraţilor morţi, ale căror armorii fluturaseră pe stindardul capelei.

Abe Bellamy avea o fire medievală, aparţinând unei epoci când oamenii greoi călăreau pe cai pântecoşi şi-şi trimiteau ucigaşii să-i scape de duşmani.

După ce s-au întors de la coteţele câinilor, Julius îşi aminti că ziarul Berkshire Herald îl aştepta pentru a fi citit. Mârâi pe ascuns, căci nu avea chef să citească cu voce tare naivităţile din paginile fiţuicii locale. Sperase mai ales că sosirea noilor câini o să absoarbă complet atenţia bătrânului, făcându-l să uite astfel de distracţia lui de joi. Dar primele cuvinte ale lui Abe de cum intră în bibliotecă îi risipiră această iluzie. Bătrânul se aşezase într-un fotoliu, cu mâinile încleştate în faţă şi cu ochii săi spălăciţi pironiţi asupra butucilor ce ardeau în cămin.

— Adu ziarul, Savini – spuse el, şi Julius îl ascultă. Bellamy se găsea în ziua aceea într-o dispoziţie foarte pretenţioasă. Julius trebui să-i citească toate coloanele de la bursă, ca şi o lungă dare de seamă asupra unei întruniri politice dintr-un orăşel din apropiere, care nu-l putea interesa câtuşi de puţin pe Bellamy.

— Nu pricep politica lor, şi nici n-am priceput-o vreodată – spuse el morocănos. În orice caz e o tâmpenie.

În curând, Julius ajunse la rubrica consacrată anunţurilor mondene şi a reclamelor ce slăveau virtuţile turtelor pentru vite şi ale secerătoarelor mecanice.

— Iată ceva în legătură cu cei ce locuiesc la Lady’s Manor – spuse el ridicând privirea.

— Citeşte! îi ordonă stăpânul său.

Bellamy stătea cu capul aplecat înainte şi cu ochii închişi. Părea că doarme. Julius făcuse o singură dată greşeala să creadă lucrul acesta. A doua oară, greşeala nu se mai repetase.

„Noul chiriaş de la Lady's Manor – citi el – e un celebru magnat al petrolului, a cărui viaţă e aproape o legendă. Emigrat în America, a început ca fermier sărac în ţinutul Montgomery, statul California…"

— A!

Abe Bellamy se trezise deodată de-a binelea şi se ridicase în picioare.

— Fermier în ţinutul Montgomery, din California – repetă el. Continuă, continuă.

Julius fu surprins de acest interes subit.

— Continuă! răcni bătrânul.

„… Dar un noroc picat din senin i-a dat posibilitatea să cumpere o fermă mai mare într-altă parte a statului. Aici s-a descoperit petrol, ceea ce a constituit baza imensei sale averi. Atât domnul Howett cât şi fiica lui, domnişoara Valerie Howett… „

— Ce? aproape că urlă întrebarea.

În picioare, Abe Bellamy îşi privea feroce secretarul, iar ochii lui aruncau văpăi.

— Valerie Howett! Minţi, porcule!

Îi smulse ziarul din mână şi se uită cu atenţie la paginile tipărite.

— Valerie Howett – repetă el în şoaptă. Dumnezeule!

Pentru prima oară de când se cunoşteau, Savini îşi vedea stăpânul răscolit. Mâna pe care o duse la buze îi tremura.

— Valerie Howett – spuse el din nou, privind în gol la secretarul lui. Lady's Manor… Hm!

Traversă brusc încăperea, se apropie de biroul său şi trase un sertar. Era încuiat, dar nemaiavând răbdare să caute cheia, smuci sertarul şi-l deschise, sfărâmând broasca de parcă ar fi fost de carton. Zvârli afară hârtiile dinăuntru şi scoase la iveală un mic obiect, pe care îl aşează pe masă. Lui

Julius i se strânse inima văzând că era batista pătată de sânge, descoperită în cămară.

— Hm – murmură bătrânul. Valerie Howett. Îşi privi secretarul pe sub sprâncenele groase: Ştiai că iniţialele se potrivesc? întrebă el.

— Nu m-am gândit niciodată – răspunse Julius pripit. Pe deasupra, pe atunci nu se mutase aici în apropiere.

— E adevărat. Bellamy ridică batista şi o ţinu câteva clipe în palma sa mare. Apoi o aruncă în sertar şi împinse sertarul la loc. Poţi să pleci! spuse el tăios. Lasă ziarul aici. Am să te sun, dacă o să am nevoie de tine. Anunţă să mi se aducă imediat masa de seară.

Nu trecuseră nici zece minute de când Savini se afla în camera sa, în cealaltă parte a holului, când uşa bibliotecii se deschise şi Bellamy îl strigă.

— Vino-ncoa! îi ordonă el. Îşi revenise din agitaţie şi îşi recăpătase stăpânirea de sine, deşi şocul primit lăsase urme. Bănuiesc c-ai stat acolo întrebându-te ce m-a apucat – spuse el. Nu era cazul. Am cunoscut odinioară pe cineva numit Howett şi pe o tânără doamnă, Valerie. Coincidenţa m-a zguduit. Cura arată această domnişoară?

— E foarte drăguţă.

— A, da? remarcă bătrânul căzut pe gânduri. Dar tatăl ei?

— Trebuie să-l fi văzut, domnule Bellamy – răspunse Julius. Stăteau împreună la hotelul Carbon, la acelaşi etaj cu dumneavoastră.

— Nu l-am văzut niciodată – îl întrerupse Abe nerăbdător. Cum arată?

— E destul de înalt şi de slab.

— Cu o înfăţişare cam jalnică? se interesă Abe foarte curios.

— L-aţi văzut, sunt sigur – zise Julius.

— Nu l-am văzut. Vreau doar să ştiu cum arată. Soţia lui… e aici, împreună cu el?

— Nu, domnule. Cred că doamna Howett a murit. Bătrânul stătea cu spatele la cămin, concentrat asupra ţigării sale de

foi. Îi rupse capătul cu dinţii, o aprinse, apoi vorbi. Era ceva cu totul neobişnuit ca domnul Bellamy să fumeze înaintea mesei de seară. Savini se întrebă dacă nu cumva ţigara de foi nu era un calmant pentru nervii zdruncinaţi ai patronului său.

— Poate că l-am văzut – spuse el în cele din urmă. Zici că fata-i drăguţă, nu? Deşteaptă şi frumoasă. E blondă sau brunetă?

— Brunetă.

— Şi plină de viaţă, nu? Vioaie, ăsta-i cuvântul, nu-i aşa?

— Da, domnule Bellamy. Cred că acest cuvânt o caracterizează perfect.

Abe scoase ţigara de foi din gură şi privi ţintă scrumul. Apoi o vârî la loc între dinţii săi albi şi puternici şi-şi pironi privirea în grinzile din tavan.

— Mama e moartă – repetă el. Unde a locuit înainte de a se întoarce în Anglia? Caută să afli. Vreau să ştiu dacă nu cumva a fost la New York (îşi privi din nou ţigara de foi) acum şapte ani. Dacă n-a stat la un hotel pe Fifth Avenue. Dă o telegramă şi vezi dacă nu poţi să obţii vreo informaţie. Doresc mai ales să aflu dacă n-a locuit la un hotel pe Fifth Avenue în ziua de 17 iulie 1914. Pleacă imediat la poştă. Dacă e închis, ia maşina şi du-te la Londra. Trimite telegrama directorului hotelului. Trebuie să aibă o evidenţă. Hai, dă-i drumul.

— Dacă e închis la poştă, am să trimit telegrama prin telefon – spuse Julius, iar Bellamy consimţi.

Îşi privi ceasul.

— E şapte. E ora două acum la New York. Ar trebui să căpătăm un răspuns chiar astă-seară. Spune-le celor de la oficiul telegrafic că aşteptăm o comunicare urgentă, întreabă-i dacă pot ţine deschis pentru noi. Oricât ar costa. Ascultă, Savini, să fim bine înţeleşi: vreau să aflu astă-seară. Mă cunosc la hotel. Am ţinut o cameră acolo tot anul acela. N-am stat în ea, dar am plătit-o – adăugă el. Hai, grăbeşte-te!

Julius vorbi la telefon şi peste cinci minute se întoarse, informându-l pe Bellamy că telegrama fusese expediată. Îl găsi pe bătrân exact unde-l lăsase, cu ţigara în colţul gurii, cu mâinile încleştate la spate şi cu capul aplecat.

— Ai vorbit vreodată cu fata asta?

— O dată, domnule Bellamy. Cu totul întâmplător. Am întâlnit-o la Carlton – răspunse Julius.

— Presupun că n-a manifestat nici un fel de interes faţă de mine, nu-i aşa? Nu ţi-a cerut amănunte despre mine sau despre viaţa mea?

Julius îi înfruntă privirea bănuitoare.

— Nu, domnule – spuse el cu o surpriză bine disimulată. Dacă m-ar fi întrebat, fireşte că nu i-aş fi spus nimic. Şi v-aş fi comunicat.

— Minţi! zise Bellamy. Dacă ţi-ar fi cerut informaţii şi te-ar fi plătit destul de bine, i-ai fi spus tot ce ştii. Bănuiesc că nu există ceva pe lumea asta, cu excepţia crimei, ce n-ai fi dispus să faci pentru bani.

În acea clipă, Julius ar fi adăugat celorlalte fărădelegi şi crima.

Cât timp lipsise secretarul, Bellamy deschisese sertarul şi scosese din nou batista, ce se afla acum pe scaunul de pe care tocmai se ridicase. O luă în mână.

— Presupun că are o servitoare. Dă-te bine pe lângă ea şi află dacă batista e a lui Valerie. Iniţialele nu înseamnă mare lucru. Nu, nu ţi-o dau. Ţine minte cum arată. Fă rost de-o altă batistă. Cu siguranţă că mai are şi altele la fel. Plăteşte oricât ţi se cere. Îţi dau orice sumă e nevoie. Cu un gest mecanic, scoase din buzunar cheia lungă şi subţire pe care Julius n-o văzuse decât o singură dată mai înainte şi o privi ca şi cum ar fi vrut să se încredinţeze că o are încă în posesia lui. Reporterul ăla se mai află prin sat? întrebă el.

— Nu ştiu, domnule Bellamy. Nu discut niciodată cu reporterii de la ziare.

— La dracu! exclamă bătrânul nerăbdător. Nu te acuz de nimic! Nu ştii dacă mai e pe aici? Du-te şi caută-l! Dacă e în

sat, adu-l încoace!

Un ordin uluitor, pe care Julius se grăbi să-l îndeplinească.

— Înainte de-a te culca, dă un telefon interurban la 789 Limehouse Dă-mi apoi legătura în bibliotecă.

XXIII.

Spike face o vizită.

Julius îşi îndeplini însărcinările şi porni grăbit spre sat prin parcul în care se lăsa întunericul. Spre uşurarea sa sufletească, îl găsi pe Spike Holland angajat într-o partidă de popice cu campionul local.

— Vrea să mă vadă? întrebă Spike. Ce, a înnebunit?

— Ascultă-mă, Holland. Nu uita: dacă bătrânul te întreabă cumva, să nu spui c-ai vorbit vreodată cu mine…

— Hai, lasă asta – spuse Spike plictisit… Ce urmăreşte? Are de gând să-mi ceară să petrec noaptea la castel?

— N-am idee. Astă-seară parcă s-a ţicnit.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă Spike în timp ce mergeau împreună prin parc.

— Nimic – răspunse Savini prompt.

Dorea să păstreze pentru sine efectul straniu pe care-l produsese asupra bătrânului pomenirea numelui Valeriei. Bătu, apoi întoarse clanţa uşii de la bibliotecă. Descoperi însă că uşa era încuiată. Grosimea ei, ca şi draperia ce-o acoperea pe dinăuntru împiedicau ca sunetele vocii lui Bellamy să se audă afară.

— Cred că vorbeşte la telefon. A cerut legătura chiar în clipa când am plecat.

Spike privi plin de admiraţie imensul hol de la intrare, cu zidurile lui de piatră şi tavanul boltit. Scara, largă, de piatră, rămăsese aceeaşi ca pe vremea ultimului membru al familiei de Curcy, atât doar că acum era acoperită cu un covor lat.

— Unde duce scara asta? întrebă el, iar Julius îi răspunse:

— Aici e camera mea şi arătă cu mâna spre o uşă. Dincolo de ea e sufrageria, folosită doar de mine, şi un salonaş nemobilat.

— Unde-i majordomul? întrebă Spike, amintindu-şi deodată că voise să-l cunoască.

— Pregăteşte acum masa de seară a bătrânului. Nu-l pot chema – zise Julius.

Se auzi răsucindu-se cheia în uşa bibliotecii şi în prag apăru Abe Bellamy.

— Intră, Holland – spuse el. Nu-i nevoie să aştepţi, Savini. Am să te sun dacă o să am nevoie de tine. Închise uşa după Spike, care rămase de-a dreptul uimit. Am reflectat la unele lucruri, Holland – spuse bătrânul cu o bună dispoziţie afectată. Regret că te-am bruscat acum câteva zile. Dacă socoti că îţi pot da vreo informaţie în legătură cu fantoma aceea verde, n-ai decât să mă întrebi. Te asigur că e o fantomă în carne şi oase. Azi-dimineaţă am găsit doi câini drogaţi.

— A intrat iar în camera dumneavoastră?

Bătrânul dădu din cap. Spike nu-i mărturisi că aflase intre timp noutatea şi că ştirea era chiar pe cale să apară în ziar.

— Unde stai, Holland?

— La Mistreţul albastru, hanul cel vechi din sat.

— Perfect – răspunse Abe Bellamy. Ia o ţigară de foi. Nu-s atât de bune ca acelea de la Londra, dar n-ai să regreţi – adăugă el cu o veselie artificială.

Spike alese o ţigară, întrebându-se care era de fapt motivul chemării sale la castelul Garre.

— Ai ajuns până acum să cunoşti destul de bine oamenii din sat? îl întrebă Bellamy. Ai obţinut destule amănunte de la comercianţi ca să poţi scrie o istorie a vieţii mele, nu-i aşa? Sunt oameni amabili?

— Sunt destul de cumsecade – răspunse Spike.

— Cine e cel care locuieşte la Lady’s Manor? E şi el din America, nu? Mi s-a spus că are o fată foarte drăguţă.

— E într-adevăr splendidă – recunoscu Spike.

— Îi cunoşti bine? Îi ştii din America?

— Nu mă învârt în lumea lor – răspunse Spike. În afară de asta, eu nu sunt din Philadelphia, ci din New York.

Bellamy îi dădu dreptate.

— Cei mai buni ziarişti sunt cei de la New York – spuse el, dar complimentul bătrânului aproape că-l sugrumă. Bănuiesc că fata – cum o cheamă? Valerie Howett – se interesează de castel, nu? Vrea să ştie totul despre el?

— N-aş putea spune că a arătat vreun interes deosebit. O preocupă în special Lady's Manor – răspunse Spike, iar Bellamy păru uşor dezamăgit.

— Dar e absolut firesc s-o intereseze – reluă el după o pauză. Un bătrân american necioplit, ce locuieşte într-un castel vechi de mii de ani. N-a pomenit niciodată c-ar vrea să vină să-l viziteze?

— S-ar putea – zise Spike nepăsător.

— Bine, adu-o atunci, Holland. Spune-i să vină când vrea, am să fiu încântat. Tatăl ei se simte bine? întrebă el.

— Da, după câte ştiu eu – răspunse Spike.

— Am impresia că l-am cunoscut pe vremuri – spuse Abe gânditor. E miop – avea unele neplăceri cu ochii.

— E miop şi acum şi cred că domnişoara Howett mi-a spus că la un moment dat era cât pe-aici să orbească.

— Vrei să-i comunici ce te-am rugat? Nu-i nevoie să-i faci o vizită specială, dar dacă o vezi, transmite-i ce te-am rugat.

— Fără îndoială c-am s-o fac – zise Spike, înţelegând după tonul bătrânului că vizita luase sfârşit şi că misiunea ce i se încredinţase reprezentase de fapt motivul pentru care fusese chemat.

— Cred că în calitatea dumitale de reporter întâlneşti o groază de oameni săraci, nu-i aşa, Holland? Bellamy vârî mâna în buzunar şi scoase un teanc de bancnote nou-nouţe. Trase două afară şi le zvârli pe masă. Dacă dai peste cineva care are nevoie de o sută de lire, banii ăştia au să se dovedească utili.

Spike se uită de la bancnote la bătrân şi zâmbi.

— Nu am prilejul să întâlnesc oameni care să aibă nevoie de o sumă chiar atât de mare, domnule Bellamy – răspunse el – dar dacă am să dau peste vreunul am să-l trimit la dumneavoastră. Nu car la mine banii altora.

— Consideră-i atunci banii dumitale – zise Bellamy cu un zâmbet chinuit.

— Singurii bani pe care îi consider banii mei sunt aceia pe care îi câştig eu – îi replică Spike.

Abe Bellamy dădu indiferent din umeri şi-şi vârî banii la loc în buzunar.

— Cum vrei – spuse el şi sună.

Spike aştepta să apară majordomul, dar în locul lui veni Julius Savini.

— Savini, vrei să-l conduci pe domnul Holland până la poarta de la intrare? Întoarce-te apoi aici. Noapte bună, Holland.

— Ce voia de la tine? îl întrebă Julius când ieşiră în afara zidurilor castelului. Te-a tras cumva de limbă să afle dacă ţi-am spus eu ceva? … începu el neliniştit.

— Partea ciudată a interviului e că nu te-a pomenit de loc – zise Spike. Nu ştiu cum am reuşit să discutăm zece minute,

fără să aducem vorba despre tine. Şi totuşi, aşa s-a întâmplat.

— Ce voia? insistă Savini, care nu avea obrazul prea subţire.

— Voia să fac un act de amabilitate şi caritate – răspunse Spike – şi tocmai mă întrebam ce plan diabolic are în cap. Aş fi dorit să-l văd pe majordom – adăugă el îngândurat.

XXIV.

Marea aventură.

Julius aşteptă până când reporterul dispăru, apoi, aţinându-se în umbra zidului castelului, care mărginea pe câteva sute de metri strada principală a satului, se furişă cu paşi mari spre Lady’s Manor. Era o distanţă destul de bună, căci conacul se afla în partea de nord a satului. Drumul i se păru cu atât mai lung, cu cât se grăbea să-şi îndeplinească misiunea.

Când întinse mâna ca să deschidă poarta, îşi dădu seama că în umbra gardului viu de tisă stătea cineva. Savini aproape că făcu un salt.

— Cine-i acolo? strigă el, iar când silueta se apropie văzu că era domnul Howett.

— Domnul Savini, nu?

— Eu sunt, domnule Howett. Îmi pare rău, dar… m-aţi speriat.

În lumina Lunii, faţa ridată a domnului Howett părea palidă. Era poate un efect de lumină, dar Julius ar fi jurat că paloarea se datora unor cauze nefireşti.

— Vreţi s-o vedeţi pe domnişoara Howett?

— Da, domnule. Doream s-o întreb ceva. Sper că nu-i prea târziu.

— Nu, câtuşi de puţin. V-aş ruga, dac-aţi vrea, domnule Savini – domnul Howett avea un aer jenat – să-mi faceţi un serviciu, şi anume să nu-i spuneţi fiicei mele că m-aţi văzut – îl rugă el.

— Fără îndoială! răspunse Julius, mirat.

— Crede că dorm, şi ar putea să se neliniştească dacă ar şti că sunt pe-afară. Uneori îmi place să mă plimb noaptea.

— N-am să-i spun că v-am văzut, domnule – zise Julius.

Sună la uşa de la intrare în formă de portic, iar servitoarea care îi deschise păru surprinsă la vederea lui. Îi spuse că domnişoara Howett e sus şi plecă să-şi anunţe stăpâna. Privind înapoi la poartă, Julius observă că domnul Howett dispăruse. Servitoarea îl invită într-un mare salon, unde o găsi pe Valerie aşteptându-l.

— E foarte târziu pentru o vizită, domnişoară Howett – spuse el – dar aş vrea să discut cu dumneavoastră o anume problemă. Întreruperea nefericită a scurtei noastre discuţii m-a făcut să uit.

Valerie zâmbi în sinea ei, căci îl iertase pe Julius de orice vină. Îi venea aproape să râdă acum la gândul acelor cinci minute penibile.

— Nu-i nevoie să vă scuzaţi, domnule Savini – spuse ea. Tata s-a retras, se culcă devreme, aşa că dispunem de tot timpul pe care-l doriţi.

Julius avea propriile lui păreri în legătură cu culcatul devreme al domnului Howett, dar le păstră pentru sine.

— Am venit să vă întreb dacă n-aţi pierdut o batistă – spuse el. Bătrânul mi-a dat instrucţiuni foarte stricte să aflu. S-a purtat cu totul extraordinar astă-seară, când a aflat că dumneavoastră şi domnul Howett sunteţi noii chiriaşi de la Lady’s Manor.

Îi relată cele petrecute. În timp ce vorbea, ochii ei începură să scânteieze.

— Atunci e adevărat! spuse ea. Trebuie să fie adevărat! S-a purtat astfel, fiindcă îl mustră conştiinţa! De ce îl nelinişteşte numele meu?

— Asta m-am întrebat şi eu – răspunse Julius. Care credeţi că e motivul?

Valerie nu se dovedi însă dispusă să-i ofere informaţii.

— Ce e cu batista? întrebă ea. Săptămâna trecută, sau acum poate două săptămâni am pierdut o batistă. Era una

din cele şase comandate la Paris. Aţi găsit-o cumva?

Savini dădu din cap.

— A fost găsită la castelul Garre – răspunse el pe îndelete – în noaptea când Bellamy a tras în arcaş. Batista era îmbibată de sânge!

Valerie îl privi miratã.

— Batista mea… la castelul Garre? Imposibil! Julius îi descrise în amănunt bucăţica de dantelă.

— Aşteptaţi – spuse ea şi ieşi în fugă din odaie. Peste o clipă reveni ţinând ceva în mână. Dintr-o singură privire, Julius îşi dădu seama că batista adusă de Valerie era copia fidelă a celei găsite de Wilks în cămară.

— Extraordinar! Acum îmi amintesc. Am pierdut-o în ziua când am venit pentru prima oară la Lady’s Manor. Atunci când m-am hotărât să-i cer lui tata să închirieze casa. Mi-am dat seama că-mi lipseşte la întoarcere, la Londra, după ce m-am dat jos din maşină.

— Şi nu v-aţi apropiat de castel? Iertaţi-mă că vă întreb asta, domnişoară Howett, dar ştiu cât de mult vă interesează domnul Bellamy. Nu v-aţi abătut nici o clipă prin preajma castelului?

— Nu. Valerie era sigură asupra acestui punct. Sunt absolut convinsă că am pierdut-o la Lady’s Manor. Îmi amintesc perfect că o aveam când m-am dus cu maşina acolo.

— Asta-i tot, domnişoară Howett – spuse Julius şi se ridică. Vrea să-i fac rost de o altă batistă de-a dumneavoastră, de la servitoare. Nu ştiu de ce e atât de înnebunit pe chestia asta.

Întârzia încă la uşă, când Valerie îşi aminti că-i era îndatorată.

— Vă rog, lăsaţi – spuse el în timp ce ea număra bancnotele. N-ar trebui să primesc de loc bani de la dumneavoastră.

— Cel ce munceşte îşi merită simbria – spuse ea zâmbind.

Julius nu era câtuşi de puţin sigur dacă trebuia să ia asta drept un compliment.

Rămasă singură, Valerie se văzu silită să ia o hotărâre. În mintea ei se dădea o luptă puternică. Se decisese să întreprindă o acţiune care, după orice logică sau raţiune, ducea fatal la dezamăgire şi poate chiar la pericole reale. Luase această hotărâre în ciuda avertismentului dat de Jim Featherstone. Se gândi că totuşi nu era atât de încăpăţânată ca să înfăptuiască ceea ce el o rugase să evite, numai fiindcă i-o ceruse el. Bunul simţ o preveni că intrarea în castel devenise imposibilă unui vizitator neautorizat. Era greu de pătruns într-o casă obişnuită. Dar cum putea ea să treacă peste zidurile acelea crenelate şi, chiar dacă ar fi reuşit, era oare sigură că va găsi ceea ce căuta? Acum, când Bellamy ştia sau bănuia cu cine are de-a face, primejdia creştea.

Şi totuşi – îşi spuse ea opunându-se propriei ei raţiuni – exista o slabă speranţă, dacă vechiul plan al castelului pe care şi-l procurase se dovedea autentic în fiecare amănunt şi dacă – iar acesta era aspectul ce i se părea cel mai îndoielnic – renovările întreprinse în ultimii două sute de ani nu distruseseră intrarea descoperită de ea.

În partea de nord a castelului se afla un fel de stăvilar. La o anumită epocă, clădirea fusese înconjurată de un şanţ plin cu apă. Din dealurile împădurite situate în spatele castelului cobora un râu, ale cărui ape fuseseră canalizate, dând astfel posibilitatea proprietarului să umple şanţul cu apă, în ciuda faptului că reşedinţa lui se găsea pe o mică pantă. Râul secase de mult, şanţul fusese năpădit de iarbă, iar în unele locuri se astupase.

Stăvilarul însă rămăsese. Valerie îl văzuse de la fereastra lui Lady’s Manor – o deschizătură dreptunghiulară în zidul castelului, acoperită cu un grilaj masiv de oţel. Pe aici intrau furnizorii ca să ajungă la bucătărie şi tot pe aici plănuise ea să pătrundă în imperiul tenebrosului mister al lui Abe Bellamy. Raţiunea îi spunea că toate bucătăriile, ca şi

dependinţele exterioare, la care se ajungea prin intrarea de la stăvilar, se aflau desigur izolate de partea locuibilă a castelului şi că, odată trecut stăvilarul, tot nu s-ar fi apropiat de obiectivul ei. Se gândi totuşi că, în ciuda acestui plan nebunesc, trebuia să încerce. O mistuia un foc; o licărire de speranţă îi şoptea că toate eşecurile şi descurajările încercate până atunci se terminaseră.

Îşi închipuia că tatăl ei dormea. La ora douăsprezece dăduse drumul ultimilor trei servitori, spunându-le că avea treabă. Se retrăgea întotdeauna ultima în camera ei şi îşi aminti fericită că tatăl ei dormea greu. Stătea în salon, încercând să-şi omoare vremea. În vederea aventurii, se îmbrăcase cu o grijă deosebită, sperând că domnul Howett, cu miopia lui, nu observase că mai purta încă pe ea fusta de golf, pe care o îmbrăcase de dimineaţă.

După plecarea ultimului servitor, intră în grădină, luminându-şi drumul cu ajutorul unei lanterne. Ajunse la zid, unde se aflau două scări mici pe care, la cererea ei, muncitorii ce se ocupau cu repararea acoperişului de ţiglă le duseseră acolo de dimineaţă. Ridică una din scări şi o sprijini bine de zid. Pe cealaltă o aşeză alături, apoi, urcându-se pe ultima treaptă a uneia din scări, o trase pe a doua şi o lăsă de cealaltă parte a zidului. Legă ambele scări cu o sfoară. După ce termină, se întoarse în casă. Era încă prea devreme ca să pornească, aşa că îşi mai pierdu timpul o oră.

Scrise două scrisori inutile unor oameni lipsiţi de interes şi tocmai o începuse pe a treia, când îşi aminti că mâncase foarte puţin la cină. Bucătăria se găsea mai jos decât restul casei. Se ajungea la ea printr-un coridor lung, cu piatră pe jos, după care coborai un rând de scări. Îşi lumină drumul cu o lumânare, deoarece la Lady’s Manor nu se instalase încă lumină electrică. Aprinse focul la o sobiţă, puse un ibric la fiert şi căută prin cămară. Truda îi fu răsplătită. Găsi o farfurie cu plăcinte, pe care o aduse în bucătărie şi o aşeză pe masă. Lăsă lumânarea aprinsă şi se întoarse în salon.

Tăcerea din casă o apăsa. Liniştea devenise aproape insuportabilă şi regretă că pianul nu sosise încă. Se aşează la biroul ei şi încercă să continue scrisoarea neterminată. Aventura o preocupa atât de mult, încât nu reuşi să se concentreze. Ţinea în mână tocul şi încerca să revină la realitate, când auzi deodată un zgomot. Un clinchet – sunetul unei chei ce se răsucea în uşa de la intrare din capătul coridorului. Rămase o clipă paralizată de frică, căci nervii ei zdruncinaţi nu rezistau la zgomote neaşteptate.

Trecu o secundă şi auzi lipăitul unor paşi pe coridorul cu piatră pe jos. Paşii se apropiau tot mai mult şi în curând trecură de uşa ei.

Se ridică în picioare, fugi la uşă şi o dădu de perete. Din prag nu se vedea decât reflectarea luminii luminării lăsate în bucătărie.

— Cine-i acolo? strigă ea. Tu eşti, Clara?

Drept răspuns se auzi o buşitură, iar lumânarea din bucătărie se stinse brusc.

Inima începu să-i bată repede, răsuflarea i se rări. Îşi muşcă buzele şi îşi înăbuşi un strigăt de spaimă. Mai avea încă lanterna în buzunar. O scoase şi îndreptă o rază de lumină tremurătoare prin holul întunecat. Îşi aminti de revolverul pe care i-l dăduse Spike şi se întoarse la birou pentru a-l lua. Aruncă o nouă privire prin coridorul cufundat în beznă.

— Cine-i acolo? întrebă ea şi ecoul răsună în gol.

Nu primi nici un alt răspuns şi, adunându-şi tot curajul, o apucă de-a lungul coridorului, coborî scările şi intră în bucătărie. Primul lucru pe care îl văzu fu farfuria cu plăcinte făcută cioburi pe duşumea. Aşadar acesta era zgomotul pe care-l auzise. Răsuflă uşurată. Vizitatorul se dovedea cel puţin o fiinţă omenească.

Aprinse din nou capătul încă roşu al lumânării şi observă un lucru ciudat. Deşi farfuria zăcea cioburi pe jos, două bucăţi din ea se aflau pe marginea bufetului. Cineva le ridicase de pe jos. Bucătăria era pustie. În spate se afla o

chicinetă cu o uşă ce dădea în pivniţă. Apăsă pe clanţă. Uşa era încuiată.

— Unde dispăruse misteriosul vizitator? Ferestrele aveau gratii. Nu exista nici un loc unde să se poată ascunde. Uşa ce dădea în curticica din spatele casei era încuiată şi ea, şi avea zăvorul tras. Uşa de la grădină o încuiase chiar ea când intrase, după ce aşezase scările, iar cheia se afla în buzunarul ei. Încercă din nou uşa de la pivniţă şi o clipă îi trecu prin minte să trezească servitorii şi să-l cheme pe unul dintre ei să continue cercetările. Asta însemna însă ca propriile ei planuri să fie modificate serios. Deodată, într-un colţ al bucătăriei zări două scântei verzi, ce o fixau. Se trase înapoi speriată. După o clipa, râzând aproape nebuneşte, ridică în braţe pisica.

— Biata de tine! Am crezut că eşti o fantomă – spuse ea. Cum ai spart? …

În timp ce vorbea văzu o săgeată verde. Se afla pe duşumea, cu vârful ei ascuţit şi strălucitor îndreptat spre cioburi. O săgeată verde, cu pene de un verde viu la coadă.

XXV.

„Coldharbour Smith”

Valerie Howett nu leşină. Încet, cu gesturi mecanice, lăsă jos pisica din braţe. Se aplecă şi ridică săgeata. Corpul săgeţii era neted, iar vârful ascuţit ca un ac.

Arcaşul Verde! Fusese acolo, chiar în acea cameră. Unde dispăruse?

Zgomotul ibricului ce fierbea o readuse la realitate. Stinse focul şi se întoarse în salon. Pofta de mâncare îi pierise.

— Arcaşul Verde! N-avea de ce să se teamă de el. Era duşmanul lui Abe Bellamy şi prietenul ei. Încercă să-şi domolească spaima din suflet şi, într-o oarecare măsură, reuşi.

Când ceasul din clopotniţa satului bătea ora unu, Valerie ieşi în grădină. Genunchii îi tremurau în chip ciudat. Urcă scara şi coborî în parcul castelului Garre.

Masa de seară a domnului Bellamy ţinea de obicei două ore. Câteodată mai mult chiar, dar niciodată mai puţin. În seara aceea călcă toate regulile, când, la o jumătate de ora după ce se servi masa, sună servitorul şi-i ceru să strângă totul şi să le ia de acolo.

— Telefonează la poartă şi spune-le că aştept un vizitator… pe domnul Smith. Condu-l sus de îndată ce soseşte.

— Bine, domnule – răspunse Savini, înţelegând de ce masa durase atât de puţin.

— Adu şi coniac, un sifon şi nişte ţigări de foi ieftine – spuse el. A fost surprins Holland că l-am invitat să vină? Presupun că i-ai spus de ce l-am chemat.

— Nu, nu i-am spus – răspunse Julius fără să clipească sub privirea necruţătoare a bătrânului. Servitorii se plâng din pricina câinilor, domnule. Coteţele fiind prea aproape de bucătărie, spun că le e frică să mai treacă pe lângă ele.

— Angajează alţi servitori – zise el cu cinism. Şi nu-mi mai raporta plângerile de la bucătărie, dacă nu vrei să te trimit să mănânci acolo.

Bătrânul Adam nu dispăruse, în ciuda influenţei purificatoare a descoperirii făcute în ziarul Berkshire Herald.

Julius se grăbi să ducă la îndeplinire instrucţiunile patronului său, întrebându-se de ce fusese chemat la Garre Coldharbour Smith. Mai târziu, Bellamy schimbă dispoziţiunile şi-l trimise pe Julius la pavilionul de la intrare ca să aştepte venirea vizitatorului.

Se făcuse aproape unsprezece când Coldharbour Smith sosi de la Londra într-un taxi. Era limpede că se oprise deseori pe drum ca să-i dea şoferului să bea, căci amândoi se aflau într-un hal care-l scandalizã pe portar.

— Domnule Smith, n-ar strica să spuneţi prietenului dumneavoastră să nu mai facă atâta zgomot. Satul de-abia aşteaptă să trăncănească, iar domnul Bellamy nu vrea să dea prilejul.

Coldharbour Smith era un om de vreo cincizeci de ani, înalt, solid şi cu un limbaj grosolan. Brunet, cu fălci mari, ar fi putut trece drept boxer. Sfatul prietenesc dat de Savini îl scoase din sărite.

— Du-te dracului! răcni el. Unde-i bătrânul?

— Vă aşteaptă în cameră.

— Să m-aştepte. Vreau să beau ceva. Hai, Charlie – i se adresă el şoferului taxiului – hai să mergem la hanul Mistreţul albastru.

— Mistreţul albastru s-a închis de câteva ore – răspunse Savini. Veniţi mai bine la castel, domnule Smith. Patronul vă aşteaptă.

— Atunci am să-mi iau şi prietenul cu mine.

— Nici vorbă de aşa ceva – îi replică aspru Julius. În unele ocazii, Savini se dovedea un om curajos, bazându-se încă mai ales pe autoritatea lui Abe Bellamy.

— În regulă – răspunse Smith morocănos. Aşteaptă-mă, Charlie.

Păşi nesigur alături de Savini.

— De ce m-a chemat la o oră ca asta? întrebă el brutal.

— Nu ştiu. Mai bine întrebaţi-l pe dânsul.

— Ar trebui să-mi spui câte ceva despre tine – zise domnul Smith. Tu cine eşti?

— Sunt Julius Savini.

— Julius? Bătrânul Julius? Am crezut că eşti la zdup. Ce mai fac băieţii? Ce-nvârteşti pe-aici, Julius? Eşti cumva valetul lui?

— Sunt secretarul domnului Bellamy.

— Mai e cineva pe-aici pe care-l cunosc? întrebă Smith în timp ce se apropiau de casă. Ce face simpaticul ăla de Arcaş Verde? Chicoti şi, încântat de glumă, se bătu cu palma pe genunchi. Asta-i bună! Să vezi arcaşi verzi! Probabil că aveţi băuturi tari pe aici, Julius. Ce beţi? Alcool metilic?

Julius nu-i răspunse şi fu mulţumit când ajunseră la castel. Coldharbour Smith – numit astfel după comisariatul de poliţie unde fusese ţinut de cele mai multe ori – băuse prea

mult, iar Julius trebui să-l apuce de braţ ca să nu cadă. Smith intră clipind în biblioteca scăldată într-o lumină orbitoare. La un semn discret al bătrânului, Savini se retrase, fără să regrete că nu ia parte la întrevederea lor.

— Stai jos, Smith – spuse Bellamy, arătându-i un scaun. Ce vrei să bei? În clipa aceea îşi dădu seama însă de halul în care se afla omul. Te-ai îmbătat, porcule – spuse el. Nu ţi-am spus să vii direct la mine, şi să vii treaz?

— La ce foloseşte să stai treaz, când ai prilejul să te îmbeţi? spuse Smith tânguitor. Răspunde-mi. N-ai să poţi. Aşa-i logic, Bellamy.

Milionarul se apropie de masă şi umplu un pahar cu coniac, fără apă. Smith întinsese mâna să ia băutura, când se pomeni cu lichidul arzător pe faţă. Se trase înapoi urlând, îşi duse mâinile la ochi şi se frecă înnebunit.

— M-ai orbit! răcni el.

— Gura! Ia asta.

Bellamy apucă un şerveţel rămas de la masă, i-l azvârli, iar vizitatorul său, gemând, se şterse pe faţă.

— O farsă murdară – se lamenta el. Ai fi putut să mă orbeşti.

— Am sperat să te trezesc, porc beat! Dacă nu reuşeam, găseam eu o altă cale. Scoală-te!

Îl apucă pe Smith de guler şi-l trase în picioare cu un gest violent. Lăsându-şi o labă uriaşă pe faţa lui respingătoare, îl ţinu ca pe un cal nărăvaş.

— Ai primit bani timp de cinci ani de zile, şi n-ai făcut nimic în schimb, porcule. Iar acum, când pentru prima dată trimit după tine, vii beat! Te sfătuiesc să faci bine şi să te trezeşti. Dacă durerea te trezeşte, am să te fac să mă ţii minte până mori.

Se uită feroce la faţa descompusă a omului şi îşi apropie pumnul strâns de ochii lui. Coldharbour Smith se smuci să scape din mâinile lui, deşi mai bine s-ar fi lipsit.

— Stai jos – îi spuse Bellamy numaidecât şi-l zvârli cu atâta violenţă, încât scaunul trosni sub el. Ţi-am găsit ceva de

lucru. Mi-ai scris acum câteva zile că te-ai plictisit de ţara asta şi că ai chef să pleci în America de Sud. Aşadar te urmăreşte poliţia, şi n-ar strica să pună mâna pe tine. Am însă o treabă pentru tine care-ţi va permite să pleci şi să ai bani toată viaţa. S-ar putea, nu sunt încă sigur. Te-ai trezit?

— M-am trezit, domnule Bellamy – răspunse Smith morocănos.

Abe Bellamy îl privi.

— Eşti bun pentru ce-mi trebuie. Eşti destul de urât. Parcă ai fi un şarpe, Smith, şi de un şarpe am nevoie. Sau s-ar putea să am nevoie. Ascultă-mă, deci.

Se îndreptă spre uşă şi o încuie. Apoi se întoarse la invitatul său şi discutară împreună o oră întreagă.

XXVI.

Hăituiala.

Noul majordom ocupa, ca şi înaintaşii săi, ceea ce se numea camera regelui din clădirea capelei. Se ajungea la ea printr-un coridor şi era singura odaie locuită din capelă. Crenelurile de odinioară, grosolane şi neacoperite, fuseseră transformate în ferestre lungi şi înguste, care dădeau deasupra intrării principale a castelului.

Majordomul se retrăsese în camera sa cu mult timp înainte de plecarea domnului Smith, căci avea treabă.

La venire adusese cu el două valize mici. Una conţinea haine şi schimburi de pat, iar cealaltă anumite unelte pregătite în grabă, pentru el, de un specialist. Aşezate pe masă, instrumentele păreau drugi de oţel ascuţiţi, lungi cam de un metru. Aproape de vârf aveau câte un „ochi” ca la un ac de cusut, în care fuseseră introduse nişte termometre mici, apărate de bucăţele semicirculare de sticlă. Majordomul le privi satisfăcut, apoi scoase din geamantan un ciocănel cu totul deosebit de cele obişnuite, căci avea capetele de cauciuc.

În fundul valizei se mai găsea şi un colac de frânghie, la capăt cu un cârlig de oţel în formă de ou. Îl fixă de cadrul patului şi trase de frânghie. Patul fiind bine prins de

peretele de lângă fereastră, n-avea nevoie să caute un alt punct de fixare. Îşi scoase un costum din valiză şi o pereche de ghete cu tălpi de pâslă. Era o noapte calmă şi de o mare frumuseţe; luna poleise cu argint un râu îndepărtat şi pictase parcul în nuanţe închise şi nesigure. Majordomul stinse lumina şi se întoarse în hol.

Era ora douăsprezece fără zece şi se auzi slab zgomotul taxiului lui Smith; Abe Bellamy se întorcea de la coteţe, urmat de cei patru dulăi ai săi. Majordomul era singurul om treaz, căci Julius îi dăduse lui însărcinarea sa încuie. Secretarului nu-i plăceau câinii.

— S-a culcat Savini? întrebă bătrânul în timp ce zăvorea uşa.

— Da, domnule – răspunse majordomul.

Câinii adulmecau în jurul picioarelor lui, iar dulăul cel mai rău dintre ei mârâia încet.

— Nu te temi de câini, nu-i aşa? spuse Abe. Nu trebuie să-ţi fie frică de ei când sunt cu mine. Nu te plimba însă noaptea, tinere.

Ca şi cum ar fi vrut să sublinieze avertismentul stăpânului său, una din fiare ridică capul şi latră.

— Taci! spuse Abe, încântat în fond de această confirmare a prevenirii făcute de el. Poţi să te duci să te culci, tinere.

Majordomul urcă scările, şi deşi unul din câini îl urmări îndeaproape până sus, nu se întoarse. De îndată ce ajunse în camera sa, încuie uşa şi îşi schimbă hainele. După trei minute cobora pe frânghie. Instrumentele le lăsase jos mai dinainte. Dădu drumul la frânghie şi începu o muncă ciudată. Aproape de capelă, bătu în pământ unul din ţăruşii de oţel, fără ca ciocănelul de cauciuc să producă vreun zgomot. Cânt termină se îndepărtă, ţinându-se în umbra zidului. Se aplecă şi mai bătu un ţăruş. Aici pământul era moale şi înfipse ţăruşul până la cap. Se gândi apoi c-o să-i fie greu să-l regăsească. Se uită cu atenţie, marcă locul cu o piatră şi îşi văzu de drum.

Înconjură astfel castelul până ajunse la primul ţăruş. Îl scoase şi cercetă termometrul cu o lanternă minusculă. Arăta 22°, o temperatură firească. Unul câte unul, trase afara toţi ţăruşii şi văzu că marcau aceeaşi temperatură. Pe unul din ţăruşi nu-l putu însă găsi. Atunci când se întorsese să arunce piatra care marca locul, pierduse amplasarea lui. Căută cu grijă, dar nu-l mai găsi. Bâjbâia încă pe jos, când auzi o fereastră deschizându-se deasupra capului său. Îşi dădu seama că era cea de sub camera lui Abe. Deodată, vocea de taur a milionarului tună:

— Uite-l!

O clipă, majordomul crezu că fusese descoperit, dar uitându-se în parc văzu un spectacol ce-l făcu să-şi uite propria situaţie precară. O siluetă se desprinsese din umbra zidului şi înainta furiş spre tufişurile ce traversau panta şi ajungeau până la zidul răsăritean. Era o femeie şi, bănuind cine e, o rupse la fugă spre ea.

Abe nu se dusese imediat la culcare. Avusese un şoc. Voise să rămână cu gândurile sale. Trăsese un scaun lângă fereastra deschisă, se aşezase cu coatele pe pervaz şi cu privirea aţintită în parcul cufundat în linişte. Luna nouă îi îngăduia să vadă până aproape de pavilionul de la intrare. Nu-l interesa nici frumuseţea scenei şi nici misterul ei. Se gândea la lucruri îndepărtate de castelul Garre, la lucruri întâmplate cu douăzeci şi cinci de ani în urmă… „Ce coincidenţă ciudată” – îşi spuse el. Existau pe lume mii de persoane numite Howett şi sute de Valerie Howett. Dar nu exista decât o Valerie Howett venită din Montgomery, ceea ce restrângea posibilităţile la una singură. „De-ar fi ea!” rânji cu un aer sălbatic. „Ce veşti formidabile pentru Femeia Căruntă!” Gândul îl reconforta, îl făcu să se simtă din nou tânăr, iar inima lui impasibilă începu să palpite aşa cum nu se mai întâmplase de şapte ani.

Se ridică în picioare şi se uită atent pe geam. Era oare o umbră sau un joc al luminii lunii? Putea să jure că văzuse o siluetă furişându-se în umbra tufişurilor de rododendroni –

acum era sigur. O zări iar. Traversase spaţiul liber dintre boschete. Nu puteau fi paznicii. Primiseră ordine să nu iasă noaptea. Atunci strigă, se întoarse şi o luă la fugă pe coridor. Se auzi un lipăit de labe şi doi dintre câini se apropiară în fugă de el şi îşi frecară boturile de genunchii lui. Ceilalţi doi rămăseseră în holul de jos. Le văzu ochii strălucind prin întuneric şi îi fluieră încet să vină la el. Trase fără zgomot zăvoarele bine unse de la uşa din faţă, ţinând câinii în frâu până va fi sigur. Da, vedea umbra.

— Pe el! răcni el, şi cei patru dulăi ţâşniră ca o săgeată.

Câinii înaintau pe pajişte rapid şi tăcut. Vizitatorul nepoftit văzu primejdia, ca de altfel şi majordomul. Abe zări o siluetă ce se repezi căutând refugiu lângă un grup de copaci ce creşteau de-a lungul zidului pe o distanţă oarecare. Doi dintre câini văzuseră prada, dar numai unul îi luase urma.

Valerie Howett continuă să fugă, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Respira scurt, iar lacrimile o înăbuşeau. Lipăitul labelor se auzea tot mai aproape, iar în urma lor paşii grăbiţi ai unui om. Ajunse la marginea pomilor şi o zbughi printre ei, căutând adăpost. Va putea oare să mai ajungă la scară? Nu îndrăznea să se uite înapoi. De altfel era inutil, căci îi ajunse la urechi răsuflarea grea a câinilor. Deşi revolverul din buzunar îi lovea şoldul tot timpul, nu se gândi o clipă la el.

Pădurea se găsea pe o ridicătură spre care ducea o cărăruie. Urcuşul devenea tot mai dificil. Dulăul se aruncă asupra ei. Îi auzi încleştarea dinţilor. Câinele trecu la un centimetru de ea, apoi rămase în urmă. Primejdia o făcea să alerge cu o viteză supraomenească. Ieşi acum iar din umbra copacilor.

Numai goana ei o purta mai departe, altfel s-ar fi prăbuşit pe cărare îngrozită de moarte, căci în lumina lunii văzu clar faţa albă, umflată, a unei siluete verzi ce o privea fix. Ţinea în mână un arc lung, ce strălucea în razele lunii.

Nu se putea opri. O aştepta o nouă grozăvie, dar avântul ei înfrânse rezistenţa opusă de frică. Văzu cum se ridică arcul,

auzi cum se destinde coarda. Atunci căzu. Un corp greu o lovi în umăr. Zări, o clipă, un dulău negru cu pete galbene zvârcolindu-se în ghearele morţii. Valerie leşină.

XXVII.

Butonul de manşetă

— Domnul Howett doreşte să ştie dacă veniţi să luaţi micul dejun, domnişoară.

Valerie se ridică în capul oaselor şi îşi trecu mâna peste ochi. Simţea că-i plesneşte capul.

— Micul dejun? spuse ea plictisită. Da, da. Anunţă-l, te rog, c-am să cobor.

Visase oare? Se cutremură aducându-şi aminte. Nu fusese un vis. Fusta ei de golf, murdară de praf, stătea aruncată pe spătarul unui scaun. Îşi aduse aminte cum se întorsese să se culce. Unde fusese? Când îşi revenise, se afla în salonul de la Lady’s Manor. Cum ajunsese acolo? Arcaşul Verde! Se cutremură. El o trecuse oare peste zid? Îşi aduse aminte că scările au s-o trădeze şi coborî din pat.

— N-ar fi trebuit să cobori, draga mea – spuse domnul Howett, ridicându-şi privirea şi sărutând-o când ea intră în cameră. Îşi puse ochelarii şi o privi cercetător. N-arăţi prea strălucit în dimineaţa asta, Val. N-ai dormit bine?

— Am dormit foarte bine – răspunse ea.

— Atunci te-ai culcat prea târziu.

Micul dejun fu o adevărată farsă. Nu se simţea în stare să mănânce nimic şi îşi ceru curând iertare că trebuia sa plece, având de vorbit cu servitorii.

— Uşa de la grădină, domnişoară? Nu, era închisă şi zăvorită pe dinăuntru.

— Zăvorită? Am crezut că am lăsat-o deschisă – se bâlbâi ea.

De un lucru era convinsă: nu ajunsese în salon fără să n-o fi ajutat cineva. Fusese desigur trecută peste zid. Dar cum putuse fi zăvorâtă pe dinăuntru uşa ce da în grădină?

O luă la fugă în grădină şi se repezi la zid. Primul lucru pe care îl văzu fură cele două scări, rezemate de zidul dinspre

grădina lor. Aşadar, arcaşul necunoscut a tras tot el şi scările.

Se întoarse în casă şi intră în salon, sperând să gătească un indiciu care să-i permită să înţeleagă cum a ajuns acolo. În cameră se dereticase, iar puţinele obiecte găsite de servitori fuseseră aşezate pe o măsuţă. Văzu în primul rând batista. Era murdară de praf amestecat cu sudoare. Cineva o ştersese pe faţă cu ea. Nu-şi amintea să o fi folosit singură. Alături se afla un buton de manşetă rupt. Îl privi. Era de aur şi avea o mică monogramă emailată. Valerie sună servitoarea.

— Îţi mulţumesc că ai strâns lucrurile astea – spuse ea. De unde-i butonul?

— L-am găsit pe jos, domnişoară, lângă sofa. Am crezut că e al domnului Howett, dar el spune că n-a pierdut niciunul.

— E însă numai jumătate din el – zise Valerie.

Cele trei mici inele ale lanţului fuseseră rupte la mijloc.

— L-ai găsit şi pe celălalt?

— Nu, domnişoară.

— Vrei să mă ajuţi să-l căutăm? Sunt ai unui prieten.

Scotociră prin cameră şi după un timp camerista spuse:

— Uitaţi-l, domnişoară. Se afla sub marginea covorului şi era replica fidelă a celuilalt. Am găsit o groază de chibrituri pe jos când am făcut curat azi-dimineaţă, domnişoară. Unul a făcut o gaură în covor.

Arătă o pată întunecată pe covorul nou de Bruxelles.

— Da, eu l-am ars noaptea trecută. N-am putut găsi lampa. Poţi să pleci. Îţi mulţumesc – zise Valerie.

Se duse cu butonul la geam şi refăcu monograma. J. L. F.

— James Lamotte Featherstone! Cu neputinţă! Era cu neputinţă – îşi spuse ea. Vârî butonul în buzunarul taiorului ei sport. În clipa aceea servitoarea îi anunţă un vizitator. Era Spike Holland, care aducea o groază de ştiri.

— Nu l-aţi auzit pe Arcaşul Verde noaptea trecută, nu-i aşa? Ei bine, a tras în bătrânul Bellamy şi i-a nimerit, în schimb, un câine. Abe a dezlănţuit un tărăboi

nemaipomenit. Se pare că l-a văzut pe arcaş pe peluză pentru prima oară când l-a zărit în afara castelului – şi a dat drumul la câini asupra lui. Rezultatul: un câine mort. Din fericire, e cel de care se temea Julius cel mai tare, aşa că există o compensaţie. Domnişoară Howett, sunt purtătorul unei invitaţii din partea lui Abe Bellamy, Esq., Lordul castelului de la Garre şi marele călău al ţinutului Berkshire.

— O invitaţie pentru mine? întrebă ea amuzată.

Spike îi confirmă.

— Abe a devenit deodată un om foarte obişnuit – zise el. Vrea să le arate oamenilor castelul lui, sau cel puţin vrea să vi-l arate dumneavoastră. Se pare că v-a văzut numele în gazetă. Nu ştia că staţi aici şi mi-a cerut să vă invit să vizitaţi reşedinţa vechii familii Bellamy, el fiind cel mai vechi dintre toţi.

— E absolut remarcabil din partea lui – spuse ea.

Spike îi dădu dreptate.

— Invitaţia nu e şi pentru domnul Howett, deşi cred că nu ar avea nimic împotrivă dacă ar veni şi dânsul. Nici eu n-am fost invitat, pe de altă parte. Dar dacă vreţi să mergeţi, domnişoară Howett, spuneţi-mi ora şi am să am şi eu un pretext să cercetez castelul. Nu mă poate da afară dacă vin împreună cu dumneavoastră.

Valerie îşi făcu un calcul rapid.

— Da, am să mă duc. Azi, după masa de la prânz. Îi convine domnului Bellamy?

— Am să-i telefonez şi am să aflu. Deşi cred că orice oră îi convine.

— Domnule Holland, ştiţi unde se găseşte acum căpitanul Featherstone?

— Ieri era la Londra – răspunse Spike. L-a văzut Julius acolo.

— Nu-i în sat?

Spike clătină din cap.

— Aveţi nevoie de el?

— Nu, nu – răspunse ea în grabă. Eram curioasă, atâta tot.

„Care o fi explicaţia?” se întrebă ea când rămase singură. Jimmy Featherstone o adusese în casă – nu încăpea nici o îndoială. Nu exista nici un mister în privinţa uşii zăvorâte ce da în grădină. Trebuie că a intrat pe uşa din faţă şi a ieşit tot pe acolo. Îşi reaminti zgomotul pe care-l auzise – o uşă ce se deschidea, foşnetul unor paşi prin holul de la Lady’s Manor, farfuria spartă… şi săgeata verde!

— Nu-i adevărat – rosti ea. Nu poate fi adevărat.

Încercă să se convingă, împotriva propriei raţiuni, că Jim Featherstone, ofiţer de poliţie, nu era totuna cu Arcaşul Verde de la castelul Garre.

XXVIII.

Vizita Valeriei La Garre.

Servitorii de la Lady’s Manor găseau explicaţia prezenţei în bucătărie a tinerei lor stăpâne la intervale atât de dese în faptul că pentru ea casa era un fel de jucărie.

— E a treia oară când tânăra stăpână m-a întrebat de ce a fost încuiată noaptea trecută uşa de la pivniţă – zise bucătarul – iar uşa de la pivniţă nu se încuie.

— A găsit un zăvor tras pe dinăuntru, pe care nu l-am mai văzut nici eu până acum – spuse fata de la bucătărie.

— Cum n-ai fost prin casă nici cinci minute, nu-i de mirare că sunt multe lucruri pe care nu le-ai văzut – răspunse bucătarul-şef. Eu, unul, am văzut zăvorul din prima zi.

Valerie se întoarse chiar în acea clipă.

— N-aş vrea să te deranjez, dar aş dori să văd din nou pivniţa de cărbuni – i se adresă ea bucătarului.

— O să vă murdăriţi rău de tot, domnişoară – o preveni el.

Pe Valerie nu o înspăimânta însă ideea că se va murdari.

Un şir de vreo zece trepte cobora într-o pivniţă încăpătoare, într-un colţ se afla o grămadă de cărbuni ce fuseseră deşertaţi acolo printr-o gaură din zid. Cele trei uşi din pivniţă semănau cu uşile unor celule. Una din nişe fusese transformată de către un fost chiriaş în pivniţă pentru vinuri. A doua era plină de sticle goale şi lăzi. Valerie observă că uşa celei de a treia era încuiată şi avea un lacăt

nou. O ferestruie cu grilaj îngăduia o privire în interior. Lumină cu lanterna, să vadă ce comori se ascund acolo, în dosul uşii încuiate. Nu zări decât un cufăr mare. Încercă să deschidă uşa, dar fără succes. Nu crezu de cuviinţă că merită să forţeze uşa doar din satisfacţia de a cerceta un cufăr vechi, lăsat evident acolo de un fost chiriaş.

Când se întoarse în bucătărie auzi un hohot de râs uriaş. Apariţia ei bruscă îl curmă.

— Îmi pare foarte rău, domnişoară – spuse bucătarul – dar tocmai îi povesteam lui Kate ce nume nostim are bucătăria noastră, printre cei de pe-aici. Vedeţi, domnişoară – îşi ceru el scuze – noi, localnicii, suntem oameni demodaţi şi folosim expresii vechi. I-am zis întotdeauna castelului „Curcy”, după familia aristocratică ce l-a avut în stăpânire sute de ani.

— Şi care e numele acela caraghios al bucătăriei? întrebă Valerie zâmbind.

— Oamenii îi zic „loffy”, dar eu cred că adevăratul nume este „Loveway”4

— Pentru ce Dumnezeu îi spun aşa? se miră Valerie.

Dar cercetările de istoric ale bucătarului nu ajunseseră atât de departe.

Ştiind ce-a păţit, Valerie aştepta cu sentimente împărţite vizita la castelul Garre. Cu toate că îl văzuse destul de des, nu vorbise niciodată cu Abe Bellamy. Se întrebă dacă va reuşi să ascundă în faţa lui ura ce i-o purta. Avusese multe prilejuri de a-l întâlni, dar, de frică să nu se trădeze, evitase să-l cunoască mai îndeaproape. Se temea mai puţin de întâlnirea cu el acum, deoarece mintea îi era complet absorbită de descoperirea făcută în acea dimineaţă în legătură cu Jim Featherstone. De câte ori se gândea la el, se simţea tot mai uluită. Ce urmărea? Valerie căută în zadar un motiv. Dacă pe Bellamy l-ar fi bănuit poliţia, existau zeci de căi de a-l ţine sub supraveghere. Cunoştea foarte bine metodele poliţiei şi ştia că aceasta n-ar fi ezitat să efectueze o percheziţie pe faţă la castelul Garre, dacă ar fi avut cea mai slabă bănuială asupra lui Bellamy. De ce s-ar fi travestit

în Arcaşul Verde? Dădu din cap disperată. Fu încântată când veni Spike să o conducă la castel.

Îl găsiră pe Julius Savini aşteptându-i la pavilionul de la intrare.

— Bellamy n-a pomenit nimic de tine, Holland – zise el. Mai bine să telefonez la castel.

— Nici gând! răspunse Spike. N-am s-o las pe domnişoara Howett să intre fără mine la castelul Garre.

— Am o responsabilitate – adăuga el făcând pe cavalerul – pe care nu vreau s-o trec nimănui, Savini.

În cele din urmă, fără să-şi consulte patronul, Julius îi îngădui reporterului să o întovărăşească pe fată.

Se părea că bătrânul se aşteptase la venirea lui Holland, căci nu vădi nici un semn de enervare la apariţia lui. Ieşi în hol ca s-o întâmpine. Valerie îşi adună tot curajul, cu acest prilej. Ridică ochii spre el şi rămase aproape fascinată de nemărginita lui urâţenie – faţa mare, buhăită, congestionată, înălţimea lui, impresia de forţă uriaşă lăsată de umerii lui laţi. Un moment se simţi incapabilă să-l urască. Avea ceva supraomenesc, ceva ce explica excesele lui, ura lui nemaipomenită, răutatea lui. Valerie îl vedea într-adevăr pentru prima oară pe Abe Bellamy.

XXIX.

Celulele castelului

— Mă bucur că aţi venit la castel, domnişoară Howett. Mâna ei mică se pierdu în laba lui uriaşă. Ochii lui palizi rămaseră pironiţi pe faţa ei.

— Am simţit că într-un fel trebuie să fiu politicos cu vecinii – spuse el. Dacă aş fi ştiut că sunteţi aici, v-aş fi invitat mai de mult.

În aripa de răsărit a castelului, acolo unde se găsea sufrageria, care nu era niciodată folosită, se întindea o lungă galerie de tablouri, plină cu lucrări de pictori celebri, din trecut. Spike nu bănuise această latură a caracterului Iui Abe Bellamy.

— N-am ştiut că sunteţi un colecţionar de tablouri, domnule Bellamy.

O clipă, bătrânul îşi lăsă privirea rece asupra reporterului.

— N-am colecţionat în viaţa mea decât bani – răspunse el laconic. Tablourile le-am cumpărat o dată cu castelul. Au costat o jumătate de milion de dolari, dar mi s-a spus că valorează de două ori pe atât. Aş vrea să priviţi acest tablou, domnişoară Howett – zise el. Se numeşte „Femeia cu cicatricea”.

Portretul aparţinea şcolii flamande. Reprezenta o femeie frumoasă, cu un braţ gol, pe care se vedea urma slabă a unei cicatrice.

— Cele mai multe doamne nu vor să li se picteze cicatricele, dar din cele ce mi s-au spus despre acest pictor – un olandez – se pare că picta ce vedea. O tânără de astăzi n-ar îngădui aşa ceva, nu, domnişoară?

Era o provocare, dar ea o primi imediat.

— Nu sunt atât de sigură că m-aş opune – răspunse ea cu răceală. Am pe cotul stâng o cicatrice care nu-i de loc urâtă. Am căzut când eram mică şi mi-am zgâriat braţul.

Nici nu apucă să termine de vorbit, că regretă cele spuse. Regretul fu însă de scurtă durată.

— Aveţi pe cotul stâng o cicatrice de la o căzătură de pe când eraţi mică? repetă Abe Bellamy încet.

Valerie înţelese de ce fusese invitată. Milionarul dorea să fie absolut sigur. Putea şi voia să-l ajute în această privinţă.

Abe îşi conduse vizitatorii înapoi în bibliotecă. Deodată se păru că interesul lui de a le arăta castelul se evaporase şi le dădu de înţeles că nu mai e nimic de văzut.

— Nu ne-aţi arătat încă celulele castelului dumneavoastră, domnule Bellamy – zise Spike.

— Nu – răspunse Bellamy încet – nu cred că domnişoarei Howett îi face plăcere să vadă asemenea locuri tenebroase, nu-i aşa, tânăra mea doamnă?

— Aş dori totuşi – iar vocea ei tremura, în ciuda efortului de a se stăpâni.

— Atunci o să le vizităm, deşi astăzi sunt mai puţin tenebroase ca pe vremuri – spuse Abe.

Îi conduse din nou în hol şi îi lăsă să-l aştepte o clipă, în timp ce el intră în odaia lui Savini pentru a aduce cheile. Julius încercă să se alăture grupului, aşteptându-se să i se spuie să plece, dar lui Abe prezenţa lui îi fu indiferentă.

O luară din nou prin galeria de tablouri şi ajunseră, printr-o uşiţă, într-o odaie pătrată, de piatră. Bătrânul le explică celor doi că aici fusese odinioară camera de gardă a castelului. Pe atunci dădea în parc. Acum însă uşa fusese blocată. Din camera de piatră, o scară, tot de piatră, îi conduse într-o subterană boltită.

— Am să aprind luminile – zise Bellamy. Întoarse un comutator şi se pomeniră într-o încăpere largă, al cărei tavan era sprijinit pe trei piloni solizi. Aici era închisoarea principală – spuse bătrânul. Ţineau aici tot felul de oameni. Aceste inele pe care le vedeţi fixate în piloni se foloseau la prins lanţurile, domnişoară Howett.

— Ce oribil! spuse ea şi bătrânul râse din toată inima.

— Acesta e un rai pe lângă celulele mici – răspunse Bellamy.

La capătul camerei boltite se aplecă şi ridică o trapă de piatră.

— Dacă doriţi să coborâţi, o să vedeţi apartamente mai puţin plăcute. Nu vă sfătuiesc, scările sunt foarte abrupte şi va trebui să aveţi o lumină.

— Aş vrea să cobor – spuse ea.

Savini fu trimis să aducă o lanternă.

Celulele de mai jos constau din patru camere, din care două foarte mari, iar celelalte extraordinar de mici. Puţin mai comode ca nişte coteţe de câini. N-aveai loc nici să te întinzi. Bărbaţi şi femei locuiseră ani de-a rândul în aceste morminte strâmte. Bellamy le arătă litere cu un caracter ciudat, săpate în pereţii de stâncă.

— Acest loc se numea „Poziţia chinuită” – zise domnul Bellamy, bine dispus. Banca asta de piatră era patul lor, şi

dacă o să vă uitaţi o să vedeţi că a fost lustruită de cei ce-au dormit acolo ani de ani, până când piatra a luat forma trupului lor.

Valerie se uită îngrozită.

— Ce fel de bestii erau cei ce se purtau aşa cu fiinţele omeneşti? întrebă ea.

— Nu ştiu – răspunse tărăgănat bătrânul. Avea un folos.

— De ce nu-i omorau direct?!

— Să-i omoare? spuse el uimit. La ce-ar fi folosit? Închipuiţi-vă că urâţi pe cineva, ce sens ar avea să-l omori? Îţi scapă. Mai bine îl ţii într-un loc unde să-l poţi vedea şi să ştii că e acolo.

Valerie nu răspunse.

— Cred că asta-i tot ce vă poate arăta castelul, afară de cazul când vă interesează instalaţia de încălzire cu gaz – spuse el – turnurile sau camerele de piatră, goale.

— Ce-i asta? întrebă Valerie, arătând spre o gaură adâncă şi cu marginile neregulate ce se vedea jos. Laturile colţuroase dezvăluiau stânca brută în interiorul căreia avusese loc o explozie. Bellamy îşi ridică zâmbind privirea. Valerie îi urmări ochii. Deasupra, bine fixată în perete, se afla o bârnă asemănătoare celei văzute în capelă. Valerie închise strâns pleoapele.

— Pe câţiva îi spânzurau afară, dar pe cei mai mulţi îi spânzurau înăuntru – spuse Abe vesel.

Valerie fu fericită când ieşi la lumina zilei.

— Ei bine, cred că nu mai e nimic să vă arăt – spuse el pentru a doua oară în timp ce se întorceau în hol.

— Domnule Bellamy, pot să vă văd o clipă singur? Acţiona dintr-un impuls. Câteva minute mai înainte nu dorise altceva decât să plece din locul acesta tenebros, să iasă la lumina divină a soarelui şi să respire aerul necontaminat de durere şi suferinţă. Bellamy îi aruncă o privire bănuitoare.

— Fără îndoială, domnişoară Howett – răspunse el încet. Ochii i se opriră asupra celorlalţi doi. Am comandat să fie adus ceaiul în bibliotecă. Poate după aceea, tânără doamnă.

Valerie consimţi. Era o proastă – îşi spuse ea. Acţiona întotdeauna la primul impuls şi-şi regreta întotdeauna, mai târziu, prostia. Aşa se întâmplase şi acum şi încercă să găsească un pretext pentru o discuţie între ei doi. Îi servi o servitoare cochetă.

— Unde-i Philip? bombăni bătrânul.

— Azi e după-amiaza lui liberă, domnule – replică Savini.

— Dar câte după-amiezi libere are pe săptămână? începu Bellamy.

Îşi reţinu însă furia, care nu cadra cu rolul său de gazdă amabilă.

Valerie se trase lângă fereastră, ca să privească parcul liniştit, cu pajiştea lui de un verde viu, cu pomii îngrijiţi şi cu fundalul de piatră cenuşie. Bellamy o văzu în picioare, lângă una dintre ferestre şi, observându-i poziţia, îi veni să izbucnească într-un râs nebun.

Spike îi surprinse zâmbetul din privire şi se întrebă ce gând tainic îl amuzase pe bătrân. Mintea activă a reporterului nu încetase o clipă să înregistreze toate detaliile din încăpere. Deşi se numea bibliotecă, nu se vedeau decât puţine cărţi. Nu remarcă decât o bibliotecă înaltă, situată lângă uşa din celălalt capăt al odăii. Camera avea totuşi un aspect nobil, iar intervenţiile moderne nu făcuseră nimic pentru a-i schimba vechiul caracter. Pe lamele lustruite ale parchetului nu se afla nici un covor. Câteva carpete mari îi scoteau la iveală goliciunea. Dar până şi carpetele erau în acelaşi ton cu încăperea. Urmărindu-i privirea, Bellamy spuse:

— Podeaua camerei e de piatră. N-ai fi ghicit-o niciodată. Am acoperit-o însă complet cu parchet. Piatra e puţin prea rece pentru un om de vârsta mea.

Acesta fu singurul comentariu cu privire la bibliotecă. Curând, Spike şi Julius, cărora li se oferise onoarea neobişnuită de a fi invitaţi, se ridicară să plece.

— Savini o să te întreţină un moment, Holland, în timp ce discut cu domnişoara Howett. Presupun că discuţia n-o să

ţină foarte mult. Nu, domnişoară Howett?
— Nu foarte mult – răspunse ea.
Simţea că o părăseşte curajul. Dorea să plece o dată cu ceilalţi, iar gândul că-l va înfrunta singură pe acest om făcea să-i îngheţe sângele. „Sunt o laşă!” îşi spuse ea. Se urî pentru slăbiciunea ei. În curând, uşa se închise în urma celor doi, iar Bellamy, cu mâinile în buzunare, cu umerii săi puternici ghemuiţi, se întoarse şi, cu picioarele desfăcute şi sprijinindu-se de cămin, o privi.
— Ei bine, domnişoară Howett – zise el cu vocea aspră şi ameninţătoare – ce doriţi să vorbiţi cu mine?
Această impresie de duşmănie din vocea lui fu de ajuns pentru ca Valerie să recapete forţa de care avea nevoie.
— Domnule Bellamy – spuse ea calm – aş dori să-mi spuneţi ceva.
— Am să vă spun orice merită să ştiţi – îi răspunse, şi din nou răbufni în el toată bestialitatea.
— Spuneţi-mi atunci – îl întrebă ea hotărât – unde-i mama?
Pe faţa lui nu se clinti nici un muşchi. Nici nu clipi. O privi fix, nemişcat.
— Unde-i mama? repetă ea.
Trupul masiv al lui Bellamy începu să se clatine. Faţa i se înroşi mai puternic. Buzele i se strâmbară mai mult. Încet, ca şi cum s-ar fi mişcat în ciuda voinţei sale, mâna i se întinse spre ea. Valerie se dădu înapoi în faţa furiei lui. Atunci se auzi:
— Să mai pun un butuc pe foc, domnule? Bătrânul îi aruncă o privire ucigătoare nepoftitului.
Era noul majordom – suav, politicos şi deosebit de calm. Bellamy făcu un efort supraomenesc ca să-şi stăpânească furia. Venele de pe frunte i se umflară; tremura de mânie. Datorită uimitoarei lui voinţe, reuşi să se controleze.
— Te sun dacă am să am nevoie de tine, Philip – spuse el aspru. Am crezut că ţi-ai luat zi liberă.
— M-am întors mai devreme, domnule.
— Ieşi afară!

Cuvintele răsunară ca o împuşcătură. Majordomul se înclină şi plecă, închizând uşa în urmă. Abe Bellamy se întoarse spre fata albă de spaimă.

— Mama dumneavoastră mi se pare că aţi întrebat! zise el răguşit. Mai că am tresărit. N-am întâlnit-o niciodată pe mama dumneavoastră, domnişoară Howett. Nu, n-am întâlnit-o niciodată, şi nici pe dumneavoastră, de altfel. Aţi locuit în acelaşi hotel cu mine la Londra, şi cred că şi în acelaşi hotel la New York, prin iulie 1914. Soseau o groază de scrisori pe numele meu, deşi eram în Anglia. Îmi scriau cei ce-şi închipuiau că sunt la New York. În jurul datei de 14 iulie mi s-a furat, domnişoară, un pachet de scrisori. Poate că femeia care a furat scrisorile a văzut ceva într-una din ele şi şi-a închipuit că ştiu unde se află mama ei. Asta s-a întâmplat. N-ai ce face împotriva mentalităţii hoţilor, fie că sunt bărbaţi sau femei. Nu ştiu unde e mama dumneavoastră – monologa el, apăsând pe fiecare silabă. Nu ştiu unde e, dacă mai trăieşte sau a murit. Şi chiar dacă aş şti unde se află mama dumneavoastră, ce treabă am eu să vă spun, domnişoară Howett? Cred însă că e moartă. Nici o ascunzătoare nu se compară cu mormântul. Stai fără grijă şi confortabil.

— Unde-i mama?

Vocea ei răsună înfundat şi stins.

— Unde-i mama? repetă el. Nu v-am spus? Aveţi nişte idei cam tâmpite, Valerie Howett. Asta fiindcă aţi citit scrisori furate. Dacă aţi văzut vreo scrisoare de-a ei trimisă mie, atunci o să vă fie uşor s-o găsiţi.

Cu o mişcare laterală a capului o concedie ca pe o spălătoreasă. Valerie păşi nesigură spre uşă. Se mai întoarse o dată şi-l văzu privind-o furios. Răutatea din ochii lui era un spectacol îngrozitor.

— Ei, dar ce s-a întâmplat?

Spike se îndreptă grăbit spre fata care tremura, şi o apucă de braţ.

— Nimic. Mi s-a făcut puţin rău. Vreţi să mă conduceţi afară, domnule Holland?

Se uită în jur după majordom. Nu era nicăieri.

— Ce-a făcut? întrebă indignat Spike. Chiar dacă e o namilă, am să-l…

— Nu, nu – îl opri ea. Vreţi să mă conduceţi acasă şi să mergeţi foarte încet? Dacă fac o criză de nervi, vă rog să mă zgâlţâiţi.

În timp ce înaintau pe cărare, Julius Savini plecă grăbit în căutarea noului majordom.

— Te cheamă bătrânul – spuse el încet. E înnebunit de furie.

— Sunt şi eu niţel înnebunit – răspunse majordomul şi plecă repede să înfrunte mânia lui Bellamy.

— Cum te cheamă? tună bătrânul de îndată ce majordomul intră.

— Philip, domnule, Philip Jones.

— De câte ori ţi-am spus să nu intri în această cameră nechemat?

— Am crezut că invitaţii sunt aici, domnule.

— Asta ai crezut, ai? Ai auzit ce spunea fata?

— Tânăra doamnă nu spunea nimic când am intrat eu. Am avut impresia că-i arătaţi nişte scamatorii de salon, domnule.

Faţa majordomului rămase neclintită.

— Ce-ai crezut? răcni Bellamy.

— Am avut impresia, după poziţia mâinilor dumneavoastră, că-i arătaţi o scamatorie de salon. Chiar şi gentlemenilor din cele mai alese familii le place să arate invitaţilor scamatorii de salon – spuse majordomul ridicând cu un gest mecanic o fărâmitură de pâine de pe covorul din faţa căminului. Îmi pare foarte rău că am fost de trop.

— Nu pricep – răspunse Abe, complet surprins.

— E o expresie franceză.

— Du-te dracului! Să nu foloseşti în prezenţa mea expresii franţuzeşti. Dacă mai vii vreodată fără să te chem, te dau

afară. Ai priceput?

— Da, domnule. Ce vă pregătesc pentru masa de seară?

Mut de furie, Bellamy nu putu decât să-i facă semn să iasă.

XXX.

Povestea.

În amurgul acelei zile, în timp ce se plimba prin grădină, trecând în revistă prin mintea ei haotică evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore, Valerie văzu ceva alb zburând peste zid. Se repezi şi ridică o hârtie. O despături, citi rândurile mâzgălite acolo, apoi o vârî în poşetă.

La ora zece sosi un vizitator, în persoana lui James Featherstone. Domnul Howett ştia de această vizită. Valerie îl aşteptă pe coridor.

— Mă bucur că aţi venit – spuse ea grăbită. Am să vă spun povestea doamnei Held. Se aflau singuri în salon. Dar mai întâi să vă dau ceva ce va aparţine. L-a găsit servitoarea azi-dimineaţă.

Luă de pe birou un pacheţel.

— Bănuiesc că este butonul meu. L-am căutat, dar n-am avut timp destul. Voiam să plec înainte de a vă reveni.

— M-aţi adus aici? Nu, nu-mi spuneţi. Îşi ridică mâna. Nu vreau să ştiu altceva. Aţi fost extrem de drăguţ cu mine, căpitane Featherstone. Aş fi fost scutită de multe neplăceri şi aş fi evitat să mă fac de râs – adăugă ea cu un zâmbet slab – dacă v-aş fi spus mai dinainte ceea ce vreau să vă povestesc acum. Nu ştiţi, deşi poate aţi ghicit – căci nu cred că inteligenţa dumneavoastră are limite – că bunul domn Howett nu e tatăl meu. Judecind după expresia de pe chipul lui, Valerie pricepu că-i spusese o noutate. Acum douăzeci şi trei de ani, domnul Howett era un om sărac lipit. Locuia la o fermă foarte veche şi săracă din Montgomery, într-o localitate numită Trainor. Trăia de pe o zi pe alta, din grădinărit. Suferea pe atunci de o boală îngrozitoare de ochi, din care cauză aproape că orbise. El şi mama mea adoptivă locuiau singuri. Nu aveau copii, deşi se căsătoriseră de mult. Cu toate că le venea greu să o scoată

şi aşa la capăt, au dat un anunţ că vor să adopte un copil. Să ştiţi, căpitane Featherstone, că nu am intenţia să vă dau nici o informaţie suplimentară privitoare la cariera ulterioară a domnului Howett sau la norocul formidabil pe care l-a avut atunci când, cumpărând o nouă fermă, într-o altă parte a statului, a descoperit pe proprietatea sa petrol. A primit multe răspunsuri la oferta sa. Niciuna nu i-a surâs. Într-o zi, doamna Howett, care purta întreaga corespondenţă, a primit o scrisoare. Iat-o.

Scoase o hârtie din birou şi i-o înmână detectivului. Era expediată de la un hotel de pe Seventh Avenue, din New York, şi avea scris pe ea următoarele:

Dragă prietene, Ca răspuns la oferta dumitale, aş fi încântat dacă aţi vrea să adoptaţi o fetiţă de douăsprezece luni. Părinţii ei au murit recent. Sunt dispus să plătesc o mie de dolari pentru acest serviciu.

— Pe atunci – continuă fata – domnul Howett era strâns cu uşa de un om care avea o poliţă asupra fermei. Iubea copiii şi, fără îndoială, dorea să aibă unul în casă; oferta aceasta bănească a înclinat însă mai repede cumpăna în favoarea mea – căci eu eram copilul. A scris că acceptă. După câteva zile, la fermă a sosit o trăsurică. Un om s-a dat jos, a ridicat o legăturică şi a aşezat-o în braţele doamnei Howett. Aveau pe atunci angajat la fermă un muncitor pasionat după fotografii. Cineva îi dăduse un aparat şi prima lui fotografie reprezintă trăsurică aceea în faţa uşii şi pe străinul ce cobora din ea. Fotografia s-ar fi putut pierde definitiv şi o dată cu ea orice speranţă de a-mi regăsi părinţii. Printr-o întâmplare însă, fabrica ce produsese aparatul de fotografiat oferea un premiu lunar pentru cea mai reuşită fotografie. Muncitorul acela a trimis fotografia, care a primit un premiu, fiind reprodusă într-o revistă. Am găsit între timp originalul şi am făcut o copie mărită. Scoase din birou un sul. Vedeţi, am toate datele aici, dacă ar fi să folosesc o expresie preferată a tatălui meu.

Desfăşură sulul şi-l întinse pe masă, sub lampă. Featherstone se apropie.

— Nu-i nici o îndoială – spuse el după ce aruncă o privire asupra fotografiei – acest om e Abe Bellamy. Faţa lui nu te poate înşela.

— Lucrul ciudat – spuse fata – e că doamna Howett nu a observat nimic la el. De fapt, era la fel de mioapă ca şi soţul ei. Am fost crescută ca fiica familiei Howett şi din punct de vedere legal, căci adoptarea a fost legalizată de către un judecător. Oficial, deci, tatăl meu este domnul Howett. După moartea mamei mele vitrege am aflat adevărul. Nu mă interesa prea mult să-i descopăr pe adevăraţii mei părinţi. Eram tânără şi studiile la facultate mă absorbeau în întregime. Am început să mă gândesc abia după un timp – eram bogată, aveam partea mea din puţurile de petrol ale domnului Howett, iar buna lui soţie îmi lăsase o groază de bani – că ar trebui să aflu, cel puţin, cine au fost părinţii mei. Doar atunci a devenit cu adevărat valoroasă pentru mine fotografia omului ce se dădea jos din trăsurică. Am studiat negativele şi am mărit fotografiile. L-am recunoscut imediat pe Abe Bellamy. Fireşte, nimeni nu bănuia de ce aveam nevoie de fotografii. N-am suflat o vorbă. Auzisem de Bellamy. Era unul din acei ticăloşi bine cunoscuţi tuturor. Cu cât auzeam mai multe, cu atât eram mai sigură că nu aveam nici o legătură de rudenie cu el şi că dacă mă adusese la ferma familiei Howett şi dăduse o mie de dolari, nu o făcuse decât pentru a-şi face un serviciu. Am angajat detectivi, iar ei au descoperit că singura rudă a lui Bellamy era un frate mort cu aproape optsprezece ani în urmă. Acesta avusese doi copii, morţi acum şi ei. Cercetările duse în această direcţie nu s-au dovedit cu folos, căci foarte curând unul dintre detectivi a aflat că Abe Bellamy şi fratele său se urau de moarte. Se urau de mult şi părea puţin probabil ca Abe să se fi deranjat să-şi ajute fratele.

N-am pomenit nimic domnului Howett, dar mi-am concentrat toată atenţia asupra lui Abe Bellamy. Nu aveam

decât şaptesprezece ani. Cu toate acestea, cu fiecare zi eram tot mai hotărâtă să dezvălui misterul. Fără ca domnul Howett să ştie, am plătit oameni să cerceteze corespondenţa lui Bellamy. Îşi petrecea o mare parte din timp în Europa şi numai câteva luni la New York. La Chicago nu se ducea niciodată. Într-o bună zi, agenţii mei – când mă gândesc la asta acum, mi se pare absurd ca cineva să accepte o însărcinare de la o fată de şaptesprezece ani, şi totuşi aşa s-a întâmplat – au descoperit o scrisoare. Iată originalul.

Scoase hârtia la lumina lămpii. Cerneala se decolorase, iar scrisul era tremurat. Scrisoarea cuprindea următoarele:

Little Bethel Street, Londra Nord-Vest.

M-ai învins. Dă-mi înapoi copilul pe care mi l-ai luat şi-am să accept toate cererile tale. Sunt zdrobită. Am inima şi sufletul zdrobite de persecuţiile tale fără sfârşit. Eşti un demon – un monstru de neconceput. Mi-ai luat tot ce aveam, mi-ai răpit tot ce mi-e drag. Nu mai am nici un chef de viaţă.

Elaine Held.

Dedesubt se găseau câteva cuvinte pe care nici măcar Featherstone, un expert în astfel de probleme, nu fu capabil să le înţeleagă.

Fii atât de generos şi spune-mi… micuţa Valerie… a împlinit şaptesprezece ani în aprilie trecut…

— Acum douăzeci şi patru de ani i-am fost dusă domnului Howett – spuse fata calm. Bellamy a uitat ceva: i-a spus doamnei Howett numele meu, Valerie. Apoi a pretins că nu acesta era numele şi i-a cerut să-mi spună Jane. Doamnei Howett i-a plăcut însă numele de Valerie, şi aşa mi-a spus toată viaţa.

Featherstone se plimba încet prin salon, cu mâinile la spate şi cu bărbia lăsată în piept.

— Credeţi că mama dumneavoastră mai trăieşte? o întrebă el în cele din urmă.

Valerie dădu din cap. Buzele îi tremurau.

— Sunt sigură – şopti ea.
— Vă închipuiţi că el ştie unde se află?
— Da. Credeam că e la castel. Mi-am făcut visuri nebuneşti că am s-o găsesc.
Featherstone îşi reluă plimbarea tăcută.
— Aţi discutat cu bătrânul. Spuneţi-mi ce s-a întâmplat – vorbi el după un timp.
După ce ea îi relată fidel discuţia, detectivul îi dădu dreptate.
— Aveţi încredere! Nu vreau să vă întăresc speranţele, domnişoară Howett…
— Ieri mi-aţi spus Valerie. Cred că v-a scăpat, ca şi lui Bellamy. Vreţi să-mi spuneţi Valerie? Poate că atunci când am să vă cunosc mai bine, am să vă spun şi eu pe nume… Vă cheamă William, nu?
— Jim – spuse el solemn.
Cu toată durerea ce o încerca, se amuză în sinea ei văzându-l că roşeşte.
— Ştii că mă cheamă Jim. Ascultă, Valerie, să nu te mai duci la castel sau să mai întreprinzi ceva care să prezinte cel mai mic risc pentru tine.
— Începuseşi să-mi spui că nu vrei să-mi întăreşti speranţele, dar nu ţi-ai încheiat fraza.
— Voiam să spun că împărtăşesc într-o oarecare măsură speranţa ta. Fac ceea ce te-am sfătuit pe tine să eviţi. Clădesc o speranţă pe un teren extrem de nesigur. În câteva zile am să-ţi spun în ce măsură e sigură. Apropo, mai ai planul acela vechi al castelului? Vrei să mi-l dai? Cred că-l pot folosi mai bine ca tine – zise el enigmatic.
Valerie îl conduse până la poartă.
— Să fii cuminte! o avertiză el.
Ea dădu din cap, în întuneric. Abia i se distingea figura.
— Noapte bună – spuse el, luându-i mâna şi ţinându-i-o mai mult decât era necesar.
— Noapte bună, Jim!

James Lamotte Featherstone se întoarse agale prin sat, călcând uşor şi cu o inimă şi mai uşoară.

XXXI.

Noul majordom îşi arată colţii.

Julius Savini era foarte nefericit. Sursa lui suplimentară de venituri secase brusc şi cu scandal. Iubea prea mult femeia cu care se însurase, pentru a se supăra pe ea, deşi dezastrul i se datora ei. Mintea lui ageră începu să caute prin jur un nou izvor de venituri. Oscila între Valerie Howett şi Abe Bellamy. Îşi dădu seama că e foarte greu să încerce cu Abe, deşi în unele împrejurări s-ar fi putut să surprindă un secret care să-i asigure un venit cel puţin egal cu suma primită cu o regularitate monotonă de către Coldharbour Smith.

Îşi petrecuse mai mult de un an în serviciul milionarului de la Chicago, fără să descopere vreun secret măcar de doi bani. Pe zi ce trecea, devenea tot mai dificil să investigheze. Apariţia Arcaşului Verde, ce adusese după sine câinii poliţişti peste care dădeai pretutindeni, excludea orice examinare comodă în timpul nopţii a hârtiilor domnului Bellamy, iar ziua nu i se ivea niciodată prilejul. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să-şi ia tălpăşiţa şi să-şi caute o ocupaţie mai puţin precisă în altă parte. Deşi Bellamy îşi ţinea banii gheaţă în dosul unor uşi de oţel, se putea găsi o cale de-a ajunge la ei.

Afacerist abil, Julius redusese alocaţia soţiei sale, explicându-i motivele. Primise un răspuns imediat: ea îi ceruse să se întoarcă în oraş. Fratele ei intrase într-o bandă care opera pe vasele ce traversau Atlanticul. Banda căuta un om cu îndemânarea şi priceperea lui. O clipă, Julius fusese ispitit. Riscul era neînsemnat, dar şi răsplata era la fel. Nu-şi putea îngădui să alerge după sume mici. Aici erau bani din gros, chiar dacă şi riscurile erau corespunzătoare.

Nu spusese decât adevărul când afirmase că în anumite împrejurări îl putea lichida uşor pe Abe Bellamy. Având certitudinea că va scăpa, era în stare să-l omoare pe bătrân

fără nici o milă, ca pe un şoarece. Ar fi putut să tremure însă înfăptuind actul, căci Julius se temea cumplit de viitor.

Respinse oferta soţiei sale, cerându-i ferm să-şi scoată din cap proiectul ei de a-l face să intre în bandă. Primind un răspuns sfidător, se duse la Londra, îl ameninţă pe belicosul de Jerry cu un pistol şi-l zvârli afară din casă.

— Fii cuminte, Fay, şi fă cum îţi spun eu – i se adresase el cu cea mai catifelată voce. M-ai scos din sărite ieri şi ţi-am îngăduit să mă ridiculizezi – să nu crezi c-am uitat!

— Laşule! se smiorcăi ea.

— Poate că sunt laş – răspunse Savini. Unele lucruri mă sperie, dar nu mi-e frică nici de tine şi nici de banda ta. Trăiesc la un loc cu o fiară sălbatică, şi am dreptul să dârdâi. Nu mă sperii însă de iepuri. Îţi spun să stai aici, fiindcă s-ar putea să am nevoie de tine. Dacă pleci împreună cu banda, am să te urmăresc până la capătul lumii şi-am să te omor. Ţi-am dat numele meu, poate numele unui escroc de mare clasă, dar tot noroiul zvârlit pe el e cel provocat de mine.

Plecă. Fay rămase. Nici nu se aşteptase ca ea să facă altceva. O clipă, Lui Fay îi păruse rău.

Toate acestea se întâmplaseră la câteva zile după invitaţia la ceai lansată de Bellamy. Evenimentele se desfăşurau în prezent foarte rapid, deşi nu se produsese nici o schimbare în programul obişnuit al castelului. Atât că Abe Bellamy tăcea mai mult ca oricând şi era din ce în ce mai greu să te înţelegi cu el.

În cea de a treia noapte sosi pe neaşteptate Coldharbour Smith. Cea mai mare parte a serii şi-o petrecu împreună cu patronul său. Domnul Smith se trezise complet; dar treaz, Coldharbour arăta mai dezgustător decât atunci când era beat. Avea un corp lăbărţat, o faţă albă ca de mort, buza superioară retrasă şi fălci uriaşe – prognatism inferior – după cum îi spun oamenii de ştiinţă – cu alte cuvinte, buza inferioară o depăşea cu mult pe cea superioară. Uneori poate că se bărbierea, dar din nenorocire se părea că acest

„uneori” se confunda întotdeauna cu „alaltăieri”. Ochii lui mici erau adânciţi în fundul orbitelor. Avea şi un uşor început de chelie.

Noul majordom îl auzi venind şi îi ceru lui Julius să-i deschidă.

— De ce nu-i deschizi dumneata! protestă secretarul.

— Nu-mi place mutra lui. Mă predispune la visare – îi răspunse el nesatisfăcător.

Apoi urmă o zi plină de întâmplări extraordinare. A început, de fapt, imediat după micul dejun. Abe se dusese la coteţe şi dăduse drumul celor trei câini rămaşi, să alerge prin parc. Se potrivi ca în goana lor zburdalnică să treacă pe lângă intrarea castelului. Noul majordom se afla acolo, dând instrucţiuni unei tinere servitoare cum să cureţe ştergătoarele de noroi. Deodată, fără nici un avertisment, unul dintre câini ţâşni de lângă Bellamy şi sări la fată. Servitoarea ţipă, căzu, iar dulăul, prăvălit peste ea, dădu s-o muşte de umăr. În clipa aceea, majordomul se aplecă, ridică dulăul fără nici un efort şi-l zvârli la vreo douăzeci de paşi, pe peluza în pantă. Cu un urlet de furie, câinele se întoarse şi se repezi la el. Bellamy nici nu încercă să intervină. Privea fascinat săritura de panteră a dulăului. Când câinele se lansă în aer, majordomul se aplecă şi lovi cu braţul destins sub botul larg deschis al animalului. Lovitura închise botul câinelui. Atunci îl lovi înfundat şi cu celălalt pumn. Dulăul, proiectat vreo şase metri mai încolo, se prăbuşi fără un sunet.

— Ce i-ai făcut câinelui? întrebă Abe iritat. Dacă l-ai ucis…

— Nu l-am ucis. E doar ameţit – spuse noul majordom. Aş fi putut însă să-l omor la fel de uşor.

Abe îl măsură din cap până în picioare.

— Ai avut un curaj nebun să-mi loveşti câinele – zise el.

— Mai aveţi îndrăzneala să vă plângeţi că a fost lovit după ce a atacat-o pe nenorocita aceea de fată? Dacă l-aţi fi fluierat, câinele n-ar fi sărit.

Lui Abe nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Ascultă, ştii cu cine vorbeşti?

— Cu domnul Bellamy – răspunse majordomul. M-aţi angajat să am grijă de personalul dumneavoastră, şi nu de câini.

Îi întoarse spatele şi intră în hol s-o îmbărbăteze pe servitoarea speriată, ce plângea.

Abe avu intenţia să-l urmeze, dar se răzgândi şi îşi continuă plimbarea. Se întoarse pus pe scandal şi trimise după Savini.

— Unde-i Philip?

— E cu fata aceea care a fost muşcată de câine, domnule. Fata s-a pus pe urlat.

— Dă-o afară! răcni Bellamy. Şi spune-i fantelui de majordom că nu-l plătesc ca să-şi piardă vremea cu fetele. Trimite-l încoace!

În curând, majordomul sosi.

— Ascultă, oricare ţi-ar fi numele, fă-ţi bagajele şi întinde-o! Ia-o şi pe fată cu tine!

— N-am nici o fată în special – răspunse amabil majordomul. Dacă există însă o persoană faţă de care am răspunderi, vă asigur că ea nu se găseşte aici în acest moment. Ascultaţi, domnule Bellamy – spuse el când milionarul sări furios de pe scaun – nu aveţi de-a face acum nici cu Valerie Howett şi nici cu mama ei.

Văzu că Bellamy păleşte. Nu de frică, ci din cauza furiei oarbe, dementiale, care-l cuprinsese.

— Nu mă poţi ameninţa aşa cum le-ai ameninţat pe ele, asta voiam să-ţi spun.

— Mizerabile! …

— Stai la locul tău. Eşti bătrân şi nu am chef să te lovesc. Nu intră în atribuţiile mele.

— Atribuţiile… tale? şopti aproape Bellamy.

Majordomul încuviinţă din cap.

— Sunt căpitanul James Featherstone. Sunt ofiţer al Scotland Yard-ului şi deţin un mandat de percheziţie al castelului Garre, iar dacă va fi nevoie, am să te ridic, căci

te-ai făcut vinovat de detenţiunea ilegală a unei femei cunoscute sub numele de Elaine Held.

XXXII.

Percheziţia.

Abe Bellamy nu părea să înţeleagă, aşa că Jimmy Featherstone îi repetă cuvintele.

— Aşadar eşti poliţist – spuse bătrânul în cele din urmă. Îşi revenise complet. Avea o siguranţă de sine demnă de admirat. Nu ştiu nimic despre mandat, dar bănuiesc că ai dreptul să percheziţionezi. Te previn, Featherstone, sau cum te numeşti, c-am să te fac să-ţi pară rău. Sunt cetăţean american…

— Femeia pe care o căutăm e de asemenea cetăţeană americană – răspunse grav Featherstone.

Deschise uşa şi, spre surprinderea şi indignarea lui Bellamy, în hol se aflau vreo zece oameni.

— Aţi dat buzna, deci? zise el tăios. Hai, începeţi şi vedeţi ce puteţi găsi.

Featherstone întinse mâna cu palma în sus.

— Cheile – zise el.

— Vă conduc eu…

— Vreau cheile. Ce sens are să faci scandal, domnule Bellamy? Trebuie să ne ducem sarcina la îndeplinire.

Bellamy aruncă pe masă o legătură de chei.

— Acum ar fi bine să-mi dai şi cheia pe care o ţii pe lanţ, asupra dumitale.

O secundă, uriaşul rămase nemişcat. Apoi desfăcu lanţul şi-i aruncă cheia.

— Ce uşă deschide?

— Uşa de la casa de bani! se răsti milionarul. Cred că nu trebuie să vă conduc, nu-i aşa? Sau poate că vrei să-ţi spun unde se află?

— Te scutesc de acest deranj – răspunse Featherstone cu răceală.

Se apropie de cămin, apucă unul dintre ornamentele lambriului şi trase de el. O suprafaţă de mărimea unei uşi

obişnuite alunecă înapoi, dând la iveală o placă de oţel vopsită în negru. Detectivul vârî cheia în uşă, o răsuci de două ori şi, învârtind de mânerul înşurubat în uşă, o deschise. Casa de bani avea câteva rafturi pline cu nişte cutii de oţel. Nu existau nici un fel de hârtii, dar pe una dintre cutii se afla o mapă de piele.

— Ai cheile de la aceste cutii?

— Nu sunt încuiate – răspunse Bellamy.

Featherstone luă o cutie pe masă şi o deschise. Era plină cu hârtii.

— Cred că mai bine te-ai duce în camera dumitale, domnule Bellamy – zise el. Am să stau aici câteva ore. Între timp consideră-te arestat.

Se aştepta ca bătrânul să se opună. Bellamy nu era prost.

— Când termini, poate că mă anunţi. Sper să fii mai priceput ca poliţist decât ca majordom.

Cu această ultimă ironie ieşi din bibliotecă şi se îndreptă spre camera lui, întovărăşit de unul din detectivii aflaţi în hol.

Rând pe rând, cutiile fură golite de conţinutul lor şi cercetate cu atenţie. Răsturnând una dintre cutii, care la început nu păruse să conţină altceva mai interesant decât amănunte despre vechi afaceri rentabile încheiate de Bellamy, Featherstone îşi chemă deodată ajutorul.

— Jackson, ia vino încoace!

Sergentul Jackson se apropie de şeful său.

— Ce-i asta? întrebă Featherstone.

Era un mâner lung de vreo treizeci de centimetri, învelit în trei rânduri de pâslă groasă. Acoperitoarea era atât de voluminoasă, încât degetele lui Featherstone de-abia o puteau cuprinde. În timp ce ţinea mânerul în aer, de la un capăt se desfăşurară câteva bucăţi de frânghie, de două ori mai lungi ca mânerul. Vârful fiecărei frânghii era înfăşurat strâns cu mătase galbenă. Plimbă frânghiile printre degete. Erau în total nouă şi aveau pe ele nişte pete întunecate.

— Ce părere ai de asta, Jackson?

Sergentul luă biciul în mână.

— E o pisică cu nouă cozi, domnule.

Privi mânerul. Se mai întrezărea o ştampilă roşie, având pe ea imprimată o coroană şi cuvintele: „Proprietatea administraţiei închisorii”.

— Un cadou de la Creager – zise Featherstone. Aş putea să jur.

Se uită la frânghii. Petele erau foarte vechi, iar ochiul lui de profesionist îi spuse că această armă nu fusese folosită decât o dată, căci frânghiile mai păstrau încă îndoiturile de pe vremea când biciul, nou, fusese trimis, împăturit, administraţiei închisorii.

Se minună de mentalitatea celui care ţinuse să păstreze cu sfinţenie această amintire lugubră, la a cărui vedere se bucura, desigur, gândindu-se la suferinţele provocate vreunui nenorocit. Lăsă jos „pisica” şi îşi concentră atenţia asupra celorlalte cutii. Spera, de fapt se aştepta să găsească ceva care să-i permită să dea de urma doamnei Held, femeia dispărută. Nu se afla însă nimic în legătură cu ea, nimic care să-i ofere cel mai slab indiciu. Abe Bellamy nu părea să fi păstrat decât un pachet de scrisori, şi anume cele trimise de un om care semna „Michael”. Scrisorile proveneau din diverse oraşe ale Statelor Unite. Trei fuseseră expediate din Chicago, iar cele mai multe din New York. Prima scrisoare relata greutăţile întâmpinate de un scriitor pentru a-şi menţine poziţia. Era evident scrisoarea unui profesor. Desigur, fratele lui Bellamy. Primele scrisori trădau un stil cald şi prietenos, iar Featherstone reuşi să recompună nu numai cariera, dar şi ceva din firea scriitorului. Se părea că Michael plecase în lume şi câştigase bani. În Cleveland se ocupase cu vânzări-cumpărări de terenuri, iar mai târziu devenise misit.

Brusc tonul scrisorilor începu să se schimbe. Michael Bellamy se lovise de unele greutăţi şi solicita ajutorul fratelui său. Descoperise prea târziu că însuşi fratele în care se încrezuse şi de la care ceruse prietenie şi ajutor

acţiona prin organizaţia care-l dusese la ruină. Scrisoarea cea mai semnificativă era ultima:

Dragă Abel, Cuvintele tale m-au uluit. Ce ţi-am făcut ca să cauţi cu atâta sânge rece să mă ruinezi? În numele băiatului meu, ajută-mă în acest din urmă ceas să stăvilesc avalanşa de datorii ce s-a revărsat asupra biroului meu!

— În numele băiatului său! Sărmanul Michael Bellamy se adresase cu totul zadarnic, căci apelul său nu făcuse decât să alimenteze şi mai puternic setea de răutate a lui Abe. Bellamy lovea în cei pe care îi considera duşmanii lui prin copiii lor. În felul acesta o zdrobise şi pe doamna Held. Era posibil ca acest om nemilos să se înduioşeze la apelul fratelui său?

După ce le studie trei ore, Featherstone puse scrisorile la loc în casa de bani. Între timp, oamenii săi veniseră să-i dea pe rând raportul. Fiecare colţ sau crăpătură din castel fusese cercetată. Celulele din turn nu dăduseră nici ele nimic la iveală.

Jim trimise după Savini. Faţa măslinie a secretarului devenise palidă, iar buzele îi tremurau jalnic.

— Am să dau de dracu’ – se plânse el. Bătrânul are să creadă c-am ştiut despre asta.

— Şi n-ai ştiut? zise Jim zâmbind. Nu-ţi bate capul. Dacă bătrânul zice ceva, poţi să-i spui că te-am terorizat să nu sufli o vorbă. Va trebui să-ţi refaci reputaţia compromisă faţă de Spike Holland. Am auzit c-ai jurat că nu sunt eu noul majordom. Te-ai purtat nobil – zise el ironic şi-l înşfacă pe secretar de umărul aplecat. Dă acum o fugă la fratele Bellamy şi spune-i că-i acord un certificat de sănătate, aşa cum are nevoie un individ de teapa lui.

Bellamy se întoarse nepăsător în bibliotecă. Triumfa şi pe faţa lui uriaşă juca un zâmbet.

— Ei, aţi dat de… doamna… cum o cheamă?

— Nu, nu e aici, afară de cazul când planurile castelului sunt greşite şi există o cameră secretă pe care n-am găsit-o.

— Eşti sigur? rânji Bellamy. Bănuiesc că ai citit prea multe romane poliţiste, domnule Featherstone. Nu-i bine, fiindcă îţi vâră în cap idei greşite. La timpul cuvenit, o să primiţi o înştiinţare din partea avocaţilor mei.

— Mă bucur că te adresezi unor persoane atât de respectabile – zise Jim. Cheile dumitale.

Întinse mâna spre birou, gata să le dea drumul, când auzi un ţipăt. Încremeni.

Îl auziră cu toţii: Bellamy, Julius Savini şi detectivul Jackson. Un sunet slab şi tremurător, ca scâncetul unui prunc. Se intensifică, apoi descrescu, transformându-se într-un vaiet răscolitor. Nu-ţi puteai da seama de unde provine, dar suferinţa ce palpita în el, suferinţa unei femei, se răspândi în toată camera.

— Uu… uu… uu…

Jim Featherstone auzi plânsul şi inima îi încremeni.

— Ce-i asta? întrebă el răguşit.

XXXIII.

Explicaţiile lui Jim.

Abe Bellamy se uita cu privirea pierdută. Se întoarse încet spre Jim.

— Cred că sunt conductele de apă. Scot sunetul ăsta când se dă drumul la radiatoare.

Jim aşteptă ca sunetul să se repete. În zadar. Îl fixă cu privirea pe Bellamy, dar acesta nici nu clipi.

— Ce e dedesubt? întrebă el, arătând spre duşumea.

— Nimic. Celulele încep de sub hol. Pe vremuri era o scară ce ducea la ele, dar a fost zidită.

Jim părăsi biblioteca şi cercetă personal celulele, pătrunse şi în cele de mai jos, fără ca totuşi să descopere ceva. Camerele închisorii se întindeau până sub hol. Văzu urma scării de care pomenise Bellamy.

Întinse pe jos vechiul plan al castelului şi făcu un calcul rapid. Judecând după plan, biblioteca se găsea pe fundaţie, deşi asta putea să nu însemne nimic, căci detectivul depistase între timp destule nepotriviri în plan, alcătuit

probabil mai mult din informaţii decât dintr-o cercetare exactă. De pildă, celulele de jos nu erau trecute de loc. Preocupat de studiu, auzi iar un sunet slab şi, ridicând privirea, văzu o conductă de fier negru, fixată într-un colţ al bolţii. Aşteptă şi, curând, auzi din nou sunetul – un geamăt gâtuit. Era însă alt zgomot decât cel dinainte. Se putea deci ca explicaţia lui Abe Bellamy să fie corectă.

Se întoarse dezamăgit în bibliotecă, unde i se spuse că geamătul nu se mai repetase.

— Ai arestat conducta? întrebă bătrânul batjocoritor, în orice caz, aş fi încântat dacă aş şti că l-ai arestat pe nepriceputul ăla de instalator care a fixat-o, domnule Featherstone.

Jim zâmbi, deşi nu-i ardea de glumă. Agenţii lui părăsiră parcul, îndreptându-se spre pavilionul de la intrare. Jim rămăsese ultimul.

— Ascultă! Bellamy îi făcea semn cu mâna să se întoarcă. N-ai uitat nimic?

Jim lăsă din mână geamantanul în care se aflau cele câteva obiecte modeste de îmbrăcăminte aduse de el la castel.

— Nu cred – răspunse el.

Bătrânul vârî mâna în buzunar şi scoase o bancnotă.

— Ia-o – zise el şi o băgă cu forţa în mâna lui Jim. Leafa! adăugă el răutăcios.

— E-n regulă – spuse Jim şi vârî cele cinci lire în buzunar.

În sat se întâlni cu Spike. Reporterul avea cuvinte amare la adresa perfidiei lui Julius Savini.

— L-am întrebat dacă eşti dumneata – zise el – iar ticălosul mi-a jurat că nu l-a văzut niciodată pe noul majordom!

Nu-l văzuse pe noul majordom în exerciţiul funcţiunii – spuse Featherstone. Apoi îl luă pe Spike de braţ şi porni cu el spre Mistreţul albastru. În orice caz, eu sunt răspunzător pentru minciuna pe care ţi-a debitat-o. I-am dat instrucţiuni clare să nu mă trădeze nimănui, şi prima persoană căreia nu trebuia să-i spună erai dumneata.

— Ai găsit ceva? Mi-am dat seama că se petrece ceva, când, trezindu-mă azi-dimineaţă, am găsit hanul plin de oameni respectabili, cu bocanci în picioare. Nenorocirea poliţiştilor e că totdeauna arată aşa – spuse Spike. Îl poţi dichisi ca pe prinţul de Wales, sau în zdrenţele unui cerşetor, hainele îl trădează: poliţist! Ai găsit ceva?

Jim clătină din cap.

— Nimic – răspunse el. Cu alte cuvinte, nimic care să indice prezenţa doamnei Held.

— Cine-i doamna Held, în fond? întrebă Spike brusc.

Jim îşi dădu seama că povestirea era mai de preţ decât oricare altă informaţie şi nu putea fi dezvăluită. Îi explică cât putu de bine, fără să pomenească însă de Valerie Howett. Spike fluieră admirativ.

— Prizonieră! Formidabil! O ştire grozavă, dacă aş avea posibilitatea s-o folosesc. Ascultă, Featherstone – vorbi el – n-aş putea să pomenesc măcar faptul că poliţia crede că în celulele reci şi întunecoase ale castelului Garre există o femeie închisă? Jim refuză.

— Dacă bătrânul face scandal, o să fie destul de rău. Există posibilitatea să nu ia nici o măsură. Dacă ai să dai însă amănunte despre această percheziţie, cu siguranţă că are să acţioneze.

Îşi lăsă geamantanul la Mistreţul albastru, scăpă de Spike şi se îndreptă spre Lady’s Manor. Valerie se afla în dormitorul ei. Îl zări pe fereastră în timp ce se apropia pe cărare şi coborî în fugă să-i iasă în cale.

— Valerie, mi-am pierdut slujba.

— Te-a descoperit? întrebă ea înciudată.

— Nici el pe mine şi nici eu pe el, din păcate. Am percheziţionat castelul foarte serios. Am primit azi-dimineaţă mandatul de percheziţie. Ştii că în Anglia nu putem efectua percheziţia unei case particulare, fără un ordin semnat de un magistrat. Mandatul a venit cu poşta de dimineaţă, iar Scotland Yard-ul a şi trimis vreo zece oameni

în sat, încă înainte de a mă scula. Mă tem că de-acum încolo va trebui să-l văd pe Arcaşul Verde de la distanţă.

Valerie îi aruncă o privire rapidă.

— L-ai văzut vreodată de aproape? îl întrebă ea cu voce scăzută.

— Nu – răspunse el uimit. Nici n-am spus că l-am văzut. Se afla cu siguranţă la castel în noaptea micii tale escapade. Vreau să spun mai târziu, în cursul nopţii.

Cum se putea preface că nu ştie nimic despre Arcaşul Verde!

— Jim – vorbi ea liniştit – aş vrea să te întreb ceva. Te-ai deghizat vreodată în Arcaşul Verde, fie din motive personale, fiindcă îl supravegheai pe Bellamy, fie fiindcă aşa îţi cerea misiunea de la poliţie? Ai făcut-o, nu-i aşa?

Pe figura lui se întipări o uimire sinceră.

— Niciodată! exclamă el. Nici nu m-aş fi gândit la aşa ceva, chiar dacă mi-aş fi propus să-l sperii pe bătrân. Nu realizam nimic.

— Zici că nu l-ai văzut pe arcaş. Şi totuşi nu se poate să nu-l fi văzut în noaptea când m-ai adus pe mine în casă.

Jim se încruntă, apoi o privi mirat.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Când bătrânul a asmuţit câinii asupra ta, făceam şi eu o mică anchetă. Luam temperatura pământului din jurul castelului. Nu fi mirată, căci nu glumesc. Era de fapt una din cele mai serioase operaţii pe care le-am întreprins cândva. Am bănuit că eşti tu de îndată ce dulăul s-a repezit, şi atunci am rupt-o la fugă din răsputeri pe urmele lui.

— Ai tăi erau deci paşii pe care i-am auzit în urma câinelui?

Jim dădu din cap.

— Te pierdusem din faţa ochilor atât pe tine, cât şi pe câine. Când am ieşit din umbră, am văzut dulăul mort şi pe tine alături. Nici urmă de Arcaşul Verde. Să-ţi spun drept, nici nu observasem în clipa aceea că dulăul fusese omorât de o săgeată. Primul meu gând a fost să te salvez de-acolo,

aşa că te-am luat în braţe şi te-am trecut peste zid la Lady’s Manor. Am bănuit că e o scară pe undeva. Mi-a trebuit mult timp ca să te trec peste zid şi să te aduc în casă. În momentul când te aşezam comod în pat, mi s-a rupt un buton. Mi s-a prins manşeta de capătul sofalei şi a trebuit să caut butonul vreo zece minute.

Valerie zâmbi uşor, amintindu-şi că servitoarea găsise podeaua plină de chibrituri arse. Ştia cine era vinovatul şi bănuise de ce fuseseră aprinse chibriturile.

— Ani ieşit din nou în curte şi am avut norocul să pot pătrunde în castel prin uşa din faţă. Asta m-a scutit să mă mai caţăr – adăugă el.

Valerie răsuflă uşurată.

— Deci nu eşti tu Arcaşul Verde? întrebă ea.

— Ferească Dumnezeu! Pot fi majordom concediat sau ofiţer de poliţie în încurcătură, dar în nici un caz Arcaşul Verde.

— N-ai descoperit nimic despre…? Nu-şi termină fraza.

— Nimic – răspunse el. Nimic care să te privească. Am dat peste nişte scrisori de la fratele lui, dar asta-i tot.

Omise cu tact să pomenească despre „pisica cu nouă cozi”. Nu era un lucru plăcut de destăinuit unei femei.

Se întoarse în curând la Mistreţul albastru, întrebându-se care era cel mai bun lucru de făcut. Îşi garase maşina în satul învecinat. Cu ajutorul ei se ducea zilnic la Londra în clipele când nu avea prea mult de lucru, strecurându-se pe porţile castelului şi lăsându-l pe Julius în locul lui. Domnul Bellamy îi acordase majordomului său o zi întreagă liberă pe săptămână, iar lui Savini îi revenea sarcina, în cazul când stăpânul îl chema pe Featherstone, să spună că era tocmai ziua lui liberă.

În timpul vizitei la castel a lui Valerie, se ţinuse cu discreţie departe de bibliotecă, din cauza prezenţei lui Spike Holland şi a fetei. Numai când Valerie rămăsese singură cu bătrânul, la un semnal dinainte stabilit, Savini îl dusese pe

Spike în biroul lui, lăsând drumul liber ca noul majordom să poată interveni, aşa cum s-a dovedit, la momentul oportun.

— M-am hotărât să mă întorc la Londra, dar am să mai vin pe-aici din când în când. Mi-am oprit o cameră la Mistreţul albastru, Spike; poţi întreprinde o mică anchetă poliţistă neoficială, iar dacă se întâmplă ceva neobişnuit, anunţă-mă. Las un om aici.

— Să-l supravegheze pe Bellamy?

— Nu – răspunse Featherstone. Doar… să bage de seamă.

— S-o păzească pe domnişoara Howett? întrebă Spike abil.

În drum spre oraş, Jim Featherstone examina sub un alt unghi problema ridicată de Abe Bellamy. În aer plutea o primejdie, era sigur, iar această primejdie se îndrepta spre Valerie Howett. Nu putea să nu facă legătura între sosirea lui Coldharbour Smith şi primejdia la care se gândea. Una din primele măsuri pe care se decise să le ia urma să fie o vizită la Golden East.

XXXIV.

Clubul Golden East fusese pe vremuri un club celebru, ai cărui membri erau ofiţerii de marină de pe vasele ce făceau comerţ cu Orientul. Deoarece nici un club nu se putea întreţine din cotizaţiile unui număr atât de limitat de membri, profilul i s-a lărgit în aşa măsură, încât oricine cu puţină imaginaţie se putea înscrie, pretinzând că-l interesează comerţul cu Orientul. Dar până şi acest stadiu fusese depăşit, ţinând de domeniul unui trecut îndepărtat. Treptat, clubul îşi pierduse orice demnitate, iar când statutul s-a modificat şi au fost acceptaţi tot felul de membri, Golden East a decăzut rapid.

Coldharbour Smith se înscrisese la club într-o etapă de mijloc a localului, şi, conştient de posibilităţi, cumpărase o parte din acţiuni, apoi altele, până ce devenise singurul acţionar. Poate că în nici un moment al istoriei lui, clubul nu cunoscuse o astfel de proprietate. La Golden East se petreceau lucruri ciudate. Legile de conducere ale clubului

erau călcate toate în picioare. Poliţia ar fi avut oricând o justificare să închidă localul. Dar din punctul de vedere al poliţiei, clubul se dovedea foarte util. Era balta în care puteau fi pescuite cele mai stranii epave. Aparenta indiferenţă a poliţiei ajuta la arestarea celor căutaţi pentru nelegiuiri, care altminteri n-ar fi fost prinşi.

Coldharbour Smith avea desigur o concepţie liberală despre largheţe, trăind cu impresia că darurile judicioase făcute unor membri ai poliţiei locale îl scutiseră de orice amestec neplăcut în treburile sale. Ar fi fost surprins dacă ar fi ştiut că banii ce-i strecura unui detectiv local în fiecare sâmbătă ajungeau la căminul de orfani al poliţiei, fiind înregistraţi cum se cuvine de ofiţerul însărcinat cu manevrarea fondurilor.

Iniţial, clubul ocupase o mică prăvălie şi camerele de deasupra, pe un colţ, devenind cu timpul o întreprindere considerabilă. La parter se aflau birourile. Localul propriu-zis începea la etajul întâi, ajungând până la un pod lung şi fără ferestre, unde toată noaptea aveau loc mici partide de jocuri de noroc.

În sala de dans de la primul etaj se strângeau oameni destul de bizari. Actriţe din West End, tineri din înalta societate ce doreau să încerce senzaţii noi amestecându-se cu drojdia societăţii, câţiva chinezi, nu puţini negri şi întotdeauna o groază de femei foarte bine îmbrăcate, care se păreau că nu au altă ocupaţie decât să bată clubul. În spatele sălii de dans se afla barul. Coldharbour putea fi găsit de obicei aici, în costumul lui cadrilat, strâns pe trup, cu nelipsita lui pălărie albă Derby şi în gură cu ţigara de foi, de care nu se despărţea niciodată.

La miezul nopţii, distracţia era în toi. Teatrele din West End se închideau şi începeau să sosească clienţi mai de vază. Chelnerii negri, în elegantele lor uniforme, zburau de la o masă la alta, pentru a satisface dorinţele nou-veniţilor. Orchestra cânta într-o dispoziţie turbată. Deşi clubul se găsea în mijlocul unei mahalale jalnice şi sărăcăcioase, unde

bărbaţii, femeile şi copiii trăiau ca vitele, flămânzind aşa cum vitele n-ar fi ajuns niciodată, prezenţa clubului, veselia şi luxul celor ce-l frecventau constituiau un izvor patetic de mândrie pentru oamenii prost îmbrăcaţi care priveau de pe stradă, tremurând, maşinile şi trăsurile ce trăgeau la trotuar.

Golden East devenise o modă. Turiştii veniţi la Londra îl vizitau aşa cum vizitau mahalalele, catedrala, localul „Cheshire Cheese”şi Temple Church.

Râsul şi gălăgia ajunseseră la paroxism, perechile care dansau se dezlănţuiseră cu toată violenţa când Jimmy Featherstone trecu prin hol şi, după ce salută portarul cu o înclinare a capului, urcă scările acoperite cu covor. Portarul apăsă pe nevăzute un buton şi, mai înainte ca Jim să ajungă în sala de dans, aici se aşternuse un fel de tăcere. Orchestra se oprise din cântat, dansatorii se întorseseră la mesele lor, înfioraţi de plăcere în cazul când nu aveau obişnuinţa acestui local, căci Coldharbour Smith rostise cuvântul magic: „Poliţia!”

— Încântat să te văd, căpitane! spuse Coldharbour Smith traversând sala de dans şi întinzându-i o mână încărcată cu inele.

— E linişte astă-seară aici, Smith.

— Da – răspunse Coldharbour Smith – dar asta nu-i ceva neobişnuit. Nu prea facem mult zgomot pe aici.

Cu o privire rapidă, de profesionist, Jim scrută lumea din local.

— Astă-seară aveţi o groază de oameni foarte respectabili. Cine a stat la masa aia?

— A, câteva persoane care au plecat acum o jumătate de oră.

— Şi au lăsat o sticlă neîncepută. Iar în pahare văd că se urcă încă băşicuţe. Au plecat şi au lăsat patru pahare cu şampanie înspumată?

— În orice caz, nu era nimeni pe care să-l cunoaşteţi, căpitane. Nişte bogătaşi din West End. Presupun că nu

voiau să fie văzuţi aici.

Se îndreptă spre bar, urmat de Jimmy Featherstone.

— Beţi ceva, domnule căpitan? Coldharbour Smith aruncă o privire barmanului în smoching. Nu vă vedem prea des pe aici. Astă-seară avem printre noi câţiva căpitani de vapor autentici. Făcu un gest cu capul în direcţia unui mic grup aşezat la o masă într-un colţ îndepărtat al încăperii. Erau nişte indivizi ponosit îmbrăcaţi şi cu un aer vizibil de străini. Ne sosesc o puzderie de marinari – continuă Coldharbour Smith. Bănuiesc că vin să vadă vechiul local, aşa cum era cu mulţi ani în urmă, când atmosfera nu era atât de veselă.

— Poate – răspunse Jim sec. Sau poate că vin să primească instrucţiuni.

— Instrucţiuni, căpitane? zise Coldharbour Smith, simulând uimirea.

— Mă întreb câte încărcături de whisky prost ai expediat în Statele Unite, Smith! Renunţă la aerul ăsta de nevinovăţie jignită, omule. Ştim că faci de mai bine de un an comerţ ilegal cu băuturi spirtoase.

— Nici pe departe ce-ar putea să fie – se plânse Smith. Ne-au dibuit două încărcături şi mi le-au aruncat în mare.

— Atunci Atlanticul ar trebui să fie plin de peşti morţi – răspunse Featherstone. În orice caz, n-am venit să te bat la cap despre asta. Nu încâlci încă legea dacă-i otrăveşti pe americani.

— Nu sunt decât un intermediar – zise Smith, ceea ce era adevărat. Câştig foarte puţin din asta. Marii patroni iau toţi banii. Beţi ceva, căpitane?

— Nu cred – spuse căpitanul. Am venit să discut ceva cu tine, Smith. Ai o cameră unde să putem vorbi în linişte?

Se părea că în spatele barului se afla o încăpere. Jimmy îl urmă pe proprietarul barului Golden East prin domeniul particular al barmanului şi intrară într-o cămăruţă. Când Coldharbour aprinse lumina, Jim strâmbă din nas şi trase aer pe nări. Privirea îi căzu asupra lui Coldharbour Smith, care se foia neliniştit.

— Renunţă la fumat, Smith! zise el tăios. Acceptam multe, dar… renunţă la fumat.

— A fost unul dintre portughezii ăştia – răspunse grăbit Coldharbour. Administratorul le-a dat drumul înăuntru. Nu permit să se fumeze opium aici, vă jur, căpitane! S-a întâmplat când lipseam, şi în clipa când am aflat l-am dat afară pe individ.

— Poate că e adevărat, poate că nu e o minciună. Să nu se mai repete. Fi atent acum! Îşi trase un scaun, se aşează pe el şi, sprijinindu-şi braţele pe masă, se uită la omul ce-l fixa atent. Ai fost azi-noapte la castel?

— Vorbiţi de castelul Garre? Reşedinţa domnului Bellamy? Atunci e adevărat, căpitane Featherstone. Am fost. M-am dus de două ori în ultima vreme să-l văd pe domnul Bellamy, în chestiuni de afaceri. Cum aţi aflat totuşi? întrebă el cu nevinovăţie.

Jim zâmbi.

— Bătrânul ţi-a telefonat astăzi şi te-a informat că i-am perchiziţionat castelul azi-dimineaţă. Nu nega. Un om de-al nostru a interceptat convorbirea.

Jim minţea cu neruşinare. În local domnea însă la venirea lui un fel de aşteptare, şi bănuise că bătrânul îşi informase probabil unealta să se pregătească de-o vizită.

— E adevărat că am avut o convorbire telefonică azi-dimineaţă cu domnul Bellamy asupra unei chestiuni de ordin particular – admise Smith.

Părea dispus să schimbe subiectul discuţiei.

— Ce afaceri învârteşti cu bătrânul Bellamy?

— Suntem buni prieteni – răspunse Coldharbour volubil. Mi-a împrumutat o groază de bani ca sa cumpăr localul ăsta.

— Nu-mi închipui că i-ai salvat viaţa! Sau ai sărit cumva în apă să-l salvezi de la înec?

— Nu, domnule, nu l-am salvat! recunoscu Coldharbour Smith.

Vorbea amabil şi stăpânit. Şi totuşi, în ochii lui sclipea o lumină rece şi primejdioasă, care-l informă pe Jim de tot ce dorea să afle.

— Aşadar, ţi-a împrumutat bani? Iar acum, fiindu-i recunoscător, presupun că-l răsplăteşti! Apropo, Smith, unde-ai trăit înainte de a veni aici? Nu m-am uitat încă în cazierul tău.

— O vreme am locuit în vecinătate – răspunse acesta posac. Am stat de pildă în cartierul Camden Town.

— În care parte din Camden Town? îl întrebă Jim imediat.

— Pe strada Little Bethel.

— Strada Little Bethel! Jim sări în picioare şi întinse spre el un deget acuzator. Ai cunoscut-o pe doamna Held!

— N-am auzit niciodată de doamna Held! negă el violent. Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule căpitan! Şi la urma urmei, cine-i doamna asta Held?

— Ai cunoscut-o pe doamna Held şi ai ajutat la răpirea ei.

Smith păli şi mai mult.

— Hai, Smith. Nu-ţi fac nimic dacă mărturiseşti. Dar dacă nu vrei să-mi spui, am să închid localul într-o săptămână.

Spre uimirea lui, un zâmbet miji pe faţa bolnăvicioasă a omului.

— Asta n-o să mă deranjeze de loc, căpitane. Am vândut Golden East şi am primit şi jumătate din bani. Se bătu cu mâna peste buzunar. Aşa că dacă-l închideţi, n-o să mă deranjeze prea tare! Spunea adevărul. Jim înţelese dintr-o privire. În orice caz, domnule căpitan, ce sens are să mă terorizaţi? Sunt om cinstit. N-aveţi nici o dovadă împotriva mea. Încerc să am relaţii prieteneşti cu poliţia, şi dacă nu reuşesc nu-i din vina mea. Haideţi să bem ceva, domnule căpitan!

Trei întâmplări nu scăpaseră atenţiei lui Jim Featherstone. Prima fusese privirea rapidă aruncată de Coldharbour barmanului. Cea de-a doua, insistenţa lui de a bea ceva, deşi ştia că Jim mai venise pe acolo şi refuzase întotdeauna astfel de oferte. Când patronul îl privise lung pe barman,

acesta, la rândul lui, făcuse un semn cuiva din sală. Urmărind direcţia ultimei priviri, Jim observase un om pe care nu-l văzuse mai înainte şi care trebuie să fi intrat după el în local. Dar despre acest lucru avea de gând să-l interogheze pe Smith într-un loc mai public.

— Ce urmăreşti? îl întrebă el. Ce-mi tot oferi de băut? Ştii bine că nu beau nimic aici.

— Nu vreţi să fiţi măcar o dată mai prietenos? rânji Smith.

Într-un colţ al camerei, pe un raft, se afla un telefon. Jim îl văzuse de când intrase.

— Pot să telefonez unui prieten? întrebă el deodată. Smith ezită.

— E deranjat – spuse el.

— Să văd – răspunse Jim şi, calm, ridică receptorul.

Aproape imediat îi veni tonul şi făcu un număr. Văzu că Smith, rămas în mijlocul încăperii, îşi muşcă nervos unghiile şi întrezări vag ceea ce se petrece.

— Cine-i la telefon? Sergentul de serviciu de la comisariatul din Limehouse? La telefon căpitanul Featherstone. Vorbesc de la clubul Golden East… Da… Am nevoie ca patru oameni să mă aştepte imediat la ieşirea clubului. Mulţumesc. Atârnă receptorul. Agitaţia care-l cuprinsese pe Smith îi împrăştiase orice urmă de îndoială. Ai aranjat să mă aştepte afară o bandă, nu-i aşa, Smith? zise el zeflemitor. L-am văzut pe tipul venit în urma mea şi căruia i-ai făcut semn c-o să ies singur. Şi ce trebuia să aibă loc? O nenorocită de bătaie pe stradă, în care să fiu şi eu amestecat? Prea simplu, Smith.

Îi făcu un semn cu capul, se îndreptă spre uşă şi apăsă pe clanţă. Uşa era încuiată. Se întoarse brusc.

— Cred că barmanul a încuiat-o – spuse Smith morocănos. Mai e o ieşire pe aici, căpitane. Deschise o uşă care dădea pe o scară. O să găsiţi o uşă jos, căpitane… – începu el.

— Ce-ar fi s-o găseşti tu – răspunse Jim amabil.

Cu o mutră acră, Coldharbour Smith acceptă invitaţia. O luă pe scări în jos înaintea detectivului şi deschise o uşă. Jim

văzu un cadru cenuşiu de lumină şi silueta lui Coldharbour proiectată pe zid.

— Noapte bună, domnule căpitan – zise el cu voce tare.

— Noapte bună – îi răspunse Jim.

Se prefăcu că trece de patronul barului Gulden East, apoi, cu un gest neaşteptat, îl înşfacă pe Smith de guler şi, mai înainte ca acesta să poată articula un cuvânt, îi făcu vânt prin uşa deschisă. Nici nu apucă Smith să iasă împleticindu-se pe uşă, că cineva pitit în umbra zidului îl buşi bine de două ori cu un baston greu. Smith se prăbuşi gemând. În secunda următoare, Jim se afla pe stradă, în urmărirea siluetei ucigaşului, care fugea cât îl ţineau picioarele. După douăzeci de paşi îl ajunse şi, cu o lovitură rapidă peste călcâie – o şmecherie învăţată la rugby – îl întinse la pământ. Jim îl apucă apoi şi-l smuci în picioare.

— Spun totul – gemu omul şi dădu drumul armei, care căzu cu zgomot pe pietre. N-am făcut-o din capul meu. Coldharbour Smith m-a plătit să-l buşesc pe unul care avea să iasă de la club.

— În clipa asta, dragă prietene – îi răspunse Jim – cred că Coldharbour Smith regretă amarnic!

Îşi trase prizonierul lângă un felinar, ridică bărbia omului cu un gest brusc şi îi ridică faţa la lumină. După cum se aşteptase, era cel care-l urmărise în club. Se recunoscură amândoi. Omul se zvârcoli în mâinile lui Jim.

— Coldharbour Smith o să mă omoare pentru ce-am făcut – se tângui el.

Îl găsiră pe domnul Smith stând în capul oaselor şi frecându-şi ţeasta însângerată, care-i provoca nişte dureri năprasnice. Jim ascultă cu interes şi cu o anumită plăcere schimbul de invective dintre ei.

— Eşti un mincinos dacă pretinzi că eu te-am învăţat să-l aştepţi pe acest domn – zise Smith – şi când am sa pun laba pe tine am să te umplu de vânătăi, porc împuţit! Arestează-l, domnule ofiţer!

— Să mă aresteze! rânji celălalt batjocoritor. Dacă n-au pus încă laba pe tine, Smith, e fiindcă te-ai dat bine cu poliţia. La puşcărie cu tine, javră infectă!

Înfuriindu-se de trădarea patronului său, ucigaşul începu să se zbată şi mai violent în mâinile lui Jim.

— N-ai să mai bei nimic aici!

— N-o să mai pui laba pe nici o Valerie…

Nu apucă să termine însă de rostit aceste cuvinte, că Jim îl răsuci spre el.

— Ce-i asta? întrebă el violent.

— E vorba de Valerie Howett… viitoarea doamnă Smith! zbieră prizonierul său, iar Jim simţi că-i îngheaţă sângele.

XXXV.

Un avertisment dat lui Smith

— Nu-l lua în seamă, domnule căpitan – zise Smith cu o voce răguşită. E scrântit la cap; întotdeauna a fost aşa, a stat şi la balamuc.

Izbucni într-un torent de cuvinte adresate prizonierului. Vorbea în dialect şi, sub valul de cuvinte, ucigaşul tăcu.

— Ajunge, Smith! i-o tăie scurt Featherstone. Dacă vrei să vorbeşti cu el, vorbeşte englezeşte. Acum, amice, explică-mi ce-i cu numele acelei doamne.

— Am glumit – răspunse prizonierul.

— Am un spirit foarte ascuţit al umorului – spuse Jim furios – şi totuşi nu mi-a venit să râd. Ce ştii despre domnişoara Howett?

— Nu ştiu nimic, domnule – răspunse el.

— I-a văzut numele prin ziare – se grăbi să răspundă Smith. Vă spun că e cam sărit, domnule căpitan. Ai fost la balamuc, nu-i aşa, Isaac?

— Da – recunoscu celălalt, răsuflând uşurat. Nu prea îmi dau seama de ce vorbesc.

În timpul acesta sosiră cei patru poliţişti chemaţi.

— Duceţi-l pe omul ăsta la comisariat. E acuzat de atac la drumul mare. După ce poliţiştii îl luară în primire, Jim se întoarse spre Smith. Ştiu că de mult te rogi lui Dumnezeu

să dai de dracu, şi iată că acum dorinţa o să ţi se îndeplinească. Când termin cu ăsta, mă-ntorc la tine.

— Nu mă sperii eu de asta, domnule căpitan – zise Smith şi îşi mângâie ţeasta lovită.

— Nici nu se pune problema să te sperii, ci că era gata să fii ucis. Ţine bine minte! îi spuse Jim.

Plecă în urma poliţiştilor la comisariat şi dădu dispoziţii ca ucigaşul să fie închis într-o celulă.

— Isaac spune adevărul, domnule căpitan Featherstone – îi raportă sergentul de serviciu. E cam ţicnit. A fost la balamuc de când ţin minte.

— Ce cazier are?

— Foarte încărcat. A fost judecat la Old Bailey de trei ori. Pentru atac şi jaf. În ultima vreme a lucrat la barul Golden East. De fapt, l-a ţinut Coldharbour Smith.

O situaţie aproape fără ieşire, îşi spuse Jim. Desigur, Smith îi spusese în dialect să nu vorbească, promiţându-i poate o recompensă. Aluzia la Valerie nu putea fi în nici un caz accidentală. Doamna Smith! Ce planuri diabolice urzeau oare acest bătrân primejdios şi unealta lui bestială?

Coborî în celulă, întovărăşit de un alt ofiţer de poliţie, şi-l interogă pe prizonier. Îşi dădu seama de la început că-şi pierde vremea. Isaac era un individ pipernicit, cu un gât strâmb şi o frunte joasă. În ciuda nebuniei lui, se dovedea destul de şiret ca să profite de pe urma bolii. Răspunse la întrebările lui Jim cu o privire fixă.

— Nu-mi amintesc să fi spus ceva despre… cum se numeşte doamna?

— E zadarnic – zise Jim când se întoarseră în camera de gardă. Nici nu ştiu dacă merită să-l ţinem arestat. În orice caz, lui Smith îi revine sarcina să-l dea în judecată. Dacă n-o face, dă-i drumul.

Smith nu avea intenţia să-şi dea în judecată unealta şi o recunoscu făţiş.

— M-a enervat amărâtul ăsta. Cum să nu mă enervez când mi-am dat seama că vă aştepta ca să vă ciomăgească? Slavă

Domnului – adăugă el făcând pe onestul – că m-a lovit pe mine şi nu pe dumneavoastră.

— Mă mişti până în fundul sufletului – răspunse Jim. Acum o să discutăm despre domnişoara Valerie Howett şi ce legătură a făcut Isaac între ea şi tine.

Se aflau din nou în cămăruţa din dosul barului. De data asta însă un poliţist păzea uşa de jos şi altul uşa dinspre bar.

— Nu ştiu nimic mai mult decât dumneavoastră. Nebunii ăştia sunt tipi ciudaţi. Aud câte un nume…

— Lasă asta, Smith, în orice caz, tu eşti în toate minţile – îi spuse Jim cu un calm primejdios.

— Nu ştiu nimic, domnule căpitan. N-am auzit niciodată numele acestei doamne. Ce pot să fac eu dacă Isaac l-a pomenit?

— Isaac a repetat ce i-ai spus tu când ai fost beat, Smith. Te pândeşte un pericol. Lasă zâmbetul ăsta, fiindcă nu vorbesc de primejdia pe care o ştii tu. Nu la aceea de a fi închis. Pot să te bag la puşcărie când am chef. Te crezi în siguranţă deoarece nu te deranjează nimeni. Te înşeli. Pentru unul de teapa ta nu există siguranţă. Nici măcar n-am nevoie să inventez ceva ca să pun mâna pe tine. Te pândeşte – ridică un deget ameninţător – un pericol nu din partea mea, ci unul mai mare, din partea cuiva care nu va avea milă de tine.

Detectivul închise uşa în urma lui. Coldharbour Smith rămase un timp în atitudinea păstrată în timpul discuţiei. Cu o mână se ţinea de cotul celeilalte, iar cu aceasta se scărpina în bărbia nerasă. Apoi deschise uşa ce dădea spre bar şi vorbi înfundat cu barmanul.

— Trimite-l încoace pe marinarul ăla din America de Sud – zise el. Şi adu o sticlă de vin şi nişte ţigări de foi, căci am să stau aici aproape toată noaptea.

XXXVI.

Declaraţiile lui John Wood.

Ca răspuns la o telegramă urgentă, John Wood îşi părăsise copiii şi venise în mare grabă la Londra, prezentându-se la

Scotland Yard de îndată ce sosi. Jimmy Featherstone se întâlnea pentru prima oară cu filantropul, deşi îşi amintea vag că-l văzuse aşezat la masa de alături la restaurantul Carlton, în ziua când cinase cu familia Howett.

Era imposibil să-l întâlneşti sau măcar să-l vezi pe John Wood şi să nu te impresioneze. Oamenii au întipărită pe chip istoria existenţei lor, iar cea pe care Jim Featherstone o citi în privirea zâmbitoare a lui John Wood îl atrase spre vizitatorul sau.

— Mă tem că v-am determinat să faceţi o călătorie lungă şi neplăcută, domnule Wood – zise el. Bineînţeles că poliţia suportă toate cheltuielile, deşi nu vom putea compensa pierderea a ceea ce, sunt sigur, reprezintă distracţia dumneavoastră preferată.

John Wood râse.

— Asta înseamnă că domnul Spike Holland v-a vorbit despre copiii mei – spuse el. Şi mai bănuiesc că v-a relatat şi o istorioară pe care i-am destăinuit-o. N-am nimic contra că v-a spus-o – adaugă el. Mă aşteptam să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Vreţi să mă întrebaţi în legătură cu Bellamy?

Jim dădu din cap.

— În special în legătură cu copilul care spuneţi că a fost ucis de Bellamy.

Wood nu luase loc pe scaunul ce i se oferise, ci rămăsese în picioare, cu mâinile încleştate în faţă şi cu privirea dusă.

— Copilul – spuse el încet, apoi urmă: Ce să vă povestesc despre el? Istoria ţine de un trecut întunecat şi a fost uitată de aproape toţi, cu excepţia mea, şi sper că şi a lui Abe Bellamy… deşi mă îndoiesc foarte mult că amintirile acelea tenebroase îl va fi tulburat vreodată. O clipă păru că vorbeşte cu sine. Cazul la care mă refer – continuă el în sfârşit – depinde, pe bună dreptate, de poliţia americană, şi mă îndoiesc foarte tare, chiar dacă ar fi să vă încredinţez toate amănuntele crimei, ceea ce mi-e imposibil, că veţi putea lua vreo măsură, căpitane Featherstone. Se pare că

Bellamy e un om ce şi-a folosit averea dobândită în tinereţe pentru a strivi rezistenţa ce i se opunea. Nu vreau să spun că e un descreierat în sensul obişnuit al cuvântului. Din acest punct de vedere, viaţa lui e destul de limpede. Zeul căruia i s-a închinat a fost forţa şi, pentru a o obţine, nu s-a dat în lături de la cele mai ticăloase metode. Rezistenţa opusă unui plan de-al lui, fie el cât de puţin important sau neînsemnat, dezlănţuia diavolul din el. Iar când rezistenţa provenea din partea cuiva în care putea lovi, acţiona repede şi sigur. A folosit întotdeauna o metodă care dădea rezultate, şi anume de a-şi lovi duşmanii prin copiii lor. Cunosc două cazuri autentice, când, pentru a se răzbuna pentru o insultă reală sau închipuită, sau jignit de un act de sfidare din partea acelora ce-şi imagina el că trebuie să se ploconească în faţa lui, a răspuns astfel. Într-un caz, copilul era mare, dar în cazul nostru e vorba de un prunc. N-am să vă spun ce anume a provocat ura lui Abe Bellamy în această împrejurare, căpitane Featherstone. De fapt, nu sunt foarte sigur care a fost cauza exactă, deşi o bănuiesc, şi probabil că bănuielile mele sunt întemeiate. Într-o bună zi, copilul acelor oameni a dispărut. Tatăl a înnebunit de disperare, iar mama a fost doborâtă de durere. Sunt tentat să cred că au existat unele comunicări între mamă şi Abe Bellamy, dar dacă s-a întâmplat aşa, tatăl n-a aflat nimic. Copilul fusese dus la plimbare de o doică, care se întorsese acasă şi spusese o poveste fără cap şi fără picioare, cum că în timp ce vorbea cu o prietenă copilul dispăruse din căruţul în care dormea. Peste o săptămână a avut loc un accident într-un loc numit River Bend. Zeci de persoane au fost ucise, arse de vii. Printre sfărâmături s-a găsit şi pantoful unui copil mic, identificat de tatăl zdrobit de durere ca fiind cel purtat de copilul său în momentul dispariţiei. Au dat de martori care au declarat că văzuseră o femeie suindu-se cu un copil în tren. Nu mai exista nici o îndoială că pruncul murise o dată cu numeroase alte persoane în acel accident îngrozitor. Părerea formulată a fost că hoţul luase acel tren

pentru o destinaţie necunoscută, în ziua când a avut loc accidentul în care şi-a pierdut viaţa, fie el, fie unealta lui.

— Poliţia fusese înştiinţată despre acest furt?

Spre surprinderea lui, John Wood clătină din cap.

— Iată de ce sunt aproape sigur ca mama ştia cine era răspunzător de furtul copilului şi, temându-se de soarta micuţului, nu a transmis informaţiile ce-ar fi putut duce la regăsirea lui. N-am nici o îndoială că e opera lui Abe Bellamy.

— Sunteţi absolut sigur că pruncul şi-a găsit moartea? întrebă Jim, iar filantropul dădu din cap. Când a avut loc dispariţia?

— Pot s-o fixez cu ajutorul datei când s-a petrecut accidentul. De fapt, e singura dată de la care se poate porni, căci am refăcut toată întâmplarea fără ca, practic, să mă fi ajutat cineva. Copilul a dispărut în luna august, 1890.

Jim rămase dezamăgit.

— Speram să vă pot spune că pruncul trăieşte încă, dar mă tem că datele sunt greşite, afară de cazul când bătrânul nu şi-a făcut un obicei din a le încurca.

— Nu cred c-ar fi singura lui ticăloşie – răspunse Wood. Mi se pare o acuzaţie fantastică de adus unui om cu reputaţia onorabilă ca Abe Bellamy. În ultimii cinci ani însă am dat de urma a două dispariţii misterioase, şi de fiecare dată copilul era al unui om care i se opusese în vreun fel. Cum v-am spus, pasiunea dominantă a vieţii lui a fost setea de putere. O fi nebun, deşi nu am nici o dovadă a acestei scuze.

— Poate mai îmi daţi nişte amănunte, domnule Wood – zise Jim, dar John Wood din Belgia clătină din cap.

— Mă tem că nu pot – răspunse el.

— Cum se numea tatăl copilului?

— Nici măcar asta nu pot să vă spun – răspunse celălalt calm. Vă rog să înţelegeţi, căpitane Featherstone, că am o răspundere în această problemă.

Jim întoarse o pagină din caietul în care luase note şi spuse:

— Să trecem atunci la un subiect mai puţin trist – spuse el zâmbind. Aţi fost prieten cu nepotul lui? Wood dădu din cap. Am impresia că a fost ucis într-o luptă aeriană.

— Avionul lui a fost doborât deasupra Hanovrei – confirmă Wood – în timpul unui zbor de recunoaştere.

— Vorbea vreodată de unchiul său?

— Niciodată.

— Avea ceva împotriva lui?

— Nu mi-a spus niciodată.

— Ştiaţi că e nepotul bătrânului Bellamy?

John Wood ezită o clipă.

— Da, ştiam.

— Ce fel de om era? insistă Jim. Semăna cu unchiul lui?

John Wood râse încet.

— Nu-mi pot închipui doi oameni mai diferiţi.

Jim reflectă un moment, cu mâinile încleştate sub bărbie şi cu privirea lăsată în jos.

— V-aţi gândit vreodată, domnule Wood – spuse el încet – că tânărul Bellamy ar putea fi încă în viaţă şi pentru un motiv oarecare îşi ascunde identitatea?

Wood rămase tăcut.

— Există această posibilitate. Câte nu se întâmplă în timp de război? Unii sunt daţi morţi, iar mai târziu se dovedesc a fi foarte vii – răspunse el în cele din urmă.

— Dar nu credeţi că e probabil? întrebă Jim. Vă închipuiţi că dacă ar fi fost viu, dumneavoastră, cel mai bun prieten al lui, aţi fi aflat.

— Aţi uitat că am beneficiat de testamentul lui. Tot ce i-a aparţinut mi-a revenit mie.

Înainte de a pleca, John Wood îi puse o întrebare la care se gândise tot timpul.

— Aţi vorbit de nişte date care au putut fi încurcate, căpitane Featherstone. Aţi mai dat de vreo victimă a ticăloşiei lui Abe Bellamy?

Jim dădu din cap.

— Vreţi să-mi spuneţi şi mie cine anume?

— Mă tem că trebuie să urmez exemplul dumneavoastră şi să vă rog să nu insistaţi asupra acestei chestiuni – răspunse Jim zâmbind. Sunteţi sigur că furtul copilului la care vă referiţi a avut loc în 1890?

— Nu încape nici o îndoială – răspunse Wood. Accidentul s-a întâmplat într-un loc numit River Bend. A rămas cunoscut sub numele de catastrofa de la River Bend şi a avut loc la 29 august 1890.

Înainte de a lua trenul înapoi spre Belgia, John Wood dădu un telefon, dar, spre dezamăgirea lui, Spike lipsea din oraş. Îl primi domnul Syme, care, luând un interviu unui om interesant, se dovedi cu totul altfel decât cum îl ştia Holland.

— Spike se găseşte încă la castelul Garre. Mâine însă am să-l chem de acolo – spuse Syme. Curiozitatea cititorilor în privinţa Arcaşului Verde s-a cam evaporat. Nu şi-a mai făcut nici o apariţie, aşa că bănuiesc c-o fi murit. Sau poate – adăugă el plin de speranţe – o să moară dacă-l aduc pe Spike înapoi la Londra.

XXXVII.

Apare un om.

Julius Savini avea presimţirea că şederea lui la castelul Garre se apropie repede de sfârşit. Bătrânul nu se dovedise deosebit de arogant sau arţăgos. Nu se petrecuse nimic ce-ar fi putut trăda intenţiile lui Abe Bellamy. Julius însă avea un simţ suplimentar, care-l prevenea că are să piardă bani.

De la plecarea „noului majordom”, multe din sarcinile acestuia îi reveniseră lui Savini. Trebuia să se ducă dimineaţa să deschidă uşiţa care dădea la cămară şi la bucătărie, legată de cămară, ca să poată intra servitorii să facă curăţenie, să şteargă praful, să măture şi să frece pe jos. Personalul avea sarcina să-şi deranjeze cât mai puţin stăpânul. În bibliotecă se deretica în timp ce el îşi făcea plimbarea de dimineaţă prin parc – un obicei pe care îl urma fie că era frumos sau urât – iar dormitoarele şi coridoarele se măturau imediat după aceea.

Şi totuşi, în ciuda faptului că aparent devenise indispensabil, Julius îşi dădea seama că bătrânul se gândeşte la o schimbare. Poate că amabilitatea lui sinistră trezise bănuielile secretarului. Căpătând această convingere, Julius Savini începu să se uite atent în jur, ca să vadă cum putea să o şteargă profitabil.

Bellamy ţinea puţini bani în casă. La sucursala din Londra a băncii sale depusese o mică sumă. Când avea nevoie de o sumă mai mare, Savini trebuia să ia maşina şi să se ducă la Londra pentru a o aduce.

„O sumă mai mare” e un termen relativ, căci banii scoşi de Julius nu reprezentau suficientă importanţă pentru a justifica riscul. Fiind cunoscut de poliţie, şi ştiind că Abe Bellamy nu-şi făcea nici o iluzie asupra cinstei şi caracterului său, Julius socotea că furtul trebuia urmat de o fugă nu numai din Londra, dar şi din ţară. Îl tenta Brazilia, deoarece pe lângă clima plăcută a acelei vaste ţări, limba vorbită era limba lui natală. Studiase problema cu multă atenţie şi calculase cu judecata lui abilă suma exactă de care ar fi avut nevoie pentru a trai uşor şi comod tot restul vieţii. Aceasta suma depăşea însă cu mult orice sumă pe care i-o încredinţa patronul său bănuitor.

Bellamy îl lăsa să completeze cecurile, şi deci avea acces la carnetul de cecuri. Când hotărî în cele din urmă că venise ceasul să dea lovitura, Julius adoptă un plan care avea avantajul de a fi simplu. Într-o dimineaţă îi aduse bătrânului un teanc de cecuri la semnat. Cele mai multe erau pentru plata cumpărăturilor mărunte, iar ultimul, pentru o agenţie de informaţii, reprezenta o suma neînsemnată.

— De ce nu le plăteşti bani peşin? bombăni Abe şi îşi întinse semnătura lui lăbărţată pe fiecare cec.

Nu bănuia că Julius se hotărâse să achite chiar în bani peşin. În aceeaşi după-amiază, în loc să expedieze cecul, acesta se duse la agenţie şi plăti bani gheaţă. Cecul îl puse cu atenţie în portvizit. Suma ca şi numele celui căruia i se plătea fuseseră scrise cu o cerneală care dispărea după trei

ore. Când Julius cercetă din nou cecul, nu se mai vedea decât semnătura lui Abe Bellamy. În aceeaşi după-amiază se duse la Londra şi îşi vizită soţia.

— Cere-i lui Goldberg să-ţi pregătească paşaportul – spuse el. Rezervă un bilet de vapor. Cred ca va trebui să călătorim unul cu un vapor şi celălalt cu altul. Eu am să merg cu avionul până la Paris, apoi am să iau un vapor german de la Vigo. Am un prieten la Lisabona, care are să-mi găsească un loc pe un vas şi o să-mi obţină şi-un paşaport portughez.

— Ce fac cu apartamentul? întreba ea. Aş putea vinde mobila…

— N-ai să vinzi nimic! răspunse el violent. Ai să te trezeşti cu jumătate din poliţia din Londra făcând cercetări, mai înainte de-a vinde un birou!

— Dar mobila face patru sau cinci sute de lire! protestă ea.

Până şi cheltuitorul de Julius fu impresionat.

— Am să plec singur – spuse el. Poate ca o să fie mai bine. Tu poţi veni după câteva luni. O să-ţi fie uşor să scapi de poliţie. Pleacă întâi la New York, apoi la Rio. Am să-ţi scriu la vechea adresă.

Vechea adresă era restaurantul El Moro, unde soseau zilnic numeroase scrisori cu nume ciudate, care erau ridicate pe furiş.

Julius se întoarse la Garre. Când se aşternu liniştea în castel, scoase cecul din portvizit şi-l completă pentru suma de o sută de mii de dolari. Fondurile lui Bellamy erau în dolari, iar în momentul acela schimbul înclina în defavoarea lirei. După cum se aştepta, primele cuvinte ale lui Bellamy în dimineaţa următoare fură:

— Am să te trimit mâine la Londra să scoţi nişte bani, Savini.

— Pot să merg chiar azi – răspunse Julius, amintindu-şi că datase cecul pentru ziua aceea. N-am nici o treabă.

— Ai să pleci mâine mai devreme! se răsti Bellamy. Completează cecul pentru cinci mii de dolari.

Julius se întoarse cu cecul şi cu o scrisoare adresată direcţiunii băncii.

— Ce-i asta? îl întrebă Abe bănuitor.

— Ultima oară când am scos cinci mii de dolari – spuse şiret Julius – domnul Sturges mi-a comunicat că nu plăteşte sume mari decât dacă cecul are o scrisoare de acoperire.

— Ar fi trebuit să te cunoască până acum – îi reproşă Abe.

Îşi puse iscălitura în josul scrisorii prin care autoriza banca să achite purtătorului cecul prezentat.

Era simplu, se gândi Julius, şi în ochi i se aprinse o licărire de satisfacţie răutăcioasă, anticipând furia bătrânului când va descoperi furtul. Între timp, el avea să fie departe de invectivele lui şi mai ales departe de mâinile lui uriaşe.

Planul ieşise atât de bine, încât Julius deveni nervos. Ce se întâmpla dacă banca telefona la Garre şi cerea confirmarea cecului înainte de a-l plăti? Dacă se descoperea înainte de a ajunge la Paris? Savini tremură.

În aceeaşi după-amiază, Abe Bellamy dădu dispoziţii ca maşina să fie gata pentru a-l duce la o destinaţie necunoscută. Julius bănui că se întâlnea cu Coldharbour Smith, căci telefonase la Limehouse în acea dimineaţă. Abe Bellamy petrecuse un sfert de oră în dosul uşilor încuiate. Absenţa lui era binevenită, deoarece Julius avea o groază de treabă – scrisori de distrus, haine lăsate în urmă, care aveau să fie percheziţionate – aşa ca să nu rămână nici o indicaţie ce l-ar fi putut trăda. După ce arse ultima scrisoare şi cercetă minuţios ultima vestă, ieşi din cameră pe coridor, întrebându-se dacă nervii n-au să-l trădeze sub încordarea de a trăi împreună cu Bellamy următoarele douăsprezece ore.

La capătul coridorului, aproape de scară, se afla uşiţa prin care se intra pentru a se face curat. Pe aici dispăruse Arcaşul Verde atunci când lăsase, pentru a marca drumul, o batistă însângerată. De la plecarea majordomului, uşa aceasta o închidea şi o deschidea Julius. Pe când se îndrepta spre camera lui, o văzu întredeschisă. Se hotărî să se

întoarcă pentru a o închide, căci după masa de prânz singura comunicare între bucătărie şi castel se făcea prin uşile de serviciu din faţa sufrageriei.

În timp ce Julius stătea nemişcat, cu gândul dus la viitoarea lui fugă, văzu că uşa se deschide încet în afară. O clipă, inima încetă să-i bată. Era ziua în amiaza mare şi era foarte posibil ca intrusul să fie un servitor care venea să-şi termine treaba. Mişcarea uşii avea însă ceva atât de furiş şi de prudent, încât gândul îl duse la Arcaşul Verde. Rămase ca bătut în cuie. Uşa se deschise foarte încet, iar prin ea păşi cu grijă un om – un bărbat înalt, cu un aer cadaveric, cu capul descoperit şi cu ochelari cu ramă de baga. Aruncă o singură privire spre Julius, rămas perplex, apoi se trase înapoi cu o săritură şi închise uşa trântind-o. Julius nu se mişcă. Stătea cu gura căscată, holbându-se la uşa închisă. Omul care apăruse atât de dramatic şi de inexplicabil era domnul Howett!

XXXVIII.

Termometrul.

Domnul Howett! Domnul Howett care folosise aceeaşi uşă prin care intrase Arcaşul Verde, pătrunzând astfel până în inima castelului, în ciuda precauţiunilor luate de Bellamy.

Julius respiră adânc, intră în dormitorul său, scoase cecul fals şi-l arse în cămin. Întrezărise o cale mai profitabilă şi mai puţin primejdioasă. Howett era un om bogat şi putea aşadar să plătească!

Scoase apoi, fără să se grăbească, cheile, descuie uşiţa, care se închidea automat, şi coborî scările de piatră până ajunse la cămară. După cum se aşteptase, încăperea era goală. Uşa care dădea în bucătărie nu fusese încuiată. Intră în domeniul stăpânit de bucătar.

— Nu, domnule, n-a trecut nimeni pe aici – spuse bucătarul clătinând din cap. Femeile care au dereticat au plecat de câteva ore.

Încercă uşa ce dădea în afară, dar era zăvorită şi blocată pe dinăuntru. Se întoarse în cămara pavată cu piatră, unde

fusese găsită batista lui Valerie Howett. Prezenţa batistei nu mai constituia acum un mister. Cine altul decât domnul Howett o adusese cu el, poate din greşeală? Se ştie că suferea de miopie.

Pe Julius puţin îl mai interesa dacă bătrânul avea să-l concedieze sau nu. Găsise o sursă de venituri pentru tot restul vieţii. Se plimbă prin parc, cercetă Lady's Manor cu aerul unui proprietar şi îşi făcu visuri de bani câştigaţi cu uşurinţă. Vederea unui om ce urca poteca spre pavilion îi distrase atenţia. Când îl recunoscu pe vizitator, inima începu să-i zvâcnească. Jim Featherstone!

— Asta-i bună! Ce căutaţi aici, domnule Featherstone? întrebă el.

Visurile lui trandafirii se destrămaseră subit.

— Mă bucur de vremea asta frumoasă. Am auzit că bătrânul a plecat, deşi mă aşteptam să fie acasă când am părăsit Londra.

— Nu puteţi pătrunde în castel, domnule căpitan Featherstone – spuse Julius nervos. Sunt şi aşa pe cale de a-mi pierde slujba.

— Am fost informat – răspunse Featherstone.

— A, da? se bâlbâi Julius.

Jim aproba din cap.

— Savini – spuse el – când un om ca tine începe să se intereseze la agenţiile navale şi să strângă date despre vasele germane care fac legătura între Vigo şi Rio, am înţeles că te pândeşte primejdia imediată de a fi concediat şi că întrezăreşti o schimbare de aer şi de cadru. Pot să-ţi spun doar atâta, că chiar dacă Abe Bellamy ar fi diavolul în persoană, datoria mea e să-l apăr de jaf, şi te previn, domnule Savini, că vei fi urmărit în mod sever dacă încerci să părăseşti Londra fie cu prozaicul feribot, fie pe o altă cale mai romantică.

Lui Julius îi venea să leşine. Ce noroc avusese!

— Nu ştiu de ce vă închipuiţi aşa ceva despre mine, domnule căpitan – răspunse el cu un aer de nevinovăţie

jignită. Încerc să mă îndrept, dar poliţiştii nu-mi dau prilejul.

Jim râse.

— Tonul tău de martir creştin are desigur un efect liniştitor asupra mea – zise el. Ascultă, Julius, îmi poţi fi de folos. Caut ceva în grădină. Nu am de gând să intru în holul aristocratic.

— Ce căutaţi? întrebă Julius.

Curiozitatea îi înfrânsese spaima.

— Acum câteva nopţi am bătut mai mulţi ţăruşi în pământ. I-am găsit pe toţi, cu excepţia unuia. În noaptea când dulăii l-au gonit pe Arcaşul Verde.

— Un ţăruş? întrebă Julius, gândindu-se o clipă că detectivul glumea. Singurul ţăruş5…

— Asta nu era un ţăruş omenesc – îl întrerupse Jim. N-am de gând să-ţi explic motivele şi împrejurările în care l-am bătut. Ajută-mă să-l caut. L-am bătut în stratul de flori, aproape de zid. Apropo, acolo se află spatele bibliotecii lui Bellamy, nu?

Arătă spre zidul spart şi cenuşiu. Julius continuă:

— Ar fi trebuit să cunoaşteţi fiecare colţişor până acum, căpitane Featherstone – spuse el. Dacă bătrânului îi trece prin cap că am ştiut cine sunteţi, am să dau de dracu.

— A angajat un nou majordom?

— Eu sunt noul majordom – răspunse Julius furios. Diavolul ăsta bătrân mă tratează ca pe-un servitor!

Cercetarea fu scurtă. Nu apucă să caute nici cinci minute, că Jim şi zări lucirea stinsă a oţelului. Scormoni pământul şi trase la suprafaţă ţăruşul bătut.

— Ce-i asta?

— Un termometru. Iar temperatura indicată e de 22°. Pot să ţi-o spun mai înainte de a mă uita la el – zise detectivul. Şterse noroiul de pe apărătoarea de sticlă a instrumentului şi cercetă cât indica. Atunci fluieră. Patruzeci şi patru de grade! spuse el în şoaptă.

Nu mai exista nici o îndoială în această problemă. Instrumentul înregistra singur şi firul roşu dinăuntru arăta 44°.

— Patruzeci şi patru de grade – repetă el şi-l privi pe Julius, care rămăsese uluit. Pământul de aici, Savini, are douăzeci şi două de grade mai mult decât cel de oriunde din altă parte. Ceea ce – adăugă el – reprezintă o justificare a notei de plată a gazului.

— Dar ce importanţă are asta, la urma urmei? întrebă Julius. Şi ce rol joacă nota de plată a gazului? Doar nu vă închipuiţi că Bellamy încălzeşte pământul?!

— Exact asta îmi închipui – răspunse Featherstone. Studie din nou termometrul. Temperatura constantă indica 30°, dar într-o anumită perioadă, între clipa când fusese plasat şi apoi scos, termometrul marcase o ridicare a temperaturii până la 44°.

— Nu pricep ce înseamnă toate astea, domnule căpitan – zise enervat. Ce-am să-i spun bătrânului când se întoarce?

— N-ai să-i spui nimic – răspunse Featherstone cu o voce suavă. Ai să te menţii la aceeaşi discreţie care a caracterizat atât de admirabil atitudinea ta cât timp am avut onoarea să dorm sub acelaşi acoperiş cu tine.

Julius fu scutit să mintă, căci în momentul când Featherstone se întorcea să plece, după colţul aleii apăru automobilul lui Bellamy. Milionarul sări dinăuntru mai înainte ca maşina să oprească.

— Ai venit cu un alt… cum îi zice… mandat? întrebă el. Mă bucur că te văd, căpitane Featherstone. Ceea ce îmi place în Anglia e felul cum vin oamenii, neinvitaţi. Ce-i asta? întrebă el violent.

Fără să rostească un cuvânt, Jim îi întinse lungul ţăruş de oţel. Bătrânul se încruntă.

— Cu câteva nopţi înainte de a părăsi serviciul dumitale, domnule Bellamy, mi-am îngăduit să dau un ocol castelului şi să înfig în pământ astfel de instrumente. Fiecare conţinea un termometru care înregistrează singur, şi toate, cu

excepţia acestuia, pe care nu l-am găsit imediat, indicau o temperatură a pământului de 22°. Ultimul termometru arată însă 44°.

Abe Bellamy nu schiţă un gest.

— Poate că ai descoperit un vulcan – spuse el – sau un izvor cu apă termală. Ai de gând să mă arestezi fiindcă pământul de nu ştiu unde e mai fierbinte?

— Am remarcat doar că e ciudat.

Bellamy râse răguşit.

— Îmi pare rău că trebuie să dezamăgesc un om inteligent ca dumneata, Featherstone – zise el. Dacă ai să faci cercetări la pavilionul de la intrare, ai să descoperi că, datorită meticulozităţii mele americane, am instalat apă caldă pentru portar. Ai atins conducta de apă caldă – asta e a doua oară când te înşeli. Chicoti, ca şi cum ar fi făcut o glumă reuşită pe contul detectivului. Cu toate acestea – continuă el – sunt foarte curios să ştiu ce ţi-ai închipuit că ai găsit.

— Fireşte, nu mă aşteptam să dau de o conductă cu apă caldă la doisprezece centimetri adâncime – răspunse Featherstone.

Explicaţia bătrânului era perfect logică. Pentru prima oară Jim îşi dădu seama că Bellamy marcase un punct în defavoarea lui. Cercetările la pavilionul de la intrare, făcute fără sfială, confirmară afirmaţiile milionarului. Îi mărturisi eşecul său lui Spike Holland, care îl ascultă plin de înţelegere.

— Nu ştiu exact ce m-am aşteptat să găsesc – zise el. M-am gândit că dacă s-a consumat mai mult gaz, atunci s-a folosit într-un loc unde nu se vede. În timp ce mă aflam la castel, am avut prilejul să examinez aparatul de marcat, iar la Garre se consumă mai mult gaz decât ar putea justifica sobele sau maşina de gătit.

— Vreau să-ţi comunic ceva – zise Spike când isprăviră cu problema gazului. În sat a sosit un străin după plecarea ta.

Stă într-o căsuţă lângă Lady’s Manor. L-am văzut rătăcind noaptea pe drumul din vecinătatea casei domnului Howett.

Featherstone râse.

— Sunt sigur că l-ai văzut – spuse el ironic. E unul din oamenii mei, lăsat aici ca să fie atent la ce se întâmplă. Din păcate, şeful îl recheamă astăzi – continuă el pe un ton mai serios. Avem nevoie de oamenii noştri şi n-am putut găsi nici un motiv rezonabil ca să-l păstrez aici. Rămâne doar ca tu, Holland, să mă ajuţi cu tot ce poţi. Am să-ţi mărturisesc că sunt convins că domnişoara Howett se află într-o mare primejdie. Nu-ţi pot spune în ce constă primejdia, fiindcă nu ştiu nici eu. Ştiu, totuşi, că, pentru un motiv oarecare, pe care nu-l înţeleg, Bellamy o urăşte de moarte pe fată. Şi dacă nu mă înşel, plănuieşte să-i facă un rău. Dacă vrei să rămâi, am să vorbesc cu redactorul-şef şi-am să aranjez cu el. Îi pot spune destule ca să înţeleagă că despre castelul Garre se poate încă scrie un reportai grozav. Şi daca mă ajuţi, o să am grijă să ai ce scrie în reportaj.

— Ce vrei să fac pentru tine?

— Vreau să stai toată ziua în pat, iar noaptea undeva în apropiere de Lady’s Manor.

— Îl cauţi pe Arcaş.

Featherstone clătină din cap.

— Arcaşul nu mă deranjează – spuse el. Poate să se păzească singur şi sunt mulţumit că nu are nimic cu domnişoara Howett. Arcaşul pe care îl pândesc eu e Coldharbour Smith, şi crede-mă că e mai primejdios pentru liniştea mea sufletească decât cel mai ucigaş arcaş îmbrăcat vreodată în verde.

Plecând spre oraş în scara aceea, opri maşina în vârful urcuşului dinspre Garre Hill şi privi înapoi. Silueta tristă a castelului se proiecta ameninţător şi sinistru pe cerul roşiatic al apusului. Ce secret ascundeau acele ziduri? se întrebă el. Ce tragedii adăposteau? Era convins că nu-i descoperise încă taina.

XXXIX.

Femeia căruntă.

În aceeaşi seară, la ora opt, o servitoare împinse în biroul lui Abe Bellamy o masă pe rotiţe pe care se afla o cină uriaşă. O aşează într-un loc liber din spatele pupitrului la care şedea milionarul, aduse un scaun şi se grăbi să iasă, spunând:

— Masa e servită, domnule.

Abe Bellamy nu păruse să-i observe prezenţa. La auzul vocii ei bombăni ceva, fără ca servitoarea să poată auzi. Păşi încet spre uşă şi o încuie. Apoi, fără să se aşeze la masă, începu să aranjeze mâncarea în farfurii. Când termină, se apropie de pupitru şi-l împinse, dându-l la o parte de pe covorul pe care se afla. Făcu covorul sul cu multă grijă, dezvăluind parchetul de dedesubt.

Luă dintr-un sertar al biroului o mică ventuză, a cărei prezenţă îl nedumerise deseori pe Julius. Apăsă cu ea o mică suprafaţă pătrată de lemn ce constituia un motiv al parchetului, apoi o ridică, scoţând la iveală o minusculă gaură de cheie. Vârî înăuntru cheia de pe lanţ. Prinse şi săltă marginile de lemn ale unei trape cu muchiile drepte, atât de abil mascată în desenul parchetului, încât, o dată lăsată la loc, nu putea fi descoperită. Dedesubt se vedeau dale masive de piatră, având fixată în ele o mică broască.

Vârî din nou cheia şi apăsă, punând piciorul pe piatră. Rotindu-se pe o axă de oţel, dala se întoarse pe jumătate, dând la iveală o scară de piatră. Reveni la masă, luă o farfurie şi coborî în încăperea de dedesubt. Deşi era întuneric, îşi croi drum până la o bancă, aşează pe ea farfuria şi, cu un chibrit, aprinse o lampă cu gaz. La celălalt capăt al încăperii se afla o uşă. Trase zăvorul şi o împinse.

Înainta într-o direcţie ce ducea în afara zidurilor castelului. Într-adevăr, uşa prin care trecu era fixată în fundaţia zidului, atât de gros în acest loc, încât când uşa se deschise, Bellamy păru că înaintează printr-un scurt tunel. În dosul ei se afla o încăpere mare. În afară de ea se mai aflau încă două mici încăperi. Camera era luminată de şase

lămpi cu gaz situate în dosul unor globuri opace. Era cea mai izbitoare odaie din castel, cu pilonii ei masivi de piatră şi cu bolta întunecată a tavanului. Fusese mobilată fără să se facă economie de bani. Podeaua de piatră era acoperită cu covoare splendide, draperii scumpe ascundeau zidurile. Pretutindeni se aflau fotolii şi sofale. Pe o măsuţă stătea un vas mare de argint, în care se ofileau câteva flori. Abel Bellamy adusese personal fiecare mobilă în cameră, strecurând-o pe furiş.

Aşeză farfuria pe masă şi privi împrejur. Camera era goală. Se duse spre o uşă şi o deschise. În dosul ei se găsea o chicinetă cu absolut tot ce trebuie. Dincolo de ea, printr-o uşă dată de perete, se vedea o cameră lungă de baie. Se întoarse nemulţumit în prima încăpere.

— Elaine! strigă el aspru.

Din cea de a treia odaie ieşi încet o femeie. Era îmbrăcată într-un capot de culoare închisă, drept de sus până jos, păşea lent şi absent.

— Ţi-am adus cina! se răsti el. Te-ai gândit vreodată ce s-ar întâmpla dacă aş uita? Să presupunem c-aş muri brusc. Izbucni în hohote de râs la această idee. Cine te-ar putea găsi? Ai muri de foame aici, Elaine. Peste o sută de ani, poate peste o mie de ani te-ar descoperi şi te-ar aşeza la un loc cu vechile regine. Ce zici, Elaine?

Auzise asta de atâtea ori, încât nu-i mai dădea nici o atenţie. Singurul indiciu că-l auzise totuşi, fu că îşi trase încet un scaun la masă şi se aşeză. Bellamy o privi cum mânca aproape mecanic. Opt ani de detenţiune solitară se întipăriseră pe faţa ei palidă şi străvezie. Şi totuşi, nici încercările, prin care trecuse, nici umilinţele la care fusese supusă zilnic, nici insultele, grosolăniile şi nici brutalitatea studiată pe care şi-o impunea Abe Bellamy nu-i zdrobiseră spiritul şi nici nu-i aduseseră vreo cută pe faţa ei de o frumuseţe stranie. Ar fi putut fi socotită o femeie de treizeci de ani, dar părul ei cărunt trăda o vârstă mai înaintată.

Bellamy se sprijini de unul din pilonii imenşi. Stătea cu braţele încrucişate la piept şi o privea.

— Elaine Held, azi am văzut-o pe Valerie – zise el. Ţi-ar fi trimis salutări dacă ar fi ştiut. Draga mea, într-o lună are să fie o logodnică fericită. Îl mai ţii minte pe Coldharbour Smith?

Femeia îşi ridică privirea spre el.

— Nu te cred când îmi spui că ai văzut-o pe Valerie sau că ea ar fi pe undeva prin apropiere. O altă minciună de-a ta. Tot ce mi-ai spus e numai minciună.

— Îl cunoşti pe Coldharbour Smith? repetă el.

Femeia nu-i răspunse, dar mâna care ducea un pahar cu apă la buze tremură.

— N-ar strica să-ţi aduci aminte de el – spuse el ridicând vocea ameninţător. Cred c-ai să-l vezi din nou în curând. La castel e un copoi care-şi vâră nasul peste tot, şi când te-a apucat nebunia zilele trecute, te-a auzit. Da, doamnă, stătea chiar deasupra capului dumitale, şi te-a auzit zbierând. Râse, iar ecoul străbătu camera subterană. Un băiat deştept. A luat temperatura solului şi-a dat de bucătăria ta. A ghicit bine, dar eu l-am păcălit.

Femeia continuă să nu-i răspundă. Bellamy era atât de obişnuit cu aceste tăceri, încât încetaseră să-l mai supere. Continuă:

— Valerie e drăguţă. Da, doamnă, e Elaine Held întreagă. Aceiaşi ochi, acelaşi păr, aceleaşi maniere, groaznic de înfumurată. Se mărită într-o lună.

Cu un suspin, femeia se ridică de pe scaun, îl fixă câteva secunde, apoi spuse:

— Mă gândesc la Valerie ca la o moartă.

— Eşti o proastă. Ai fost întotdeauna o proastă. Ţi-am oferit o ocazie, când am vrut să mă căsătoresc cu tine. Acum nu mai am chef.

— Asta e cel mai amabil lucru pe care mi l-ai spus. O, Doamne, aş vrea să mor.

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi corpul i se cutremură.

— De ce nu mori? o întrebă bătrânul dispreţuitor. Fiindcă eşti laşă! De ce nu mori? E uşor. Întoarce unul din aceste robinete de gaz şi culcă-te. Ai cuţite… nu le poţi ascuţi?

— Nu vreau să mor aşa. Vreau să trăiesc să te văd pedepsit pentru tot răul pe care l-ai făcut pe lume, pentru toată durerea adusă de tine inimilor omeneşti, Abe Bellamy.

Bellamy rânji. Se apropie repede de ea şi o apucă de umăr.

— Te temi de moarte! spuse el privind-o feroce în faţă. Eu, unul, nu mă tem. Aştept ziua când am să fiu lovit, eu acolo sus, iar tu aici dedesubt, fără ca nimănui să-i treacă prin cap. Mă va întovărăşi acest gând plăcut. Iar când au să mă care din castel, au să păşească peste mormântul tău, Elaine, şi ei n-au să ştie, şi tu n-ai să ştii, şi eu n-am să ştiu!

Femeia se înfioră.

— Nu eşti om – murmură ea.

Abe îi dădu drumul, luă farfuria şi, balansând-o în palmă, privi femeia gânditor.

— N-au să te găsească niciodată – vorbi el de unul singur. Niciodată! Am să te ţin aici. Dacă te-aş scoate, ar fi numai pentru a te aduce înapoi.

Se îndepărtă brusc de ea, ieşi pe uşă, o trânti şi trase zăvorul. Luă farfuria pe care o aşezase jos, sui scările şi o aşeză la loc pe masa din bibliotecă. Dala de piatră reveni în poziţia iniţială şi se închise cu un clinchet.

XL.

Arcaşul.

Dulăii de la castelul Garre erau ţinuţi într-o veche magazie care adăpostise câinii de vânătoare ai familiei de Curcy pe vremea când Columb, copil, se juca pe străzile din Genova. Abe Bellamy fixase regulile după care trebuiau hrăniţi. Ultima masă li se servea devreme după-amiaza. Erau lăsaţi apoi intenţionat flămânzi. Un câine flămând păzea mai bine, devenea sălbatic, susţinea bătrânul. Îi hrănea personal dimineaţa. Îi găsea de obicei aşezaţi într-un şir solemn în faţa dormitorului său, cu capetele lor inteligente ridicate spre el.

— Mâine te duci la oraş, Savini. Întoarce-te devreme. Am auzit că eşti căsătorit!

— Da, domnule – răspunse Julius, întrebându-se de unde aflase.

Ştia că nu-i spusese Featherstone. Brusc îi veni o idee: îl trădase Coldharbour Smith, cunoscut prin lipsa lui de scrupule.

— Mi s-a spus că ai o nevastă foarte nostimă – zise Bellamy, privindu-şi secretarul pe sub sprâncenele stufoase. O femeie bine, nu-i aşa?

— Întocmai, domnule – răspunse Julius, curios de ce avea să urmeze.

— Smith i-a găsit o slujbă grozavă – spuse Bellamy, continuând să frunzărească o revistă ilustrată. Bănuiesc că nu te supără faptul că mai scoate şi ea un ban… În mod cinstit, nu-i aşa?

Julius trecu cu vederea insulta, curios să afle intenţiile bătrânului. Evenimentele luau într-adevăr o întorsătură neaşteptată. Nu-şi închipui o clipă că patronul său se transformase într-un prieten dezinteresat. Nu era în firea lui.

— Mă bucur să aud asta, domnule – spuse el politicos. Fay e o fată bună şi nu ştie nimic despre viaţa pe care am dus-o…

— Nu minţi, a făcut parte din banda ta. Julius îl blestemă în sinea lui pe informator. Dacă ar fi cinstită, n-aş avea nevoie de ea. În orice caz, Smith n-ar avea. Scrie-i, Savini, sau nu, mai bine du-te s-o vezi. Tot pleci la oraş mâine. Opreşte-te şi stai de vorbă cu ea. Spune-i să accepte dacă Smith îi cere concursul. Va fi bine plătită, spune-i şi asta.

Încheie discuţia, smucind din cap cu o mişcare caracteristică.

După ce-l întovărăşi pe bătrân până la coteţele câinilor, Julius se duse la culcare. Nu stătea niciodată să-i vadă.

Peste câteva minute, Bellamy se întoarse, urmat îndeaproape de dulăii înfometaţi ce-l aşteptau plini de

speranţe în timp ce el baricada şi zăvora uşa. Câinii îl întovărăşiră pe scara largă. Bellamy se opri în pragul camerei lui şi se uită de jur împrejur. Unul din câini se întinsese în capul scărilor, iar ceilalţi miroseau uşa camerei lui Savini.

Castelul se cufundase în tăcere. Ticăitul vechii pendule din hol ajungea până la Savini, care, suferind de insomnie, încerca să ghicească motivele interesului brusc al bătrânului faţă de Fay. Trecuse de miezul nopţii când auzi lipăitul labelor pe coridor. Unul dintre câini schelălăi încet şi prelung.

Bellamy îl auzi şi se trezi pe dată. Se dădu jos din pat şi se duse să arunce o privire. Câinii se plimbau neliniştiţi pe coridor. Văzându-l, schelălăitul răsună din nou.

— Gura! se răsti bătrânul, violent.

Dulăul suflă greu, apoi se întinse la picioarele stăpânului său, cu labele întinse şi cu ochii la el. Abe închise uşile şi le încuie. După câteva minute adormi.

Bătea ora două când uşa ce dădea în cămară prinse să se deschidă atât de lent şi de tăcut, încât un câine tolănit la vreo zece metri nici măcar nu întoarse capul. Uşa se închise la fel de încet. Pe jos însă, lângă zid, se afla un obiect care nu fusese acolo mai înainte, şi anume un castron mare plin cu lapte. Unul din câini ce rătăcea prin holul de jos îl văzu primul şi plescăitul lui zgomotos îi atrase şi pe ceilalţi. Animalele flămânde se repeziră la castron şi îşi vârâră boturile înăuntru. Castronul se goli repede. Câinii plecară şi se întinseră satisfăcuţi, lingându-şi picăturile de lapte de pe labe. Câinele care găsise castronul se tolăni cu capul între labe şi cu ochii închişi. Aproape simultan, ceilalţi doi câini se întinseră pe o parte. După cinci minute, o siluetă verde se strecură pe uşă şi se îndreptă grăbită spre capul scărilor, unde se afla ascuns tabloul de control al luminilor din hol. Un gest şi coridorul se cufundă în întuneric.

Silueta înainta tăcută, oprindu-se să dea la o parte din drum un câine adormit. Dulăul întredeschise ochii, dar omul

în verde îl bătu încet pe spinare şi îi mângâie urechile mătăsoase. Animalul adormi la loc.

În lumina slabă, silueta rămase nemişcată în faţa uşii de la camera lui Abe Bellamy. Părea subţirică şi îngrozitor de înaltă. Din cauza imobilităţii, faţa albă şi buhăită arăta grotescă şi înfiorătoare. Omul ţinea într-o mână un arc lung, verde, iar la şold avea o tolba plină de săgeţi. Penele verzi de la coada lor sclipeau în întuneric. Aşteptă vreme îndelungată. Apoi se aplecă şi vârî în gaura cheii un instrument subţire şi cu vârful lung. De mânerul instrumentului era fixată o sârmă subţire ce ieşea din tolbă. Prinse vârful cheii şi-l întoarse. Învârti fără zgomot mânerul instrumentului şi deschise uşa larg. Avea acum în faţa ochilor uşa din interior, îmbrăcată în piele. Cu ajutorul aceluiaşi instrument, atinse bara metalică ce trecea prin uşă şi servea de partea cealaltă pentru a reţine zăvorul când se ridica. Acest ciudat instrument trebuie să fi fost foarte magnetizat, căci curentul lui acţiona prin bară, ridicând suficient zăvorul ca uşa să se deschidă…

Abe Bellamy se trezi când arătătoarele fosforescente ale deşteptătorului de pe noptieră arătau ora patru şi un sfert. Privi din obişnuinţă uşile, ca să vadă dacă sunt deschise. Văzându-le închise, se culcă la loc. În timp ce-şi sucea perna căutând o poziţie mai comodă, auzi un clinchet. Se dădu jos din pat ca să-şi ridice cheia ţinută pe lanţ, care căzuse pe jos.

Rămase în pat treaz şi îngândurat. Nu avea gânduri prea plăcute. Îşi zicea că Valerie Howett dormea probabil la ora asta, fără să viseze la primejdia care o păştea.

În privinţa asta se înşela, căci Valerie era cât se poate de trează în clipele acelea.

Într-un anumit moment, toate femeile îşi dau seama că realizarea unui scop în viaţa lor, până atunci aparent liberă şi necontrolată, depinde în mare măsură de alţii. Sentimentul e plăcut, dar şi enervant. Şi e cu atât mai

enervant când nimeni nu încearcă să-ţi domine viaţa, iar legăturile sunt încă vagi şi nesigure.

Relaţiile lui Valerie Howett cu Jimmy Featherstone atinseseră acel stadiu când, deşi nu discutaseră serios despre dragoste sau căsătorie, fata se simţea atât de legată de el, încât dacă un bărbat ar fi cerut-o în căsătorie, ea s-ar fi considerat logodită cu Jim.

Nu-şi făcuseră nici o declaraţie de dragoste. Nu ştia măcar dacă el e liber să se căsătorească cu ea. Încercă să lămurească această problemă, trecând în revistă împrejurările când îl cunoscuse. Renunţă, dându-şi seama că după toate probabilităţile Jim Featherstone nu se interesa de ea decât ca de „un caz”. Tatăl ei îl rugase să manifeste faţă de ea un interes profesional, iar interesul rămăsese probabil profesional, în ciuda acelui tremur ciudat din vocea lui când îi urase noapte bună lângă gard. Se gândi la lucruri mai plăcute. Avea impresia că nu-l văzuse de o veşnicie, deşi, de fapt, nu trecuseră decât câteva ore. Resimţea violent absenţa lui, ceea ce o enervă şi o făcu să rupă scrisoarea pe care i-o scria. Mai exista un motiv. Scrisorile către Jim deveneau din ce în ce mai lungi. Se pomeni umplând zece pagini, fără să fi apucat să-şi exprime nici măcar jumătate din gânduri. Nu-l putea interesa fiecare gest al ei, îşi spuse ea tristă, privind paginile rupte şi aruncate în coşul de hârtii. Brusc, înţelese că scria mereu una şi aceeaşi scrisoare. Stinse lumina şi se urcă în camera ei.

Domnul Howett se retrăsese mai devreme ca de obicei. Valerie lăsă servitoarea să încuie şi, uşor nemulţumită de propria ei nehotărâre, se duse şi ea la culcare. Fără să-şi dea seama de ce, avea sentimentul că cercetările în privinţa Elainei Held îşi pierduseră ceva din urgenţa lor.

Odaia ei se găsea la faţadă, cu vedere spre grădină. În spatele gardului se afla drumul. Detectivul de gardă fusese retras. Se uită de la fereastră şi văzu un om mergând agale pe mijlocul drumului. Surprinse licăritul unei ţigări de foi.

Zâmbi în sinea ei, ştiind că Spike Holland îşi asumase sarcina de a o păzi. Precauţiile luate de Jim o îmbărbătară.

Dormea de obicei bine, dar în noaptea asta se suci în aşternut, până când căzu într-un somn odihnitor. Se deşteptă de două ori, iar a doua oră se dădu jos din pat şi-şi încălzi puţin lapte. Se uită la drumul pustiu. Spike nu se mai vedea. Valerie speră că reporterul se dusese la culcare. Îşi trase capotul pe ca, îşi luă papucii în picioare şi aprinse o lumânare. Tocmai deschidea uşa camerei, când un zgomot o făcu să stingă imediat lumânarea. De jos se auzeau voci, şoapte.

Cu inima zvâcnind se strecură până la rampa scării şi privi în hol. Nu se vedea nimic, deşi vocile deveniseră, mai clare. Cineva plângea încet. Nu visa. Se ciupi ca să fie sigură că nu visează. Să-l scoale pe tatăl ei? Ridică mâna să bată la uşa lui, dar ezită.

De jos se auziră din nou şoapte şi un plânset. Nu putea fi o servitoare. Dacă i s-ar fi făcut rău vreuneia dintre ele, noaptea, ar fi fost chemată.

Apăsă clanţa de la uşa tatălui ei, intră şi bâjbâi prin întuneric. Patul era gol. Nu-i venea să creadă. Aprinse lumânarea cu degete tremurătoare. În pat nu se culcase nimeni. Pijamaua stătea frumos împăturită pe pernă.

După prima clipă de uimire, se linişti. Probabil că-l auzise pe domnul Howett. Îl chemase desigur vreo servitoare.

Coborî scările cu lumânarea aprinsă. La zgomotul paşilor ei pe trepte, deşi păşea încet, şoaptele şi plânsetul încetară. Merse drept spre salon. De acolo se auziseră zgomotele, încercă uşa, dar o găsi încuiată.

— Cine-i acolo? întrebă ea repede şi emoţionată.

O clipă, nu-i răspunse nimeni, apoi auzi din nou şoaptele.

— E tata, Valerie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu un suspin de uşurare.

— Discut cu un prieten. Vin eu sus la tine – îi răspunse el ezitând.

— Dar cine e acolo, tată? insistă ea mirată.

— Du-te, te rog, la culcare, draga mea – o soma domnul Howett. Nu vreau să se trezească servitorii.

Se întoarse nemulţumită şi urcă în odaia ei. Cine era prietenul venit în vizită la acea oră a dimineţii? De ce nu se culcase tatăl ei? Ciudat, căci domnul Howett, de când ţinea ea minte, nu-şi călcase niciodată tabieturile. Avusese întotdeauna impresia că-i un om care urăşte misterele şi iată-l amestecat într-unul din cele mai mari. Nu-l putea înţelege. Nu era de loc în firea lui. Se simţea totuşi liniştită că el era unul din cei ce vorbeau în şoaptă. Cine era însă celălalt?

Se aşează pe marginea patului, lăsă uşa deschisă şi ascultă. În curând auzi pe cineva ieşind din sufragerie şi uşa de la intrare deschizându-se. Incapabilă să-şi mai înfrâneze curiozitatea, se furişă până în capătul scărilor şi privi în hol. Din fericire se ţinea de rampă, căci altfel ar fi putut leşina. În mijlocul holului, luminat slab de lumina ce pătrundea prin uşa deschisă, se afla Arcaşul Verde!

XLI.

Îndoiala.

Aruncă o singură privire sinistrei siluete, apoi se întoarse, fugi în camera ei şi încuie uşa în urmă. De necrezut, imposibil, în afara oricărei raţiuni. Tatăl ei! Cine fusese vizitatorul?

Auzi duduitul slab al unui automobil, dar nu se sculă să privească. Instinctul o avertiză că străinul plecase şi că al lui fusese plânsul pe care-l auzise. Dar domnul Howett… Arcaşul Verde! O apucă ameţeala.

Rămase cu capul în palme. Îl auzi pe tatăl ei urcând scara în camera lui, închizând şi încuind uşa.

Valerie coborî devreme la micul dejun. Deşi o durea capul şi se simţea sfârşită de oboseală, era foarte curioasă să audă explicaţiile tatălui ei – nu se putea gândi la el altfel decât ca la tatăl ei – în legătură cu întâmplările din noaptea trecută. Nu trebuia să-i facă nici cea mai mică aluzie la faptul că-i cunoştea secretul. Când domnul Howett veni să-

şi ia micul dejun, ea îl salută ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Vizitatorul tău a stat foarte târziu azi-noapte, tată – spuse ea aşezându-se în faţa lui.

Domnul Howett arăta palid şi bolnav. Era limpede că nici el nu dormise.

— Da, Val – răspunse el, evitându-i privirea. Ţi-am promis c-am să vin la tine azi-noapte, nu? Am… ei bine, am avut un şoc. Aş vrea să te rog să nu discutăm despre asta.

— Desigur, tată – spuse ea cu o falsă bună-dispoziţie.

— Mă aşteptam să fii puţin speriată – reluă el discuţia puţin mai târziu – şi tocmai asta voiam să evit. Te-ai dus în odaia mea?

Valerie dădu din cap.

— Şi-ai găsit patul gol. Sunt sigur că asta te-a neliniştit, draga mea. Aş fi dat oricât să nu te fi trezit.

— A fost cineva foarte important?

— Într-adevăr foarte important – zise el grav. Valerie, nu-mi place cum sunt pregătite ouăle astea.

Era o veche observaţie de-a lui, pe care o folosea întotdeauna când dorea să schimbe subiectul la micul dejun.

— Astăzi mă duc în oraş – spuse el când masa se termină. Trebuie să văd neapărat pe cineva care vine de la Philadelphia şi poate că am să întârzii.

Dădea explicaţii atât de amănunţite asupra vizitei ce urma să o facă în oraş, încât Valerie înţelese că nu-i spunea adevărul. Renunţă să mai pună întrebări, căci, în aparenţă, purtarea lui nu avea nimic extraordinar, deşi ar fi putut să-şi amintească că doar cu o zi mai înainte îi declarase că numai boala l-ar fi smuls de la scrierea cărţii lui de istorie.

Într-un fel, Valerie era însă fericită că tatăl ei pleacă. Voia să întrebe o groază de lucruri pe servitoare şi poate că o cercetare atentă a salonului avea să-i dezvăluie identitatea vizitatorului.

Domnul Howett plecă imediat după micul dejun. Văzându-l, Spike se grăbi să vină la Lady’s Manor.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic, nu-i aşa, domnişoară Howett? întrebă el neliniştit.

— Ce întrebare din partea îngerului meu păzitor! îi răspunse ea zâmbind.

Spike făcu o mutră acră.

— Îngerul dumneavoastră păzitor s-a aşezat lângă un gard şi a căzut într-un fel de comă. Văzând figura ei alarmată, Spike o lămuri că de fapt adormise. Ar fi trebuit să fiu în pat, pregătindu-mă pentru sarcina ce mi-am asumat – zise el – dar adevărul e că trăiesc zile atât de interesante, încât nu-mi mai vine să mă duc la culcare decât atunci când se apropie clipa să pornesc în patrulare. La castel au avut loc nişte încurcături.

— Ce s-a petrecut?

— Omul de smarald a devenit activ noaptea trecută. Când bătrânul s-a trezit azi-dimineaţă, şi-a găsit câinii adormiţi ca urmare a unui drog puternic luat în timpul nopţii.

— Drogaţi din nou? întrebă ea surprinsă.

Spike dădu din cap.

— Tocmai l-am văzut pe Julius. Mi-a spus că bătrânul o să ţină pe viitor câinii la el în cameră şi că a făcut un scandal formidabil! A trezit toţi servitorii, i-a înnebunit cu întrebările, iar acum spune c-o să cheme poliţia.

— Bietul domn Savini trebuie să fie într-o stare de nervi îngrozitoare – zise fata plină de simpatie pentru el.

— Deloc! replică Spike. Nu l-am văzut niciodată atât de îndrăzneţ şi de vioi. Tratează întreaga istorie ca pe o glumă şi spune că n-ar fi stricat dacă, în loc să-i adoarmă, Arcaşul Verde i-ar fi otrăvit. Tatăl dumneavoastră a plecat dis-de-dimineaţă, domnişoară Howett.

— Da, are o întâlnire la Londra.

— Ca şi Julius – trăncăni Spike. Apropo, am vorbit azi-dimineaţă la telefon cu Featherstone.

— Domnule Spike, a trecut vreo maşină pe aici devreme, dimineaţă?

— Da – răspunse el imediat. Ea m-a trezit. O maşină Delarge de două locuri, cu capota trasă, deşi nu ploua. Mă întreb de unde venea atât de devreme? De ce?

— Am văzut-o trecând pe sub fereastră. M-a trezit şi pe mine – îl minţi ea, şi interesul dispăru de pe faţa lui Spike. N-aţi văzut cine era la volan?

— În treacăt. Farurile ei m-au trezit. Trebuie că dormiţi foarte uşor, domnişoară Howett, fiindcă n-am auzit niciodată o maşină care să facă atât de puţin zgomot. M-a izbit că era condusă de o femeie, îmbrăcată într-o pelerină largă. Nu i-am zărit faţa decât o secundă.

— Mai era cineva în maşină?

— N-aş putea să jur – răspunse Spike. Dar de ce, domnişoară Howett? zise el bănuitor. S-a întâmplat ceva azi-noapte la Lady’s Manor?

— Nimic – răspunse ca grăbită. Mă întrebam doar cine o fi mergând cu maşina la o oră atât de matinală.

După plecarea lui Spike, Valerie începu să chestioneze cu tact servitorii. Nu află nimic nou de la ei. Nici în salon nu dădu peste ceva care să trădeze identitatea vizitatorului. Să cerceteze şi camera tatălui? … Numai obligaţia faţă de cel care, la început din dragoste pentru copii, o salvase, apoi o îndrăgise ca pe propria sa fiică, o făcu să renunţe la planul ei. Nu-i rămase decât confirmarea celor ce văzuse personal.

XLII.

Lui Fay i se face o ofertă.

Deşi Julius plecase devreme, Fay apucase să primească o vizită înainte de venirea lui. Nu era cineva pe care ţinea neapărat să-l vadă, căci Coldharbour Smith nu se bucura de o reputaţie dintre cele mai bune.

Julius nu-i acasă – spuse ea. E plecat la ţară.

— Crezi că nu ştiu? răspunse Coldharbour. Stă la un prieten al meu, domnul Bellamy.

— Prietenul tău? rânji Fay? îmi place că ai tupeu, Smith. În orice caz, nu-ţi dau drumul în casă. Îmi stric reputaţia.

— Las-o moartă! răspunse domnul Smith. Am ceva de discutat cu tine. Am venit tocmai de la Limehouse să-ţi ofer bani, şi vreau să-l ajut şi pe Julius. Fay, dacă îmi dai drumul în casă, te faci cu nişte bani.

Fay mai deschise puţin uşa.

— Intră! se răsti ea. Dar să nu stai mult, Smith. Te previn că am o bucătăreasă şi o servitoare.

— Din partea mea poţi să ai şi pe arhiepiscopul de Canterbury – îi răspunse Coldharbour jignit. Am venit să discutăm afaceri. În plus, Julius are sa sosească într-un sfert de oră.

— De unde ştii? îl întrebă ea surprinsă. L-ai văzut?

— Nu, dar l-a trimis Bellamy la oraş şi i-a spus că poate întârzia puţin, ca să-şi viziteze soţia.

— Ştie? întrebă ea cu ciudă.

— Bineînţeles – răspunse domnul Smith dispreţuitor. Un gentleman ca Bellamy ştie totul. Numai datorită mie şi-a păstrat Julius postul. Când Bellamy a descoperit cu cine are de-a face, a voit să-l dea afară, dar eu i-am spus…

— Hai să discutăm despre afaceri – zise Fay plictisită. Ai luat-o prea de dimineaţă cu basme d-astea. De fapt, Julius i-a mărturisit singur domnului Bellamy.

Smith izbucni într-un hohot de râs.

— Atunci minţim amândoi, căci Bellamy n-a aflat nici de la mine şi nici de la Julius. Dar asta n-are nici în clin, nici în mânecă cu discuţia noastră. Ascultă, Fay – spuse el aplecându-se peste masă şi coborând vocea – pot să-ţi ofer patru sute de lire… fără ca, practic, să faci ceva.

Fay îl privi în adâncul ochilor.

— Tu n-ai da nici patru centi cuiva ca să nu facă nimic, Smith. Ce vrei? Nu învârtesc nimic necinstit, ai priceput? Dacă vrei să-ţi cuceresc un bărbat, caută pe alta, fiindcă eu m-am lăsat definitiv.

— Formidabil! exclamă Smith cuprins de admiraţie. Mă bucur să aud asta, Fay, fiindcă şi eu m-am lăsat de afaceri murdare. Ce-ţi cer eu e o treabă la fel de cinstită ca… – îşi frământă creierii căutând un termen de comparaţie – în fine, e o treabă cinstită. O cunoşti pe tânăra Howett?

Fay răspunse că da.

— E nostimă, nu? Ai avut o mică scenă cu ea la restaurantul El Moro.

— N-am avut nici o scenă – răspunse Fay calm. Am salutat-o, şi-asta a fost tot.

— Aşa am auzit şi eu – zise Smith sarcastic. Să ştii, Fay, că mă duc şi eu pe la El Moro şi aflu ce se întâmplă. Nu contează, totuşi. Vreau să glumesc puţin pe socoteala lui Featherstone. Îi face o curte turbată fetei. Dă târcoale tot timpul casei Howett. E un tip lipicios, care-şi închipuie că nu-i rezistă nimeni.

— Ce pofteşti? îl întrebă Fay.

— Uite ce e – zise Smith încet. Să presupunem că te duci şi-i faci o vizită acestei fete – poţi să iei o maşină, fiindcă nu contează cheltuielile – ca să discuţi cu ea. Are să accepte pe loc, fiindcă te cunoaşte. Asta – zise el ridicând prevenitor un deget – nu trebuie să-i spui lui Julius.

— Soţului meu îi spun întotdeauna totul – răspunse Fay demnă.

— Poate că da, poate că nu – răspunse Coldharbour Smith. Asta nu vreau însă să-i spui. Ai priceput?

— Ei, ia zi, ce doreşti? repetă Fay nerăbdătoare.

— Du-te şi viziteaz-o ca pe-o prietenă – vorbi Smith repede, căci se făcuse târziu şi se aştepta ca Julius să pice dintr-o clipă în alta. Această Howett caută pe cineva, o femeie. Nu-i în toate minţile – zise el şi se bătu semnificativ cu degetul pe frunte. I-a intrat în cap că mama ei e închisă la castelul Garre. De fapt, mama ei a murit, dar nimeni nu ştie unde. Vreau să te duci şi să-i spui c-ai văzut-o pe doamna Held – ţine minte numele – la clubul Golden East. Zi-i că-i ţinută în mare secret şi că n-ai văzut-o decât

întâmplător. Arată-i că ştii o cale de a intra la Golden East şi că o poţi lua acolo în orice noapte. Dacă pomeneşte cumva că vrea să-l cheme pe Featherstone, previn-o că dacă aduce poliţia are toate şansele ca doamna Held să fie luată de la club şi să n-o mai vadă niciodată. Nu uita să-i spui asta.

— Şi ce-o să se întâmple cu Valerie?

— Nimic. O aduci la club, aranjăm să se danseze, să le ia o mică cină…

Fay clătină din cap.

— Nu mă bag – spuse ea. E o manevră josnică dacă femeia pe care o caută e mama ei, asta indiferent dacă fata e nebună sau nu. Şi fac pariu că nu-i nebună! Ce-o să păţească atunci când ajunge la club? Ştiu eu cu cine te înhăitezi, Smith. N-aş călca nici eu la Golden East neînsoţită de un bărbat de încredere.

Smith se lăsă pe spătarul scaunului şi se strâmbă la ea.

— Poţi să-i spui lui Julius că ţi-am cerut să-i joci o festă lui Featherstone. Nu-i nevoie să-i dai însă amănunte despre plan.

— Nu ştiu dacă am vorbit destul de limpede – zise Fay – dar îţi repet că nu mă bag. Caută pe-alta.

— Te-am găsit pe tine şi tu ai s-o faci – spuse Coldharbour Smith. De ce ţi-e teamă? N-o să i se întâmple nimic rău fetei; e doar o glumă, ascultă-mă pe mine.

— Ai un umor grozav, Smith – zise Fay pe un ton hotărât – dar nu-mi prea vine să râd de ce povesteşti.

— Dacă Savini ţi-a spus să te porţi aşa…

— Chiar dacă o sută de Savini mi-ar fi cerut să fac această treabă murdară, tot n-aş fi acceptat – spuse Fay. Am terminat, Smith. Uite că vine Julius.

Auziră uşa închizându-se şi imediat apăru Savini. Rămase surprins şi nu se bucură de loc la vederea lui Coldharbour Smith.

— Am discutat cu soţia ta, Julius – îi comunică acesta. Poate că reuşeşti tu s-o convingi. Am nevoie să mă ajute. Îi dau bani buni, patru sute de lire.

— Bellamy a pomenit de cinci sute – replică Julius cu spiritul lui practic. Vrei, Fay? o întrebă el.

Fay clătină din cap:

— Nici pentru cinci milioane – răspunse ea, iar Julius îşi dădu seama după tonul ei că hotărârea e definitivă.

— Mai discutaţi – zise Coldharbour şi se ridică să plece. Nu uita, Fay…

— Doamna Savini! îl repezi ea. Am un nume de familie dobândit legal, foloseşte-te de el, Smith.

— Domnul Smith! mârâi acesta şi ieşi.

Julius nu deschise vorba până nu auzi uşa închizându-se în urma vizitatorului.

— Bătrânul cere să faci asta, Fay. De ce refuzi?

— E o treabă murdară, Julius – răspunse ea calm. Prea murdară pentru mine. N-am chef să mă murdăresc de tot. N-am să-ţi spun ce mi-a cerut Smith, fiindcă i-am promis, şi nu ţi-ar folosi la nimic.

Julius îşi muşcă unghiile gânditor.

— Nu insist – zise el spre surprinderea ei, căci Fay se pregătise de ceartă. Bănuiesc că-i vorba de ceva ce nu ţi-ar plăcea să faci, deşi nu m-aş fi aşteptat să te opui cu atâta înverşunare.

— Ţi-ai schimbat planurile de plecare, Julius?

Soţul ei dădu din cap.

— N-ai putut să faci rost de bani?

— I-am avut în buzunar – răspunse el vesel – dar un venit constant şi sigur e preferabil unei sume globale. Pe lângă asta, Featherstone ştia totul despre planurile mele de plecare. Nu ţi-am scris, temându-mă să nu fie deschisă scrisoarea. Ştia însă că am făcut unele investigaţii şi cunoştea până şi vaporul cu care urma să plec. E deştept acest Featherstone! zise el, fără să-şi poată stăpâni admiraţia.

Nu era nimic extraordinar în faptul că nu insista ca ea să-i dea amănunte despre planul lui Coldharbour Smith. Acest cuplu ciudat făcuse o convenţie tacită ca niciunul să nu se

bage prea adânc în treburile celuilalt. Un aranjament excelent, căci îi scutea uneori pe amândoi de situaţii foarte jenante. Îşi putu da seama după tonul lui Fay că propunerea lui Smith nu era numai nepractică, dar şi primejdioasă. O cunoştea pe Fay şi toanele ei foarte bine.

Julius Savini era un aventurier complet lipsit de scrupule, un hoţ fără remuşcări, escroc a cărui conştiinţă se confunda cu cercetările poliţiei. O iubea însă pe această femeie de moravuri uşoare, înhăitată de mică cu hoţii, crescută în atmosfera crimei şi îndrumată de Baldie Clayton, părintele ei, un asasin. Julius îi pregătea nu numai o viaţă de lux, ci şi una lipsită de orice griji. Această ambiţie îl determinase să aleagă metodele mai puţin riscante şi, după el, mai rezonabile ale şantajului, decât riscurile legate de un furt pe scară mare.

— Mă întorc acum – spuse el. L-am lăsat pe bătrân îngrozitor de furios. Fantoma a reapărut noaptea trecută.

— Arcaşul Verde?

— Nu înţeleg de ce vine – zise Julius dând din cap. Face o mare nebunie, şi dacă-l prinde… vai de capul lui!

Fay se întoarse brusc spre el.

— Ce tot baţi câmpii? spuse ea curioasă. Parc-ai vrea să nu fie prins.

— Într-adevăr, nu vreau – îi răspunse Julius.

— Ascultă, Julius, acest Arcaş Verde nu-i cumva o născocire de-a ta?

— De-a mea? repetă el dispreţuitor. Ce, crezi că-i de joacă cu dulăii ăia? N-aş face-o chiar dac-aş şti că-mi dă bătrânul toţi banii pe care-i are.

Julius vorbea sincer.

După plecarea lui, sună telefonul. Recunoscu vocea lui Smith.

— Ai discutat cu Julius?

— Da – răspunse ea laconic.

— Accepţi?

— Da – zise Fay, zâmbind forţat. Sunt femeia care acceptă cel mai uşor în tot oraşul.

— Atunci faci ce ţi-am cerut?

— Să ştiu că mor şi n-o fac – răspunse ea, apăsând pe fiecare cuvânt.

— Julius are să-şi piardă postul – îi răspunse violent Smith de la celălalt capăt al firului. Iar tu ai sa dai de dracu'. Îi joci lui Savini cea mai rea festă pe care i-ai făcut-o vreodată, Fay. Eu însă ţin aşa de mult la el, încât am să-i dau posibilitatea să câştige uşor o groază de bani. N-am să-ţi mai cer nici măcar să te murdăreşti pe mâini.

— În regulă – spuse ea. Voiai să mă vâri într-o mocirlă – şi-i trânti telefonul.

Nu subestima câtuşi de puţin mârşăviile de care era în stare Coldharbour Smith. Nu avusese niciodată sentimentul siguranţei, iar reacţia ei permanentă era de autoapărare. Nu obişnuia să se amestece în afacerile altora, deşi de data asta se gândea serios s-o prevină pe Valerie Howett de primejdia ce-o pândea. Ideea puse o asemenea stăpânire pe ea, încât în cele din urmă telefona la Garre. I se transmise că nu exista legătură telefonică cu Lady's Manor. Îşi aminti că Julius îi pomenise de Spike Holland şi telefonă la Mistreţul albastru. Spike lipsea însă şi nu se întorcea decât peste o oră. N-avea altceva de făcut, decât să…

Dădu din cap nehotărâtă. Avea să-i scrie lui Valerie şi să-i comunice ce-i propusese Smith, lăsând-o să-şi ia propriile măsuri de apărare. Trebuie să mărturisim că lui Fay Clayton nu-i surâdea de loc ideea de a intra în legătură cu James Featherstone. Uneori era posibil şi chiar îngăduit să informeze o viitoare victimă. Un denunţ la poliţie însemna încă o înjosire în propriii ei ochi.

Valerie se afla la oficiul poştal, unde se găseau şi cabinele telefonice şi se pregătea să cumpere nişte mărci, când dintr-un birou apăru diriginta poştei.

— Vai, domnişoară, aţi fost chemată la telefon. Tocmai am întrerupt legătura. L-a căutat şi pe domnul Holland la

Mistreţ, dar nici el nu era acasă.

— Cine m-a căutat? întrebă Valerie curioasă.

— O voce de femeie.

Valerie rămase nedumerită. Cunoştea vreo şase femei; puţin probabil însă ca vreuna dintre ele s-o fi căutat la Garre. Prietenele ei ştiau că nu există legătură telefonică, iar, pe deasupra, chemarea fusese mutată la hanul Mistreţul albastru, la Spike. Asta însemna că era ceva în legătură cu castelul.

— Jim Featherstone fusese. Fireşte! Secretara lui telefonase!

— Puteţi să-mi daţi un număr de la Londra? întrebă ea.

În zece minute vorbea cu Jim.

— Nu, nu te-am căutat eu, Valerie. Şi nu-i nici o doamnă în serviciul meu. Cine crezi că era?

— N-am nici cea mai vagă idee. Am crezut că eşti tu fiindcă a încercat să ia legătura şi cu domnul Holland. Mai ştii ceva de el?

— Da. Vorbeşti de câinii drogaţi, nu?

— Nu-i aşa că-i ciudat? Nu crezi că-i destul de ciudat ca să vii chiar tu până aici şi să cercetezi personal?

— Am să vin mâine. Doreşti să vin în noaptea asta? o întrebă el cu atâta nerăbdare, încât ea se făcu roşie la faţă.

— Nu, mai bine mâine – se grăbi ea să-i răspundă şi încheie convorbirea.

„Cine să fi fost?” se întreba ea în timp ce se întorcea la Lady’s Manor. Nu era femeia care plânsese, şi totuşi cine atunci? Îşi puse aceeaşi întrebare de o sută de ori, şi îşi spuse că atunci când se va întoarce tatăl ei îi va cere să-i dezvăluie secretul, ca să-şi poată găsi astfel liniştea sufletească.

Când trecu prin faţa porţilor de la Garre, îl văzu pe Abe Bellamy mergând agale pe pajişte şi îndreptându-se spre intrarea castelului. Deşi era cu spatele la ea, îl recunoscu. Simţind parcă instinctiv că e privit, el se întoarse brusc, cu o iuţeală surprinzătoare pentru un om atât de masiv ca el.

Valerie îl salută cu o mişcare a capului. El nu-i răspunse. Nici măcar nu-şi ridică un deget la şapcă, ci o privi feroce până ce ea dispăru.

XLIII.

Donjonul gol.

La întoarcerea sa, Julius îl găsi pe bătrân în parc. Pentru prima oară Bellamy părea nerăbdător să-l vadă. Opri maşina pe alee cu un gest, iar Julius se dădu jos.

— Ai văzut-o pe soţia ta? se răsti el.

— Da, domnule, am văzut-o.

— Are să facă ce i-a cerut domnul Smith?

— Nu – răspunse Julius cu îndrăzneală – a spus că n-o interesează această treabă.

— Cred că ştii că asta înseamnă c-am să te dau afară! îl ameninţă Bellamy.

— Regret foarte mult, domnule… – începu Julius.

— Dă-mi banii – mârâi Bellamy.

Secretarul îi numără în mână bancnotele ridicate de la bancă.

Julius se apropia de intrarea în castel, când patronul său îl strigă să se întoarcă.

— Ţi-a spus soţia ta ce doreşte domnul Smith?

— Nu, domnule. Bătrânul îl privi cercetător.

— În regulă – zise el.

Ordonă să i se aducă devreme masa de seară, căci nu mâncase la prânz. Nu-i păsa de femeia cu părul cărunt. I se lăsase o rezervă de conserve să le folosească atunci când treceau zile întregi fără ca el s-o viziteze. Uneori o lăsase intenţionat doua zile fără hrană – o răutate la care, spre ciuda lui, ea nu reacţionase. Era mândru de castel, dar şi mai mândru de închisoarea secretă. O mobilase cu mâna lui, şi tot personal instalase gazul şi sistemul de ventilaţie. Introducerea electricităţii prezenta prea multe primejdii… Un scurt-circuit putea să aducă electricieni care-ar fi scormonit peste tot la castel. Sârmele nu ar fi putut fi tot atât de bine ascunse cum erau conductele de gaz. Lucrase

o săptămână ca să lege unul dintre vechile coşuri ale clădirii principale cu odaia subterană şi să asigure un curent constant de aer proaspăt.

Masa de seară fu servită la ora şase şi avea aceleaşi proporţii ca de obicei. Julius, care supraveghea serviciul, se retrase. De data asta, bătrânul mâncă mai întâi, şi numai după aceea încarcă tava pentru nenorocita femeie. Se gândea la Arcaşul Verde. Ce minunat ar fi fost să-l prindă şi să-l vâre în celula chinurilor, jos, sub nivelul pământului, şi să-i închidă în nas zăbrelele de oţel, lăsându-l acolo să-şi facă an de an sânge rău, iar în cele din urmă să moară necunoscut. Trapa de piatră ce dădea la celulele de sus putea fi cimentată. Îl putea ţine acolo până înnebunea… La acest gând, respiraţia lui Bellamy se acceleră. Cine era Arcaşul Verde? La început îl bănuise pe Julius. Apoi îi trecuse prin minte că ar fi putut fi Featherstone, poliţistul ce-şi vâra nasul peste tot. Nu cumva era o femeie? Valerie? Ar fi fost o răzbunare plăcută. Pentru Valerie ar fi construit o nouă celulă, la nivelul inferior. Clătină sceptic din cap. Celălalt plan era mult mai bun. Smith! Chicoti extrem de satisfăcut, se ridică şi împinse biroul.

În seara asta nu se grăbea, căci nu avea chef. Duşumeaua parchetată se ridică pe balamalele ei ascunse. Întoarse cheia în broasca din piatră. Dala se roti pe axul ei. Dar nici atunci nu-i veni să coboare scările. Se gândea ce-i de făcut cu Valerie. Era oare mai bine s-o lase pe seama lui Smith? … Nu prea avea încredere în el. Putea să se bizuie pe Smith că-i va face viaţa un infern fetei lui Elaine Held?

Coborî în întuneric, clătinând tava. Aprinse gazul şi deschise uşa. Aşează tava pe masă şi o strigă pe femeie. Se duse drept în dormitor şi împinse uşa cu piciorul.

— Ţi-am adus mâncarea. Răspunde când te strig! răcni el.

Nu-i răspunse însă decât ecoul propriei sale voci.

— Elaine! urlă el.

Urmase oare sfatul lui şi murise? Căutase să scape de închisoare, dând drumul la gaz? Nu simţea nici un miros de

gaz.

Împinse uşa de la bucătărie. Camera era goală. Fugi ca un nebun din odaie în odaie, se uită în dosul pilonilor, de parcă ea s-ar fi ascuns acolo, zvârli sofaua, zdrobind-o, apoi alergă la uşa din dos şi trase cu ochiul afară.

— Elaine! zbieră el.

Dar Elaine nu se afla acolo. Femeia căruntă dispăruse!

Unde? Trebuia să fie acolo, trebuia! Nu mai exista altă ieşire. Zidurile erau solide. Nu exista nici o uşă secretă şi nici un coridor, din cele care i se spusese că sunt cu nemiluita la Garre. Încercase fiecare stâncă, fiecare dală din pardoseala tocită.

Se repezi în dormitor şi trase patul de lângă perete. Poate că se ascundea acolo, ca să-l sperie. Dar patul era gol. În dosul lui nu se afla nimeni. Cele câteva rochii ale ei atârnau de două cârlige bătute cu mare greutate în zid.

Se aşeză năucit şi îşi prinse capul în mâini. Femeia căruntă dispăruse. Unde? Şi cum? Nu exista decât un singur drum, iar acesta ducea prin bibliotecă. Chiar dacă ar fi ieşit pe acolo… Dar nu putea să iasă pe acolo. Uşa era zăvorită. Arcaşul Verde! Din nou Arcaşul Verde! … Dar Arcaşul Verde n-ar fi putut să treacă prin duşumea. Altă cheie care să descuie lacătul nu mai exista. Fusese special făcută de un lăcătuş neamţ. Broasca şi casa de bani se deschideau cu aceeaşi cheie. Cheiţa închidea uşa de oţel şi ţinea şi piatra nemişcată.

Duse tava la loc în bibliotecă şi studie trapa de piatră înainte de a o închide. Nu se vedea nimic, iar suprafaţa ei nu prezenta nici măcar o zgârietură care să arate că ar fi fost forţată. Cheia, la rândul ei, nu avea duplicat. Era cu neputinţă ca femeia căruntă să fi ieşit pe acolo.

Se făcuse aproape nouă când părăsi biblioteca. Julius îl privi cu atenţie, căci în trei ore înfăţişarea bătrânului se schimbase mult. Avea o expresie pierdută, o faţă cenuşie, oribilă.

— Dă-mi legătura cu Limehouse – spuse el şi trimite-l încoace pe Sen.

Julius ramase uluit. Şoferul Sen nu trecuse niciodată pragul castelului Garre.

Sen era asiatic. Abe Bellamy îl descoperise la Seattle, când se dusese acolo cu avionul. Sen era un om costeliv, cu un aer de nepătruns şi fusese crescut la o misiune americană. Avea ciudata calitate de a înţelege patru limbi şi de a nu vorbi niciuna, căci era mut din născare. În afară de erudiţie, acest avantaj îi oferise şi posibilitatea unei slujbe. Abe îi plătise ca să urmeze cursurile unei şcoli moto. Îl ţinuse apoi în serviciul său timp de optsprezece ani. Locuia într-un garaj construit de Bellamy într-un colţ îndepărtat al parcului. Trăia din puţin şi curat, ocupându-şi timpul liber care i-l mai lăsa îngrijirea marii limuzine Rolls cu traducerea lui Lun Yii – culmea! – în englezeşte. Numai Bellamy ştia ce bani primeşte Sen. Ce făcea însă cu ei, nici stăpânul său nu bănuia.

Deşi bătrânul nu-i adresa mai mult de douăzeci de fraze pe an, Sen nu cunoştea decât un singur zeu căruia i se închina: Abe Bellamy. Poate că deficienţa lui îi dezvoltase un nou simţ, o percepţie mai acuta a minţii stăpânului său. Era singurul om din lume pe care Abe nu-l teroriza şi cu care nu se certa niciodată. Sen primea ordinele prin telefon şi bătea în furcă o dată pentru a semnaliza că a înţeles şi de două ori când dorea să i se repete mesajul. Arăta destul de bine. Avea ochi negri, trişti, şi trăsături plăcute. În uniforma lui de şofer, nu i se mai distingea naţionalitatea. Într-un buzunar din interiorul maşinii ţinea la îndemână mai multe bucăţi de carton. Pe una stătea scris: Sunt mut, dar vă înţeleg.

Pe celelalte se aflau notate cereri de benzină, anvelope etc., de care ar fi putut avea nevoie pe drum.

Trăia într-o izolare completă de castel. Îl evita până şi pe Julius, iar singura tentativă făcută de secretar de a se

împrieteni cu el fusese primită de Sen cu o privire fixă şi o retragere grăbită.

Featherstone înţelesese oarecum relaţiile dintre Bellamy şi şofer şi nu încercase să strângă legăturile cu Sen, şi aşa destul de vagi. Odată, când Sen îşi condusese stăpânul cu maşina într-un oraş din apropiere, Jim îi percheziţionase camerele, fără să găsească ceva demn de luat în seamă, cu excepţia unei vaste biblioteci de literatură asiatică şi a unei curăţenii desăvârşite în odăi.

Abe Bellamy se gândise într-un timp să-şi instaleze şoferul în castel, ca să-l pândească pe Arcaşul Verde, dar renunţase la acest plan. Imposibilitatea lui Sen de a scoate un strigăt se dovedea fatală succesului.

Julius chemă şoferul la telefon şi lovitura de răspuns, în furcă, se auzi imediat.

— Domnul Bellamy doreşte să vii imediat. Fără maşină, doar tu.

Sen sosi în curând. În momentele libere purta o bluză cu mâneci lungi. Îşi făcu apariţia în faţa stăpânului său cu mâinile ascunse în faldurile cămăşii.

— Ia cea de-a doua maşină şi pleacă la Newbury Junction; rămâi în aşteptare pe drumul întunecat ce duce de la staţia de benzină. Schimbă şi placa cu numărul maşinii. Ai să iei pe cineva şi ai să-l duci unde îţi spune el. Te întorci la Garre astă-seară.

Sen înclină din cap în semn că a înţeles şi aşteaptă noi dispoziţii. Văzând că asta era tot, ieşi din cameră.

XLIV.

Fay îşi calcă principiile.

Jim Featherstone se îmbrăcă pentru masa de seară. Valetul său făcu remarca, în treacăt, că nu părea să se bucure în mod deosebit de întâlnirea pe care, până atunci, o aşteptase cu atâta nerăbdare – reuniunea vechilor camarazi de arme, căci lua parte la dineul anual al fostului său regiment.

— Ai grăit adevărul, Angus – zise Jim. Niciodată nu m-am simţit mai puţin încântat să ascult discursurile patriotice şi aluziile mişcătoare la primejdiile înfruntate împreună şi la privaţiunile îndurate.

— Poate că după ce-o să beţi câteva păhărele… – începu valetul cu optimism.

— Vrei să spui că voi fi mai fericit după ce-o să beau – răspunse Jim plictisit. Află, Angus, ca te-nşeli. Nu-mi vine să mă duc la dineul ăsta fiindcă aş dori să fiu cu totul în altă parte.

— E o premieră la teatrul de revistă Gaiety, domnule – zise Angus.

— Nici nu-mi trece prin cap să mă duc la premiera de la teatrul de revistă Gaiety. În orice caz, premierele nu mă interesează.

— Sunt sigur, domnule – răspunse politicos Angus – că v-aţi simţi mult mai fericit la clubul dumneavoastră, la o partidă de bridge.

— M-aş simţi foarte nefericit la club, jucând o partidă de bridge – îi răspunse Jim cu răbdare. Te implor, Angus, nu mai scormoni în secretele mele înfricoşătoare.

— Am înţeles, domnule – zise Angus. Nici n-aş îndrăzni să fac aşa ceva. Aţi înnodat îngrozitor cravata de seară, domnule.

În timp ce valetul îi potrivea cu îndemânare cravata de seară, Jim se întrebă ce-ar spune calmul Angus dacă i-ar mărturisi că doreşte să se afle în salonul de la Garre, privind cei mai frumoşi ochi din lume. Angus probabil că l-ar fi dispreţuit, căci valetul nu iubea pe nimeni. Locuia împreună cu mama lui şi creştea iepuri de casă, pentru a-i vinde.

Dineul se dovedi o adunare foarte veselă, iar o clipă Jim regretă lenea care l-ar fi putut împiedica să se întâlnească cu atâţia camarazi buni, alături de care trăise şi aproape murise în timpul acelor ani hidoşi de război, în Flandra.

Petrecerea se termină, în ce-l privea pe Jim, la ora unsprezece, când plecă la Scotland Yard ca să primească rapoartele, căci ţinea locul unui superior aflat în concediu.

Ajunsese la birou şi răsfoia repede scurtele note de arest întocmite, când intră ofiţerul de serviciu.

— Vă caută o doamnă, domnule – zise el.

— M-a aşteptat?

— Nu, de-abia a sosit.

— Cine e? întrebă Jim, iar gândul îi fugi imediat la Valerie.

— N-o cunosc, domnule. Spune că e ceva foarte important. O domnişoară numită Clayton.

— Fay! exclamă Jim surprins. Condu-o înăuntru, te rog. Apoi: Ascultă, Fay, asta e o bucurie neaşteptată!

— Fay rămase în prag. Îl măsură pe Jim din cap până în picioare, admirându-l fără să vrea, căci detectivul arăta chipeş în hainele sale de seară şi cu pieptul strălucind de decoraţii.

— Nimeni n-ar crede că eşti poliţist. Featherstone. Pari aproape un gentleman. Ce sunt tinichelele alea de pe haina ta?

— Medalii câştigate la expoziţiile de vite. Nu vrei să iei loc? Percy are să reacţioneze mai rapid, dacă ai să te simţi mai comodă.

— Care Percy? întrebă ea, luată prin surprindere.

— Ei, „persi”-flajul! Iartă-mi gluma asta proastă, dar tocmai m-am despărţit de nişte subalterni binedispuşi şi mi-am cam pierdut simţul umorului. Ascultă, Fay, ce te aduce aici?

— Aş dori să renunţi să-mi mai spui Fay – răspunse ea înţepată. Îmi închipui că ştii că sunt măritată! Să nu crezi însă că m-a cuprins deodată mândria. Sunt dezinteresată, asta-i nenorocirea cu mine. Ascultă, Featherstone – spuse ea, schimbând tonul deodată – ar trebui să ai grijă de fata aceea.

— Care fată? întrebă el, dându-şi seama de seriozitatea avertismentului. Vorbeşti de domnişoara Howett?

Fay dădu din cap.

— Se pregăteşte ceva şi nu prea ştiu ce. A venit azi-dimineaţă la mine Coldharbour Smith. Poate că-l cunoşti. Desigur.

— Ce-i cu Coldharbour Smith? întrebă el nerăbdător. Ce vrea? Iartă-mă că vorbesc aşa cu tine, Fay – zise el văzându-i expresia jignită – dar sunt foarte neliniştit.

— Avea un plan grozav să-i joace o farsă domnişoarei Howett – continuă Fay. Pe mine, una, nu m-a amuzat, deşi mă amuz foarte uşor. Râd şi de glumele din Punch. Voia să-i spun domnişoarei Howett că o femeie pe care o caută, mama ei, se află la Golden East, clubul lui Coldharbour. După ce i-aş fi stârnit interesul, urma s-o duc la Limehouse, iar acolo treaba mea se termina şi încasam cinci sute de lire. Ce crezi de asta, căpitane Featherstone?

Expresia lui făcea întrebarea de prisos.

— Când urma să aibă loc asta? întrebă el.

— Nu ştiu. Nu s-a fixat o noapte anume, dar cred că în cursul acestei săptămâni.

Jim se ridică de pe scaun, se îndreptă spre cămin şi se uită la cărbunii care ardeau. Fay nu-i vedea faţa, dar bănui că se întorsese tocmai din cauza asta. După o vreme, Jim reveni lângă ea.

— Nu-ţi poţi închipui ce recunoscător îţi sânt, doamnă Savini. Refuzând propunerea lor, ai acţionat aşa cum m-aş fi aşteptat să se comporte orice femeie cumsecade şi, îţi spun drept, nu mă miră.

Fay se înroşi puţin la faţă. Era primul compliment pe care îl primise de ani de zile.

Asta înseamnă că l-am „turnat” – spuse ea. N-aş fi visat niciodată s-o fac.

— Dar ai făcut-o şi n-are să-ţi pară rău. Se uită la ceas. Era unsprezece şi jumătate. Mă întreb dacă-l pot găsi pe Spike Holland.

— Am încercat şi eu azi… – începu ea.

Jim scoase o exclamaţie.

— Aşadar tu ai telefonat, Fay? Domnişoara Howett mi-a spus că cineva a încercat să intre în legătură cu ea. Ce fată bună eşti, Fay!

Se apropie de ea, îi întinse mâna, iar ea, încruntată şi jenată, i-o strânse.

— Dacă ai să mă inviţi la nunta ta, Featherstone, şi are să-ţi lipsească vreun cadou de nuntă, poţi fi sigur că nu eu l-am luat.

— Mă aştepţi să dau un telefon?

Fay acceptă. Jim obţinu aproape imediat legătura cu Mistreţul albastru şi, spre uimirea lui, Spike sosi pe loc la telefon

— Am crezut că eşti de gardă, Holland?!

— Nu mai e nevoie, căpitane. Domnişoara Howett a plecat la ora şapte.

— Cu cine? întrebă Jim rapid.

— Cu unul din oamenii tăi, trimis de la Scotland Yard! N-a ajuns încă acolo?

— Nu – răspunse Jim răguşit şi lăsă telefonul în furcă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Fay cu voce scăzută.

— Domnişoara Howett nu mai e la Garre. A plecat astă-seară cu un om care s-a dat drept detectiv de la Scotland Yard – zise el încet.

După câteva secunde îşi reveni din neputinţa provocată de şocul ştirii. Apăsă pe sonerie şi un poliţist în uniformă îşi făcu apariţia. Jim îi dădu grăbit ordine:

— Intră în legătură cu divizia K, mobilizează toate rezervele, înconjuraţi barul Golden East; ai înţeles?

— Da, domnule – răspunse poliţistul luând note.

— Convocaţi imediat toate rezervele din divizia A de pe teren sau de aici. Două maşini de poliţie. Repede! Scoase dintr-un sertar al biroului un revolver Browning, cu ţeava lungă, şi-l încărcă. Strecură arma în buzunarul hainei de seară şi îşi luă pardesiul de pe masă.

— Mă gândeam să-ţi propun să mă însoţeşti, dar cred că-i mai bine să nu vii. Te-a văzut cineva intrând la Scotland

Yard?

— Featherstone – vocea lui Fay tremura – Coldharbour ştie de mine. Pe tine probabil că nu te interesează prea mult, dar pentru mine e foarte important ca Julius să nu afle. Dacă Coldharbour se opune, fă-i de petrecanie!

Jim zâmbi uşor.

— Eşti setoasă de sânge – spuse el ironic şi plecă. Când ieşi în curtea mohorâtă a Scotland Yard-ului, se şi adunaseră vreo şase agenţi speciali, le transmise pe scurt instrucţiunile.

— Aparent acest raid are ca scop să punem mâna pe jucătorii de faro, înţelegeţi. Am un mandat de trei luni pregătit, iar astă-seară îl pun în aplicare. Mă aştept să găsesc o doamnă ascunsă în local, şi am să consider ca mi-a făcut un serviciu cel care o să mă împiedice să-l împuşc pe Coldharbour Smith.

XLV.

Raidul.

În acel moment sosi una din maşini, în care se îngrămădiră cu toţii. O luară în mare viteză pe bulevardul larg de pe marginea Tamisei, fără s-o mai aştepte şi pe cea de-a doua. Trecură prin oraşul pustiu şi intrară în luminile orbitoare din Whitechapel. Teatrele se goleau şi înaintarea pe bulevard devenea dificilă. Şi totuşi, după un sfert de oră, maşina cotea pe strada unde se afla barul Golden East. Jim sări înainte ca şoferul să oprească, Cordonul se formase şi strada furnica de oameni şterşi, care se îndreptară spre clădire în momentul când maşina trase la trotuar. Jim trecu de portar şi urcă în goană scările. Orchestra de dans cânta, iar pe parchetul lustruit vreo zece cupluri dansau. Fără să-i pese, îşi croi drum printre ei şi ajunse la bar, unde acolitul lui Smith, îmbrăcat în haină albă, se sprijinea plictisit de tejghea, absorbit parcă de spectacolul celor ce dansau.

— Unde-i Smith? întrebă Jim.

— N-a fost aici astă-seară, căpitane.

Jim dădu din cap. Se întoarse în sala de bal, făcu un semn şefului de orchestră, şi muzica încetă.

— Toată lumea să-şi ia pardesiele şi capele şi să treacă rând pe rând prin faţa mea! ordonă el.

Clienţii îl ascultară, deşi cu oarecare acreală. Unii tipi cu un aer morocănos păreau supăraţi de faptul că li se stricase distracţia. Între timp, mai mulţi agenţi speciali invadaseră localul, iar doi dintre ei îl urmară pe Jim în dosul barului.

— Uşa e încuiată şi cheia o are Coldharbour – spuse barmanul posac.

Jim Featherstone ridică piciorul şi lovi în uşă cu toată forţa. Uşa se deschise cu un trosnet. În camera pustie ardeau luminile, iar pe masă se găsea o sticlă de şampanie, pe jumătate goală şi un singur pahar. Jim ridica paharul şi-l mirosi.

— Pe uşa aceea! Arătă spre o uşă ce dădea în strada. E o ieşire jos.

El însă continuă să urce scările. La capătul treptelor se afla o platformă şi o alta uşă încuiată, de sub care răzbea o dâră de lumină. Bătu la uşă şi lumina se stinse imediat. Fără să mai aştepte, lovi uşa cu umărul.

— Aprindeţi lumina! ordonă el aspru. Trag în cel ce va încerca să mă atace.

Un detectiv din spatele lui aruncă o rază de lumină cu lanterna, scoţând la iveală nişte indivizi cu aer neliniştit, o masă verde şi nişte cărţi de joc împrăştiate. Apoi lumina se aprinse.

— Sunteţi arestaţi – spuse Jim. Ce jucaţi, faro?

— Nu jucam decât bridge – zise o voce.

— Asta s-o spuneţi mâine judecătorului – le-o tăie Jim scurt.

În odaie mai exista o uşă. Trecând de ea se pomeni în bucătăria localului, pustie. Coborî din nou în cămăruţa din dosul barului şi-l găsi pe barman prost dispus.

— Mi-ai făcut o figură urâtă, căpitane! De-abia am cumpărat săptămâna trecută localul de la Coldharbour

Smith. Am investit în el toţi sfanţii pe care-i aveam.
— Atunci i-ai pierdut! răspunse Jim furios. Îşi dădea seama că omul spunea adevărul şi-şi aminti că Smith menţionase că avea să dea restaurantul altcuiva. La o săptămână după ce cartoforii de sus au să fie condamnaţi, am să închid clubul. Ce părere ai, Barnett?
Fireşte, Barnett nu avea o părere grozavă.
— Mi-aţi făcut-o… – începu el.
— A fost aici azi-noapte Coldharbour? Cu cine era?
Omul refuză să vorbească.
— Îţi ofer o şansă: dacă-mi spui când a fost aici Coldharbour Smith, fac actele de dare în judecată doar pentru un fleac şi n-am să iau măsuri să ţi se ridice autorizaţia de funcţionare a clubului.
— A fost acum o jumătate de oră – zise Barnett.
— Cu cine era?
— Cu o doamnă.
— Şi cu mai cine?
— Cu cel care a adus-o. Acela a plecat.
— Unde-i acum?
— Habar n-am, căpitane. Vă jur. Tot ce vă pot spune e că Smith mi-a cerut ultimul ban pe care i-l datoram şi-a întins-o. Zicea că se duce în America, sau nu ştiu unde.
— Cu ce-a plecat de aici? Nici un vapor n-a părăsit ţara cu destinaţia America de Nord sau de Sud, de luni dimineaţa încoace. Cum a plecat, Barnett?
— Nu ştiu, domnule. Omul ezită. Se întâlnea mereu pe aici cu căpitani de vas. Învârtea o groază de afaceri cu ei. Cu unul a stat la discuţie ore întregi.
— Cine era căpitanul?
— Unul Fernandez. Proprietarul unui mic cargobot. Îl conduce chiar el. Vasul se cheamă Contessa şi se află la Pool, sau se afla azi după-amiază, fiindcă şeful echipajului a fost aici.
Jim se duse la telefon şi formă un număr.

— Comandantul departamentului Tamisa? Căpitanul Featherstone la telefon. Vreau să reţineţi vasul Contessa. E un cargobot ancorat la Pool. Cunoaşteţi vasul, nu? Aşteptă o clipă ca să obţină legătura cu portul fluvial. Alo, aici căpitanul Featherstone. Reţineţi vasul Contessa… E la Pool? Bine!

Maşina îl duse la un subcomisariat fluvial. Ajuns acolo, sări în barca ce-l aştepta.

— Contessa nu dă semne că vrea să plece – spuse inspectorul însărcinat cu paza. E încă ancorat.

— A părăsit vreun vas portul Pool?

— Doar Messina, azi după-masă. Un alt cargobot cu destinaţia America de Sud.

Vasul, cu luminile de poziţie aprinse, se afla în centrul golfului Pool, creat de cursul Tamisei, unde se descarcă mai devreme sau mai târziu toate vasele. Şalupa ajunse lângă cargobot. Poliţistul fluvial apucă scara de frânghie şi urcă pe bord, urmat de Jim.

Avură impresia că nu există pază, deoarece puntea era pustie. Fără să stea pe gânduri, poliţistul fluvial coborî în interiorul vasului. Căpitanul Contessei fu sculat din somnu-i de beţie şi adus în salonul de pe covertă. Când se trezi niţel, spuse că nu a auzit nimic, nu a văzut nimic. Bănuia că tot echipajul e beat. În orice caz era convins că ofiţerii erau criţă, şi nu se înşela.

— Nu poate fi ăsta vasul – zise Jim tulburat şi ieşi pe punte. Indivizii ăştia sunt cu adevărat chercheliţi şi nimeni de pe bord nu-i în stare să conducă vasul pe Tamisa.

Percheziţia fu scurtă, dar minuţioasă. Descoperiră uimiţi că vasul nu se găsea sub presiune, focurile erau stinse, iar cazanele reci. Era practic imposibil să pornească, chiar dacă ar fi avut această intenţie.

— Trebuie să fi fost celălalt cargobot, care a plecat azi după-amiază – zise Jim.

Poliţistul fluvial clătină din cap.

— A ajuns departe acum – spuse el – afară de cazul când îl aşteaptă pe ăsta.

Putea să ajungă vasul luând o maşină, în cazul când acesta ancorase la Tilbury. Coborâră scara de frânghie şi luară loc în barcă. Valerie Howett auzi păcănitul motorului în timp ce barca se îndrepta spre ţărm şi inima i se strânse de o disperare nemărginită.

XLVI.

Vizita Valeriei la clubul Golden East.

Omul sosi seara târziu – un tip respectabil, care nu trezea nici o bănuială – iar Valerie coborî în salon şi-l găsi stând politicos pe marginea unui scaun şi privind covorul. La intrarea ei, se ridică în picioare.

— Sunt sergentul Brown, doamnă. M-a trimis căpitanul Featherstone să vă însoţesc până la Scotland Yard. Credem c-am găsit-o pe doamna Held.

Valerie rămase stupefiată.

— Într-adevăr? O, nu, nu poate fi adevărat. Sunteţi sigur?

— Absolut sigur, domnişoară. Am găsit-o la clubul Golden East, un local ţinut de un individ numit Coldharbour Smith. Se pare că-i sechestrată acolo de doi ani.

— Aşteptaţi-mă! Aşteptaţi-mă! strigă ea şi fugi în camera ei.

Se îmbrăcă cu degetele tremurânde. Reveni la parter să cheme maşina, dar îl găsi pe om aşteptând-o.

— E aici maşina mea, doamnă – zise el. Şeful a crezut c-o să fie mai practic aşa.

— Ce drăguţ din partea lui – vorbi ea cu însufleţire. Se opri doar să-şi ia haina de blană şi să-i lase o scurtă notă domnului Howett, care urma să-i fie dată la întoarcerea lui. Intră prima în maşina care o aştepta la poartă. Nu recunoscu şoferul, care avea gulerul ridicat.

În timp ce trecea prin sat, maşina se opri ca să dea voie să treacă unei căruţe ce căra un trunchi uriaş de copac. De la intrarea pavilionului, Julius Savini o văzu pe fată şi pe însoţitorul ei la lumina lămpii de peste gard. Nimeni nu

observă silueta subţire a secretarului, căci era întuneric, iar el se ţinea în umbră. Lui Julius nu-i trebui decât o secundă ca să ia o hotărâre. O rupse la fugă. Căruţa ce împiedicase drumul trecuse, iar maşina prindea din nou viteză. Savini se repezi la portbagajul din spate şi-l deschise. Alergă cât putea de repede şi cu un ultim efort se cocoţă pe marginea din spate a maşinii şi se prinse într-o poziţie nesigură. Îşi trase răsuflarea şi se blestemă din tot sufletul, deşi pe tăcute, pentru nebunia lui. Un poliţist din capul străzii satului văzu maşina şi privi uimit spectacolul extraordinar oferit de Julius Savini agăţat pe portbagaj.

Poziţia era dureros de neplăcută, iar automobilul gonea ca turbat. Uneori, Julius se crampona cu disperare să nu cadă, convins că fiecare clipă putea să fie ultima. Tenacitatea lui se verifică şi, plin de praf şi cu părul vâlvoi, trecu pe străzile strălucitor luminate ale suburbiilor din Londra. Hotărât şi curios să vadă ce va urma, nici nu se sinchisi că oamenii îl priveau dispreţuitor sau batjocoritor.

Tot timpul călătoriei, Valerie nu scoase un cuvânt. Era atât de absorbită de gândurile ei şi de perspectivele minunate deschise de această ştire, încât nu risipi vraja meditaţiei fericite decât în momentul când maşina trecu fluviul, îndreptându-se, după cum îşi dădu seama, spre partea răsăriteană a Londrei.

— Nu mergeţi la Scotland Yard? întrebă ea.

— Nu, domnişoară, căpitanul ne aşteaptă la Golden East.

Recunoscu localul, deşi maşina trase la o altă uşă decât cea pe care o ştia. Însoţitorul ei sări jos şi deschise îndată uşa.

— Căpitanul e sus, domnişoară – zise el.

Valerie nu se îndoise nici o clipă că omul spunea adevărul. Nici când păşi în cămăruţa din dosul barului şi se pomeni faţă în faţă cu Coldharbour Smith nu sesiză primejdia. Nu-l văzuse niciodată, deşi făcuse un drum ca să-i ceară informaţii. Şi totuşi îl recunoscu pe loc.

— Sunteţi domnul Smith? spuse ea zâmbind.

— Chiar eu, domnişoară. Căpitanul soseşte imediat. Mi-a spus să vă aduc nişte răcoritoare. Pe masă se afla o sticlă de şampanie. Cu un gest expert, desfăcu sârma şi trase dopul. A zis că poate sunteţi obosită după lunga dumneavoastră călătorie.

— Nu sunt de loc obosită şi nu vreau să beau şampanie.

O voce rece îi şoptea: „Primejdie!” Pentru prima dată înţelese ce imprudenţă nebunească comisese.

— Vrei să-l chemi pe căpitanul Featherstone?

— Nu-i aici momentan, domnişoară – zise Coldharbour şi, văzând frumuseţea fetei, ochii îi luciră lacom. A găsit-o pe mama dumneavoastră. Da, domnişoara, e chiar mama dumneavoastră.

— Mama! exclamă Valerie. Eşti sigur?

Uită o clipă toate gândurile la primejdiile ce-o pândeau.

— Da, domnişoară, chiar ea. Au salvat-o tocmai când bătrânul Bellamy voia s-o trimită în America de Sud. De fapt, căpitanul a găsit-o pe un vapor. E foarte bolnavă. Clătină trist din cap. Rareori am văzut o femeie atât de rău bolnavă, domnişoară Howett. O îngrijeşte o infirmieră zi şi noapte. Condu-o pe tânăra doamnă pe bordul vasului Contessa, ofiţer – se adresă el celui ce-o însoţea pe Valerie.

— Pe un vas? Dar nu pot să merg… Cât de departe e? întrebă ea uluită.

— La mai puţin de o milă. Nu trebuie să vă temeţi atât timp cât vă însoţeşte sergentul. Pe de altă parte, poliţia fluvială e foarte activă.

Ar fi trebuit să o mire faptul că maşina aştepta încă la uşă, dar în graba ei de a o întâlni pe femeia pe care o căuta de atâta timp istoria i se păru plauzibilă – exact în stilul lui Abe Bellamy!

Maşina intră pe o stradă lungă şi îngustă, o luă la stânga, trecu pe sub zidurile înalte ale unor antrepozite şi se opri în curând lângă o deschizătură strâmtă în zid, prin care Valerie întrezări apele repezi ale fluviului lucind prin întuneric. Câţiva copii din mahala se jucau alături de-a

soldaţii, iar Valerie se întrebă de unde-şi procurase şeful lor sabia lui strălucitoare.

— Cred că asta-i barca ce vă aşteaptă, domnişoară – spuse falsul detectiv.

Valerie se opri nehotărâtă. Deschizătura strâmtă din zid părea foarte întunecată şi ameninţătoare, iar silueta vagă a bărcii avea şi ea un aer primejdios.

— Rugaţi-l pe căpitan să vină pe ţărm să mă ia – spuse ea, simţind că-şi pierde tot curajul.

— Cred că-i mai bine să mergeţi dumneavoastră, domnişoară. Nu-i absolut nici un pericol. Căpitanul e un marinar priceput. Nu m-aş mira să aflu că a trimis după dumneavoastră pe-un membru al poliţiei fluviale.

Când îşi ocupă locul în faţă pe barca ce se clătina, văzu că echipajul nu avea nimic comun cu poliţia fluvială. Erau străini şi, pe deasupra, beţi morţi.

— Vreau să mă întorc – spuse ea şi se ridică pe jumătate din barcă. Vă rog, duceţi-mă înapoi.

— Staţi jos – spuse cârmaciul. O să răsturnaţi barca dacă nu băgaţi de seamă şi-o să ne înecăm cu toţii. Nu cred că domnului căpitan Featherstone i-ar plăcea cum vă purtaţi, domnişoară.

Nu-i rămânea decât să se aşeze, tremurând neputincioasă. Văzu o barcă ce înainta pieptiş împotriva fluxului. Vâslele se mişcau ritmic, aproape mecanic în bătaia lor regulată. Un ţipăt şi era salvată, căci barca aparţinea poliţiei fluviale. Ea însă nu ştia ce barcă era şi nici nu-şi dădea seama de primejdia îngrozitoare în care se găsea.

Pentru a ajunge pe puntea pustie trebui să urce o scară verticală.

— Toată lumea jos – spuse un om ce li se alăturase. Valerie respira greu din cauza efortului de a urca. V-arăt eu drumul, domnişoară.

Valerie îl urmă de-a lungul punţii pătate cu ulei. Omul deschise o uşă. Înainte de a-şi da seama de ce se întâmplă, uşa se închise în urma ei. Salonul era mic şi puţea îngrozitor a usturoi. Ferestrele rotunde fuseseră închise, aşa încât afară nu răzbătea nici o rază de lumină de la lampa de gaz. Încercă uşa, dar înţelese că tentativa era zadarnică. Dacă n-ar fi uitat să ia cu ea revolverul lui Spike! Nu-i trecuse însă prin minte. Nu găsi nici o armă la-ndemână, deşi căută disperată prin tot salonul.

Pe scara de afară se auziră paşi. Uşa fu descuiată şi un om intră, sprijinindu-se cu spatele de ea. O privea pe Valerie amuzat.

— Domnule Smith – se bâlbâi ea – unde e căpitanul Featherstone şi ce înseamnă toate astea?

— Ce înseamnă? Să-ţi spun eu ce înseamnă, tânără doamnă – zise Coldharbour Smith. Înseamnă că noi doi o să ne căsătorim şi-o să plecăm la Rio în luna de miere.

Valerie îl privi nedumerită.

— Nu vă înţeleg – spuse ea. Vreţi să vă daţi la o parte din uşă? Vreau să ies pe punte. Trebuie să părăsesc vasul…

În panica ei, încercă să-l împingă de la uşă, dar el o ţinu la depărtare cu braţul şi-i râse în faţă.

— Ai să vii cu mine într-un lung voiaj, draga mea, chiar dacă până la capătul lui ai să te căsătoreşti sau nu cu mine. Asta nu contează. Dac-ai să-mi faci însă necazuri – atitudinea lui amabilă se schimbă brusc – ai să vezi ce-ai să păţeşti!

Repezi mâinile spre gâtul ei. Valerie încercă să se lupte, dar degetele lui nemiloase o strânseră până nu mai putu răsufla. Simţi că-i năvăleşte sângele în cap. Deodată Smith îi dădu drumul. Valerie căzu pe duşumea, căutând să-şi recapete respiraţia.

— Stai cuminte şi-am să mă port frumos cu tine – o preveni el. Cere-mi orice şi-ţi fac orice hatâr. Dar dacă nu te-astâmperi, am să… – şi rânji ameninţător.

Valerie merse împleticindu-se până la cel mai apropiat scaun şi se aşeza. Îşi luă capul în mâini şi încercă să-şi adune gândurile risipite şi speriate.

— N-are sens să faci scandal, şi mai ales acum – zise Smith. Şeful echipajului e beat şi, chiar dacă n-ar fi beat, s-ar purta cu tine mai rău ca mine…

Fu întrerupt de o bătaie în uşă, şi o voce agitată îl chemă afară. Ieşi. După două minute se întoarse.

— Vino! spuse el şi, văzând că ea nu-l ascultă, strigă: Hai odată!

O trase de braţ pe scară, apoi pe puntea murdară, iar cel ce făcuse pe ofiţerul de poliţie ridică o mică trapă de fier din cală şi se strecură prin ea cu picioarele înainte.

— Coboară! şuieră Coldharbour, şi o ridică astfel încât picioarele ei se bălăbăniră deasupra trapei.

Valerie întinse mâna mecanic, prinse rampa scării de fier şi coborî pas cu pas. O izbi un miros statut de rugină. Se afla într-o cămăruţă. Stătea cu picioarele pe un maldăr de lanţuri şi de-abia avea loc sa se mişte.

Smith coborî în urma ei şi trase trapa, închizând-o ermetic. Spaţiul era foarte îngust şi stăteau înghesuiţi. Rămas în spatele ei, Coldharbour îi ţinea mâinile pe umeri.

— N-am crezut c-au să vină atât de curând – şopti el răguşit. Şeful echipajului e însă beat şi focurile sunt stinse. N-au să creadă niciodată c-au fost păcăliţi.

— Cine ne-a trădat? întrebă celălalt om cu aceeaşi voce.

— Barnett… Ori poate c-au avut un spion la club. Featherstone e un tip deştept, lua-l-ar dracu!

Cămăruţa avea forma calotei unui om şi-n punctul cel mai strâmt se găseau două deschizături ovale. Printr-una din ele trecea un cablu. Din poziţia ei, Valerie vedea cu coada ochiului fluviul, iar zgomotul bărcii cu motor îi ajunse limpede la ureche.

Când barca trase lângă vapor, auzi o buşitură, apoi o voce. Era vocea lui Jim Featherstone. Deschise gura să ţipe, dar mâna lui Smith îi înăbuşi repede orice sunet.

— Dacă strigi, te strâng de gât!

Coldharbour Smith era speriat. Valerie îl simţea cum tremură. Se auzi zgomotul paşilor pe puntea de fier, apoi se aşternu tăcerea.

— Au coborât – şopti cel de-al doilea om.

Smith dădu din cap. I se păru o veşnicie până când poliţiştii se întoarseră. Le auzi paşii deasupra şi o voce pe care nu o recunoscu zise:

— Asta-i trapa pentru lanţuri. Sunt sigur că nu-s acolo, dar am să caut, dacă vreţi.

— Nu cred că se află pe vapor. Barnett a fost plătit ca să ne informeze greşit.

Coldharbour rânji în întuneric.

Se sfătuiră din nou, apoi se auziră paşi ce coborau pe scara de pe marginea vasului şi zgomotul unei bărci cu motor ce se îndepărtează.

— Au plecat – spuse Smith.

Simţi că fata leşină în braţele lui. O aduseră imediat pe punte Apoi o coborâră grăbiţi în salon.

Omul pitit într-o bărcuţă sub pupă ieşi încet şi, pe furiş, se apropie de marginea vasului. Era murdar de praful drumurilor de ţară, iar părul lui, de obicei atât de lucios şi de bine pieptănat, stătea vâlvoi. Mâinile lui delicate îi provocau dureri şi sângerau de atâtea eforturi neobişnuite. Julius Savini fixă barca, puse piciorul pe prima treaptă a scării de frânghie şi urcă prudent, ţinând în mână o armă ciudată, luată din fundul bărcii.

XLVII.

Fay primeşte un mesaj

— Trebuie plătit ceva pentru asta, domnişoară – spuse poştaşul.

Fay ieşise în capot, trezită din somn de lovituri puternice în uşă.

— Nu primesc nici un plic care nu-i francat – zise ea plictisită.

— Nu-i plic, dar nici carte poştală – răspunse poştaşul, cercetând bucata de carton zdrenţuită din mâna lui.

— De la cine? întrebă Fay, iar poştaşul rânji.

— E împotriva dispoziţiunilor să vă spun, dar e de la cineva numit Julius – spuse el, iar Fay aproape că i-o smulse din mână.

Trebui să se întoarcă în cameră să aducă banii. Descifrarea mesajului, scris pe o bucată de hârtie ruptă dintr-un carnet, având pe o parte adresa ei cu creionul, îi luă cinci minute. Scrisul era lăbărţat şi tremurat. După un timp pricepu conţinutul.

„Lacy a luat-o pe domnişoara H. L-am văzut în sat şi am sărit în maşină. Am mers la G. East. Smith, L. Şi domnişoara H. Au ieşit şi s-au dus cu o barcă la un vas. Îi urmăresc. Anunţă Featherstone.

Înainte de a termina de citit nota, Fay se şi repezi la telefon. Formă trei numere rând pe rând, fără să-l găsească pe Jim Featherstone, dar lăsă câte un mesaj la fiecare. Sfârşise cu îmbrăcatul când soneria telefonului răsună violent şi vocea obosită a lui Jim o întrebă:

— M-ai căutat, Fay?

Îi citi scrisoarea prin telefon, fără nici o explicaţie preliminară.

— Frumos din partea lui Julius. De unde-i trimisă? Fay studie cartea poştală.

— Din East 5. L-ai văzut… pe Julius?

— Nu. Şi nici n-am auzit de el. N-a spus unde se află, sau cum se numeşte vasul?

— Nu. Poate că nu ştie, nu?

— Adevărat. Vin acum la tine.

În zece minute se găsea alături de ea. Un tânăr obosit, nebărbierit şi plin de praf.

— Am oprit un vapor la gura fluviului, dar nu se aflau pe bord. Nici n-ar fi putut să fie, dacă Julius a văzut vasul azi-noapte pe fluviu, căci a fost reflux şi n-ar fi putut pleca înainte de ora patru azi-dimineaţă.

Fay se agită prin bucătărie şi se întoarse cu o cafea fierbinte pentru care el îi rămase recunoscător.

— Sună telefonul! spuse Jim sărind brusc în picioare. Poate că-i Julius. Să răspund eu?

— Îmi strici reputaţia – zise ea – deşi ai putea să explici că nu am obiceiul să invit poliţişti la micul-dejun.

Jim recunoscu prin telefon vocea lui Abe Bellamy.

— E acolo Savini? întrebă el.

Jim îi făcu semn fetei şi îi trecu receptorul.

— Unde-i bărbatul dumitale? întrebă bătrânul.

— Nu-i acasă, domnule Bellamy. Nu e la Garre?

— L-aş căuta dacă ar fi la Garre? A plecat azi-noapte şi nu s-a mai întors. Poţi să-i spui să trimită după haine şi bani. L-am concediat!

— Poate că-i cu Lacy – răspunse fata mieros. Lacy s-a dus s-o ia pe domnişoara Howett şi s-o ducă la Coldharbour Smith. Asta o ştie şi poliţia.

Se aşternu o tăcere atât de lungă, încât ea crezu că bătrânul a închis telefonul. Apoi se auzi:

— Nu ştiu ce-i cu Lacy – zise el cu o voce blândă – şi nici ce-i cu domnişoara Howett. Ce-i cu povestea asta? După o pauză adăugă: Ce face poliţia?

Fay astupă receptorul cu mâna şi-i repetă întrebarea lui Jim.

— Spune-i că reţinem toate vasele de pe fluviu – îi şopti Jim.

— E cineva acolo – rosti bătrânul. Cine-i?

Jim îi făcu semn să spună.

— Căpitanul Featherstone – răspunse Fay.

Urmă o înjurătură şi telefonul fu trântit.

— Problema e unde-o fi Julius – zise Jim Featherstone. Mărturisesc că mă simt mai liniştit dacă ştiu că-i lângă ea. N-am visat niciodată c-am să mă sprijin tocmai pe el!

— Nu-l cunoşti pe Julius – răspunse Fay mândră. Din nenorocire, Jim îl cunoştea pe Julius prea bine, dar nu-i spuse. Se întoarse la biroul lui, unde îl lăsase pe domnul Howett, care primise cu un curaj extraordinar vestea despre primejdia ce-o pândea pe fiica sa adoptivă.

— Nu pot să cred că i se poate întâmpla vreun rău – zise el – vă rog să înţelegeţi, căpitane Featherstone, sunt gata să sacrific orice sumă pentru a-mi regăsi fata.

— Dacă libertatea ei s-ar putea plăti în bani, ar fi liberă – îi răspunse Jim cu toată răbdarea. Iertaţi-mă dacă sunt puţin brusc, dar în dimineaţa asta sunt nervos. Eraţi la Lady’s Manor când a plecat domnişoara Howett?

— Nu, eram la Londra… Domnul Howett se exprima cu greutate. Chiar daca aşa fi fost la Garre, n-aş fi oprit-o să plece cu un om pe care l-aş fi crezut de la Scotland Yard. Aveţi vreun indiciu?

— Cred că da – răspunse Jim după un moment de gândire. Îşi sună secretara. Du-te la caziere şi cercetează-l pe-al lui Lacy. Henry Francis Lacy, daca nu mă înşel. A fost condamnat acum trei ani la Old Bailey pentru spargere. Trimite semnalmentele lui la toate comisariatele. Sa fie reţinut oriunde se află, în conformitate cu legea pentru

prevenirea crimelor. Să fiu imediat anunţat dacă e arestat. Lacy lucrează pe uscat, şi afară de cazul când bănuieşte că e căutat, poate fi găsit prin apropierea clubului Golden East. Cu atât mai probabil cu cât Barnett, barmanul, nu mi-a spus numele celui care era cu Smith. Primul lucru pe care va căuta să-l afle Lacy e cât de mult e amestecat în afacerea asta.

— Ce părere ai de dispariţia lui Julius Savini?

Jim dădu din umeri neputincios.

— Julius e straniu. Există unele resturi de omenie în el, pe care nimeni nu le bănuieşte. Îmi pare bine că scrisoarea trimisă soţiei lui e adevărată şi că se află în apropiere de Valerie. N-aş fi visat vreodată c-am s-ajung să-l invidiez pe Julius Savini – adăugă el mai mult pentru sine.

Jim făcu o baie rece, îşi schimbă hainele şi reluă, odihnit, vânătoarea. Poliţia de pe Tamisa organizase o cercetare pe scară mare a fiecărui vas din Pool, de la London Bridge şi până la Greenwich. Jim se sui şi el pe barca cu motor ce transporta pe inspectorul-şef de la un vas la altul. De fiecare dată înregistrară acelaşi eşec.

Trecând pe lângă cargobotul vizitat cu o noapte mai înainte, Jim văzu o dâră lentă de fum galben ieşind din coşul decolorat. Nu se vedea decât un marinar cam murdar, care privea plictisit şi cu braţele încrucişate peste bord.

— Presupun că n-are sens să cercetăm din nou – zise Jim ezitând.

— Nu, domnule – răspunse inspectorul. Mă îndoiesc s-o fi suit pe această doamnă pe un vas care nici măcar nu era gata de plecare. Cred că Barnett a minţit când a spus că tânăra doamnă a fost dusă pe Contessa.

Jim îi dădu dreptate. Se uită melancolic la cargobotul turtit şi urât, şi dori ca Barnett să fi spus adevărul. Când îl interogă din nou, îl găsi aproape în lacrimi.

— Să mor în secunda asta dacă v-am înşelat, căpitane! Dacă am făcut-o e fiindcă Coldharbour Smith trebuie să-şi fi

dat seama că ascultam la uşă şi a dat intenţionat un nume greşit.

— Ai mai auzit şi altceva în afară de faptul că se duceau pe vasul Contessa?

— Da, domnule. L-am auzit pe Smith spunând că, odată ajuns pe bord, avea de gând să se căsătorească cu tânăra doamnă. Îi spunea căpitanului ăla spaniol ce bine arăta fata şi că trimisese o servitoare de aici până la West End să cumpere pentru ea o groază de lucruri, fiindcă n-o să aibă ce îmbrăca pe bord. Mi-am investit toate economiile în clubul ăsta – continuă el nenorocit. Ca să împrumut bani, am făcut o ipotecă. Vă puteţi închipui în ce situaţie sânt, căpitane. L-aş da de gol de o sută de ori pe Coldharbour, numai ca să-mi salvez banii, vă spun drept.

Jim îl crezu. Dacă le dăduse o indicaţie greşită, nu era el vinovat. Coldharbour spusese probabil minciuni. Faptul că vorbiseră englezeşte constituia o dovadă.

Pe de altă parte – şi asta ajuta la salvarea micii averi a lui Barnett – poliţia nu avea interesul să închidă Golden East, aşa cum îl ameninţase Jim. Aceste sanctuare ale crimei deveniseră rare, şi trebuia mult timp ca un nou local să capete o astfel de reputaţie. El Moro juca acelaşi rol, atrăgând pe delincvenţii din West End cum atrage lumina fluturii de noapte. Golden East îşi făcea datoria la celălalt capăt al oraşului.

În vreme ce-l interoga pe Barnett, sosi Spike Holland cu veşti. Spike venise cu maşina şi se oprise la club să facă cercetări asupra automobilului care o transportase pe fată şi a falsului ofiţer de poliţie.

— Pe portbagaj se afla un om. A fost văzut în trei locuri şi mai ales într-una din suburbiile Londrei. L-a zărit un poliţist, care a şi încercat să-l dea jos şi, judecând după descrierea lui, nu poate fi nici o îndoială că era Julius.

— Savini! exclamă Jim gânditor. Aşa se explică mesajul. Dar unde o fi Savini acum? Dacă l-am găsi, ar fi simplu să dăm de domnişoara Howett.

— Bătrânul Bellamy a sosit la Londra azi-dimineaţă – zise Spike. E greu să mai obţinem informaţii de când a plecat Julius, iar pe portar nu te poţi bizui. El mi-a spus însă că bătrânul a întins-o şi c-o să lipsească mai multe zile. Ceea ce e ciudat – spuse Spike – fiindcă de opt ani Bellamy n-a lipsit o noapte de la castel. Asta-i singura informaţie primită de la portar pe care Julius nu mi-a dat-o. Căpitane, am o idee grozavă în ce-l priveşte pe Arcaş!

În clipa aceea, Jim nu avea chef să discute despre Arcaşul Verde. Ascultă totuşi cu răbdare.

— Un om care poate folosi un arc şi o săgeată cu priceperea şi precizia acestei păsări verzi trebuie să se fi antrenat serios – zise Spike. Nu te-a izbit lucrul ăsta?

— Nu m-am gândit prea mult la asta – răspunse Jim începând să-şi piardă răbdarea.

Aştepta ca pe ghimpi să continue cercetările pentru găsirea lui Valerie. De data asta, Spike îl plictisea.

— Trasul cu arcul nu mai e la modă – urmă Spike. Pe vremea bunului rege Hokum, când toţi băieţii şi fetele vesele se jucau pe pajişti, fiecare fată voia să fie văzută alături de un bărbat care avea o medalie – „medalia” fiind cuvântul medieval pentru centrul unei ţinte, dacă n-ai ştiut.

— N-am ştiut – răspunse Jim plictisit. Ce vrei în definitiv?

— M-am gândit la faptul că – zise Spike – dacă am face o cercetare la societăţile de tras cu arcul, am putea, printr-un proces de eliminare, să-l descoperim pe individul ăsta verde. Am să-i scriu secretarului societăţii Toxophilite. Habar n-am ce înseamnă „toxophilit”. Sună ca un ser împotriva scarlatinei. Poate c-o să-mi spună el ceva.

— N-ai decât – zise Jim sincer fericit că scapă de reporter.

Societatea Toxophilită îşi avea reşedinţa în Regent’s Park. Spike avu norocul să sosească aproape în acelaşi timp cu secretarul.

— Da, vă pot arăta listele membrilor din ultimii treizeci de ani – spuse el.

Spike studie cu atenţie toată după-amiaza registrele clubului.

În timp ce parcurgea darea de seamă a unei vechi competiţii, degetul i se opri la un nume şi rămase cu gura căscată. Plecă să-l caute pe secretar şi îl însoţi în micul biroul al acestuia.

— Nu cunosc numele. E cumva pe vreo listă de membri?

Cercetară din nou registrul. Numele nu se mai repeta.

— A fost un concurs deschis, adică puteau să participe şi cei care nu erau membri – zise secretarul. E ciudat totuşi că nu-i membru, căci a tras formidabil. Zece „medalii” la rând. Îl cunoaşteţi?

— Aşa cred – răspunse Spike, gâtuit de emoţie. Da, aşa cred.

Descoperise în cele din urmă cine era Arcaşul Verde!

XLVIII.

Julius intră în acţiune.

Vapoarele şi rutina de pe bordul lor constituiau pentru Julius Savini un mister. Călătorise pe mare, dar nu fusese niciodată pe bordul unui vas asemănător Contessei. Ajunse la casa scării de la proră şi privi de jur împrejur. O scară de fier, ce ducea pe puntea superioară, unde se aflau bărcile, părea locul cel mai nimerit unde se putea ascunde. Urcă repede, ţinând la subsuoară arma. Era o sabie cu lama scurtă, furată de la un băieţel, ce se mândrise cu ea cu o jumătate de ora mai înainte. Deşi sabia era veche, avea un vârf ascuţit. Lama, fără a tăia grozav, putea fi folosită în cazuri disperate, producând un efect cumplit. Voise să-i plătească băiatului, dar nu avusese bani asupra lui, aşa că o furase. Urmărit de o bandă de copii ce urlau, căci le descompletase armamentul, fugise pe micul chei de unde se ambarcase Valerie pe vasul Contessa şi, găsind o barcă la îndemână, plecase de la ţărm, trecând pe lângă cea care se întorcea la mal ca să-l ia pe Coldharbour Smith.

Julius nu era un spadasin şi nu avea nici o idee despre această artă. Arma îi dădea însă curajul de care avea nevoie

în momentul acela critic. Nu ştia exact ce avea să facă. Valerie Howett urcase pe vas împreună cu Lacy, despre care ştia că era unul din acoliţii lui Coldharbour Smith şi pe care îl recunoscuse imediat, în timp ce maşina trecea prin Garre. Se poate ca saltul lui nebunesc pe portbagaj să-i fi fost dictat din motive de ordin pur material. Pitit în bezna de pe punte, printre bărci, se întreba singur dacă acesta era cazul, deşi ar fi preferat să creadă că acea călătorie îngrozitoare se datora unui impuls de umanitate.

Se lăsase noaptea şi Julius se întreba ce avea să facă. Coldharbour se afla pe punte. Mai venise încă cineva. O barcă cu motor, cu patru oameni. Îi zărise în timp ce urcau pe vas, fără să aibă idee cine sânt, căci altfel lucrurile ar fi luat o cu totul altă întorsătură.

În curând auzi barca plecând. Se strecură prudent pe puntea plină de bărci şi trecu de coşul vasului. Urmărea o pată luminoasa, ce se dovedi un luminator cu geam mat. Îl ridică uşor de o margine, dând la iveală un colţ dintr-un salon murdar. De surprindere, Julius aproape că-şi trăda prezenţa, deoarece prima persoană pe care o văzu fu Valerie Howett! Fata stătea pe un scaun la capătul unei mese goale. Citi pe faţa ei contractată şi albă tot ce voia să afle.

Avusese sentimentul penibil că fata îl întovărăşise de bună voie pe Lacy, ştiind cu cine are de-a face. Asta ar fi însemnat că a îndurat degeaba toate necazurile şi neplăcerile. Acum pricepu. Coldharbour Smith stătea în dreapta ei şi îşi ţinea pe masă mâinile pline de inele strălucitoare. Faţa lui mârşavă era întoarsă spre ea. Discutau, dar din cauza zgomotelor de pe fluviu, Julius nu distingea un cuvânt. Găsi un cârlig, folosit desigur pentru a ţine luminatorul deschis, şi-l vârî cu mare atenţie în inelul lui. Apoi se întinse jos şi îşi lipi urechea de deschizătură.

Coldharbour nu putea în nici un caz să-l vadă, căci salonul era luminat de o lampă cu gaz al cărei abajur proiecta toată lumina pe masă.

— Mâine dimineaţă plecăm – spunea Smith. Poţi să-ţi scoţi din cap ideea că prietenul tău Featherstone are sa vină în ultimul minut să te salveze. Ştii ce păţesc dacă eşti descoperită? întrebă el. Fata nu întoarse capul, ci continuă să privească în gol. Înseamnă puşcărie pe viaţă. Mai degrabă mă spânzur. Iar dacă-mi faci necazuri, te spânzur şi pe tine, tânăra mea doamnă.

— Dacă vrei bani – spuse ea rupând tăcerea – pot să-ţi dau mai mult…

— Lasă asta – răspunse Smith dispreţuitor. Am bani destui. Să nu-ţi închipui c-ai să mă convingi să-ţi dau drumul. Într-o jumătate de oră m-ai trăda şi m-ar înghiţi ocna! N-ai auzit, se vede treaba, de închisoarea Dartmoor, căci altminteri nu te-ai gândi c-aş putea să risc s-ajung acolo. Închisorile americane sunt nişte palate, acolo oamenii sunt trataţi omeneşte, în timp ce Dartmoorul e un iad. Nu, ori merg mai departe, ori mă spânzur. Am dorit întotdeauna să mă aşez la casa mea undeva – continuă el – dar n-am găsit niciodată fata potrivită. Ne putem căsători pe bord. Orice căpitan de vas poate s-o facă dacă am ieşit din limita de trei mile. Dacă nu vrei să te măriţi, asta e treaba ta.

— Aici e mâna lui Abe Bellamy – spuse ea atât de încet, încât Julius de-abia o auzi.

— Să nu pomenim nume – zise discret Coldharbour. Tot ce ştiu e c-ai să mergi împreună cu mine, şi cred că până ajungem la destinaţie ai să devii fată de înţeles. Se ridică şi o privi. Te cheamă Valerie, nu? Aşa am să-ţi spun. Mie spune-mi Coldharbour, sau Harry. Harry e numele meu – adăugă el inutil.

Aşteptă un răspuns, dar ea nici măcar nu-l privi. Atunci îşi puse pălăria, pe care o scosese când intrase în salon ca o concesie făcută politeţii, şi porni spre uşă.

— În dosul perdelei aceleia e o cabină de dormit. Ai să găseşti şi un lavoar. Vreau să te simţi bine pe bordul vasului. Ca la tine acasă.

Trânti uşa în urmă şi o încuie. Julius aşteptă până ce dispăru Coldharbour, apoi deschise complet luminatorul şi, strecurându-se prin el, se lăsă pe masă, în faţa ochilor uimiţi ai fetei.

— Nu vorbiţi – şopti el.

— Domnul… domnul Savini… – se bâlbâi ea.

— Nu vorbiţi – repetă Savini cu vocea scăzută.

Îşi scoase pantofii şi se îndreptă spre uşă. Nu se auzea nimic, dar Coldharbour se putea întoarce oricând. Savini se apropie de masă, învârti fitilul lămpii şi o stinse, cufundând cabina în întuneric. Apoi îşi croi drum spre fată, mergând pe lângă scaune.

— Am fost în spatele maşinii – îi explică el sumar.

— Mă puteţi scoate de aici? îl întrebă ea în şoaptă.

— Aşa cred, dar nu sunt încă sigur. Se uită la luminator. Am putea să ieşim pe acolo – zise el – deşi am impresia că-i mai uşor să spargem uşa sau să aşteptăm s-o deschidă Smith. Are să revină cu siguranţă înainte de a se culca.

Aşteptară o oră, dar Smith nu veni. Atunci Julius începu să forţeze broasca uşii cu vârful săbiei. După un timp renunţă.

— Nu pot – spuse el, ştergându-şi fruntea plină de transpiraţie. Domnişoară Howett, nu ne rămâne decât să ieşim prin luminator.

— În timp ce vorbea, de deasupra se auzi un pas greu şi împleticit. O lanternă se aprinse, cineva se aplecă, trase cârligul şi luminatorul se închise cu o buşitură. Culmea nenorocirii! Judecând după felul cum căzuse capacul, era clar că şi această cale posibilă de salvare fusese tăiată.

— Mă tem – spuse Julius – că va trebui să-l aştept pe Coldharbour. Întindeţi-vă în pat şi culcaţi-vă, domnişoară Howett. Poate că nu vine încă.

Îi trebui multă vreme ca s-o convingă să-i urmeze sfatul. În cabina mică din dosul perdelei, Valerie găsi o lampă aprinsă. Patul fusese făcut, feţele de pernă erau curate, arătând aproape îmbietor. Se întinse în pat, fără să-şi închipuie măcar o clipă că avea să aţipească. Dar nici nu

apucă să închidă ochii, că adormi pe loc. Julius Savini sprijini un scaun de uşă, apoi se aşează pe el, cu sabia pe genunchi, cu părul vâlvoi, gata să adoarmă şi el. Îl durea fiecare mădular. Îşi petrecu noaptea aţipind şi trezindu-se rând pe rând. La revărsatul zorilor, când primele raze ale soarelui scăldară vasul, luminatorul străluci cenuşiu, alb-auriu. Apoi, deodată, cineva îl deschise şi figura lui Coldharbour Smith se ivi înăuntru.

— Bună dimineaţa, micuţa mea… – începu el, dar, văzându-l pe Savini, îşi retrase imediat capul.

Încordat şi neliniştit, Julius Savini auzi cheia răsucindu-se în broască şi sta gata să se repeadă. Uşa se deschise însă brusc şi el se pomeni ameninţat de browningul lui Coldharbour Smith. În faţa armei, Julius ridică mâinile.

— O să avem o scurtă discuţie, Julius – zise Smith. Dar mai întâi pune sabia pe masă.

Lui Julius nu-i rămânea decât să asculte.

— Ce vrei? îl întrebă Smith. Cine te-a trimis aici? Julius Savini avea întotdeauna inspiraţii rapide.

— Bătrânul – spuse el degajat. Nu ştia ce s-a întâmplat cu fata şi mi-a cerut să vin pe vas să vorbesc cu tine. Vrea s-o trimiţi înapoi.

Buzele lui Smith se strâmbară într-un rânjet.

— Nici nu mă gândesc! spuse el scurt. Dacă te-a trimis pe vas, de ce n-ai venit direct la mine?

— N-am ştiut care ţi-e cabina. Am crezut că asta e cabina ta şi mi-am dat drumul pe luminator, fiindcă n-am voit să mă vadă marinarii. Nici n-am apucat sa intru însă, că cineva a şi închis luminatorul.

Smith dădu din cap.

— Eu le-am dat ordin să-l închidă – spuse el – deşi nu mă gândisem c-am prins în cursă un individ de teapa ta. Aşadar, Bellamy vrea s-o duci înapoi pe ţărm, nu? A avut însă grijă să mă scoată şi pe mine din toată afacerea asta încurcată? Minţi, Julius. Îl privi cu atenţie. Hainele îţi sunt pline de praf, şi-apoi ce făceai cu sabia aia? Am să te închid

pe vas şi am să aflu de la bătrân ce urmăreşti. Eşti în stare să faci orice pentru bani, Savini. Deodată îi veni o idee. Nu cumva te-a lăsat Featherstone pe bord? Se bătu mulţumit pe şolduri. Asta-i! Eşti un spion. Nu-i culmea?

Scoase un fluierat strident şi un marinar foarte brunet coborî scara zgomotos. Smith i se adresă în şoaptă. Marinarul plecă şi se întoarse cu o pereche de cătuşe ruginite.

— Fac şi eu uneori pe poliţistul – spuse Coldharbour Smith. Întinde mâinile, Julius!

Savini îl ascultă şi inelele de fier se închiseră cu un sunet sec pe încheieturile mâinilor lui. Fu împins apoi pe punte şi vârât printr-o uşă în cala întunecată a vasului.

— Stai cu spatele sprijinit de peretele de lemn! îi porunci Smith. După ce ordinul îi fu îndeplinit, legă strâns picioarele secretarului. Dacă bătrânul confirmă cele spuse de tine, am să-ţi cer scuze – zise el ironic. Până atunci stai aici, şi-am să văd eu ce fac cu tine când vom fi în larg.

Trânti uşa în urmă-i şi trase zăvorul. Julius Savini rânji, căci cătuşele erau puţin cam mari şi, mai înainte ca zgomotul paşilor lui Coldharbour Smith să se fi pierdut în depărtare, el îşi eliberase mâinile.

XLIX.

Interogarea lui Lacy.

Târziu după amiază, un detectiv ce părea că-şi pierde vremea pe Commercial Row zări o figură cunoscută.

— Lacy, dacă nu mă înşel – spuse el şi-l înşfacă artistic.

— Ce s-a întâmplat, Johnson? întrebă prizonierul cu un act nevinovat. Nu-mi aduc aminte ca poliţia să aibă ceva împotriva mea.

— Ai să faci o mică plimbare cu mine – spuse detectivul, iar Lacy care nu ştia ce-l aşteaptă, căci altminteri ar fi opus rezistenţă, îl întovărăşi docil până la cel mai apropiat comisariat de poliţie, protestând şi susţinând că nu înţelege de ce se poartă poliţia cu el atât de ciudat, ba putea spune chiar inexplicabil.

Căpitanul Featherstone îl interogă într-o celulă, fără să-i dezvăluie motivul pentru care fusese arestat. Jim trăia unul din cele mai critice momente din viaţa lui, căci se hotărâse să întreprindă un act care ştia că-l putea compromite, obligându-l să-şi abandoneze cariera aleasă.

Nu exista însă nimic pe lume care să nu merite a fi încercat pentru a o salva pe Valerie. Şi-ar fi sacrificat şi propria-i viaţă, dacă ar fi ştiut că în felul acesta fata avea să se întoarcă la tatăl ei.

Jim locuia pe strada St. James, care sâmbăta noaptea e una din cele mai liniştite străzi din Londra, cu toată circulaţia neîntreruptă.

— Îl iau la Scotland Yard, ca să-l interoghez. Nu, n-am nevoie de ajutorul tău, Johnson, mulţumesc. Am să-l anunţ pe inspectorul-şef că tu l-ai arestat.

Spre surpriza domnului Lacy, fu luat din celulă şi urcat într-un automobil confortabil, condus de Jim.

— Momentan te poţi considera ca nefiind arestat – zise Jim.

— Unde mergem?

— Acasă la mine – i se răspunse, spre surprinderea lui.

— Pentru ce sunt reţinut, căpitane? întrebă Lacy curios.

— Ai să afli la timpul cuvenit – i-o tăie Jim, iar Lacy începu să studieze toate posibilităţile care-l puteau interesa.

Maşina se opri în faţa unei prăvălii cu obloanele trase, deasupra căreia se găsea apartamentul lui Jim. Casa nu mai avea alţi chiriaşi. Proprietarul prăvăliei locuia într-o suburbie.

Jim se întâlni cu valetul său, Angus, pe palier.

— Serveşte-i domnului Lacy o băutură – spuse Jim. Du maşina la garaj şi poţi pleca.

Jim se duse în camera lui, îşi scoase haina, vesta şi gulerul. Când se întoarse, Angus îşi terminase îndatoririle şi-l aştepta.

— Ia maşina şi nu te mai întoarce astă-seară – îi repetă Jim.

Pentru prima oară, domnul Lacy, care tocmai dădea pe gât un pahar cu whisky, deveni curios şi puţin nervos.

— Ai terminat, Lacy? îl întrebă Jim când uşa se închise în urma valetului. Vrei să intri în biroul meu?

Nu era atât un birou, cât o sală de gimnastică – o încăpere largă, fără covor. Din tavan atârnau două frânghii, terminate cu inele, iar în celălalt capăt al încăperii se găsea o minge pentru antrenamentul boxerilor. Jim închise uşa, o încuie şi-i făcu semn lui Lacy să ia loc.

— Nu înţeleg de ce ţi-ai suflecat mânecile, căpitane – spuse Lacy alarmat.

— Am să-ţi explic mai târziu – răspunse Jim. Unde-i domnişoara Valerie Howett?

— Care domnişoară?

Nici nu apucă să rostească întrebarea, că un pumn de oţel îl pocni sub bărbie, azvârlindu-l până la perete. Lacy se prăbuşi.

— De ce daţi în mine? Dacă mă mai loviţi o dată…

— Unde-i Valerie Howett? întrebă Jim pe acelaşi ton.

— Nu ştiu! răspunse Lacy sfidător.

De data asta era pregătit şi încercă să pareze lovitura, dar pumnul trecu pe sub garda lui şi, trăsnit de două ori, Lacy căzu cu zgomot.

— Scoală! îi ordonă Jim.

— Nici nu mă gândesc – spuse el, pipăindu-şi faţa învineţită. Am să te raportez pentru asta, Featherstone. Am să fac să te dea afară…

— Scoală – zise Jim şi nu-ţi face iluzii că n-am să te bat dacă stai jos. Scoală!

— Nici mort! răcni celălalt şi sări cât colo când gheata lui Jim se îndreptă spre el. Ai să mi-o plăteşti! Ţi-o jur! Am să te trag la răspundere pentru asta, Featherstone! Luni dimineaţă am să mă înfăţişez inspectorului şef!

— Dacă ai să mai trăieşti până atunci – zise Jim. Impresia din ochii lui dădu cuvintelor o semnificaţie specială. Ascultă-mă – şi îl ameninţă cu degetul – dacă nu-mi spui ce vreau să

ştiu, am să te leg pe duşumea şi am să te ard cu fierul roşu până ai să mărturiseşti.

— Asta-i tortură! răcni Lacy. Nu ai dreptul să mă torturezi! N-o să îndrăzneşti, e împotriva legii!

— Bellamy mi-a spus odată că el crede în tortură – răspunse Jim încet – şi mi-am închipuit că e o brută. Dar am să-ţi smulg carnea de pe oase dacă nu-mi spui unde e Valerie Howett.

Omul îl privi fix, apoi, cu un urlet, se repezi la uşă. Jim îl readuse cu o smucitură. Frica îi dădu curaj lui Lacy, care se aruncă asupra lui Jim. Detectivul se trase într-o parte şi, cu o directă, îl întinse la podea. Lacy rămase aşa, gâfâind.

— Dacă-mi spui unde e Valerie Howett, îţi dau o mie de lire.

— Nici pentru un milion – bolborosi Lacy. E într-un loc unde n-ai să pui mâna pe ea, porcule! E în labele lui Smith şi…

Deodată fu smucit în picioare şi apoi izbit de perete ca şi cum ar fi fost o păpuşă de cârpă.

— Ţii la viaţă, Lacy? îl întrebă Jim cu o voce joasă şi vibrantă. Nu ai nici un prieten, nu există nici o femeie pe care să vrei să-i mai întâlneşti? Nici un loc pe care vrei să-l revezi?

— Sa ştiu că mor şi nu-ţi spun – gâfâi Lacy.

— Ai să mori după ce-ai să-mi spui – zise Featherstone şi-l buşi încă o dată, aruncându-l la pământ.

Trase deodată vesta şi cămaşa de pe Lacy. Brutalitatea gestului şi ameninţarea îngrozitoare zdrobiră încăpăţânarea lui Lacy.

— Îţi spun! îţi spun! răcni el. E pe vasul Contessa!

— Minţi, nu-i acolo!

— Jur că-i acolo, căpitane! Eram ascunşi pe bord, în cămăruţa lanţurilor, când aţi venit azi-noapte. A încercat să ţipe, dar Smith i-a pus mâna la gură. Pot s-o dovedesc. Te-am auzit spunând pe când plecaţi că Valerie nu-i acolo.

— Scoală-te – zise Jim şi-i arătă un scaun. Stai jos. Când ai fost ultima oara pe vasul Contessa?

— Azi noapte. Nu pot suporta vasele astea mici. Îmi fac rău.

— Şi doamna era acolo?

— Da, domnule.

— Unde-i acum? În ce parte a vasului?

— Coldharbour a aranjat totul pentru ea. Contessa transportă rom în America. Vaporul îi aparţine de fapt lui Smith. El a avut ideea să nu aprindem focurile la cazane şi ca vasul să rămână câteva zile la Pool, până se uită întâmplarea.

Jim descuie uşa şi se întoarse în salon.

— Termină-ţi whisky-ul – zise el.

— N-o să mai mă dai pe mâna tribunalului, după bătaia pe care am mâncat-o, căpitane, nu-i aşa?

— Dacă ce-ai spus e adevărat, ai scăpat – îi replică Jim. Bea-ţi whisky-ul. Am să te reţin în noaptea asta. Dacă declaraţiile tale se dovedesc exacte, ai să fii liber în două ore. Dacă nu, te iau îndărăt în sala de gimnastică şi-o să discutăm între patru ochi.

Lacy nu răspunse. În drum spre Scotland Yard, domnul Lacy îşi pipăi vânătăile. Jim îl întrebă:

— L-ai văzut pe Julius Savini?

— Pe Julius? răspunse Lacy dispreţuitor. Nu-i amestecat în treaba asta.

— Ba am impresia că e foarte amestecat – zise Jim.

L.

Evadarea lui Savini.

Cabina de dormit în care Valerie îşi petrecu cea mai mare parte a acestei zile ce părea nesfârşită dovedea limpede ca fusese pregătită special pentru ea. În peretele cabinei se amenajase grosolan un fel de lavabou, aşa cum îi spusese Smith. În orice caz era singura încăpere de acest fel de pe tot bordul vasului. Uşa care dădea din baie pe bord fusese prinsă în şuruburi, iar hublourile fixate atât de strâns, încât,

cu toate încercările ei, nu reuşi să deplaseze barele ce le blocau. Singura ei descoperire fu o uşă glisantă între salon şi baie, ascunsă de nişte perdele. O găsi cu totul întâmplător, când Smith nu se afla în salon. Uşa prezenta o oarecare protecţie, căci, odată închisă, se fixa de peretele cabinei. Cu toate acestea putea fi uşor doborâtă.

Asistase la scena dintre Smith şi Julius. Mai târziu avu curajul să întrebe ce s-a întâmplat cu îndrăzneţul de Savini.

— E în siguranţă – i se răspunse.

Mesele luate împreună cu Coldharbour reprezentau un adevărat supliciu. Smith era prost crescut şi avea maniere grosolane.

— Ai să te obişnuieşti cu mine după un timp, draga mea Valerie – spuse el clefăind zgomotos. Ai început să-mi placi. Şi nu sunt eu omul căruia să-i placă orice necunoscută. La Golden East…

Valerie îl ascultă şi se cutremură. Smith păru să ia repulsia ei evidentă drept un compliment.

— La noapte plecăm. Căpitanul crede c-o să fie niţică ceaţă, aşa c-o să putem să ne strecurăm pe fluviu fără să ne observe cineva. Nici nu mă tem c-o să mai vină poliţia din nou.

— Să nu-ţi închipui c-ai să scapi! exclamă ca violent. Crezi că atunci când am sa ajung unde mă duci, n-am să mă plâng poliţiei?

Smith zâmbi plin de încredere.

— Atunci ai să fi nevasta mea şi n-o să te creadă nimeni.

— Unde-i mama? îl întrebă ca.

Smith râse din toată inima.

— Nu ştiu. Bătrânul a răpit-o de mulţi ani. N-are sens să afirm că nu ştiu, fiindcă sunt bine informat. A locuit în casa mea, în Camden Town. N-a stat pitită decât o săptămână acolo.

— Pitită?

Coldharbour dădu din cap

— Se ascundea de Bellamy. O iubea foarte mult, aşa cum te iubesc şi eu pe tine. Ea însă l-a refuzat. Eu tocmai îi făcusem un serviciu lui Abe şi câştigasem o groază de bani. Descoperise că ea căuta să se mute şi m-a trimis pe mine să vorbesc cu ea. I-am spus c-am aflat că vrea să se mute, iar eu aveam o căsuţă de închiriat. Chiria fiind mică, s-a mutat. A crezut că Bellamy plecase în America – avea întotdeauna mai multe alibiuri, pentru cazul unor neplăceri. Dar el nu s-a dus decât până la Queenstown, iar ea şi-a închipuit că-i în siguranţă. Într-o noapte i-am spus aceeaşi poveste pe care ţi-a spus-o ţie Lacy. Am convins-o să vină cu mine la Garre, deoarece i-am zis că fetiţa ei se află ascunsă acolo. Era vorba de tine. De fapt, nici nu erai o fetiţă, fiindcă aveai şaisprezece ani. Atunci am văzut-o pentru ultima oară, când am adus-o la castel. Zâmbi şiret. Bătrânul spune că a fugit de-acolo…

— A fugit!

Valerie sări în picioare. Ochii îi ardeau de nerăbdare.

— Stai jos, stai jos! zise Coldharbour iritat. Nu te enerva. Bătrânul minte. Mama ta a murit. Asta-i adevărul. N-are curajul s-o mărturisească. Se strâmbă şi deveni şi mai înfiorător. I-am rămas ceva dator bătrânului diavol. Aproape c-aş fi vrut ca ea să fugă. E o escrocherie… toată povestea asta cu Arcaşul Verde e o escrocherie. A fost inventată de Abe ca să aibă o scuză, dacă femeia reuşeşte să fugă. Asta-i bună, Arcaşul Verde!

Râse încet.

Valerie se concentra. Să presupunem că era adevărat. Asta ar fi explicat, cel puţin, răzbunarea lui Bellamy asupra ei. Trebuie să fi plănuit însă răpirea ei cu mult înainte de fuga mamei sale, în clipa când descoperise că Valerie Howett era copilul furat acum douăzeci şi trei de ani.

— Bănuiesc că-i moartă – continuă bine dispus Coldharbour. Nu poţi să ţii o femeie închisă într-o celulă subterană opt ani, fără s-o distrugi. Până şi la Dartmoor poţi să ieşi la aer şi să te mişti…

— Aşadar, acolo a stat tot timpul – zise Valerie.

— Fireşte că acolo a stat tot timpul – răspunse el dispreţuitor. Nu ştiu în ce parte a castelului, dar acolo a fost.

Discuţia avea loc la masă. Valerie se ridică fără să se fi atins de mâncare. După-amiază, pe bordul Contessei se desfăşura o activitate intensă. Auzi mişcări deasupra şi voci ce urlau. Undeva, dedesubt, o pompă intrase în funcţiune şi duduitul ei îi distrase atenţia.

Nu văzuse nici un ofiţer sau vreun membru al echipajului, cu excepţia stewardului negru ce-i aducea masa. Socoti însă că erau puţini la număr şi se întrebă unde se afla căpitanul. Ce se întâmplase cu Julius? Nu mai îndrăznea să se gândească la Jim sau la tatăl ei, şi nici să reflecteze la soarta sa.

Când Smith coborî la masa de seară, Valerie văzu imediat că e beat. Pometii feţei lui bolnăvicioase purtau două pete roşii groteşti. Semăna eu o păpuşa urâtă, prost boită.

— Veselă şi fericită, domnişoara mea? vocifera el. Ţi-am adus nişte băuturi. Un rom dat dracului! Râse în hohote de propria lui gluma. Sunt sigur că-i foarte prost, dar am câştigat o groază de bani cu el. Trânti pe masă o sticlă neagră şi se aşeză pe scaun. Trăiască Julius, ai? S-a furişat pe bord ca să mă dea pe mâna poliţiei. Şi-a lăsat nevestica, pentru o viaţă pe ocean. Poţi s-o crezi? N-are însă o nevastă ca a mea!

Rânji la ea şi încercă să o apuce de mână. Nereuşind, destupă sticla cu dinţii şi îşi turnă un pahar dintr-un lichid auriu.

— Bea! îi ordonă el.

Valerie împinse paharul la o parte.

— Bea!

— Nu vreau să beau! spuse ea şi zvârli paharul cu băutură jos.

Gestul ei păru să-l amuze grozav pe Smith.

— Asta-mi place, eşti o femeie cu temperament! chicoti el şi, fără să mai vorbească, atacă farfuria uriaşă cu mâncare pe care i-o pusese înainte stewardul. Se şterse la gură, mai dădu pe gât un pahar de băutură şi se ridică nesigur pe picioare. Porumbiţa mea – începu el şi se repezi sălbatic la ea. Valerie se suci pe scaunul rotativ şi se retrase din calea lui. Vino încoace! strigă el. Te doresc…

Valerie i se opuse cu curajul disperării, reuşind să se smulgă din mâna care o apucase de mânecă. Fugi în cabina ei, trase uşa şi-o zăvorî.

— Ieşi de-acolo! urlă el şi bătu cu pumnul în uşă. Lemnul tremură, dar nu cedă. Îl cuprinse o furie dementă. Zgârie cu unghiile marginea uşii, buşi cu piciorul, cu pumnii, bolborosind înjurături oribile. Am să te scot de-acolo!

Auzindu-i vocea răguşită, Valerie tremură. Savini te-a învăţat! … Savini…

Traversă în viteză scurta distanţă de pe punte dintre salon şi locul unde îl închisese pe Savini. Înnebunit de băutură şi de poftele lui nesatisfăcute, căpătase porniri ucigaşe. Trase zăvorul şi dădu de perete uşa cămăruţei.

— Savini! Am să te omor, mă auzi? Neprimind nici un răspuns, bâjbâi pe jos, căutându-şi omul. Savini însă dispăruse!

LI.

Săgeata verde.

Şocul descoperirii îl trezi pe Coldharbour. Ieşi dintr-o beznă într-alta. Chemă un marinar.

— Cine a deschis uşa de acolo? întrebă el.

— I-am dus de mâncare acum vreo două ore – răspunse omul.

— Ai închis uşa după tine?

— Da. Voia să bea apă. Am fost să-i aduc o cană, şi numai în timpul ăla uşa a rămas descuiată.

Coldharbour aprinse un chibrit şi căută prin celulă. Aşa cum se aşteptase, cătuşele şi frânghiile zăceau pe jos. Îşi

croi drum pe puntea superioară şi-l găsi pe căpitan în camera hărţilor.

— Emil, cât de repede poţi să porneşti? întrebă el.

— În două ore vine fluxul – spuse spaniolul cel scund. Priveşte însă, amice, ce ceaţă infernală!

Ceaţa se îngroşase şi luminile se vedeau foarte slab.

— Cu atât mai bine. Poţi să pleci imediat?

— Nu! răspunse spaniolul răspicat. N-avem aburi destui. Poate într-o oră. Dar dacă ceaţa continuă să se îngroaşe, ce-i de făcut?

— Mergi prin ea – zise Coldharbour. Cunoşti fluviul şi poţi să ajungi până la mare.

Se întoarse în salon şi, după ce aruncă o privire spre uşa închisă a camerei lui Valerie, se aşeză pe un scaun să judece situaţia. Dacă Julius a sosit pe ţărm… Coldharbour îşi scoase revolverul din buzunar şi-l puse pe masă, în faţă.

Din camera lui Valerie nu răzbătea nici un zgomot. Îi păru rău că a speriat-o. Cel mai mult îl neliniştea însă ce s-a întâmplat cu Julius. Unde se afla? Dacă ajunsese la ţărm, atunci sfârşitul se apropia. Dar dacă se mai găsea încă pe bord? Existau zeci de locuri unde te puteai ascunde.

Stăpânit de aceste gânduri, ieşi pe punte şi privi prin ceaţa galbenă ce se îngroşa. Văzu o barcă şi un om ce vâslea degajat, îndreptându-sc spre vasul lor. Un singur om, era sigur. Poate unul din marinarii care se întorceau de pe mal. Urmări barcagiul singuratic. Descoperi că avea o altă destinaţie, căci trecu pe lângă prora vasului şi se pierdu în beznă.

Smith se întoarse în salon şi se aşeză la unul din capetele mesei, astfel ca să aibă o vedere clară asupra uşii deschise.

Viitorul lui depindea de Julius. Dacă se ivea vreun pericol, vreun pericol real, avea să fie nemilos cu fata. Dacă urma să fie pedepsit, să ştie măcar de ce. Urechile lui exersate aşteptau cu încordare un zgomot de vâsle, o voce strigând la cei de pe Contessa. La primul semn al sosirii lui Featherstone, avea să închidă şi să încuie uşa…

Rămase gânditor. Minutele se scurgeau. Îl auzi pe căpitan dând instrucţiuni să se ridice ancora. Încercară cabestanul şi descoperiră că mai are nevoie de aburi. Auzi lipăitul stins al unor picioare încălţate în ciorapi. Ridică privirea. O secundă se holbă, apoi trase fulgerător mâna ca să apuce revolverul…

Şalupa ce înainta prin apele învăluite în ceaţă se îndrepta direct spre flancul vasului Contessa.

Jim bănuia cam ce putea să se întâmple şi dăduse instrucţiuni să se stingă motoarele în clipa când vasul avea să se ivească din ceaţă.

Balansul bărcii o aduse până lângă peretele navei. Jim sări peste bord, urmat de poliţia fluvială. Puntea era goală, iar uşa salonului închisă.

— Duceţi-vă înainte şi puneţi mâna pe căpitan – şopti el.

Unul dintre poliţişti se strecură pe scara ce ducea la puntea superioară.

Jim înainta spre uşa salonului şi apăsa clanţa încet. Spre uşurarea lui, uşa era descuiată. Păşi înăuntru. Salonul era cufundat în întuneric. Domnea o tăcere deplină. Scoase din buzunar o lanternă şi lumină pereţii salonului. Se opri asupra uşii de la cabina în care fusese închisă Valerie. După o succintă examinare, se lămuri cu ce fel de lemn avea de-a face şi trase brusc de uşă. În cabină ardea o lumină. Pe pat se afla blana lui Valerie. Fata nu se vedea însă nicăieri. Nu o găsi nici în compartimentul vecin.

Se întoarse în salon şi plimba lumina lanternei de-a lungul mesei. Deodată sări înapoi şi ridica revolverul. Pe scaunul din capul mesei văzuse o formă omenească.

— Sus mâinile! strigă el şi îndreptă lanterna într-acolo.

În cercul de lumină apăru Coldharbour Smith. Stătea răsturnat pe spate, iar într-una din mâini, rămasă pe masă, ţinea un revolver. Ochii lui morţi erau pironiţi asupra luminatorului deschis.

Era mort, iar din pieptul lui ieşea coada împodobită cu pene verzi a unei săgeţi.

LII.

Omul din barcă.

Jim îl chemă imediat pe inspectorul poliţiei fluviale, înainte de a face alte cercetări, aprinseră luminile din salon.

Coldharbour Smith trebuie că murise instantaneu. Săgeata îi trecuse prin inimă şi fusese trasă cu atâta forţă, încât se înfipsese în lemnul scaunului.

— Indiferent de ce-a văzut, a întins însă mâna spre armă – spuse Jim. De cât timp e mort?

Mâinile lui Coldharbour erau calde încă.

— A fost probabil omorât în timp ce ne apropiam. Abajurul e cald încă, ai observat?

Fără să mai aştepte nici o secundă, se repezi să-l caute pe căpitan. Când află de tragedia petrecută, omuleţul izbucni în lacrimi, apoi îl cuprinse un fel de isterie.

— Am ştiut că-i o doamnă pe bord – hohoti el – dar… – trecu în revistă rapid un mare număr de sfinţi – n-am ştiut că-i ceva în neregulă cu ea. Senor, sunt un om foarte delicat şi bun la suflet, şi dac-aş fi ştiut că doamna nu-i soţia lui senor Smith…

— Unde-i doamna acum? se răsti Jim la el. Te previn că dacă încerci să mă păcăleşti, nu mai apuci să vezi portul Vigo aşa curând.

Între timp, cea de-a doua şalupă trăsese lângă vas şi puntea se umplu de poliţişti. Cercetară vaporul de la fund şi până la platforma catargului, fără s-o descopere pe fată.

— Luminatorul salonului e larg deschis, domnule – îi raportă unul dintre poliţişti. E cam ciudat într-o noapte ca asta.

Jim remarcă şi el. Examinând puntea superioară, găsiră o scară de frânghie legată grosolan, de o mână nepricepută, de unul din stâlpii de susţinere de pe punte. În plus, lipsea o barcă. Asta o descoperi căpitanul. Barca fusese luată de la locul ei şi coborâtă la jumătatea copastiei, pentru ca să poată sta în ea cei ce călăfătuiau o placă desprinsă din

peretele vasului. Acum, cârligele de suport atârnau goale la capătul frânghiilor.

— Valerie n-ar fi putut să coboare singură barca. Jim era sigur. Unde se afla Julius Savini? Căpitanul îi informă.

— Sărmanul Smith îl închisese în camera de ţinut frânghiile, dar Savini a scăpat şi a înotat până la ţărm.

Se află atunci că omul care îi adusese de mâncare lui Julius îl văzuse înotând şi aruncase cu un drug greu după el. Nu îndrăznise să-i spună lui Smith că prizonierul scăpase înot.

Jim reveni în salon şi ordonă să se aprindă şi alte lumini, începu apoi o cercetare amănunţită a încăperii.

— O crimă în stilul Arcaşului Verde – spuse el când termină. Săgeata a lovit în acelaşi loc ca şi în cazul lui Creager. Nici o amprentă care să-l trădeze pe criminal, sau pe călău, dacă vreţi.

— Cum o fi ajuns pe ţărm? întrebă inspectorul nedumerit. Afară de cazul când cunoaşte bine fluviul, altfel n-ar fi reuşit niciodată să ajungă la mal pe o noapte ceţoasă ca asta.

Jim îşi dădu seama că aceeaşi remarcă era valabilă şi în cazul fetei. Doar dacă nu cumva plecase împreună cu Arcaşul Verde. Odată ce zăreai însă malul apei, era uşor să debarci, căci, prin împrejurimi, mai toate străduţele ce coborau de pe faleza lungă se terminau cu un mic debarcader.

După toate probabilităţile, Arcaşul Verde se găsea în clipa aceea pe fluviu, vâslind orbeşte prin ceaţă şi căutând zadarnic să se salveze.

Jim lăsă poliţiştii veniţi cu barca să păzească vasul, iar el luă o şalupă şi începu o cercetare sistematică a fluviului. La un moment dat, prin ceaţă se profila silueta unui vas ce înainta lent şi care scoase un semnal de alarmă în clipa când şalupa trecu aproape pe sub prora lui.

— E vasul Gaika, aprovizionează flota de remorchere a societăţii G. I. C. Ar fi trebuit să-l percheziţionăm. E suspect!

Opreau din când în când motoarele şalupei, pentru a asculta vreun zgomot de vâsle. Truda le fu răsplătită când ajunseră aproape de partea nordică a malului.

— Ascultaţi, se aude prin apropiere o barcă – şopti un poliţist.

Jim îşi aţinti urechea şi distinse mişcările neregulare ale unor vâsle în inelele lor.

— Nu-i un marinar – spuse inspectorul. Nu trage la fel cu amândouă vâslele.

În curând localizară zgomotul, iar şalupa o luă încet înainte. Prin perdeaua subţire de ceaţă le apăru în faţă un antrepozit uriaş, apoi Jim zări barca. Vâslaşul se îndrepta spre unul din debarcaderele din josul străzii.

Şalupa luă brusc viteză şi porni în urmărirea bărcii. Se opri alături, în clipa când ocupantul ei se dădea jos.

— Stai! strigă Jim şi sări pe cheiul noroios.

Silueta se întoarse şi-i aruncă o privire cercetătoare.

— Dumneata eşti, Featherstone?

Jim rămase trăsnit de uimire – era vocea domnului Howett.

— Dar… dar ce faceţi aici, domnule Howett?

— Am auzit că vă duceţi pe bordul Contessei şi v-am urmărit – răspunse Howett calm. Am găsit această barcă, sau mai degrabă am văzut un om vâslind în ea în timp ce eu căutam o barcă, şi l-am întrebat dacă nu poate să mi-o dea mie.

Istoria părea cu totul neverosimilă. Oricine altul decât Jim ar fi respins-o ca pe-o minciună sfruntată.

— Aţi găsit-o pe Valerie? întrebă domnul Howett. Avea o voce extraordinar de calmă.

Nu, nu era pe bord. Smith e mort.

— Mort? Şi Valerie nu era acolo? Cum a murit Smith?

— A fost ucis de Arcaşul Verde – răspunse Jim.

Domnul Howett tăcu.

— Valerie fie că a fugit, fie că a fost luată de pe vas – continuă Jim. Mă întorc la Scotland Yard. Veniţi şi dumneavoastră, domnule Howett?

Acesta acceptă.

— Mort? murmură el. Sigur mort?

— Cum nu se poate mai mort – spuse Jim.

Sosiră la Scotland Yard abia peste o oră, căci o ceaţă groasă învăluise întregul oraş. Se circula cu multă greutate. La birou nu-l aştepta nici o veste. Lăsase crima pe mâna poliţiei fluviale. După ce-l conduse pe domnul Howett la hotel, deşi era obosit, redactă un scurt raport.

Toate comisariatele o căutau pe fată. Redactarea îi fu întreruptă de zeci de ori de sosirea unor rapoarte Tocmai terminase şi era pe punctul să plece, când fu anunţată Fay Clayton.

Fay apăru cu ochii roşii şi trasă la faţă.

— L-ai găsit pe Julius? întrebă ea. Jim clătină din cap.

— Sper că nu i s-a întâmplat nimic – spuse el. Smith l-a ţinut prizonier pe bordul vasului Contessa, un mic pachebot de pe Tamisa, dar se pare c-a reuşit şi fugă. Ascultă, Fay, Savini înoată bine?

În ciuda supărării ei, Fay zâmbi.

— Julius al meu înoată şi acolo unde balenele s-ar îneca – rosti ea cu mândrie. E cel mai grozav înotător din câţi ai văzut vreodată, Featherstone. Chiar dacă ar fi să naufragieze în Oceanul Atlantic, tot ar ieşi la ţărm. De ce mă întrebi?

— Fiindcă a sărit peste bord. Era cam ceaţă, dar dacă ştie să înoate, scapă.

Siguranţa ei dispăru şi redeveni soţia agitată.

— O să se înece! De ce nu l-ai căutat, Featherstone? L-ai lăsat acolo, singur în apă, fără ca nimeni să-l mai caute. E o crimă!

Jim o bătu uşor pe umăr.

— Julius n-a păţit nimic – spuse el prietenos. Aş fi vrut să fiu la fel de sigur şi în ce-o priveşte pe domnişoara Howett.

Îşi zise în sinea lui că Julius nu era genul de om care să moară înecat. Din tact, se abţinu totuşi să i-o repete cu glas tare. Îi povesti apoi despre sfârşitul lui Coldharbour Smith.

— A meritat-o – răspunse ea prompt. Omul ăsta era făcut să nu trăiască mult, Featherstone. A fost o bestie toată viaţa. Sper că nu-ţi închipui că Julius e amestecat în treaba asta, nu? întrebă ea nerăbdătoare. Dacă i-ai arăta un arc şi o săgeată, Julius nici n-ar şti ce sânt.

Jim îi linişti temerile în legătură cu faptul că admirabilul Julius ar putea fi bănuit cumva şi o trimise acasă. La ora aceea, autobuzele şi metroul nu mai circulau şi Fay nu găsi nici un taxi. O luă pe jos, croindu-şi drum cu oarecare greutate. Trecuse de ora două când, plictisită şi obosită, ajunse la blocul în care se afla apartamentul ei. Se îndrepta spre intrare, când văzu o maşină trasă lângă trotuar. Îşi aminti că o depăşise cu câteva minute mai înainte.

În umbra uşii încuiate stătea un bărbat. Dintr-o singură privire, îşi dădu seama că era Abel Bellamy.

— Vreau să intru – spuse el morocănos. Un prieten al meu locuieşte aici. Nu ştiu de ce se încuie uşile de la intrare.

— Nu puteţi intra, domnule Bellamy! îi replică ea violent. După felul cum v-aţi purtat cu soţul meu, mă miră că mai aveţi tupeul să veniţi la o asemenea oră!

Bellamy o privi furios.

— A, deci tu eşti femeia… Doamna Julius Savini? Ei bine, am venit fiindcă am să-i spun câteva cuvinte soţului dumitale.

— Spuneţi-mi-le mie – răspunse Fay – dar repede, căci sunt obosită.

— Poţi să-i spui că am descoperit că mi s-au furat trei mii de dolari din casa de bani şi că am să cer să fie arestat. Asta-i tot, doamnă Savini!

Fay îl apucă de braţ în momentul când Bellamy voi să plece.

— O clipă. Ştiu că e o maşinaţie. Sunteţi însă prea deştept ca să-i fi lăsat vreo portiţă de scăpare. Intraţi şi să auzim despre ce-i vorba.

Bellamy o urmă pe scări şi pătrunse în apartament.

— Intraţi aici – spuse ea şi aprinse lumina din sufragerie. Văzându-l mai de aproape se îngrozi. Dumnezeule, dar ce fioros arătaţi! exclamă ea, iar el se enervă.

— Fioros? întrebă el, aşezându-şi trupul uriaş pe cel mai solid dintre scaune. Cred că pot să-ţi întorc complimentul.

— Ce-i cu furtul ăsta, domnule Bellamy? întrebă ea. Ştiu că Julius nu-i vinovat, fiindcă nu-i genul lui să facă aşa ceva.

— Nu-i genul lui, nu? rânji el. Asta o ştii tu mai bine. În orice caz, nu-l acuz, dar mi-au dispărut banii. Şi mai vreau să discut ceva cu tine, tânără doamnă.

— Ce obrăznicie! explodă ea. Să mă minţiţi la mine în casă! Afară, sau chem poliţia!

Ochii lui reci îi reţinură o clipă privirea şi sub efectul lor magnetic curajul ei se destramă.

— N-ai să telefonezi la poliţie – spuse el. Vreau să vorbesc cu Julius.

— V-am spus că nu-i aici. Bătrânul smuci capul într-o parte.

— Du-te şi vezi – spuse el.

Fay ezită.

— Du-te şi vezi! mârâi el şi Fay ieşi din odaie.

Nu ştiu ce o făcu să deschidă uşa fostei camere a lui Julius. Era poate cea mai apropiată. Aprinse lumina şi se retrase uluită: Julius zăcea pe pat, murdar, fără guler la cămaşă şi nebărbierit. Dormea dus.

La început nu-şi putu crede ochilor. Apoi, cu un strigăt, se repezi la el şi-l luă în braţe, plângând cu hohote pe cămaşa lui murdară şi încercând să se liniştească. Încet şi cu greutate, Julius se trezi şi clipi din cauza luminii.

— Uite – spuse el – Fay… sper că nu te superi. I-am spus să se ducă în camera ta.

Fay zbură în odaia ei. Culcată pe pat şi acoperită cu o cuvertură se afla o fata. Inutil să mai întrebe cine era cea care dormea.

Valerie se agită în somn şi suspină. Iar Fay Clayton, escroaca şi femeie cu îndeletniciri deocheate, se aplecă

deasupra ei şi o sărută pe obraz.

LIII.

O ofertă şi un refuz.

Când se întoarse la Julius, îl găsi pe marginea patului, frecându-se prozaic pe cap.

— Ce s-a întâmplat, Fay? întrebă el repede.

— Bellamy e aici – răspunse ea.

Julius îşi strânse pleoapele într-un efort de a se concentra.

— Bellamy? Abe Bellamy aici? Ce vrea?

— Să te vadă. De cât timp te-ai întors, Julius?

— Nu ştiu. Cred că de mai mult timp – spuse el şi clătină din cap.

Îşi scosese ghetele când se culcase şi acum se uita disperat în jur după ele. Era încă ameţit de somn. Fay îi aduse nişte papuci.

— Nu vorbi cu el, Julius, dacă n-ai chef.

— Ba mă duc să-l văd – spuse Julius cu un zâmbet strâmb. Domnişoara Howett se simte bine?

Fay îi răspunse că da. Căscând şi întinzându-se, Julius o urmă în sufragerie. Julius încercă un sentiment nou în faţa omului care îl terorizase atâta vreme. Şi totuşi îi putu înfrunta privirea cu o seninătate ciudată.

— Ce-ai de spus în ce te priveşte? îl întrebă bătrânul.

— Nu mă mai speriaţi – îi replică Julius şi făcu un gest cu mâna ca şi cum ar fi maturat din minte imaginea lui Abe Bellamy.

— Unde-i fata?

— Care fată? întrebă Julius, făcând pe nevinovatul.

— Fata pe care ai urmărit-o pe vasul Contessa.

— E acasă la ea – răspunse Julius distrat.

— Cred că minciuna e în firea ta. E aici, în această casă, acest apartament sau cum Dumnezeu se cheamă.

— Ai fost văzut aducând-o înăuntru.

— Atunci de ce dracu m-aţi mai întrebat dacă ştiaţi? îi ceru socoteală Julius, enervat. Da, e aici!

Bătrânul îşi muşcă buzele.

— Cum ai scăpat?
— Asta nu vă priveşte! îl repezi Julius.
Bătrânul înghiţi în sec.
— Cum de nu te-a văzut Smith?
— Smith e mort – îi anunţă Fay, iar Julius o privi uimit.
— Mort? spuse el, nevenindu-i să creadă. Mort?
Fay dădu din cap.
— Cine ţi-a spus? întrebă Bellamy.
— Featherstone, acum o oră.
— Dar cum a murit? Cine l-a omorât?
— Arcaşul Verde – răspunse Fay.
Bellamy sări în picioare şi scoase o înjurătură.
— Eşti nebună! zise el. A fost văzut… Arcaşul Verde?
— La ce bun să mă întrebaţi pe mine? Ascultaţi, domnule Bellamy, eu nu sunt birou de informaţii. Vă spun doar ce-am aflat. Coldharbour Smith a fost găsit mort în salonul vasului, cu inima străpunsă de o săgeată verde. Asta-i tot ce ştiu.
Soţul şi soţia se priviră reciproc. În ochii lui Savini apăru o expresie de nelinişte pe care nu încercă s-o ascundă. Pe Abe Bellamy, ştirea îl uluise pe moment.
— Cu atât mai bine – rosti el în cele din urmă. Savini, noi doi ne înţelegem. Pe scurt, îţi ofer zece mii de lire, adică cincizeci de mii de dolari, iar soţiei tale îi dau aceeaşi sumă, dacă-mi faci un serviciu. Îţi dai seama, o sută de mii de dolari îţi aduce o dobândă de şase, şapte mii de dolari pe an. Poţi trăi comod cu banii ăştia în străinătate.
— Nu ne oferiţi banii ăştia degeaba – spuse Fay serioasă. Ce vreţi să facem?
Abe Bellamy arătă spre uşă.
— Fata dinăuntru – zise el. Aduceţi-o la castelul Garre astă-seară. Mergem împreună. Jos mă aşteaptă maşina.
Julius clătină din cap.
— Sunt multe lucruri pe care le-aş face pentru bani, domnule Bellamy, asta însă nu. Şi nici nu există o sumă cu care să mă convingeţi.
Fay făcu un semn că e de acord cu soţul ei.

— Nimeni n-are să ştie – spuse Bellamy, coborându-şi vocea la o şoaptă aspră. Fata a dispărut de pe vas. Nimeni nu ştie că se află la voi. Banii sunt aproape pe gratis, Savini. Am să ridic la cincisprezece mii…

— Nici chiar pentru cincisprezece milioane – spuse Fay. Julius n-are să accepte, iar eu l-aş detesta dac-ar face-o. Julius şi cu mine am trăit de pe urma fraierilor ani de zile, dar erau oameni şi nu aveau altceva de pierdut decât banii.

Bellamy îşi coborî privirea pe masă şi rămase mult timp gânditor. Apoi îşi ridică gulerul hainei.

— Foarte bine – spuse el mai potolit. S-o lăsăm baltă. Te poţi întoarce luni dimineaţa la Garre, Savini. Am să văd dacă nu pot să-ţi dau o slujbă mai bună şi un salariu mai mare.

— Nu mă întorc la Garre.

Abe se întoarse brusc spre el.

— A, nu? spuse el ameninţător. Îţi închipui c-ai să scoţi mai mult de la Howett decât de la mine?

— Nu-mi pasă chiar dacă n-am să primesc un sfanţ de la Howett! răspunse Julius indignat. N-o fac pentru bani. Şi, pe deasupra… – se opri, amintindu-şi de intenţia lui iniţială. Apoi, spre surprinderea soţiei sale, adăugă: Mă întorc luni dimineaţa la Garre, domnule Bellamy.

Bătrânul îl privi o clipă şi dădu din cap.

— Cred că e un gest înţelept – spuse el.

Fay îl conduse până la uşă, o închise şi trase zăvorul în urma milionarului. Înainte de a se întoarce la Savini, îi telefonă lui Jim Featherstone şi-i dădu o ştire care-l făcu pe acesta să o ia la fugă prin ceaţă, fără pardesiu sau pălărie.

— Să nu faci zgomot – îi şopti Fay, dându-i drumul înăuntru. Doarme încă. Ce ţi-am spus eu, Featherstone! Julius a salvat-o. Dumnezeule! Julius e un om minunat…

Îl ridică în slava cerului pe Julius, vorbind ceva mai tare, în timp ce înaintau pe coridor.

Julius îşi pusese o haină de casă. Se trezise, dar era tras la faţă.

— E o fiinţă extraordinară, căpitane – spuse el, strângând cu efuziune mâna detectivului. Tocmai i-am telefonat domnului Howett şi i-am spus că domnişoara Howett e în siguranţă şi că acum doarme.

— Cum ai scăpat?

— A fost şi uşor şi greu – răspunse Julius. Am scos cătuşele şi mi-am dezlegat picioarele. Singura problemă era cum să deschid uşa. A trebuit să aştept până seara, când le-a dat prin minte brutelor alea să-mi aducă de mâncare. În momentul când uşa s-a deschis, m-am repezit la marinar şi, mai înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, am sărit peste parapet. Era gata să mă lovească cu un obiect greu pe care l-a zvârlit după mine, dar am apucat sa mă feresc. Ceaţa era groasă, iar apa foarte rece. În curând mi-am dat seama că un om aproape flămând nu putea să ajungă la ţărm. Am înţeles atunci că o abandonez şi pe domnişoara Howett. M-am întors şi am înotat spre cealaltă parte a vasului. O vreme, m-am ţinut de lanţul ancorei. Începusem să mă tem c-am să fac cârcei când am văzut o frânghie atârnând de la o barcă pe jumătate coborâtă. Nu ştiu cum am reuşit să mă caţăr până la ea, căci eram sfârşit. Am reuşit totuşi şi am rămas acolo întins o vreme, întrebându-mă ce să fac. Aţi încercat să staţi vreodată ud leoarcă într-o barcă, înconjurat de-o ceaţă ce-ţi lipeşte hainele de corp şi le ţine ude? Un remediu minunat pentru durerile de cap. În cele din urmă n-am mai putut rezista şi m-am furişat pe puntea superioară. Am auzit voci în salon şi am deschis luminatorul. Smith era beat şi devenise obraznic cu domnişoara Howett. Ea însă l-a împins, a fugit în cabina ei şi a încuiat uşa. Faptul că am găsit o scară de frânghie într-una din bărci m-a decis ce să fac. Am luat-o şi am legat-o de unul din pilonii de pe punte, cu intenţia de a o folosi pentru a mă urca şi coborî în barcă. Atunci l-am văzut pe Smith dând buzna din salon, în căutarea mea. Mi-a venit o idee. Am ridicat luminatorul, am lăsat scara de frânghie în salon şi am coborât în mare viteză. Mi-era o frică de moarte să nu

se întoarcă Smith – mărturisi el sincer. Mi-a trebuit o bună bucată de vreme s-o conving pe domnişoara Howett că eram eu şi nu Coldharbour Smith. În fine a deschis uşa, iar eu i-am ţinut scara, în timp ce ea urca. În clipa când a dispărut pe luminator, am urmat-o. N-am îndrăznit să ne suim amândoi în acelaşi timp pe scară, căci nu ştiam dacă rezistă. Într-o secundă am fost în barcă. Nu ştiam cum se manevrează scripetele pentru lăsat barca, dar domnişoara Howett, care a făcut mult iahting, mi-a explicat cum să desfăşor frânghia şi să cobor barca. Am apucat fiecare frânghia de un cap. Într-un minut am lăsat barca în apă şi am desfăcut legăturile. Asta-i tot, atât că ne-a trebuit mult tâmp să găsim un loc de debarcare. Am avut un noroc grozav să dăm peste un taxi şi i-am sugerat domnişoarei Howett să vină aici… Nu ştiam unde se află tatăl ei şi eram sigur că Fay o să se îngrijească de ea.

— Când te-ai îndepărtat de Contessa, ai mai văzut vreo altă barcă? îl întrebă Jim.

— Am văzut o barcă cu un om ce vâslea. Era la sud de vas şi m-am întrebat cine-o fi. Nu era destul de aproape ca să-l disting. Credeţi că era Arcaşul Verde? întrebă el repede.

— S-ar fi putut – răspunse Jim.

— Ciudat – zise Julius gânditor. L-am strigat, fiindcă nu eram siguri de direcţie. Trebuie să ne fi auzit, deşi n-a răspuns.

Jim se ridică în picioare.

— Slavă Domnului că aţi scăpat – spuse ea. Acum mai bine te-ai culca, Savini. Mâine dis-de-dimineaţă are să vină domnul Howett cu o servitoare. Fay – spuse el, luându-i mâna – încep să împărtăşesc încrederea ta extraordinară în Julius Savini. Dacă am să-l întâlnesc vreodată în împrejurări de ordin profesional – regretabile – va avea în mine, la tribunal, un prieten bun.

Julius nu-i pomenise despre vizita bătrânului. Fay îi reaminti soţului ei după plecarea detectivului.

— Nu – răspunse Julius, scărpinându-şi bărbia aspră. Nu cred că ar fi fost un gest înţelept. Ai auzit ce-a spus Featherstone, Fay? Ar putea să ne ajute să scăpăm dintr-o încurcătură – speculă el. Am o idee cu care aş putea să scot o groază de bani de la o anumită persoană. Dar şi această idee mă cam scârbeşte, aşa că am să revin la planul iniţial. Cred că lui Bellamy o să-i pară rău că m-a chemat înapoi.

— Poate că ţie o să-ţi pară şi mai rău – îi proroci Fay.

LIV.

Găsit în barcă.

Un grup vesel, compus din cinci persoane, lua masa a doua zi la restaurantul Carlton. Fiind duminică, marele restaurant nu era prea plin. Două persoane, cel puţin, nici nu mai doreau prezenţa altcuiva.

Domnul Howett stătea grav şi preocupat. Era atât de cufundat în gânduri, încât trebuia să i se amintească, de câte ori se aducea un fel nou, că avea datoria să mănânce. Destul de ciudat, dar nu luă parte la conversaţie decât incitat de Julius. La sosirea lui Spike Holland, Julius tocmai explica rolul jucat de el în salvarea lui Valerie. De câte ori Spike venea la restaurantul Carlton, era sigur că găsea acolo pe cineva gata să-l invite la masă. De data asta gazda se dovedi un bărbat arătos şi încărunţit, care, îşi aminti Valerie, luase masa alături de ei în ziua când nu cunoştea adevărata ocupaţie a lui Jim Featherstone.

Jim se ridică şi se înclină când trecu John Wood. De data asta, masa lor se afla în celălalt capăt al restaurantului. Când Spike veni la ei, tocmai se aşezau.

— Cel care comite o crimă sâmbăta merită să moară imediat – zise el amărât. Toate ziarele de duminică sunt pline de istoria cu Arcaşul Verde. Şi când te gândeşti că aveam promisiunea să capăt ştirea cel dintâi, căpitane Featherstone! N-am ştiut un cuvânt până n-am aflat din ziare.

— Regret – spuse Jim zâmbind. Dacă eu aş fi pus la cale cele ce s-au întâmplat, te-aş fi informat, Spike. Am să-ţi fac

o dare de seamă exactă după-masă. Văd că l-ai remorcat şi pe iubitorul de copii.

— Da, a venit ieri şi rămâne peste noapte la mine. Înfiinţează un cămin de copii în Anglia şi vrea să negocieze cu bătrânul Bellamy cumpărarea castelului Garre. Ce părere ai? Zice că n-o să fie fericit până n-o să vadă pe parapete doar copii de doi ani, care să-l sfideze cu jucăriile lor pe Arcaşul Verde. Ciudat, dar îşi închipuie că acest castel Garre are să fie un centru ideal pentru o astfel de instituţie. Deşi nu-l poate suferi pe Bellamy, se duce să-l viziteze la Garre săptămâna asta.

— Îl cunoaşteţi bine pe Wood? întrebă domnul Howett, brusc interesat.

— Nu prea bine. Am făcut cunoştinţă cu el pe linie profesională. E un om foarte cumsecade şi merită să-l cunoşti. Apropo, domnule Howett – întrebă Spike în treacăt – n-aţi fost la Londra acum vreo cincisprezece ani?

Domnul Howett dădu afirmativ din cap.

— Am rost zilele trecute pe la societatea Toxophilită – continuă Spike – să văd dacă nu dau de urma arcaşului, şi am găsit numele dumneavoastră menţionat cu prilejul unui concurs, ca fiind câştigătorul. L. B. Howett.

— Trasul cu arcul m-a pasionat puţin timp – i-o tăie domnul Howett. Cu mulţi ani în urmă exista la Philadelphia un club de tras cu arcul. Cred că a dispărut. Ţin minte ca am participat la un concurs, cu ocazia unei vizite aici. Mă simţeam cam singur şi am văzut anunţul. Nu mai ţin minte rezultatul.

— Dar, tată, nu mi-ai spus niciodată că te-a pasionat trasul cu arcul! spuse Valerie uimită.

— M-a interesat într-un timp, dar acum nu mă mai interesează – răspunse domnul Howett şi schimbă subiectul.

Julius ascultă cu toată curiozitatea, dar discuţia trecu pe alte tărâmuri.

— Domnul Wood arată remarcabil – spuse Valerie, când Spike se întoarse la masa lui. Nu cred c-am văzut vreo altă figură care să mă fascineze atât de mult.

— Îmi pare rău să aud asta – zise Jim.

— Câţi ani crezi că are? întrebă ea, neluând în seamă întreruperea.

— Greu de spus. S-ar putea să aibă treizeci şi opt, dar ar putea la fel de bine să aibă şi douăzeci şi opt. Fireşte, părul i-a încărunţit prematur.

— Povesteşte-mi despre el – îi ceru ea.

Cu o putere de stăpânire admirabilă, căci nici unui bărbat nu-i place să recite virtuţile altuia de faţă cu femeia pe care o iubeşte, Jim îi vorbi despre ocupaţia preferată a lui John Wood.

— Cred că ţi-am mai spus odată – zise el când termină. Are o faţă remarcabilă şi e, în general, un om remarcabil. Nu-l interesează decât bunăstarea copiilor. Nu cred să fi întâlnit vreodată un om mai absorbit de preocuparea lui.

— Nu-i place domnul Bellamy? Îl cunoaşte?

— Da – răspunse Jim – îl cunoaşte foarte bine. A fost prieten cu nepotul lui Bellamy. De fapt, nepotul lui Bellamy i-a lăsat lui John Wood ca moştenire tot ce avea. Am cercetat testamentul. A fost făcut în Anglia şi înregistrat la Somerset House. Deşi moştenirea nu avea mare valoare, constând mai ales din cărţi şi instrumente ştiinţifice, strânse de nepot în timpul războiului, totuşi faptul că i-a lăsat lui totul dovedeşte afecţiunea ce i-o purta. Întâmplător, Wood mi-a dat un indiciu absolut sigur asupra identităţii tale, Valerie – adăugă ei cu o vece scăzută. Îi povesti întâmplarea cu copilul furat şi accidentul de tren. Am crezut la început că e vorba de tine, dar faptul s-a petrecut acum douăzeci de ani, când tu erai de trei ani, şi, după câte ştiu, tu aveai mai puţin de un an când ai fost încredinţată familiei Howett. Valerie clătină gânditoare din cap.

— Ţin minte că am citit despre accidentul de la River Bend. Desigur, asta înlătură orice îndoială. Nu puteam fi

eu… ştiu – spuse ea zâmbind – fiindcă am văzut hainele pe care le purtam când am fost adusă la familia Howett.

Jim fu surprins să afle că domnul Howett propusese să se întoarcă la Lady’s Manor. Jim îşi închipuise că, prevenit de teribila încercare prin care trecuse copilul lui adoptiv, domnul Howett avea s-o ţină la Londra sau să se întoarcă cu ea în America. Această ultimă posibilitate îl cam neliniştea pe tânărul nostru.

Plecară în aceeaşi după-amiază, şi Jim îi conduse până la uşă. Ancheta asupra morţii lui Coldharbour Smith fusese fixată pentru miercuri. Deşi dorea să o scutească de acest calvar, Valerie trebuia să-şi depună mărturia, de o importanţă vitală.

După plecarea maşinii, se întoarse în holul restaurantului ca să-şi ia paltonul şi pălăria. Îi văzu pe omul din Belgia şi pe Spike Holland discutând cu voce scăzută. Nevoind să-i deranjeze, le zâmbi şi trecu mai departe.

La Scotland Yard, duminica era pustiu. Jim trecu mai mult de formă, deşi, judecând după ultimele evenimente survenite în afacerea Arcaşul Verde, urma să aibă o groază de treabă. Ofiţerul de serviciu îl opri când îl văzu trecând.

— Vă aşteaptă în biroul dumneavoastră inspectorul Fair de la poliţia fluvială. I-am spus c-o să vă întoarceţi. A zis că o să aştepte. Cred că vrea să vă vadă între patru ochi. Am telefonat la dumneavoastră acasă.

Jim se aştepta la această vizită, cu toate că-l uimea graba ei. Când intră, îl găsi pe inspectorul Fair, un om bronzat, semănând mai repede a marinar decât a poliţist, stând într-un fotoliu.

— Îmi pare rău că vă deranjez, căpitane Featherstone, dar ţineţi minte că noaptea trecută am dat peste un prieten al dumneavoastră care cobora dintr-o barcă. Cred că era domnul Howett.

— Da, domnul Howett – răspunse Jim. Inspectorul Fair ridică de jos două obiecte pe care scaunul lui le ascunsese privirilor şi le aşează pe biroul lui Featherstone. Primul era

un arc scurt şi gros, cu rama de metal, iar cel de-al doilea – inevitabila săgeată verde.

— Unde le-aţi găsit? întrebă Jim fără să înţeleagă.

— În barca domnului Howett – replică inspectorul.

LV.

Valerie povesteşte.

Jim privi fără o vorbă dovezile incriminatoare. Apoi oferi, la întâmplare, un fel de explicaţie:

— Domnul Howett a spus că a văzut un om vâslind spre chei şi l-a întrebat dacă poate să ia barca lui.

— Domnul Howett a spus de asemenea că omul nu i-a răspuns. Mie mi s-a părut cam ciudat; dumneavoastră nu, căpitane Featherstone? întrebă el.

— N-am văzut nimic ciudat în asta – răspunse Jim pe un ton cam rece. Este foarte posibil ca omul care se afla iniţial în barcă, speriat de apariţia domnului Howett pe chei, să fi uitat să-şi ia arma sau s-o fi lăsat acolo intenţionat, pentru a abate atenţia.

— Hm! făcu inspectorul, fără să fie convins. E cazul dumneavoastră şi nu vreau să mă amestec în el, căpitane Featherstone. Dacă aţi asculta însă sfatul unui om mult mai în vârstă ca dumneavoastră, n-ar trebui să-l disculpaţi în întregime pe domnul Howett de bănuiala de a fi provocat moartea lui Coldharbour Smith. La urma urmei, avea o scuză, ţinând seama că ticălosul îi răpise fata.

— Domnul Howett… e absurd! zise Jim.

— Poare să fie absurd – replică ofiţerul imperturbabil – dar ce măsuri aveţi de gând să luaţi? O să-l chemaţi pe domnul Howett la anchetă? E o problemă foarte importantă. Oricine se afla pe fluviu în acele împrejurări e bănuit şi, după părerea mea, trebuie chemat în faţa judecătorului pentru a declara ce a văzut sau auzit.

Jim se găsea într-o dilemă. Era cu neputinţă să nu pomenească numele fetei la anchetă. Dorea însă să restrângă la maximum implicaţiile pe care le avea familia Howett în această crimă. Cine era omul văzut de Valerie şi

Julius vâslind prin ceaţă şi pe care îl strigaseră fără să primească răspuns? Era domnul Howett ori… omul pe care-l căuta. Se hotărî să-l întrebe pe Howett cu prima ocazie. Se decise de asemenea să nu-l cheme la tribunal pe Howett.

Între timp avusese loc cea de a doua crimă comisă cu o săgeată. Trebuiau date explicaţii publicului, plictisit de două crime nepedepsite.

Percheziţia lucrurilor lui Smith scoase la iveală o mare sumă de bani, mai ales în valută americană. Aceasta însemna că persoana de la care se primise banii nu putea fi depistată.

Din punctul de vedere al poliţiei, ancheta trebuia condusă cu mult tact. Ziarele erau pline de reportaje asupra misterioasei crime. Se reaminti, prin fotografii şi reportaje, asasinarea lui Creager. Apoi, în dimineaţa anchetei, Daily Globe apăru cu un reportaj senzaţional. Era aproape o dare de seamă completă asupra activităţii Arcaşului Verde. Ziarul fusese destul de abil să nu menţioneze numele lui Abe Bellamy în legătură cu cele două tragedii.

— Greutatea – spuse Spike, făcând vizita lui obişnuită la Scotland Yard în dimineaţa când apăru ziarul – e că nu poţi să stabileşti o relaţie între el şi oricare dintre crime. Singurul indiciu e că domnişoara Howett locuieşte la Garre, la Lady’s Manor, în raza de activitate a acelui tip verde.

— N-am îndrăznit să citesc articolul spuse Jim. Sper doar, Spike, că ai fost discret.

— Discreţia e slăbiciunea mea răspunse Spike. La urma urmei, istoria e foarte clară. Coldharbour Smith, un criminal cu cazier judiciar, a răpit-o pe domnişoara Howett pentru a primi o sumă de bani ca s-o elibereze. O aduce, printr-o înşelătorie, pe bordul vasului Contessa şi e pe punctul, aşa cum presupun, sau în orice caz aşa cum presupune ziarul Globe şi doar asta contează – e deci pe punctul să trimită un mesaj tatălui ei, anunţându-l că fiica lui va fi eliberată contra mai multor zeci de mii de lire. E un caz obişnuit de şantaj aşa cum l-am prezentat eu. N-am

pomenit de căsătorie sau de planurile sinistre ale individului şi desigur nici că bătrânul Bellamy ar fi amestecat în afacere.

Jim îi dădu dreptate.

— Dacă aş putea să aranjez lucrurile, aşa ar trebui să se desfăşoare ancheta. Singura primejdie e…

— Lacy – îl completă Spike. El poate răsturna totul, cu atât mai mult cu cât sunt sigur c-ai să-l acuzi de complicitate la răpire, şi deci şi la crimă. Poate că o să aibă şi el ceva de spus despre tine, Featherstone – continuă Spike insinuant. Mi-a povestit o istorie înfiorătoare, cum a fost bătut şi ce planuri de răzbunare are.

Jim îşi dădu seama că Lacy reprezenta o primejdie. Când numele lui Lacy fu citat la anchetă, omul dispăruse în ciuda cercetărilor întreprinse. Jim se simţi liniştit, deşi suspendarea anchetei până la descoperirea lui Lacy nu făcea decât să amâne acea zi nefastă. Cum omul nu apăru nici la cea de a doua citaţie, lui Jim nu-i rămânea decât să-l aresteze şi să-l reţină. Contrar voinţei sale, înmână ajutorului său ordinul de arestare necesar. Lacy nu era însă de găsit. Dispăruse din casa unde locuise, din cartierul a cărui podoabă fusese. Peste trei zile, ancheta se redeschise. Spike Holland asistă la dezbateri ca trimis al ziarului şi rămase impresionat de uimitoarea lor lipsă de autenticitate. Nu se pomeni nici un cuvânt despre castelul Garre. Nu se făcu nici o aluzie la Arcaşul Verde (cu excepţia unui judecător curios, care fu repede pus la punct de procuror). Era o crima hilară în unele privinţe, dar altfel destul de prozaică. Când juriul, indiferent, dădu verdictul, se destrămă şi ultima rămăşiţă senzaţională a afacerii. Iată verdictul: „Considerăm că decedatul Henry Arthur Smith a fost ucis pe bordul vasului La Contessa, în districtul Rotherhithe, în regiunea Londra, fiind înjunghiat cu un instrument cu vârf ascuţit de una sau mai multe persoane, împotriva cărora dăm verdictul de crimă cu premeditare”.

Nici o aluzie la săgeată. Nici un cuvânt despre Valerie Howett, a cărei mărturie cu voce scăzută de-abia se auzise la masa grefierului.

— Un verdict ideal – spuse Jim răsuflând uşurat când ancheta se termină. Mă întreb ce gândeşte Bellamy.

Domnul Howett îl invită pe Jim să-şi petreacă sfârşitul săptămânii la Lady's Manor. Jim se grăbi să accepte. Curând după sosirea lui, Valerie îi mărturisi lui Jim că domnul Howett, rezervat de obicei, devenise acum aproape taciturn.

— Castelul e mai strict păzit ca niciodată – spuse ea – iar domnul Bellamy nu mai primeşte nici furnizorii. Trebuie să-şi lase marfa la intrare. Domnul Savini a devenit un fel de majordom, iar soţia lui…

— Fay? întrebă Jim, nevenindu-i să creadă. Vrei să spui că-i şi ea aici?

— A sosit marţea trecută. E un fel de cucoană care face pe jupâneasa. Domnul Savini crede că acel oribil Lacy se ascunde la castel. I-am promis că n-o să-ţi spun.

— Aşa să şi susţii – se grăbi Jim să-i răspundă. Nu vreau să ştiu cu ce se ocupă Lacy, până nu dovedesc că Abe Bellamy e răspunzător pentru numeroasele sale crime.

Se aflau în grădină. Valerie mângâia distrată petalele ofilite ale unei imense crizanteme albe.

— Ce crezi, Jim, trebuie să renunţăm la speranţa de-a o mai găsi pe mama? îl întrebă ea.

Jim nu socoti necesar să-i răspundă direct.

— Speranţa, acea speranţă care face parte din sistemul nostru obişnuit de gândire, nu trebuie niciodată abandonată – zise el în cele din urmă.

Valerie dorea să-i spună ceva şi de aceea îl adusese în grădina întunecoasă. De fiecare dată când încerca să se decidă însă se oprea. Nu era secretul ei. Dacă-i destăinuia, însemna să arunce bănuielile asupra cuiva la care ţinea foarte mult. Si, totuşi, cea mai bună cale de a-şi găsi liniştea sufletească era să-i dezvăluie obsesia ei permanentă.

— Jim, mă lupt în mine cu disperare să-ţi încredinţez un secret şi sunt puţin speriată. E vorba de… tatăl meu, domnul Howett. Vrei să uiţi o clipă că eşti poliţist şi să fii doar prietenul meu?

Jim îi luă mâna rece într-ale sale, iar ea nu se opuse.

— Spune, Valerie – zise el pe un ton blând. Niciodată nu m-am simţit mai puţin poliţist.

Valerie se aşeză alături pe banca largă de lemn şi îi povesti cu ezitări ciudata întâmplare când auzise zgomotul vocilor şi plânsul femeii.

— Când tata mi-a răspuns că e el în salon, ar fi trebuit să mă duc la culcare. Curiozitatea m-a împins însă să mai stau. Jim, era cât pe aci să mor! În hol a apărut Arcaşul Verde!

Jim fu uimit, dar nu neliniştit.

— L-ai văzut pe domnul Howett când s-a urcat?

Valerie clătină din cap.

— S-a dus direct în camera lui.

— Încet sau grăbit?

— Grăbit.

Nu-i venea să rostească cuvântul.

— A bătut la uşa ta şi ţi-a spus cumva noapte bună?

— Nu. A mers direct în odaia lui şi a încuiat uşa.

— Pe femeie ai văzut-o?

— Nu. Domnul Holland crede că a văzut-o la volanul maşinii care a trecut prin sat şi l-a trezit din somn.

Jim o privi sceptic.

— O femeie cu nervii zdruncinaţi cu greu ar fi putut conduce o maşină. Deşi femeile îşi revin uneori extraordinar de repede. Ciudată istorie…

— Am să-ţi spun una şi mai ciudată – zise ea, şi pentru prima oară îi povesti despre sunetele misterioase auzite în noaptea escapadei ei, atunci când găsise săgeata verde în bucătărie.

La cererea lui insistentă, aduse săgeata în salon. Jim o luă în mână şi o măsură.

— E mai lungă decât cele trei pe care le-am văzut – spuse el în cele din urmă. Săgeţile care i-au ucis pe Creager şi pe Smith aveau cel puţin cincisprezece centimetri mai puţin. Asta e o săgeată autentică, cum foloseau arcaşii pe vremuri. Pipăi vârful ascuţit ca un ac şi-l cerceta cu o lupă. E făcută manual – spuse el – ceea ce explică eşecul nostru de a descoperi din care magazin de sport au fost cumpărate săgeţile. Corpul săgeţii e făcut tot manual şi e frumos finisat.

Plin de curiozitate, suci săgeata şi o apropie de lumină.

— Sunt vreo şase amprente aici – zise el brusc. Probabil ale tale. Merită totuşi să le fotografiem. Pot să iau săgeata cu mine?

— Nu! răspunse ea cu o violenţă care, până să-i înţeleagă motivele, îl surprinse o clipă.

Valerie se temea, se temea că amprentele au să trădeze identitatea Arcaşului Verde.

Featherstone îi înmână săgeata. În momentul acela, uşa se deschise şi în prag apăru domnul Howett.

— Draga mea… – începu el şi se opri brusc. Ce-i asta? întrebă el pe un ton rigid.

— O săgeată, tată – se bâlbâi Valerie.

Domnul Howett luă arma din mâna ei. Se întoarse fără să spună o vorbă şi ieşi repede din odaie.

Privirile celor doi tineri se întâlniră. În ochii lui Valerie, Jim surprinse cu regret o expresie de durere.

LVI.

Zgomote nocturne.

Câinii de la Garre plecaseră. Într-o dimineaţă venise un paznic, îi legase şi-i luase cu el. Personalul de la castelul Garre răsuflase uşurat. Întâlnindu-şi secretarul la întoarcerea acestuia, Bellamy îi anunţă plecarea câinilor.

— I-am trimis înapoi – spuse el. Erau nişte nătărăi, se lăsau drogaţi. Savini, am nevoie de o femeie care să supravegheze pe-aici. Nu mai angajez majordomi. Am

nevoie de cineva care să-i pună pe servitori la treabă. N-ai vrea să-ţi aduci nevasta la Garre?

La început Savini voi să refuze.

— Soţia mea n-ar accepta un post de jupânească – zise el. Ar însemna să fie un fel de servitoare cu rang mai mare.

— Întreab-o – i-o tăie bătrânul.

Julius îi scrise, fără să viseze măcar că ca are să accepte. Spre surprinderea lui, Fay răspunse la scrisoare venind personal şi aducându-şi şi bagajele cu ea.

— Oricum, mă plictiseam să stau singură. Mor de curiozitate să văd şi cu fantoma aia, Julius. Îmi plac castelele. Nu-i aşa de frumos ca la Holloway, dar ai mai multă libertate.

Julius tresări. Erau clipe când nu dorea să-şi amintească faptul că soţia lui fusese pensionara închisorii din Holloway Road. O conduse în bibliotecă să-l vadă pe Bellamy, care nu păru câtuşi de puţin mirat de sosirea ei promptă. Se purtă cu ea manierat, aproape politicos, şi-i dădu cheile castelului o dată cu următorul avertisment:

— Am un paznic care face turul noaptea. Nu vă neliniştiţi dacă auziţi zgomote. Doarme mai toată ziua şi n-o să-l vedeţi.

Întorşi în camera lor, Fay îi puse câteva întrebări despre plimbăreţul acesta nocturn.

— Nu ştiu cine e – zise Julius. Bătrânul mi-a spus şi mie acelaşi lucru. Cred că-i vreun ucigaş de-al lui, angajat să-l împuşte pe Arcaşul Verde.

În aceeaşi seară, citind o relatare a anchetei, avu o revelaţie.

— E Lacy – spuse el, iar Fay îi dădu dreptate.

Faptul că nici ea şi nici soţul ei nu fuseseră chemaţi ca martori i se păru straniu. Noaptea, în timp ce reflecta la această problemă, aşezată pe marginea patului şi fumând o ultimă ţigară, Fay ajunse la următoarea concluzie:

— Featherstone a muşamalizat totul şi a înlăturat orice dovadă, numai ca să nu fie pomenit la proces numele lui

Bellamy.

— De ce? întrebă uimit Julius. Ăsta ar fi ultimul lucru pe care l-ar face Featherstone. Doar vrea să pună mâna pe Bellamy.

Fay clătină din cap.

— Eşti deştept, Julius, dar n-ai s-ajungi niciodată în diplomaţie. Nu-i pentru tine. Să presupunem că Featherstone pune mâna pe diavolul ăsta bătrân. Ce dovadă are împotriva lui? Cum poate să-l aducă la tribunal, fără să nu fie obligat s-o târască în noroi pe Valerie Howett? Sunt absolut sigură că în povestea ei e amestecat şi Bellamy. Altminteri de ce-ţi închipui că te plăteşte Valerie ca s-o informezi despre el? Se strecură în pat, îşi încleşta mâinile în jurul genunchilor şi rămase încruntată şi gânditoare. M-am gândit mult, Julius. De ce oare m-a chemat Bellamy aici?

— Dumnezeu ştie. Poate ca să mă aibă mai uşor la mână, dacă eşti şi tu prin apropiere.

Fay nu-i răspunse. Când vorbi din nou, era pe jumătate adormită.

— Poate că la Holloway ar fi fost mai sigur – spuse ea.

Julius mârâi.

Fay nu dormi prea bine în prima noapte petrecută la castelul Garre. La ora trei era la fel de trează ca la miezul nopţii. La un moment dat auzi pe cineva trecând pe lângă uşa ei – un foşnet slab, însoţit de încercarea cuiva de a-şi stăpâni tuşea.

În cele din urmă se sculă, îşi puse pe ea un capot, se duse la fereastră şi, trăgând perdelele, privi în noaptea întunecoasă. Ploua. Auzi rafala picăturilor pe geam. Nu vedea nimic. Îşi putea însă închipui multe. Se întoarse în pat, tremurând de teamă.

Aţipise, când auzi nişte lovituri slabe şi regulate. La început se gândi că loviturile proveneau din cameră, dar ascultând îşi dădu seama că izvorul lor se afla dedesubt. Tap, tap, tap, apoi o pauză. Tap, tap, tap, de data asta continuu. Îl înghionti pe Julius şi îl trezi.

— Ce-i zgomotul ăsta? şopti ea.

Julius se ridică în capul oaselor şi ascultă.

— Nu ştiu. Parc-ar fi cineva jos.

— Ce e dedesubt? întrebă ca.

Julius se gândi.

— Sufrageria, nu, holul. Ţi l-am arătat ziua, când ai venit.

Simţi că Fay tremură de teamă.

— Intrarea care duce la celule – şopti ea înspăimântată. Vai, Julius, mi-e frică.

Julius o îmbărbătă, bătând-o pe umăr.

— Nu fi proastă. Poate că e o ţeava de apă. Aşa explică Bellamy întotdeauna orice lucru ciudat. Zgomotul îl nedumerea totuşi şi pe el. Nu poate fi în camera de gardă. Seamănă cu un ciocan ce loveşte oţelul. Ar trebui să-l auzim mai clar.

— Atunci ce e? întrebă ea agitată.

Julius Savini avea unele simţuri anormal dezvoltate. În timpul vieţii lui agitate, sensibilitatea auzului şi abilitatea de a descoperi de unde vine sunetul se dovediseră de nepreţuit. Depistase instantaneu sursa, şi anume celulele, acele locuri tenebroase.

— De unde vine? întrebă Fay.

— E de la ţevi – îi răspunse el. Culcă-te, şi am să văd dacă nu pot să-l fac să înceteze.

Luă o haină pe el şi Fay îl auzi deschizând sertarul biroului.

— N-ai nevoie de-un revolver ca să faci ţevile de apă să nu mai păcăne – îi spuse ea aproape în lacrimi.

— Sunt cam nervos din fire – zise el calm. N-am să mă plimb prin castelul ăsta vechi…

Fay se dădu jos din pat şi Julius auzi foşnetul capotului ei de mătase în timp ce ea se îmbrăca.

— N-am chef să rămân singură aici! spuse Fay hotărâtă.

Lui Julius nu-i păru rău, căci nici lui nu-i plăcea să rămână singur. Înaintară încet pe coridorul luminat doar de un bec. Uşa de la camera lui Bellamy era deschisă.

— Nu s-a culcat – şopti Julius. Uşa se afla în aceeaşi poziţie când ne-am urcat.

Ca dovadă, în holul de dedesubt ardea o lumină. Julius coborî scara foarte încet. Uşa de la bibliotecă era închisă. Auzi pocăniturile şi mai limpede. Veneau dinspre sufragerie. Urmat de Fay, înaintă pe coridoarele întunecoase, trecu de uşa sufrageriei şi ajunse în camera de gardă, pătrată şi pavată cu piatră. Înainte de a sosi acolo, zări razele unei lămpi, lăsată pe pardoseala de piatră. La picioarele scărilor ce duceau la celule lucea o altă lumină. Se furişă înainte şi trase cu ochiul în jos. Nu se vedea nimeni, dar ciocănind regulat se intensificase.

Când puse piciorul pe treapta tocită, revolverul din mână începu să-i tremure. Deodată, ciocănitul încetă, iar zgomotul unor paşi pe pardoseala de piatră neregulată îl făcu să se retragă rapid. O înşfacă pe Fay de braţ, o luă la fugă pe coridor şi urcă scara în goană. De pe palierul de deasupra avea o perspectivă perfectă asupra holului. Trecu o vreme, mai înainte ca cel ce producea zgomotele să apară. Era Abe Bellamy.

Nu avea haină pe el. Cămaşa desfăcută lăsa să i se vadă pieptul uriaş. Îşi sumecase mânecile până la umăr. Privind aceste braţe imense şi musculoase, Julius observă că erau mânjite cu nişte dungi cenuşii. Într-o mână, Bellamy ducea un ciocan mare, iar în cealaltă o lampă. Când pătrunse în hol, îşi ridică braţul ca să-şi şteargă fruntea asudată. Savini se trase repede înapoi şi o luă pe coridor spre camera lui. Închise uşa uşor în urmă.

— Ce tăcea? întrebă în şoaptă Fay, înspăimântată.

— Repara ţevile de apă – spuse Julius în glumă, fără să-şi dea seama cât de aproape era de adevăr.

LVII.

Capcana.

Julius se trezi dis-de-dimineaţă. Găsise pretexte destule ca să coboare în camera de gardă, căci îndatoririle lui îi reclamau prezenţa în fiecare colţ al castelului. Camera de

gardă îi rezervă o surpriză: un grătar greu de oţel, care până acum stătuse rezemat de perete, fusese fixat în balamale şi astupase intrarea spre celule. De la venirea lui Bellamy, grătarul nu fusese niciodată folosit. Acum era lăsat jos şi încuiat cu un lacăt nou-nouţ. Mai târziu, când îl văzu pe Bellamy, aduse vorba despre grătar.

— Da, unul dintre caraghioşii ăştia de servitori era gata să cadă pe scări cât ai lipsit tu. L-am prins ca să nu mai aibă loc accidente. Dar de ce întrebi?

— Mi-ar fi plăcut să-i arăt doamnei Savini celulele – zise Julius.

— Ei bine, nu se mai poate – i se răspunse categoric. Când se întâlniră din nou în timpul zilei, bătrânul reluă singur discuţia.

— Dacă soţia ta vrea să viziteze celulele, am sa i le arăt chiar eu într-o bună zi.

Julius îi mulţumi şi-i comunică lui Fay cele discutate.

— N-am chef să văd celulele alea vechi – replică ea pe loc. Eu, una, plec, Julius. Apartamentul meu din Maida Vale nu-i un palat, dar e mai puţin înspăimântător.

Julius acceptă fără nici un comentariu hotărârea ei. La auzul ştirii, bătrânul însă protestă.

— Spune-i că nu poate să plece! răcni el. Vreau să stea aici! În orice caz, mai are de stat o săptămână.

— Comunicaţi-i mai bine chiar dumneavoastră, domnule Bellamy – răspunse Julius abil.

— Spune-i să vină încoace!

Fay intră pusă pe ceartă.

— Savini zice că vrei să pleci de la castel.

— Exact – răspunse ea. Castelul ăsta îmi calcă pe nervi, domnule Bellamy.

— Ţi-e frică de fantome? o ironiză el.

— Nu. Mi-e frică de dumneata.

Abe Bellamy chicoti. Dacă şi-ar fi chinuit mintea să-i spună ceva care să-i facă plăcere, Fay n-ar fi găsit un răspuns mai bun.

— Ţi-e frică de mine! Şi de ce ţi-e frică de mine? Oamenii urâţi nu înspăimântă femeile. Lor le plac bărbaţii urâţi.

— Oamenii cavernelor nu m-au atras niciodată – zise Fay şi datorită înfăţişării dumitale vulgare casa mea mi se pare un rai. Nu eşti un Don Juan, domnule Bellamy, ăsta-i adevărul, şi nici nu mă interesează castelul ăsta vechi şi fioros şi zgomotele ce se aud noaptea…

— Care zgomote? întrebă el grăbit.

— Julius spune că sunt de la ţevile de apă, şi poate că are dreptate, dar eu, una, nu pot să dorm. Fizicul meu suferă şi nu-mi pot permite.

Bellamy o studie printre pleoapele întredeschise şi, când ea termină, izbucni din nou în râs, râs mut, ca şi cum s-ar fi străduit să şi-l stăpânească.

— Fă cum vrei – spuse el. Stai până la sfârşitul săptămânii, şi-apoi n-ai decât să pleci.

Fay consimţi, deşi se hotărâse să părăsească imediat castelul.

— Nu ştiu de ce am acceptat. O altă săptămână la castel o să-mi scoată peri albi, Julius.

— Eşti o proastă – zise Julius.

În noaptea aceea auziră din nou loviturile. De data asta reuşiră totuşi să doarmă. În a treia noapte, Julius se trezi speriat şi o găsi şi pe Fay sculată.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Parcă a fost o explozie.

În timp ce vorbeau se auzi un bubuit înfundat, care făcu duşumeaua sa tremure. Savini se repezi pe coridor şi coborî scările. Tocmai traversa holul, când apăru bătrânul.

— Ce vrei? îl întrebă el.

Savini simţea mirosul acru al explozibilului.

— Ce s-a întâmplat? spuse el.

— Nimic Am aruncat ceva în aer. N-ai de ce să te temi.

— Aţi aruncat ceva în aer la ora asta, noaptea?

— Nici nu se putea un moment mai bun – zise Bellamy. Aveam impresia că unul dintre zidurile donjonului ascunde

ceva. Toate castelele astea vechi au comori ascunse, şi m-am gândit de mult să dau jos zidul.

Abe Bellamy nu era omul care să caute la ora trei noaptea comori ascunse în dosul zidurilor.

— S-a speriat soţia ta? Credeam că doar de mine se sperie. Du-te îndărăt la culcare, Savini.

Julius n-avea altceva de făcut.

— Bătrânul a făcut o gaură în ziduri cu ajutorul explozibilului – îi spuse el lui Fay.

— Dacă a făcut o gaură destul de mare, am să mă strecor prin ea – răspunse ea decisă. Şi-ai să vii şi tu cu mine, Julius. Nu-mi pasă la câţi bani renunţi. De ce te-a chemat înapoi? De ce m-a chemat? Fiindcă noi doi putem să-l denunţăm. Noi amândoi ştim că el a montat afacerea cu Smith. Nu te-a trimis el să-mi dai dispoziţii? Aşa mi-a spus Smith. Nu-i dă mâna să ne lase liberi în oraş. Am fost oarbă. Nu poate suferi femeile, şi totuşi mă cheamă să vin. Dacă aş fi avut un dram de minte, ar fi trebuit să pricep mai de mult. Cum se luminează de zi, am plecat.

Julius avu sentimentul neliniştitor că Fay nu se înşeală şi-i dădu dreptate.

— Fireşte că am dreptate! îi replică ea dispreţuitor. Julius Savini, eşti un om mort dacă mai rămâi aici. Bătrâna vulpe pune ceva la cale. Nu exploziile din zid mă neliniştesc, cred că nici nu are destulă dinamită ca să arunce în aer tot castelul, ci ce se urzeşte în dosul acestor lovituri şi bubuituri.

Când cei doi îşi făcură apariţia, Bellamy se găsea în bibliotecă, frunzărind un număr vechi din Daily Globe, ce conţinea o expunere a anchetei.

— Plecaţi? îi întrebă el, văzându-i cum sunt îmbrăcaţi.

— Ne întoarcem acasă – îi răspunse Fay.

Bellamy lăsă ziarul din mână.

— Credeam că stai până la sfârşitul săptămânii. Pleci şi tu, Savini?

Secretarul dădu din cap. Bine… Cred că sunteţi ridicoli, dar nu vreau să mă cert cu voi. Iată-vă banii. N-ar trebui să vă dau nimic, fiindcă plecaţi aşa. Semnaţi două chitanţe.

Julius îl ascultă şi se aşează pentru ultima oară la biroul lui Bellamy.

— Savini, ţii minte mapa de piele? Nu mă întreba care. Ţii minte cum te furişai aici în lipsa mea, umblând la sertar, apoi la mapă? Ţii minte informaţiile pe care i le-ai dat lui Valerie, cum o mai cheamă? Am să fac o faptă bună în schimbul a ceea ce mi-ai făcut tu.

Julius îl privi cu nelinişte. Bătrânul împinse biroul la o parte şi trase covorul cu piciorul.

— Sunt înfrânt – zise Bellamy – complet înfrânt. Poliţaiul ăla Featherstone ştie tot despre femeia pe care o ţin închisă aici. Cred că şi tu ştii de ea şi de asta fugi.

Se aplecă, ridică cu unghiile lama din parchet şi vârî cheia. Soţii Savini urmăreau fascinaţi rotirea dalei de piatră. Fără să spună un cuvânt, Bellamy coborî treptele.

— Vino să vezi – zise el.

Julius îl urmă. Fay de asemenea, deşi nu avea chef. Bătrânul aprinse becul de gaz, şi descuie uşa. Lăsă pe coridor lămpile aprinse.

— Intraţi – spuse Bellamy la capătul tunelului.

— Eu rămân aici – răspunse Julius.

Simţi pe braţ tremurul mâinii lui Fay. Bellamy se întoarse nepăsător.

— N-ai decât. Femeia este acolo, dacă vrei s-o vezi.

Deodată, o mână se lăsă pe umărul lui Savini, iar o alta asupra lui Fay. Mai înainte ca Julius să-şi regăsească echilibrul, fu îmbrâncit în tunel, iar nevasta lui o dată cu el. Uşa se închise cu o bufnitură şi auziră cum sunt trase zăvoarele. Apoi, la micul grătar din uşă apăru faţa lui Bellamy.

— Plecaţi acasă, ai? Ce dracu, dar aţi şi sosit acasă! Ultima ta casă, slugoiule! Ultima ta casa, târfă! Plecaţi ca să mă denunţaţi, nu? Aici o să rămâneţi până o să muriţi! Vocea lui

Bellamy se transformase într-un urlet răguşit. Furia lui semăna cu o adevărată criză de nebunie. Te-am aşteptat, Savini. Şi pe nevastă-ta… – începu el, dar sări tocmai la timp.

Un glonţ lovi zidul din spate, iar al doilea zăbrelele grătarului. Nu-i trecuse prin minte că Julius putea fi înarmat. Acoperi imediat grătarul cu un oblon, îl prinse bine, urcă scările, ieşi şi trase trapa la loc. Scrise apoi o lungă scrisoare şi o duse personal la pavilionul de la intrare.

— Ai o bicicletă? Du atunci asta la Lady’s Manor.

Omul plecă şi Bellamy îl aşteptă la poartă. După zece minute, paznicul se întoarse. Aproape imediat, bătrânul văzu o siluetă cunoscută ieşind de la hanul Mistreţul albastru.

— Du-te şi spune-i domnului acela că vreau să-i vorbesc.

Curios, Spike se întoarse împreună cu paznicul.

— Bună dimineaţa, Holland. Prietenul tău m-a părăsit.

— Savini, domnule Bellamy?

Bellamy dădu din cap.

— A plecat. Şi el şi soţia lui. I-am prins când încercau să forţeze casa de bani azi-noapte. I-am concediat pe loc. Am crezut că te interesează asta pentru ziarul Globe.

— Grozav – răspunse Spike fără entuziasm. Pe unde au apucat-o? N-au trecut pe la han.

— Nu, au luat o pe jos spre Newbury. Acolo a zis Savini că se duc. Spunea c-o să vorbească cu un avocat. M-am săturat de castel, Holland. Nu te poţi încrede în englezii ăştia, iar Savini era pe jumătate englez.

— Ce aveţi de gând să faceţi!

— Concediez toţi servitorii. Le plătesc şi închid castelul. Nu mai ţin decât portarul şi un îngrijitor. Dacă treci pe aici săptămâna asta, îţi spun o poveste interesantă.

Privirea lui Spike se însufleţi.

— Ce-o să faceţi cu Arcaşul Verde? întrebă el.

— El o să fie noul îngrijitor – i se răspunse prompt. Poate că o să-ţi spun ceva şi despre Arcaşul Verde, Holland. A

păcălit pe toţi, cu excepţia mea. Nu l-ai văzut niciodată la faţă?

— Nu – răspunse Spike calm. Nu faţa vreau să i-o văd, ci spatele.

Abe se încruntă.

— Spatele?

— Vreau să-i văd urmele lăsate de Creager când l-a biciuit – zise Spike.

Nu se aştepta ca vorbele sale să aibă un asemenea efect asupra bătrânului. Bellamy se împletici, ca şi cum ar fi fost împuşcat, iar mâna lui uriaşă dibui după stâlpul de piatră al gardului, căutând un sprijin. Devenise livid, iar ochii lui stinşi şi cenuşii se luminară brusc.

— Vrei să vezi spatele… pe care l-a biciuit Creager! articulă el şi, întorcându-se, o rupse la fugă pe alee, ca şi cum l-ar fi urmărit un spectru.

Intră direct în bibliotecă, trânti şi încuie uşa, se împletici până la fotoliul său preferat, unde se prăbuşi fără putere.

— Omul biciuit de Creager! La Garre apăruse o fantomă mai îngrozitoare decât Arcaşul Verde. Rămase două ore în fotoliu, privind în gol pe fereastră. În fundul sufletului i se strecurase o emoţie stranie şi uluitoare – teama de moarte.

LVIII.

Un vizitator din Belgia.

Jim Featherstone se afla în grădină când Valerie îi înmână o scrisoare, fără să rostească un cuvânt.

Stimată domnişoară Howett, Când aţi venit la castel, m-aţi întrebat de mama dumneavoastră şi v-am răspuns că nu ştiu nimic. Pe atunci aveam motive să nu vă spun. Mama dumneavoastră trăieşte şi cred că e sănătoasă. Dacă îmi faceţi cinstea de a mă vizita într-o zi, am să vă dau toate informaţiile posibile. Regret foarte mult că aţi trecut printr-o întâmplare neplăcută. Abia azi-dimineaţă am aflat despre ea, citind nişte ziare.

Al dumneavoastră, Abe Bellamy.

Jim reciti scrisoarea.

— O versiune modernă a istoriei cu şoarecele şi pisica – zise el. Desigur, n-ai face prostia să te repezi la el acasă.

— Eram curioasă ce-ai să spui. Şi totuşi…

— S-ar putea să fie ceva? De acord. E posibil ca Abe Bellamy să se disculpe, prefăcându-se că e sincer.

— Ce primejdie ar putea fi? întrebă ea.

Jim rămase însă neclintit în hotărârea lui.

— Ca prieten, nu pot decât să te rog să nu te duci. Dar ca ofiţer de poliţie, îţi interzic! spuse el aproape în glumă. Abe n-o să îndrăznească nimic în timpul zilei, dar… uite-l pe Spike Holland că vine în fugă. Ce-o fi vrând?

Spike traversă grădina în fugă. Faţa lui pistruiată strălucea.

— Savini şi cu soţia lui au părăsit castelul, iar bătrânul concediază toţi servitorii – spuse el cu respiraţia tăiată. Atât doar că cei doi Savini nu au părăsit castelul! Am stat la pândă pe lângă poartă din zori, fiindcă Julius mi-a promis o istorie pentru un reportaj. La zece a sosit Bellamy, pretextând că Savini şi soţia lui au fost concediaţi pentru că au încercat să-i deschidă casa de bani azi-noapte şi că au plecat chiar în clipa aceea.

— Şi ce presupui?

— Că Bellamy minte. Savini se află încă acolo, şi fie că-l ajută pe bătrân la falsele astea explozii, fie…

— Fie ce?

— Fie că Julius şi soţia lui sunt prizonieri. Nu mă mai miră nimic din ce se petrece la Garre.

Jim intenţionase să se întoarcă în acea zi la Londra. Renunţă şi dădu în schimb un telefon la birou, cerând să se facă cercetări în legătură cu Julius Savini. După-amiază, un ofiţer îi raportă că nici Julius şi nici soţia lui nu fuseseră văzuţi. Jim trimise atunci un poliţist să ancheteze la castel. Omul se întoarse cu vestea ca toţi servitorii, cu excepţia portarului şi a lui Sen, şoferul, plecaseră în timpul după-amiezii. Cei mai mulţi fiind din Londra, luaseră trenul de prânz. Abe se purtase cu ei generos. Nu se ştia nimic

despre Savini, decât atât, că plecase împreună cu soţia. Asta era tot ce putuse afla.

— Cine a răspuns la uşă?

— Domnul Bellamy în persoană. Când am plecat l-am auzit zăvorind uşa.

N-aveau altceva de făcut decât să aştepte.

Bellamy însă nu putea aştepta. Pentru a-şi duce planul până la capăt, mai avea de înfruntat un singur obstacol. Dar şi acesta se dovedi înlăturat în mod providenţial într-o zi când coborî în cămară să-şi ia laptele pentru cafeaua lui.

Deasupra bibliotecii de la castelul Garre se găseau mai multe odăi, majoritatea fără ferestre. Pe vremuri, aristocraţii din familia de Curcy îşi aveau aici apartamentele. Odăile erau folosite acum ca magazii sau nefolosire de loc. Într-una din ele dormea în timpul zilei un individ cu faţa întunecată şi bolnăvicioasă, a cărui prezenţă o bănuise Julius.

Lacy era un hoţ de meserie, care făcea pe zugravul, căci dintre toate meseriile de la închisoare zugrăvitul e cea mai uşoară. Autorităţile închisorii folosesc oamenii în funcţie de profesiile lor din libertate. Manierele lui erau de obicei ireproşabile. De la sosirea la Garre, luase însă un aer de egalitate cu Bellamy pe care bătrânul se păru că nu-l ia în seamă.

Nici nu apucase bine ultimul servitor să dispară, că Lacy, fără să bată, deschise uşa de la bibliotecă şi intră împleticindu-se. Ajunse în faţa patronului său având între dinţi o ţigară de foi de-a lui Bellamy. Iluzia succesului zăpăcise oameni mai deştepţi ca Lacy.

— Au plecat toţi, patroane? Presupun că va trebui să te ajut. Să nu-ţi închipui însă că am de gând să fac pe servitorul.

— Ţi-am cerut eu aşa ceva? bombăni Bellamy.

Domnul Lacy îşi scoase ţigara de foi şi o privi cu dispreţ.

— Asta nu-i una dintre cele mai bune, Abe – îi reproşa el. Nici nu ţi-ar fi trecut prin cap să-i dai sărmanului Smith o

astfel de ţigară de foi. Iar acum când, ca să zic aşa, fac eu treaba lui Smith şi i-am luat şi postul, am dreptul să fiu mai bine tratat.

— E o cutie de ţigări pe masă – spuse bătrânul. Ce doreşti, Lacy?

— M-am gândit să vin şi să discutăm ceva – spuse el aşezându-se comod în fotoliul preferat al lui Bellamy. Nu ştiu încă ce urmăreşti. Îţi închipui c-am să stau aici toată viaţa?

— Dar nici nu vrei să dai ochi cu Featherstone, nu?

La pomenirea acestui nume, faţa lui Lacy se întunecă.

— Am să-l văd eu într-o buna zi – spuse el printre dinţi – şi am să-i plătesc ce-i datorez.

— Nu-ţi face griji – spuse Bellamy – ai să-l vezi. Se încruntă şi adăugă: Şi-ai să-i plăteşti.

Omul continuă să fumeze, cufundat în gânduri negre. Abe îl privi şi-l cântări din ochi.

— Ce vrei să fac? îl întrebă Lacy deodată.

— Să-l ajuţi pe Sen – zise celălalt.

Domnul Lacy se strâmbă.

— N-am lucrat cu un tip ca el niciodată şi nici n-am chef să încep acum.

Lacy se afla într-o dispoziţie foarte agresivă. În alte împrejurări, Bellamy ar fi terminat repede cu el. De data asta primi bombăniturile lui cu o resemnare surprinzătoare.

— Când a plecat Julius? întrebă Lacy brusc.

Bellamy se aşezase la masă şi examina mai multe chitanţe lăsate de Julius pentru a fi plătite. Cum nu păru să audă, Lacy îi repetă întrebarea.

— În dimineaţa asta – răspunse el.

Lacy fuma în tăcere, părând să reflecteze, căci după o vreme spuse:

— Cred că ai făcut o prostie că l-ai lăsat să plece. Un om ca el are să te şantajeze imediat. E ceva în afacerea asta care mă cam nedumireşte. Julius, doamna Julius şi cu mine

cunoaştem cu toţii secretul tău. Ce se întâmplă dacă unul dintre noi te denunţă poliţiei? O să fie cam neplăcut, nu?

— Nu – răspunse Bellamy. Nu-mi fac griji din cauza lui Julius şi nici dintr-a ta.

Pe masă se aflau doua telefoane, din care unul comunica direct cu pavilionul de la poarta. Sunetul lui specific întrerupse replica lui Lacy.

— A venit un domn la pavilionul de la intrare şi doreşte să vă vadă, domnule – spuse portarul.

— Spune-i că nu primesc pe nimeni – zise Bellamy arţăgos. Dar cine este?

Zice că a venit fiindcă a auzit că este de vânzare castelul.

— Nu-i de vânzare, dobitocule! răcni Abe, şi era gata să pună jos receptorul, când îi veni ideea să întrebe din nou: Cine-i domnul?

— Domnul John Wood. Spune că a venit special din Belgia ca să vă vadă.

LIX.

Întâlnirea Valeriei cu John Wood.

Bellamy se schimbă la faţă.

— Spune-i să vină – zise el. Aşeza telefonul la loc şi se întoarse spre Lacy. Poţi să pleci. Vine un gentleman să mă vadă.

Lacy se ridică fără chef.

— M-am plictisit de afacerea asta – spuse el. Mă tot ascund şi dorm prin colţuri întunecoase de când am venit. M-am săturat!

Bellamy nu-i răspunse. Ochii săi spălăciţi măsurau cu indiferenţă oaspetele necioplit. Lacy părăsi odaia cu un inexplicabil sentiment de nelinişte.

Sen deschise uşa bibliotecii şi invită vizitatorul să intre. Bellamy stătea sprijinit de cămin, cu mâinile la spate şi cu capul lăsat într-o parte, în atitudinea lui obişnuită. Nu rosti nici un cuvânt, până ce Sen nu ieşi, iar vizitatorul său rămase în picioare şi cu pălăria în mână.

— Domnul Wood? mormăi el.

— Da. Sunteţi domnul Bellamy? Am auzit un zvon că plecaţi de la castel şi-l vindeţi.

— Luaţi loc – îl întrerupse bătrânul.

Prefer să stau în picioare, dacă nu vă deranjează – îi răspunse el.

— Aţi auzit deci că acest castel ar fi de vânzare? Indiferent cine v-a informat, v-a păcălit. N-am intenţia să-l vând, nici acum, nici pe viitor. De ce doriţi să-l cumpăraţi?

— Mi s-a încredinţat o sumă mare de bani ca să fondez un cămin de copii în Anglia – spuse domnul Wood, cu ochii săi gravi aţintiţi asupra bătrânului – şi am avut impresia că acest castel, cu câteva amenajări moderne, ar putea fi un loc ideal. Dispune de un spaţiu imens, nefolosit de dumneavoastră, după câte am auzit. În afară de asta, terenul din jur ne-ar permite să construim…

— Nu-i de vânzare! repetă Abe Bellamy.

John Wood se înclină şi tocmai se pregătea să iasă, când bătrânul îl opri.

— Mi se pare că vă ştiu după nume, domnule Wood. Poate că mă înşel, dar parcă ţin minte că aţi cunoscut o rudă de-a mea.

— Vă referiţi la nepotul dumneavoastră? îl întrebă John Wood calm, iar Bellamy dădu din cap. Da, eram în aceeaşi escadrilă.

— A fost ucis, nu? Sunteţi sigur că a fost ucis?

— A fost anunţat oficial – răspunse Wood. De altfel am moştenit şi mica lui avere.

— Nu e nici o şansă să mai fie încă în viaţă, nu? întrebă Bellamy. Mulţi dintre cei daţi morţi au reapărut vii.

— Autorităţile militare americane au fost foarte grijulii. Au verificat cu toată atenţia rapoartele de deces – zise Wood – şi cred că guvernul german i-a confirmat moartea.

Bătrânul căzuse pe gânduri.

— Era un om vorbăreţ nepotul ăsta al meu? V-a spus ceva despre… – nu găsi imediat cuvântul – despre trecutul lui?

— Nu mi-a vorbit niciodată despre trecutul lui – zise John Wood.

— Hm! mârâi Bellamy şi păru liniştit sufleteşte.

Îşi conduse vizitatorul până la uşă şi-l urmări din ochi cum coboară aleea şi coteşte pe lângă boschete spre pavilionul de la intrare. Abe se întoarse apoi în bibliotecă, îl găsi pe Sen aşezând o tavă pe masă. Şoferul îi întinse o bucată de hârtie.

„Nu mai e lapte” – scria pe ea.

— Nu mai e de loc în cămară?

Sen clătină din cap.

— Sunt acolo şi nişte cutii cu lapte condensat – bombăni Bellamy. Mă duc să le caut.

Tocmai se apucase să le caute, când făcu o descoperire uluitoare. La lăsarea serii îl trimise pe Lacy cu maşina la Londra, cu instrucţiuni să cumpere anumite lucruri.

În timp ce se plimba pe strada principală din Garre, Jimmy Featherstone văzu un om ieşind pe poarta castelului şi îndepărtându-se. Îl recunoscu dintr-o singură privire. Se scuză faţă de fata care îl întovărăşea, grăbi pasul şi-l ajunse din urmă pe John Wood în momentul când acesta era pe cale să urce în autobuzul de modă veche care făcea legătura între Garre şi staţia de cale ferată.

— Am venit să cumpăr castelul – spuse Wood după ce se salutară.

Jim începu să râdă.

— Nici nu mi-a trecut prin minte că vorbeaţi serios. Domnişoară Howett, vi-l prezint pe domnul John Wood. A venit să cumpere castelul Garre şi aflu că nu a reuşit. Ce părere aveţi despre Bellamy, văzut de aproape?

— Nu e foarte amabil – răspunse celălalt, zâmbind uşor.

Valerie simţea faţă de acest străin un interes mai mult decât obişnuit. Îşi spuse că probabil o fascinaseră preocupările lui grandioase, deşi ar fi fost tentată să admită că personalitatea lui remarcabilă, intuită mai înainte ca el să fi scos un singur cuvânt, o impresionase atât de profund.

— Vă întoarceţi la copiii dumneavoastră, domnule Wood? îl întrebă ea.

— Nu încă. Înainte de a mă întoarce mai am încă o groază de treburi de rezolvat în Anglia. Vă interesează straniile mele preocupări? o întrebă el şi ochii îi sticliră.

— Atât de mult, încât aş vrea să ştiu totul despre ele – răspunse Valerie. Nu vreţi să luaţi masa cu noi, domnule Wood?

John Wood ezită.

— Ba da – zise el în cele din urmă, şi dându-şi seama de lipsa lui de politeţe, se grăbi să se scuze.

Când trecură pe lângă poarta castelului, întoarse capul spre clădire.

— Vă uitaţi după balaurul nostru? îl întrebă ea.

— Nu mă aşteptam să-l văd – zise John Wood. Dacă aş avea acest castel – spuse el deodată – aş arbora steagul american pe fiecare turn. Cred că Abe Bellamy e la fel de lipsit de patriotism, pe cât e de lipsit de omenie.

Tot drumul până la Lady’s Manor, Valerie discută cu omul din Belgia. Jim se simţi oarecum de prisos, ceea ce îi dădu un sentiment neplăcut. La masă, părea că Valerie îl cunoscuse pe străin de totdeauna. Nu i se adresă lui Jim decât pentru a-i cere sprijinul în favoarea unei afirmaţii a lui Wood.

Căpitanul Featherstone poate că s-ar fi supărat, dacă nu l-ar fi intrigat atitudinea ciudată a domnului Howett, care de la începutul mesei se menţinuse într-o tăcere deplină, fără să-şi ridice o dată privirea din farfurie. Domnul Howett avea obişnuinţa să-şi amuze oaspeţii, fiind un om cu o bună reputaţie, perfect echilibrat, şi pe care nici cel mai rău duşman nu putea să-l acuze de timiditate. Şi totuşi de data asta păstră un aer distant până când Spike, chemat de la Mistreţul albastru ca să-şi întâlnească prietenul, aduse vorba despre tragerea cu arcul. Lui Jim i se păru atunci că domnul Howett se apără răspunzând provocării făcute de reporter în sala restaurantului Carlton.

— Îi o coincidenţă că mă interesează sportul, dar astfel de coincidenţe întâlneşti în fiecare zi. De pildă, deschizi o carte şi dai peste un cuvânt tehnic pe care nu l-ai mai auzit sau folosit niciodată. Îl cauţi într-un dicţionar, îi afli înţelesul, şi peste douăzeci şi patru de ore găseşti acelaşi cuvânt în altă parte! Când eram tânăr şi aveam o vedere la fel de bună ca a dumneavoastră, mă pasiona, fireşte, tragerea cu arcul. În satul meu, eram vreo şase băieţi care formaserăm un fel de ceată a lui Robin Hood, spartă după ce câteva geamuri suferiseră o soartă similară. Pe atunci eram considerat cel mai bun arcaş din ceată. Mai târziu, tânăr fiind, am ajuns la o oarecare măiestrie. Când am făcut rost de ceva bani, m-am apucat din nou de sport şi m-am înscris la un club din Philadelphia. Am descoperit însă că vederea reprezenta un handicap de netrecut. Acum cincisprezece ani m-am dus în Germania să consult un specialist şi m-am întors la Londra cu nişte ochelari comandaţi special, de fapt chiar aceştia. Îi scoase şi se uită clipind la ei. Mi-a venit ideea să-i încerc şi, văzând anunţul concursului, am fost tentat să trag din nou.

— Mi se pare – spuse John Wood zâmbind – că discuţia se mută asupra Arcaşului Verde. A mai apărut în ultima vreme? Nu citesc prea des ziarele engleze.

După aceea conversaţia deveni generală. Prin întrebări abile şi pline de tact, Valerie află că Wood nu avea nici un program pentru seara următoare şi atunci, fără jenă, făcu astfel ca domnul Howett să-l invite la dineu a doua zi. Jim plecă acasă foarte îngândurat. Cunoştea prea bine oamenii ca să regrete sau să dea glas micii împunsături de gelozie, pe care, desigur, o simţise.

LX.

O gaură în zid.

Julius Savini, filosof din născare, acceptă situaţia cu un calm care stârni admiraţia soţiei sale. Se afla de două zile prizonier într-una din celulele castelului Garre şi timp de două zile şi două nopţi nu-şi văzuse temnicerul. Nu exista nici o primejdie să moară de foame, deoarece cămara era

plină cu conserve, inclusiv patru cutii cu biscuiţi, nedesfăcute. Aveau şi o mare rezervă de apă. Nimeni nu încercase să închidă gazul.

Închisoarea le dezvălui îndeletnicirile de la miezul nopţii ale lui Abe Bellamy. Explozia provocase într-unul din ziduri o gaură de peste un metru pătrat, blocată la capătul dinspre uşă de un grilaj pătrat de oţel, în faţa căruia eforturile lui Savini se dovediseră inutile. Julius se furişă în deschizătură şi descoperi că de aici se vedeau celulele pe care Bellamy le arăta vizitatorilor.

— Asta era zgomotul pe care l-am auzit, Fay – spuse el. Bătrânul a muncit săptămâni de-a rândul ca să spargă zidul. Probabil că atunci când am auzit explozia şi-a petrecut tot restul nopţii fixând grilajul.

— Îl poţi mişca? întrebă ea neliniştită. Julius clătină din cap.

— E cimentat şi, chiar dacă am putea să trecem de el, ar fi imposibil să forţăm grilajul de la capătul scărilor.

— Eşti sigur că asta e celula pe care o ştii? Julius făcu un semn afirmativ.

— Se vede trapa din gaura de jos, care a fost şi ea cimentată. Nu ştiu de ce, fiindcă Bellamy era foarte mândru de celula „poziţia chinuită”. Asculta, Fay, am dat de dracu’ – spuse el calm. Deşi am un revolver şi opt cartuşe, nu cred că există vreo perspectivă imediată de a le folosi. Am fost un prost să-l las pe bătrân să înţeleagă că sunt înarmat. Cel mai bun lucru e să facem economie la provizii. Ar trebui să le chibzuim în aşa fel încât să ţină cât mai mult cu putinţă.

Se gândi să încerce să spargă lacătul trăgând în el cu revolverul. După ce cercetă uşa, îşi dădu seama că efortul ar fi de prisos, având ca singur rezultat blocarea ei.

— Poate că vrea doar să ne sperie – zise el.

Fay înţelese că optimismul lui era fals.

În orice caz, o să trăim cât putem de mult, Julius – spuse ea, luându-l de braţ. Featherstone are să bănuiască, desigur, ce s-a întâmplat.

— Featherstone bănuia că femeia e ascunsă în castel – zise Julius concis şi totuşi n-a găsit-o. Nu-i vina lui. Mă întreb însă cum a scăpat de aici femeia?

Îi veni o idee şi începu o cercetare amănunţită a zidurilor, îşi petrecu astfel cea mai mare parte a zilei.

— Întregul castel e înţesat cu ganguri secrete şi poate că există o ieşire. Să dăm doar de ea…

În cele din urmă însă, disperat, renunţă să mai caute şi se apucă să cerceteze în ce fel ar putea profita la maximum în situaţia lor deznădăjduită.

A doua zi, Fay, cotrobăind într-unul din sertarele biroului, dădu peste un carnet cu coperte roşii, ale cărui pagini erau pline de notaţii scrise mărunt. Fiecare pagină era tixită, iar textul se întindea până şi în interiorul copertei din spate. Dintr-o privire îşi dădu seama că avea în faţă un jurnal intim.

— Julius! strigă ea violent, iar soţul ei, care pipăia pardoseala de piatră căutând o ieşire posibilă, traversă odaia şi se apropie de ea. E jurnalul femeii, Julius – zise Fay încet. Dacă ieşim de-aici, face sute de mii de lire.

Julius luă carnetul, se aşeză sub o lampă şi citi o oră întreagă. Paginile relatau o istorie extraordinară şi Julius nu sări nici un cuvânt. În cele din urmă lăsă carnetul jos, se ridică şi îşi întinse mădularele.

— Pune jurnalul undeva la-ndemână, Fay – spuse el. Nu cred că vom ieşi vreodată de aici, dar dacă reuşim, facem rost pentru toată viaţa de o vilă la Monte Carlo şi de un apartament în Berkeley Square.

Restul zilei îşi citiră cu schimbul unul altuia, iar Julius, care avea o memorie remarcabilă, reţinu câteva amănunte. Puseră la loc carnetul în sertarul unde-l găsiseră. Se făcuse ora zece când se culcară.

Sistemul de ventilaţie era aproape uluitor. Chiar şi în spaţiul redus al dormitorului, aerul rămânea întotdeauna curat. Curentul de aer venea printr-o ţeava ce înconjura toţi pereţii şi ajungea până la bolta tavanului, fapt remarcat de

Julius la timpul cuvenit şi trecut pe seama competenţei lui Bellamy.

— Trebuie să fi muncit mult timp la amenajarea acestor camere – spuse el trântit în pat şi cu privirea aţintită la bolta de piatră de deasupra. A lucrat singur. Portarul mi-a spus că Bellamy a stat luni de zile la castel, mai înainte de a angaja vreun servitor sau de a aduce mobila. Abe Bellamy e fără îndoială un tip deştept, în definitiv, la început a fost constructor şi bănuiesc că i-a fost uşor, cu forţa pe care o are, să întreprindă aceste schimbări fără ajutorul nimănui.

Fay se afla în faţa măsuţei de toaletă şi îşi făcea calm unghiile.

— Julius, ştii ce cred eu? zise ea.

— Aş fi curios să ştiu uneori – răspunse Julius.

— Cred că suntem primii din lot. Grilajul ce duce la celule a fost instalat pentru un scop anumit. Urmăreşte să mai prindă pe cineva. Şi nici nu cred că merită să ne batem capul cu raţionalizarea proviziilor.

— De ce nu? întrebă Julius surprins.

— Pentru că atunci când au să sosească şi ceilalţi prizonieri, Bellamy are să ne scoată la mezat, aici la subsol, iar mărfurile cele mai ieftine au să fie vieţile doamnei şi domnului Julius Savini.

Pe Savini îl trecu un fior. Se ridică în capul oaselor.

— Ce vrei să spui? o întrebă el răguşit.

— Exact ceea ce am spus. Ne-a prins într-o capcană. Abe se pregăteşte pentru marea finală, şi o să-i vină destul de uşor, căci Coldharbour Smith e mort. Tu, eu, Lacy, Featherstone…

— Şi domnişoara Howett – îi sugeră Julius când Fay se opri.

— M-am gândit şi eu, dar nu văd prea bine ce are împotriva ei. Ştiu sigur că a voit s-o aducă la Garre şi poate că mai intenţionează încă.

Fay dormea uşor. Cel mai mic zgomot o trezea imediat. Julius simţi că-l mişcă cineva încet de umăr şi că o mână îi

astupă buzele.
— Nu face nici un zgomot – îi şopti Fay, şi îşi ridică mâna.
— Ce s-a întâmplat? o întrebă el pe acelaşi ton.
— E cineva afară – spuse ea.
Julius pipăi sub pernă după revolver, se furişă pe tăcute din pat şi deschise uşa. Lăsase şase lumini aprinse. Cu excepţia uneia, toate erau stinse acum, iar camerele erau cufundate în beznă. Trase prudent cu ochiul. Nu se zărea nimeni. Şi totuşi cineva intrase şi stinsese luminile.
Din locul unde stătea vedea uşa prin care fuseseră împinşi înăuntru. În vreme ce o privea, observă că ea se închide, apoi auzi cheia răsucindu-se încet în broască.
— Bellamy era – spuse el trist, revenind în cameră. Dac-aş fi ştiut! De ce nu m-ai trezit mai devreme?
— Am auzit zgomotul chiar înainte de-a te trezi – spuse ea. Eşti sigur că Bellamy era?
Savini nu-i răspunse, ci ridică un deget şi-i făcu semn sa tacă. Ascultară şi auziră trapa din bibliotecă închizându-se cu o bufnitură.
— Te asigur că era Bellamy – zise Julius şi intră în odaia cea mare ca să afle motivul acestei vizite neaşteptate. Aprinse din nou lumina, sperând că bătrânul a lăsat o scrisoare. Nici urmă însă. De ce-o fi venit? întrebă el.
Fay căscă şi clătină din cap.
— Parcă ceea ce face el are vreun sens? Cât e ceasul, Julius?
— Cinci. Sunt destul de obosit, am să mă culc din nou, Fay. Fă-mi un ceai.
După ce ea intră în bucătărioară, Julius se uită mirat de jur împrejur, căutând o explicaţie a vizitei lui Bellamy. Încercă zadarnic uşa. Era încuiată.
— Mă bucur că nu dorm – spuse Fay când îi aduse ceaiul. În această privinţă, închisoarea noastră se deosebeşte de toate celelalte în care am fost. Aşează ceştile pe masă. De fapt, doream să continui lectura jurnalului – spuse ea şi trase sertarul de la birou.

Julius îi auzi exclamaţia şi o văzu deschizând cel de-al doilea sertar şi căutând grăbită.

— Ce s-a întâmplat?

— A dispărut jurnalul, Julius! exclamă ea.

LXI.

Puştile de vânătoare.

Julius rămase cu gura căscată.

— Eşti sigură? Traseră amândouă sertarele şi răsturnară conţinutul lor pe covor. Eşti sigură că l-ai pus acolo?

Îşi dădu seama că întrebarea era de prisos, căci o văzuse chiar el când îl pusese în sertar. Se priviră unul pe celălalt.

— D-asta a coborât! Şi-a adus probabil aminte peste noapte de carnet – zise Fay.

Savini blestemă în sinea lui.

— Ce prost am fost să-l las acolo! spuse el. Ar fi trebuit să mă gândesc c-o să vină să-l caute. A ştiut cu siguranţă că-i acolo.

Era poate ora nouă dimineaţa. Julius, cu capul în palme, iar Fay prefăcându-se că citeşte, stăteau trişti pe sofaua largă. Deodată auziră deschizându-se trapa ce astupa grilajul. Bellamy voia să le vorbească. Într-o secundă, Julius se ridică şi, cu revolverul în mână, se strecură în dosul unui pilon gros şi aşteptă.

— Lasă jos revolverul, Savini – spuse bătrânul. Pune-l pe masă, la vedere. Doar atunci am să discut cu tine. Dacă nu faci cum îţi spun, renunţ.

Julius reflectă rapid. Nu câştiga nimic dacă-l înfuria şi mai rău pe Bellamy. Aşează revolverul pe o măsuţă la care bănui că se gândise bătrânul.

— Apropie-te acum de uşă. Nu-ţi fie teamă. Dacă aş fi vrut să te împuşc, puteam s-o fac prin grilaj, la fel de uşor cum îţi vorbesc.

— Ce voiţi, domnule Bellamy? întrebă Julius cu o voce jignită. Nu înţeleg de ce ne ţineţi aici. Cred că puteţi avea încredere în noi.

— Evident că nu – i se răspunse. Am venit să vă spun că sunteţi căutaţi. Un poliţist m-a pisat toată dimineaţa. Mi-a spus că au găsit în apartamentul vostru nişte hârtii care i-au făcut să creadă că aveaţi de gând să plecaţi în străinătate. Bănuiesc c-or să renunţe să vă mai caute, Savini. Profitaţi de hrana pe care o aveţi. Asta-i tot. O să rămâneţi aici pentru totdeauna. Am aruncat cheia. Am aruncat-o în puţul din curte, Savini.

— Minţiţi! spuse Julius. Aţi fost aici noaptea trecută… aţi furat jurnalul.

Bellamy se holba la el prin grilaj.

— Repeta! striga el cu o voce răguşită.

— Aţi fost aici noaptea trecută şi aţi furat jurnalul.

— Care jurnal?

— Ce sens are să faceţi pe prostul? răspunse Julius. Aţi venit la ora cinci dimineaţa, şi aţi avut mare noroc că nu v-am văzut.

— Care jurnal? întrebă din nou Bellamy. A lăsat vreun jurnal? Ar fi trebuit să-mi închipui. Unde-i jurnalul?

— V-am spus c-a dispărut – răspunse Julius plictisit. Aţi venit…

— Dobitocule! Otreapă! răcni Bellamy. Nu m-am apropiat de voi de când v-am încuiat!

Trecu multă vreme până când bătrânul îşi recăpăta stăpânirea de sine.

— Spune-mi, Savini, şi-ţi promit c-am sa mă port cinstit cu tine. Al cui era jurnalul? Era cumva al unei femei?

— Dumneavoastră ştiţi cel mai bine – îi replică Julius, stârnind din nou furia bătrânului.

— Îţi repet că habar n-am! Îţi repet ca nu l-am văzut! Nici n-am ştiut că-i acolo. Ce era scris în jurnal? întrebă el cu glas scăzut.

Julius îi recită un fragment, iar bătrânul se desprinse brusc de grilaj, de parc-ar fi fost împuşcat. Curând reapăru şi, cu toată lumina slaba, văzură că era de o paloare cadaverică.

— Mai aveai o şansă, Savini – spuse el cu o voce cavernoasă – una singură. Putea să-ţi ia altcineva locul, dar acum ştii prea multe, Savini, prea multe!

Trapa se închise mai înainte ca Julius să-i poată răspunde. Se întoarse şi întâlni privirea neliniştită a soţiei sale.

— Ce te-a apucat să-i pomeneşti de jurnal – îl întrebă ea calm – când ai văzut că nu ştia nimic de el? Ai făcut o mare prostie, Julius.

Savini dădu cu indiferenţă din umerii săi înguşti.

— Ce mai contează? spuse el. Nu l-am crezut nici când a zis că intenţiona să ne scoată. Aici au să ne putrezească oasele, Fay. O luă de umeri şi îşi apropie faţa de a ei. Nu-i aşa de rău cum mi-am închipuit – şopti el mângâindu-i chipul. Mi-a fost întotdeauna frică de moarte, şi ideea de a muri aşa, ca un şoarece într-o gaură, m-ar fi înnebunit. Dar acum nu mai mă tem, fetiţa mea.

Fay se retrase uşor din braţele lui.

— Julius, dacă cineva trebuie să moară, atunci acela e Bellamy. Dacă un străin a putut intra aici, înseamnă că şi noi putem găsi o ieşire.

Julius clătină din cap.

— Arcaşul Verde e cel care a pătruns pe uşă şi numai Arcaşul Verde poate găsi ieşirea – zise el.

Fay rămase uimită de seninătatea lui. Nu mai era Julius pe care-l cunoscuse ea, fanfaron, ameninţător sau speriat, şi nici Julius cel umil în prezenţa bătrânului. Căsătoria lui cu Fay constituise un eveniment deosebit. Pentru ea, căsătoria reprezentase mai mult o poziţie pe care o putea afişa în faţa femeilor mai puţin norocoase, în anumite momente îşi dispreţuise soţul, fiind gata să-l sfideze, deşi, dintr-un sentiment de sinceră prietenie, scenele de scandal aveau loc doar când se aflau între patru ochi.

— Domnule Savini, eşti o adevărată revelaţie pentru mine – spuse ea cu afecţiune.

— Sunt o revelaţie şi pentru mine însumi – îi mărturisi el. Trebuie să facem faţă situaţiei. Iar realitatea e că bătrânul

pregăteşte o ticăloşie pe lângă care un delict obişnuit are să pară un fleac. Aş vrea să ştiu de ce-a cumpărat puştile de vânătoare.

— Care puşti? îl întrebă ea surprinsă.

— În capelă e o ladă plină cu puşti. Le-am descoperit întâmplător. Vreo şase puşti Mannlicher, de sport, şi două lăzi mari cu cartuşe. Sunt în odaia de deasupra celei în care a dormit Featherstone. Cred c-o să apucăm să trăim să le auzim, dar doar atât.

— Ce face cu o ladă de puşti? întrebă ea.

Julius îşi desfăcu mâinile lui fine într-un gest de ignoranţă.

— Mi-a spus odată că are un plan precis – spuse Julius clătinând din cap. Mai bine nu i-aş fi pomenit de jurnal. Poate că am grăbit astfel întrebuinţarea puştilor.

În liniştea camerei lui preferate, Abe Bellamy judeca situaţia, care acum devenise primejdioasă pentru el, deşi acesta era lucrul ce-l preocupa cel mai puţin. Tragedia acestui om nemilos consta în faptul că în ultimul ceas, când se părea că providenţa îi oferise mijloacele de a se răzbuna pe femeia pe care o ura, prada îi fusese smulsă. Din clipa când femeia căruntă dispăruse, Bellamy se pregătise de apărare. Nu putea pricepe însă cum a părăsit castelul şi unde s-a dus. Simţea doar atât, că undeva departe, sau în imediata apropiere, o forţă i se opunea cu o înverşunare nemaipomenită, o forţă materializată în silueta vagă a Arcaşului Verde. Încercă un sentiment plăcut la gândul că din nou castelul Garre se dovedea o fortăreaţă împotriva duşmanilor stăpânului ei. Dacă apuca să-şi realizeze planul, n-aveau decât să bată la porţile de stejar sau să escaladeze zidurile drepte, căci ar fi murit liniştit.

În timp ce medita sosi Sen, care îi puse în faţă carnetul în care i se notau comenzile pentru magazine. Enervat, bătrânul îi făcu semn să-l lase în pace.

— N-am chef să mănânc. Am să te anunţ când mi-e foame. Ascultă, Sen, ai vrea să te întorci acasă?

Sen clătină din cap.

Bătrânul se gândi o clipă, apoi se ridică şi deschise casa de bani din dosul lambriurilor. Scoase un teanc de bancnote şi i le dădu şoferului.

— Sunt o groază de bani aici. Nu i-am numărat – zise el. Dacă se întâmplă ceva, întoarce-te mai bine acasă.

Sprâncenele subţiri ale şoferului se ridicară în semn de mirare.

— Vrei să ştii ce se poate întâmpla? Multe – spuse Abe acru. Cum ani de zile n-ai avut obiceiul să pui întrebări, nu începe acum. Am să te trimit la Londra peste câteva zile şi nu vreau să te mai întorci. Strânge-ţi cărţile şi manuscrisele, aiurelile alea care te distrează, şi ia-le cu tine.

Sen aşteptă cu carnetul în mână, ca şi cum ar fi vrut să repete indiscreţia. Se răzgândi însă, se înclină şi părăsi camera.

Clepsidra se golea. Abe Bellamy ştia. Ceva îl avertiza limpede şi sigur. Se apropia ziua când tot ce simboliza castelul Garre, tot ce simboliza ura şi dragostea avea să fie uitat o dată cu moartea. Dacă ar putea-o regăsi pe femeia căruntă! Dacă, printr-un noroc extraordinar, i-ar cădea în mână! Toate agenţiile de detectivi de la Londra o căutau. Toate informaţiile ce se puteau cumpăra îi stăteau la dispoziţie. Dar ea dispăruse de parcă ar fi înghiţit-o pământul. Şi totuşi, poliţia nu venise. Ce încântat ar fi fost craiul de Featherstone să intre ţanţoş în castel, în mână cu unul din „mandatele” sale.

Jurnalul! Ce scria în el? Dacă Savini trebuia crezut, femeia notase prea multe pentru ca Bellamy să se simtă liniştit sufleteşte. Julius nu putuse să inventeze fragmentul recitat atât de curgător.

În cele din urmă se trezi din gânduri şi coborî în celule să lucreze. Auzindu-l, Julius îşi luă revolverul şi se strecură până la gaura din zid. Văzu că grilajul fusese acoperit cu scânduri, care îl ascundeau cu totul pe Bellamy. Lucrările ţinură toată ziua. Auziră zgomotul oţelului lovind piatra, iar

Fay surprinse nişte sunete care la început o alarmară, apoi îi stârniră curiozitatea. Trecu o vreme până să înţeleagă natura sunetelor: în timp ce lucra, Abe cânta. Fay rămase uimită.

LXII.

Căsuţa din pădure.

Publicul nu mai manifesta nici un fel de interes pentru Arcaşul Verde. Domnul Syme, şeful rubricii de ştiri senzaţionale, sublinie categoric acest lucru, ca Spike să nu-i mai inventeze noi pretexte.

— Pe lângă asta – zise Syme la telefon – am primit săptămâna trecută o scrisoare de la Bellamy, în care ameninţă că ne da în judecată pentru calomnie. Zice că i-ai compromis proprietatea.

— Prostii! răspunse Spike dispreţuitor. Fantoma i-a mărit valoarea cu zece mii de dolari. Pe cuvântul meu, domnule Syme, reportajul merită să mai aşteptăm.

— Întoarce-te imediat şi aşteaptă-mă la birou – spuse Syme inflexibil – şi ocupă-te cu o muncă niţel mai cinstită.

Telefonul public se afla în mijlocul unuia din pereţii holului de la Mistreţul albastru. De obicei, Spike telefona la ora când barul era plin, ceea ce reprezenta unele avantaje, căci zgomotul discuţiilor acoperea convorbirea lui. Astăzi însă, cu excepţia unui bătrân fermier ursuz, care bea dintr-o cană mare de cositor, barul era pustiu.

În timp ce Spike se îndepărta de telefonul prins pe zid, bătrânul îl salută prietenos cu capul, aşa cum fac cei de la ţară.

— Fantome, ai? E plin de fantome pe-aici. Mi s-a spus că a apărut una nouă la Cloister Wood. A văzut-o unul dintre căruţaşi şi de atunci s-a îmbolnăvit.

— Îmi pare rău – zise Spike politicos. Arcaşul Verde era tot o legendă a oamenilor de la ţară, iar el îşi pierduse vremea umblând după cel puţin trei indicii false. Toţi de-aici cred că-l văd pe Arcaşul Verde. Bătrânul chicoti înfundat.

— Fantoma asta nu-i verde. E o femeie. Căruţaşul a văzut-o de aproape. S-a speriat de moarte…

— Unde-i Cloister Wood? întrebă imediat Spike, foarte interesat.

— La vreo şase mile pe şosea, dar dacă traversaţi Monks Field şi o ţineţi drept pe şoseaua Adderley, ajungeţi mai repede acolo. În pădure e o căsuţă care se crede c-ar fi bântuită de fantome. Se pare că nimeni nu trăieşte în ea. Şi, totuşi, întotdeauna e cineva înăuntru.

— Mă faci curios, bunicule – zise Spike.

Bătrânul clatină din cap.

— N-aş zice că se întâmplă mare lucru, dar nu pot pricepe ce caută urmele alea proaspete de roţi de maşină, lângă căsuţă. Le văd mereu. Nu-s urme de maşină Ford, ci de o maşină mare. Cineva se tot duce şi vine într-o maşină mare.

— La căsuţă? Ai văzut… maşina?

Fermierul făcu semn că nu.

— Lângă căsuţă, în aceeaşi curte, se găseşte un hambar, într-o dimineaţă când plouase şi pământul era moale, am văzut urmele roţilor ducând la el.

— De cât timp a fost văzută femeia?

— N-am auzit de ea până sâmbăta trecută. A zărit-o căruţaşul meu. Venea la fermă devreme dimineaţa şi trecea prin pădure. Lucrez la ferma Caddle Heath de cincizeci şi cinci de ani. Înaintea mea a lucrat aici tata. Ei bine, căruţaşul ăsta, Tom îl cheamă, mergea agale, fără să se gândească la ceva, când dă peste femeia asta şi mai să moară de frică. Femeia se plimba prin pădure şi plângea. Tom mi-a spus că şi-a dat seama că-i o fantomă şi a rupt-o la fugă.

— Asta a avut loc aproape de căsuţa?

— Foarte aproape. D-asta am pomenit de căsuţă. M-am gândit după aceea că poate locuieşte acolo.

Spike era dispus să se agaţe de orice fleac care să justifice eventual o prelungire a şederii sale la Garre. Nu spusese

decât adevărul când afirmase ca simţea apropiindu-se deznodământul dramei lui Abe Bellamy.

În ciuda vieţii aparent normale de la castelul Garre, o presimţire ciudată îl avertiză că se vor petrece cu siguranţa evenimente senzaţionale. Îi părea rău să renunţe la un reportaj pe care-l concepuse şi-l moşmondise atâta vreme.

„Găselniţa” cu femeia din pădure i se păru lipsită de temei. Porni totuşi în plimbarea de trei mile – în realitate de mai puţin de trei mile, după cum constată el – tăind pe drumul indicat de bătrânul fermier. Era o zi mohorâtă. În aer se simţea apropierea iernii. În aceste condiţii, plimbarea se dovedi o plăcere. Spike ajunse pe nesimţite la marginea lui Cloister Wood.

Pădurea, mai toată proprietate particulară, era îngrădită, deşi proprietarul nu-şi bătuse capul să repare gardurile. Sări într-un loc gardul stricat care întovărăşea cărarea strâmtă ce se încolăcea printre copaci, şi pătrunse într-o junglă de pini şi de boschete.

Căsuţa nu se vedea de la şosea. Se afla la capătul unui drumeag care cotea în unghi drept înainte de a se intersecta cu şoseaua principală. Urmând indicaţiile precise ale fermierului, Spike găsi uşor drumul.

Pe drumeagul acela nu trecuse nici o căruţă de ani. Singura urmă vizibilă de roţi erau dârele lăsate de nişte cauciucuri late de maşină. Ochiul expert al lui Spike le identifică uşor ca fiind recente. În curând zări căsuţa.

Era o construcţie de lemn cu un singur etaj şi acoperită cu iederă. Văzu în apropiere, printre pomi, hambarul. Pe coşul casei nu ieşea nici un fir de fum. Ferestrele dinspre şosea aveau obloanele trase, iar clădirea părea moartă şi abandonată. Spike se apropie de uşă şi bătu. Aşteptă câteva minute. Nu-i răspunse nimeni. Porni în recunoaştere în jurul căsuţei. Ajuns în spatele ei, văzu că ferestrele de aici nu au obloane. Prin geam, văzu un dormitor modest mobilat. Patul nu fusese strâns şi arăta ca şi când cineva tocmai se sculase din el. Atenţia îi fu imediat atrasă de trei

perechi de pantofi de damă, aşezaţi lângă pat. Chiar de la depărtare văzu că sunt noi. Pe jos se aflau două cutii mari de carton, pline cu hârtie albă creponată, iar într-un colţ al încăperii, puse una peste alta, alte cutii asemănătoare. Continuă să cerceteze. Apasă pe clanţa uşii din dos, dar, văzând că nu-i răspunde nimeni, reveni la fereastra dormitorului.

Îi trebui mult timp până să se decidă. În cele din urmă încercă prudent fereastra şi, destul de îngrijorat, descoperi că era deschisă. Trase cârligul. Să intre? Era pur şi simplu o spargere şi nu ştia ce-ar putea să-i spună proprietarului în cazul când se pomenea cu el. Şirul de pantofi îi zgândărea însă curiozitatea şi, respirând adânc, se ridică în coate, se caţără pe pervaz şi pătrunse în cameră, „întâi să fiu sigur” – îşi spuse el – şi făcu un tur prin căsuţă. Se întoarse apoi să cerceteze mai atent obiectele din dormitor.

Numai două camere erau mobilate: dormitorul prin care trecuse şi o cămăruţă cu o masă, un scaun şi mai multe cuiere prinse în pereţii de lemn. Într-unul atârna o haină grea de piele, căptuşită cu blană de oaie. Pe masa neacoperită nu se aflau decât o pereche de mănuşi groase de oaie, vechi şi uzate.

Spike ieşi din nou pe coridor şi strigă:

— Nu-i nimeni pe aici?

Cuvintele răsunară prin odăile pustii.

— Nu-i nimeni aici? strigă el iar şi se întoarse în dormitor.

Patul era strâmt şi tare, iar Spike bănui cearşafurile de batist fin sunt noi. Pe noptieră văzu o sticlă de coniac, două sticluţe cu doctorii şi o cutiuţa cu o seringă. Spike o studie cu atenţie. Ca şi cearşafurile şi cele două pleduri din păr de cămilă întinse pe pat, seringa era şi ea nouă. Pantofii erau şi ei nou-nouţi. Tălpile albe arătau că sunt neatinşi. Fuseseră cumpăraţi de la unul din cele mai scumpe magazine de pantofi din West End şi Spike remarcă un lucru extraordinar. Pantofii erau de mărimi diferite! Fiecare era cu o jumătate de număr mai mic decât cealaltă pereche. Îi

lăsă din mână şi se concentra asupra sticluţelor cu doctorii, din care una era pe jumătate goală. Purta eticheta unei farmacii din Londra.

Dădu la o parte cearşafurile şi găsi o cămaşă de noapte de damă, largă, cenuşie şi foarte veche. Se rupsese în coate şi fusese cârpită cu grijă. Mânecile erau de curând peticite. La poale găsi locul de unde se tăiase mătase pentru peticitul lor.

Spike ieşi pe fereastră şi o închise la loc. Se duse să inspecteze micul hambar, situat între pomi, la o scurtă distanţă de casă. Aici văzu din nou urmele roţilor, ce duceau direct spre hambar. Uşile erau încuiate cu un lacăt, dar, trăgând de un lanţ, reuşi să arunce o privire înăuntru prin crăpătura dintre uşi. Nu se afla nici o maşină acolo. Lângă un perete stăteau aliniate nişte bidoane de benzină şi trei roţi de rezervă. Judecând după mărimea lor, Spike îşi dădu seama de dimensiunile automobilului.

Se întoarse la Garre cufundat în gânduri. Nu exista nici un motiv ca femeia din căsuţă să nu poarte pantofi scumpi, ba chiar pantofi de mărimi diferite, dacă avea această manie. Sau poate că-i fuseseră trimişi de probă. Ştia totuşi ce număr poartă!

Deodată, Spike întrezări dezlegarea misterului. Cel ce adusese pantofii nu ştia ce număr poartă femeia şi de aceea luase mai multe perechi, de probă. Era limpede. După lămurirea acestei probleme, nu mai rămâneau multe de discutat. Rămânea misterul asupra chiriaşilor ce nu se vedeau niciodată şi care totuşi locuiau acolo. Cine era proprietarul unei maşini atât de puternice şi cum se explica oare că locuia într-o căsuţă atât de modestă? Dezlegarea misterului nu l-ar fi ajutat însă la descoperirea Arcaşului Verde. Spike oftă. Căsuţa din pădure nu reprezenta un element atât de senzaţional încât să-l convingă pe domnul Syme să renunţe de a-l rechema la Londra.

Seara, se întoarse în camera lui să se schimbe. În timp ce se îmbrăca, auzi câteva bătăi în uşă şi Jim Featherstone îşi

făcu apariţia. Jim plecase de dimineaţă de la familia Howett şi îşi adusese bagajele la han.

— Iei masa de seară cu familia Howett, nu, Holland? Tocmai mă întrebam cine o să mă scuze faţă de ei. Mă întorc la Londra astă-seară, ca să-i caut pe cei doi Savini.

— Ascultă-mă, căpitane, soţii Savini sunt la castel – spuse Spike apăsat. Îţi jur că n-au plecat nicăieri azi-dimineaţă.

— E posibil – răspunse Jim calm. Nu uita însă că Julius Savini, cât o fi el de cumsecade, e un escroc. Trebuie să mă conving. Poate că mai există şi alte ieşiri din castel.

— Nu le-ai găsit atunci când erai majordom – insistă Spike. Uite, căpitane Featherstone: m-am săturat de Garre şi vreau să urmez sfatul bătrânului Syme. Eu, unul, plec mâine la Londra, iar Arcaşul Verde nu mă mai interesează absolut de loc. A avut, slavă Domnului, toată publicitatea din partea ziarului Globe.

Jim îi dădu dreptate.

— Bănuiesc că te-ai plictisit să tot aştepţi să se întâmple ceva – zise el.

— De ce te grăbeşti să pleci? întrebă Spike.

Îşi termină de înnodat cu grijă cravata de seară şi se întoarse spre Jim, care se aşezase pe pat. Poţi să pleci mâine. Ştiu că domnul Howett te aşteaptă, fiindcă am întâlnit-o pe domnişoara Howett când ieşeam din sat şi mi-a amintit că vom lua masa de seară împreună. Are să fie şi Wood acolo, vine de la Londra.

— Aşa mi se pare – zise Jim pe un ton care îl făcu pe reporter să-l privească cu atenţie.

„Un ofiţer de poliţie şi un mare filantrop – rivali în dragoste pentru fiica unui milionar.” Spike gândea în titluri de articole.

Hotărârea lui Jim nu se datora atât dorinţei de a nu mai asista la succesul noului venit, cât faptului că era un om foarte ocupat, şeful unui mare sector. Îşi dăduse cu regret seama că îşi neglijase sistematic munca. Ar fi putut s-o descopere şi singur, dar primise în aceeaşi dimineaţă o

scrisoare de la şeful său, în care i se atrăgea atenţia că lipsa lui de la sediu provoacă unele neplăceri. Când Spike coborî, maşina lui Jim se afla la uşă. Stăpânul ei stătea la volan şi tocmai îşi aprindea pipa.

— Fă-mi un serviciu, Featherstone – îl rugă Spike. Dă-i un telefon lui Syme şi spune-i că se întâmpla o catastrofă naţională dacă mă recheamă de la Garre mai înainte ca istoria asta să se lămurească.

— Am să-i spun chiar o minciună pentru tine – zise Jim. Nu cred încă că misterul de la Garre e mai aproape de soluţionare acum, decât era la venirea ta. Îi explici tu lui Valerie ce s-a întâmplat!

Spike îl aşteptă până când plecă, apoi se duse la Lady's Manor. Află că John Wood sosise de o oră. Stătea cu Valerie pe o sofa. Fata asculta într-o tăcere respectuoasă expunerea planurilor lui măreţe. De-abia observă venirea lui Spike.

— Unde-i căpitanul Featherstone? întrebă ea.

M-a rugat să-l scuz în faţa dumneavoastră. A trebuit să plece la Londra – zise Spike. De la plecarea lui a crescut atât de mult numărul infracţiunilor, încât şefii poliţiei, alarmaţi, au trimis după el.

— Vorbiţi serios? A plecat într-adevăr la Londra? spuse ea.

— Niciodată n-am fost mai serios – răspunse Spike. De fapt, e neliniştit în privinţa lui Julius Savini. Crede că bătrânul l-a sechestrat în castel. Eu, cel puţin, aşa cred şi bănuiesc că şi el împărtăşeşte punctul meu de vedere.

O văzu că se schimbă la faţă. După câteva minute însă părea să fi uitat de existenţa lui Jim Featherstone. Când se aşezară la masă, Spike îşi zise că n-o văzuse niciodată atât de vioaie, de veselă şi de frumoasă. Domnul Howett, ca de obicei, mai mult asculta decât participa la conversaţie. În ultima vreme lăsa impresia că e complet absorbit de o problemă care îi solicita toată atenţia. Valerie observase şi ea şi era neliniştită. Domnul Howett devenise pentru Spike o figură foarte interesantă. Mica teorie a reporterului

asupra identităţii Arcaşului Verde se amplificase. Aduna treptat dovezi în sprijinul unei teorii care, la început, i se păruse fantastică.

Spike află că domnul Wood îşi va petrece noaptea la Lady's Manor. Nu pleca nici un tren spre Londra şi Valerie nu vru să audă ca acesta să stea la hotel. Spike se gândi imediat la ciudăţenia faptului că atunci când Jim Featherstone se stabilise la Mistreţul albastru, ea nu protestase ca-n astă seară.

La ora nouă, domnul Howett se retrase din salonul unde discutau. Dispăru mai înainte ca Spike să observe. Conversaţia se mută inevitabil asupra Arcaşului Verde. John Wood aduse discuţia asupra straniului vizitator.

— L-aţi văzut vreodată, domnişoară Howett? întrebă el oarecum în glumă.

Valerie se cutremură.

— Da, l-am văzut.

— Cum? întrebă uimit Spike. Nu mi-aţi spus niciodată, domnişoară Howett! L-aţi văzut într-adevăr pe Arcaşul Verde?

— Nu vreau să vorbesc despre asta – zise ea – şi mai ales despre una din întâmplările prin care am trecut. Dar l-am văzut de două ori. O dată în curtea castelului Garre.

— Ce Dumnezeu făceaţi în curtea castelului Garre? o întrebă mirat Spike.

— Căutam pe cineva – spuse ea. A fost un act de pură nebunie din partea mea, care s-a terminat aproape îngrozitor. Am pătruns în parc într-o noapte.

— L-aţi văzut? Unde? întrebă Spike nerăbdător. În ciuda teribilei amintiri, fata zâmbi.

— Dacă o să publicaţi asta în ziar, n-am să mai vorbesc niciodată cu dumneavoastră, domnule Holland – zise ea. Dacă îmi promiteţi însă că o s-o ţineţi în mare secret, am să vă arăt locul exact unde l-am văzut. M-am uitat şi azi acolo. Nu ştiam că se vede şi din curtea noastră, dar azi mi-am dat seama că se vede. E pe un deluşor ce se zăreşte de pe zidul

de la Lady’s Manor. E o pădure, un fel de crâng, ce creşte în curtea castelului, pe lângă zid. Se ridică brusc. Veniţi să vă arăt – zise ea – dar – îl preveni ea pe Spike, ridicând un deget – pentru nimic în lume nu trebuie să spuneţi că l-am văzut. Nu-i o fantomă.

O urmară prin bol, bucătărie şi ieşiră prin uşa ce da în grădină. Grădina era cufundată în întuneric şi Valerie se opri.

— Nu cred c-o să puteţi vedea – spuse ea.

— E destulă lumină în momentul când te obişnuieşti cu întunericul nopţii – insistă Spike. Dacă îmi arătaţi şi locul, poate fac o mică investigaţie. Mâine, la lumina zilei, aş putea cerceta mai bine. Trebuie să dovedesc că acest Arcaş Verde există, căci altfel m-am compromis la Daily Globe – zise el.

Constatară că Spike era un adevărat profet. În ciuda beznei, reuşiră să vadă nu numai silueta masivă şi întunecată a castelului, dar şi păduricea unde fixase Valerie scara când se suise pe zid. Spike o urmă şi se aşeză călare pe cărămizile umede ale zidului. Se uita cercetător în beznă. John Wood se afla între ei, cu coatele pe creasta zidului.

— Ăsta-i castelul – zise el.

— Iar acolo e pădurea – îi arătă Valerie. Se zăreşte conturul deluşorului unde l-am văzut. Acum e însă foarte întuneric.

— Nu-s multe de văzut – recunoscu Spike. Poate că mâine dimineaţă o să mă lăsaţi să trec prin grădina dumneavoastră…

Spike aprinse un chibrit. O clipă, flacăra pâlpâi. Întinse mâna cu chibritul peste marginea zidului şi lumina lui crescu. Văzu ceva şi o auzi imediat pe fată ţipând. O prinse în braţe şi dădu drumul chibritului.

La vreo doi metri în faţa lor, pe o mică peluză, cu figura sa albă şi diformă, Arcaşul Verde îi privea fix!

LXIII.

Bellamy află despre doamna căruntă.

John Wood îşi reveni primul de pe urma şocului. Într-o secundă, sări de cealaltă parte a zidului. Spike îi auzi paşii grei în timp ce fugea pe alee. Fata, pe jumătate leşinată, îi reţinea toată atenţia.

— L-aţi văzut? L-aţi văzut? şopti ea.

Tremura din cap până în picioare şi aproape că o coborî în braţe pe scară şi astfel o duse şi în casă.

— L-aţi văzut? îl întrebă ea din nou.

— Am văzut, fireşte, ceva – mărturisi Spike.

— Unde-i domnul Wood? întrebă ea.

— Aleargă după ceea ce am văzut – răspunse el.

Fata închise ochii, ca pentru a evita vederea unei scene oribile, apoi zise:

— Ce-aţi văzut, domnule Holland?

— Ei bine – spuse Spike, ca şi cum s-ar fi îndoit de realitatea evidentă – părea desigur verde şi ar fi putut să fie un arcaş. Trebuie să recunosc c-am tras o spaimă!

După un sfert de oră, Wood se întoarse, respirând cam greu.

— A trebuit să mă caţăr pe zid fără ajutorul nimănui – zise el, şi Valerie îi ceru iertare.

— Îmi pare foarte rău. Ar fi trebuit să vă pun o scară pe cealaltă parte a zidului. Ce distrată sunt!

— Nu-i nimic – spuse Wood.

Zâmbea ca şi cum s-ar fi amuzat de unul singur.

— L-aţi văzut?

— L-am zărit doar. L-am zărit, dar nu l-am ajuns.

Se priviră unul pe celălalt.

— A fost Arcaşul Verde, domnişoară Howett? întrebă Spike.

— Da – răspunse ea. Cred că nu-i nici o îndoială. Unde plecaţi, domnule Holland?

— Mă duc să-l văd pe bătrânul Bellamy. Şi-am să cercetez curtea până dau peste acest Arcaş Verde. Dacă nu-l găsesc, ziarul Globe are să piardă un reporter formidabil.

Bătu la uşa portarului, care se culcase. Nefericitul de portar refuză multă vreme să telefoneze la castel. În cele din urmă, Spike îl convinse.

— Spune-i lui Holland să vină la telefon – zise Bellamy.

Când reporterul luă receptorul, bătrânul îi întrebă: Ce s-a întâmplat, Holland?

— Am văzut Arcaşul Verde la dumneavoastră în curte, domnule Bellamy.

Se lăsă tăcere. Apoi:

— Vino – zise Bellamy.

Îl aşteptă pe Spike la intrarea întunecată a holului şi-l întrebă:

— Ce-i povestea asta cu Arcaşul Verde?

— L-am văzut – spuse Spike – mai clar decât vă văd pe dumneavoastră.

— Unde erai când l-ai văzut?

— Eram pe zidul casei domnului Howett – zise Spike. Domnişoara Howett îmi arăta ce frumos e castelul noaptea.

— Trebuie să fi fost splendid! răspunse bătrânul sarcastic. Toate ferestrele luminate. Poate că v-aţi aşteptat şi la focuri de artificii. Ce-ai văzut?

— Vă spun că l-am văzut pe Arcaşul Verde. Era la mai puţin de trei metri de mine.

— Ce-ai băut aseară? spuse Bellamy dispreţuitor. Vrei un reportaj, Holland. Te înşeli dacă-ţi închipui c-am să te ajut să inventezi o poveste cu fantome. Puteai să-ţi scuteşti deranjul de-a mai veni. Există un Arcaş Verde – zise el cu o bună-dispoziţie neobişnuită – dar e una din acele fantome care, daca iese afară, răceşte. Nu, Holland, inventează altceva.

— Nu vreţi să cercetaţi curtea?

— Nu cercetez nimic! răspunse Abe enervat. Ce, mai am servitori ca să-i pun să cerceteze curtea? Poate că-l convingi pe prietenul tău Featherstone să-şi aducă aici rezervele. Stătea în uşă. Deodată se întoarse brusc. Intră – spuse el – vreau să te întreb ceva.

Când uşa de la bibliotecă se închise în urma lor, Bellamy îi spuse pe neaşteptate:

— Ce-i cu povestea aia pe care mi-ai spus-o acum câteva zile, despre omul care a fost biciuit de Creager? Eram aşa de enervat pe tine, încât n-am mai rămas să discut. Dar gândindu-mă mai bine, mi-am zis că poate ai să-mi comunici ceva.

— V-am comunicat că omul care l-a omorât pe Creager a fost unul dintre cei biciuiţi de el. Creager a lucrat la o închisoare unde era angajat să biciuiască. Una dintre teoriile poliţiei, domnule Bellamy, e că acest Creager a fost asasinat de cineva care îi purta de mult sâmbetele.

Bellamy împinse o cutie de ţigări de foi spre vizitatorul său, apoi luă una la întâmplare, îi muşcă vârful şi o aprinse.

— Mi se pare posibil – spuse el. Nu ştiu prea multe despre ce se petrece în închisorile engleze, dar mi se pare că-mi amintesc să fi citit undeva că acest Creager a fost paznic, sau gardian cum se mai zice. E o teorie foarte plauzibilă – adăugă el, trimiţând un colac de fum în aer şi urmărindu-l cum se destramă. Ai vreo idee cine o fi Arcaşul Verde?

— Am prea multe – răspunse Spike scurt. Descopăr în fiecare săptămână pe câte cineva. Am început cu dumneavoastră…

— Cu mine? spuse Bellamy şi izbucni în hohote. Asta-i într-adevăr amuzant. L-ai vârât şi pe Julius Savini în asta?

Spike dădu din cap.

— Am vârât pe toată lumea – zise el – şi până astă-seară eram convins că ştiu.

— Cine era? întrebă bătrânul şi îl privi atent.

— N-am de gând să calomniez un om absolut nevinovat – răspunse Spike. Apropo, domnule Bellamy, aţi ameninţat că daţi în judecată ziarul meu?

— Nu-ţi face griji în privinţa asta – zise bătrânul. Nu vreau să-ţi creez neplăceri, Holland. Eşti un băiat bun şi deştept şi poate că ai să pui mâna pe o groază de bani.

— Colosal! exclamă Spike încântat.

— Nu-i nevoie să fii obraznic – bombăni bătrânul, pentru care amabilitatea prelungită reprezenta un efort cu totul penibil. Plătesc formidabil serviciile formidabile, Holland, şi tu eşti un băiat deştept, care poate câştiga o avere. A cui a fost ideea că acest Creager a fost asasinat de un om pe care el l-a biciuit? Featherstone?

— V-am spus că e o teorie a poliţiei, domnule Bellamy, şi cred că Featherstone ştie doar ce-a aflat poliţia. Unde-i Savini? Aveţi ştiri de la el?

Bellamy clătină din cap.

— De unde vrei să am? L-am concediat fiindcă a încercat să mă fure. Nu-i tocmai normal să ne trimitem scrisori de dragoste din oră în oră, nu? Ce crede poliţia despre Savini?

— Crede că e încă la castel – spuse Spike, iar bătrânul râse dispreţuitor.

— Ce, îşi închipuie c-am deschis un sanatoriu pentru escroci? întrebă el. Tâmpiţii de pe-aici sunt în stare să creadă orice. Cred şi în Arcaşul Verde.

— Cred şi în doamna căruntă – adăugă Spike, amintindu-şi de aventura lui din aceeaşi după-amiază.

Tăcerea care urmă nu i se păru, la început, stranie, deoarece în conversaţia lui cu Abe Bellamy aveau loc din când în când pauze. Nu vedea faţa bătrânului. Era întoarsă, părea că se uită la foc. Un fior ciudat îl trecu brusc pe reporter. Nu înţelegea de ce; se gândi că uşa este deschisă şi că trage de undeva. Se întoarse şi văzu că uşa e închisă. Evitând să-şi arate faţa, Bellamy vorbi:

— Ce doamnă căruntă mai e şi asta, Holland?

— E ceva nou. Am descoperit-o astăzi. Unul din căruţaşi a zărit o femeie plimbându-se prin Cloister Wood, la vreo trei mile de aici.

— Ştiu unde e – zise Bellamy cu faţa încă îndreptată spre foc. Ce-i cu femeia asta?

— Munca la câmp te întinereşte şi te menţine tânăr – spuse Spike melancolic. Au crezut că femeia e o stafie. E probabil una din amatoarele de viaţă în mijlocul naturii.

— Căruntă, spui? Unde locuieşte?

— Nu ştiu prea bine – spuse Spike – dar cred că în căsuţa din pădure. M-am deranjat astăzi să cercetez ce-i cu povestea asta şi am găsit locul. Casa era goală, dar fusese cineva acolo azi-dimineaţă. De fapt, domnule Bellamy, am intrat în casă şi am aruncat o privire.

Spike avea motive speciale să se pună momentan bine cu Bellamy. Nu i se păru ca face ceva rău dacă-i istoriseşte aventura lui din acea după-amiază.

— Pantofi noi, doctorii, urme de roţi – repetă Bellamy. Ciudat, foarte ciudat. Spui că femeia a fost acolo azi-dimineaţă?

— Aşa aş crede – zise Spike. Urmele de roţi erau recente, iar în pat se dormise noaptea trecută.

— Poate că e ceea ce spui tu: o amatoare de viaţă în mijlocul naturii.

Îşi întoarse capul. Spike se întrebă dacă imaginaţia lui nu-i juca o farsă. I se păru că bătrânul devenise şi mai bătrân, şi mai dezgustător.

— Eşti un băiat bun, Holland – zise el încet după un timp. Dacă ţi-aş oferi bani, m-ai refuza. Am să-ţi cumpăr poate o maşină. Îţi place să mergi cu maşina?

— Nu atât de mult încât să vreau una – spuse Spike, şi se miră de această bruscă izbucnire de generozitate din partea gazdei sale.

— N-ai decât să te duci să cercetezi curtea, dacă vrei, deşi cred că-ţi pierzi timpul – zise Bellamy. Vino de dimineaţă, şi curtea castelului îţi va sta la dispoziţie. Am să telefonez portarului să-ţi dea drumul. Cred că n-ai să găseşti nimic. Ascultă-mă pe mine, fantomei îi place căldura şi nu iese pe ploaie.

După plecarea lui, bătrânul îi telefonă lui Sen:

— Adu-mi un pardesiu – spuse el – şi vino cu maşina. Am să lipsesc mai mult.

Abe Bellamy aşteptă toată noaptea în ploaia torenţială ca locatara din căsuţă să se întoarcă. Stătea în umbră, sub o

fereastră fără obloane, nepăsător la furtuna care urla prin pădure sau la şuvoaiele ce-i biciuiau faţa. Dacă locatara s-ar fi întors Abe Bellamy ai fi ucis-o. Veniră zorile şi nu se văzu nici un semn de viaţă. Bătrânul se întoarse la Garre cu mâinile nepătate.

LXIV.

„Domnul Bellamy a murit”

Femeia căruntă! Fusese tot timpul în apropiere. Poate că se mai afla încă acolo, în ascunzătoare, la îndemâna lui. Ea era. Îi recunoscuse rochia, după descrierea făcută. Femeia căruntă nu a vrut să accepte îmbrăcăminte de la el, deşi îi cumpărase cele mai splendide rochii de la o casă de mode franţuzească. Îşi păstrase rochia lungă de mătase cenuşie, pe care o purtase în ziua când venise la castel.

În noaptea aceea, Bellamy nu se culcă, iar dimineaţa, după ce încuie uşa de la bibliotecă, pentru a nu fi deranjat, cobori scările secrete ce duceau la închisoarea lui Julius. Uşa era deschisă şi bătrânul pătrunse în cameră mai înainte ca Julius să apuce revolverul.

— Trage mâna! se răsti bătrânul. Dă-mi arma! O scoase din buzunarul prizonierului său, neputincios în faţa lui, apoi se întoarse, închise uşa şi o încuie pe dinăuntru. O să am o mică discuţie cu tine, Savini. Mi-ai spus că acum câteva nopţi a intrat cineva aici şi a luat carnetul. M-ai minţit?

— De ce să vă mint? spuse Julius posac.

— Ai văzut cine era?

— Nu. N-am auzit decât uşa închizându-se.

— Uşa asta?

Bătrânul arătă spre uşa prin care intrase. Savini dădu din cap. Bellamy pătrunse în dormitor şi trase perdelele care acopereau şifonierul. Rochiile femeii cărunte se aflau încă acolo, ca pe vremea când fusese închisă. Le luă pe toate pe braţ şi ieşi cu ele afară.

— Cât timp ai de gând să ne ţii aici, Bellamy? întrebă Fay. A devenit puţin cam monoton.

— Stai împreună cu soţul tău, nu? O femeie cumsecade nu mai are nevoie de altceva. Iar tu eşti o femeie cumsecade, judecând după informaţiile pe care le am despre tine.

— Să nu credem tot ce se spune – zise Fay. Iar tu mi eşti Mafalda. În plus, asta n-are nimic de-a face cu întrebarea mea. Cât timp mai ai de gând să ne ţii aici?

— Cât timp am să vreau eu – spuse bătrânul. Dacă vă lipseşte compania, o să ţin seama.

Fay nu-i răspunse. Bellamy se îndreptă spre uşă. Dar nici nu apucă bine să se întoarcă, şi Fay se repezi la el ca o pisică sălbatică, îl prinse cu braţele de gât şi-l trase înapoi.

— Repede, Julius! strigă ea.

Dar mai înainte ca Julius să ajungă la ea, bătrânul o zvârlise de pe el ca un câine care se scutură de un şoarece. O aruncă pe pardoseala de piatră. Nici măcar nu se ostenise să scoată pistolul. Fay întinse mâinile spre micul Julius, căruia îi venea să plângă, dându-şi seama de neputinţa lui. Palidă, zdruncinată, dar neîmblânzită, Fay se ridică în picioare. În ochii bătrânului sclipi un fel de admiraţie.

— Dacă soţul tău ar fi avut curajul tău, ar fi fost un bărbat – zise el.

— E destul de bărbat pentru tine – îl provocă ea. Dă-i arma înapoi şi luptă-te atunci cu el, gorilă!

Bellamy chicoti şi se îndreptă spre uşă. Când ea îl apucă din nou de braţ şi încercă să-l reţină, el se debarasă uşor de ea.

Se întoarse în bibliotecă, lăsă hainele de pe braţ şi-l chemă pe Sen. Le duseră într-un colţ retras al curţii, lângă garaj, îmbibă cu petrol rochiile fine şi făcu cu ele un foc uriaş.

— Gata şi cu asta – spuse el şi se întoarse în celule ca să-şi continue opera.

În aceeaşi după-amiază, Julius auzi din nou zgomotul oţelului ce lovea piatra. Nu se deplasă să vadă ce face bătrânul, bănuind că lucra să astupe spărtura.

Pentru prima oară Julius se lăsă prada disperării. Lipsit de singura lui armă de apărare, situaţia lor disperată îi apăru şi mai limpede.

— E zadarnic, Fay – spuse el. Va trebui să ne gândim la posibilitatea de a rămâne aici ani de zile.

Fay clătină din cap.

— Aş vrea să cred asta. Dar te-ai gândit ce se întâmplă dacă bătrânul moare subit?

Savini se cutremură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai gândi la lucruri atât de îngrozitoare! zise el enervat. Am muri de foame aici.

— Nu-i posibil să spargem uşa? îl întrebă ea. Savini dădu din cap.

— N-avem nici o mobilă destul de grea şi nimic care să poată fi folosit ca pârghie.

Fay îşi muşcă buzele. Rămase gânditoare.

— Aş vrea ca diavolul ăsta să mai coboare o dată. Aş vrea să fac un duş.

— Un ce? o întrebă soţul ei, nevenindu-i să creadă.

— Un duş – repetă ea calm. Am şi eu o manie.

Abe Bellamy lucra încă în celule, judecând după ciocăniturile regulate ce răzbeau până la ei. Deodată, Fay se apropie de gaură atât cât îi permitea grilajul. Nu vedea dincolo de el, căci Bellamy atârnase un sac în faţa lui.

— Bellamy? strigă ea.

După o vreme, acesta o auzi.

— Ce vrei? spuse el, oprindu-se din lucru.

— Dacă ai de gând să ne ţii aici, ajută-ne cel puţin să stăm comod – zise Fay cu răceală;

Bellamy trase sacul, o privi feroce, apoi rânji.

— La puşcărie nu stăteai aşa de comod, tânăra mea – zise el. Ce pofteşti?

— Vreau să fac un duş – răspunse Fay. Băile astea adânci sunt primejdioase pentru femei cu o constituţie firavă ca a mea.

— Un duş? strigă el şi izbucni într-un hohot de râs. Se congestionase la faţă şi râdea din răsputeri. Fay îl privi cu teamă. În curând, Bellamy se linişti.

— Poate că vrei să-ţi aranjez şi un budoar? zise el. Nu-ţi închipui c-am să intru ca să-ţi amenajez un duş!

— Nu vreau să-mi amenajezi nimic şi nici nu vreau să intri, fiindcă te porţi ca un porc – îi aruncă Fay în faţă. N-am nevoie decât de o ţeava de cauciuc, s-o prind la robinet.

Bătrânul bombăni şi dădu drumul pânzei de sac. Peste o jumătate de oră o strigă. Fay îl găsi împingând prin grilaj un tub roşu de cauciuc.

— Dacă-i prea lung, n-ai decât să-l mai scurtezi – zise el. Iar dacă te-ai gândit să-l umpli cu apă ca să mă stropeşti pe mine când intru, ai să dai de dracu!

Fay se întoarse triumfătoare, cu bucata de cauciuc roşu.

— Pentru ce ai nevoie de ea? o întrebă Julius încet. Fay îi făcu semn să tacă.

În aceeaşi seară, când totul se liniştise, Fay deşurubă arzătorul de la o ţeava de gaze şi prinse la capătul lui tubul de cauciuc. Furtunul era prea larg, aşa că Fay rupse fâşii din cearşaf şi-l legă strâns. La celălalt capăt adăugă o ţeava metalică, scoasă de la arzător, pe care o legă de asemenea strâns şi cu mare grijă. Capetele le acoperi cu săpun. Când terminară, Julius dădu drumul la gaz, iar Fay aprinse un chibrit şi-l apropie de capătul ţevii metalice. O flacără lungă ţâşni. Fay o îndreptă spre uşă, deasupra broaştei. Ţevile aveau exact lungimea necesară şi, într-o clipă, lemnăria începu să fumege.

— Adu o găleată cu apă – zise Fay. Va trebui să stingem focul de îndată ce uşa ia foc.

Lucrară toată noaptea. Subsolul se umpluse de un fum albastru şi de un miros pătrunzător de lemn ars. La ora trei noaptea, Julius împinse uşa şi broasca cedă.

Erau obosiţi, feţele li se înnegriseră de fum, gâtul îi ustura, iar ochii îi dureau. Respirând greu, Fay pătrunse în camera de sub bibliotecă. Se sprijini de zid şi trase aer în piept,

gâfâind epuizată. Mai rămânea trapa de sub biroul lui Bellamy – o acţiune mai greu de dus la capăt. Julius nu-şi putea da seama cât era de greu, fiindcă nu-şi amintea prea bine cum fusese construită trapa.

Urcă treptele, aprinse lumina şi cercetă locul. Ceea ce văzu îl făcu să bombăne.

— E inutil, Fay – spuse el. Nu ne rămâne decât să ne ascundem sub scări, iar când coboară bătrânul, să-i dăm cu ceva în cap.

— Cu ce? întrebă ea.

— Cu ţeava. Doar el ţi-a dat ideea.

Julius se întoarse în camera plină de fum, trase furtunul afară din conducta de gaz, tăie o bucată din el şi o îndoi în două.

— O să fie ca o pişcătură de ţânţar – spuse el când se întoarse la soţia lui. Trebuie să găsim altceva.

Căutară prin odaie, dar nu găsiră nimic ce putea fi folosit ca armă. Julius urcă din nou scările şi încercă să mişte dala, împingând cu toată greutatea acolo unde ştia că e broasca. Auzi paşi pe aproape şi se retrase instinctiv, căutând adăpost. Răzbătu vag sunetul unui clopoţel, apoi auziră o voce pe care o recunoscură uşor.

— Căpitanul Featherstone? … Puteţi să veniţi imediat la castelul Garre? Domnul Bellamy a murit azi-noapte la ora două, şi a lăsat o declaraţie scrisă pentru dumneavoastră.

O clipă, Julius nu înţelese sensul cuvintelor. Coborî la Fay, năucit de situaţia lor oribilă.

— Ce s-a întâmplat, Julius?

Fay îl apucă de mână şi întoarse spre el chipu-i neliniştit.

— Nimic… nimic – răspunse el răguşit.

— Ai auzit pe cineva vorbind. Ce zicea?

— Zicea… Nu ştiu. Cred că era Lacy.

— Lacy? La ora asta? Cu cine vorbea?

Julius bolborosi ceva:

— Cu Featherstone. E mai bine să ştii, Fay. A murit Bellamy!

Fay scoase o exclamaţie de uimire.

— Şi cu cine vorbea?

— Cu Featherstone. Bellamy a lăsat o declaraţie scrisă, pentru Featherstone.

— A murit Bellamy! zise ea ironic. Iar Lacy îl cheamă pe Featherstone, când ştie că acesta de-abia aşteaptă să-l bage la zdup! Crezi că Lacy e atât de smintit? Dacă a lăsat o declaraţie, n-avea decât s-o trimită prin poştă sau să aştepte până ce dispare Lacy. Moartea lui Bellamy nu-l ajută de loc pe Lacy. Ce crezi c-o să facă Featherstone? Crezi c-o să plângă pe umărul lui Lacy, spunându-i că trecutul a fost uitat şi să înceapă o viaţă nouă? Nu-i chiar aşa, Julius. Dar Featherstone ar putea fi păcălit, fiindcă e îndrăgostit de domnişoara Howett şi, evident, reacţiile lui nu mai sunt normale. Dacă îl preocupă ancheta, vestea are să-i trezească bănuielile. Julius, ce om ciudat eşti! Tremuri ca gelatina la un cutremur şi totuşi l-ai ataca singur pe Bellamy. Hai înapoi în cameră, să discutăm. Fumul s-a împrăştiat.

Sistemul de ventilaţie funcţiona atât de bine, încât, întorşi în cameră, descoperiră că aerul se curăţase.

— O să avem companie – spuse Fay. Bătrânul Bellamy a fost un adevărat profet.

LXV.

Prins în cursă.

Jim Featherstone se îmbrăcă grăbit şi ieşi pe strada rece şi pustie mai înainte de a-şi da seama că nu avea nici un motiv să se grăbească să vadă declaraţia mortului. Trebui să-şi caute maşina prin beznă. Un agent apărut din senin îl reţinu câteva clipe, bănuind că are de-a face cu un hoţ de maşini. Insistă să-l ducă la comisariat. După explicaţiile de rigoare, care ţinură un sfert de oră, Jim gonea cu maşina pe malul Tamisei şi prin cartierul Chelsea, acum pustiu.

Murise Abe Bellamy! Nu i se părea cu putinţă. Îi telefonase Lacy. Jim îi recunoscuse vocea imediat. Faptul că omul împotriva căruia se lansase un mandat de arestare

îndrăznise să-i telefoneze îl avertizase că la castelul Garre se petrecuse ceva neobişnuit, ce reclama prezenţa lui.

La patru şi jumătate coborî dealul în satul Garre şi coti spre porţile castelului, fireşte, era aşteptat, căci uşile erau larg deschise, deşi nu se vedea nici urmă de portar.

Uşa de la intrare stătea şi ea deschisă, iar cea de la bibliotecă întredeschisă. Intră fără să ezite şi imediat uşa fu închisă violent. Jim se întoarse fulgerător, dar înainte de a duce mâna la buzunar, braţele îi fură imobilizate de singurul om din lume care dispunea de o asemenea forţă.

— Mă bucur că te-am întâlnit, căpitane Featherstone – îi spuse o voce batjocoritoare la ureche. Ai venit pentru înmormântare, nu-i aşa? Într-adevăr, are să aibă loc o înmormântare, dar nu a mea. Mâna i se strecură pe lângă braţul lui Jim şi găsi arma pe care o căuta. Ai sosit tocmai la ţanc! zise Abe. Am o slăbiciune pentru oamenii punctuali. Am câştigat astfel sute de mii de dolari – zise bătrânul bine dispus. Ai să faci acum o mică plimbare cu mine.

Bătrânul avea o forţă colosală. Era o nebunie să lupţi împotriva ei. O lovitură a pumnului său uriaş, dată când te găseai în inferioritate, înlătura orice şansă de scăpare.

— Asta-i cea mai mare dintre ticăloşiile tale, Bellamy, şi cred că-i şi ultima – spuse Jim calm, în timp ce-şi urma gardianul prin coridor.

Trecură de sufragerie şi ajunseră în holul pardosit cu piatră ce ducea jos, la celule.

— Cred şi eu că-i aproape ultima – recunoscu Bellamy – şi faptul că am pus mâna pe tine ar trebui să-ţi înlăture orice îndoieli asupra intenţiilor mele. Asta-i ultima mea crimă, şi are să fie grandioasă!

În timp ce era împins pe scări spre celule, Jim nu văzu grilajul. Era satisfăcut că bătrânul îl ducea în celulele cele mai de jos, la acea „poziţie chinuită”, unde dorea să fie închişi cei mai mari duşmani ai lui. Avu de aceea o surpriză plăcută când, ajuns la piciorul scărilor, Bellamy îl eliberă de strânsoare.

— Am să te ţin pe întuneric – zise el. Lăsase jos lampa aprinsă în vederea venirii lui Jim. Am fost în oraş acum câteva zile, Featherstone… ştii, fiindcă doi dintre oamenii tăi m-au urmărit tot timpul. M-am dus la doctor. Mi-a spus că mi s-au îngroşat arterele şi că pot să mor oricând. Asta, fireşte, m-a interesat, căci am o droaie de lucruri de făcut înainte de-a muri. Unul dintre ele era să te închid aici. Tipul ăsta, Savini – continuă el melancolic – citea grozav de mult. Îmi citea ore întregi. Printre altele şi cărţi de istorie. Pe vremuri, când murea un rege faimos, aveau obiceiul să sacrifice pe mulţi dintre servitorii lui. Asta ca să moară mai uşor, ştiind că-i împărtăşesc şi alţii soarta. Aşa are să se întâmple şi cu mine, Featherstone.

Ridică lampa şi o legănă, parcă în ritmul unei melodii ce-i trecea prin minte.

— Da, asta are să se întâmple cu tine, băiatule. Urcă două trei trepte, apoi se întoarse şi-l privi. Dacă vrei ceva – zise el şi arătă spre zid – îl găseşti pe Savini acolo. Cheamă-l. Noapte bună.

Ai fi zis că urează noapte bună unui oaspete de onoare, atât de calm o făcu. Lăsă grilajul cu o buşitură şi prinse în jurul gratiilor lacătul uriaş. Pe faţă avea un zâmbet pe care, din fericire, nimeni nu-l văzu, căci îl făcea şi mai puţin atrăgător ca de obicei.

În hol îl aştepta Sen.

— Ia maşina omului ăstuia, Sen, şi du-te cu ea până la podul ce se află cam la trei mile de aici. Alături de al merge un drumeag. Îl ştii? Sen dădu din cap. Ia-o pe-acolo şi dă drumul maşinii în râu. Te întorci pe jos sau, dacă vrei, ia bicicleta la spatele maşinii. O să-ţi fie mai uşor. Se uită la ceas. Era aproape cinci. Mai sunt vreo două ore până se luminează – bombăni el mulţumit şi se întoarse în camera lui, unde îl aştepta un om.

Featherstone auzi buşitură grilajului şi bănui prin ce mijloace era ţinut prizonier. Rămas singur, primul gest fu să-şi cerceteze cu atenţie buzunarele. Îşi găsi pipa şi

chibriturile. Nu avea nici o armă, în afara briceagului. Celula era cufundată într-o beznă completă. Nu-şi vedea nici mâna dusă în faţa ochilor. Nu se întrezărea decât cadranul luminos al ceasului. Bezna era atât de mare, încât cifrele păreau că sunt conturate cu flăcări.

Făcu câţiva paşi înainte bâjbâind, până ajunse la zid şi îşi continuă prudent drumul, pipăind prin întuneric. Se aştepta în orice clipă să se împiedice de trupul adormit al lui Savini. Făcu însă ocolul celulei, fără să dea de tovarăşul său de nenorocire. Renunţase, şi tocmai căuta un loc unde să se aşeze, când auzi o voce de dedesubt şoptind:

— Cine e?

— Featherstone – răspunse Jim. Tu eşti, Savini?

— Eu sunt – se auzi glasul lui Savini. E şi Fay aici.

— Unde vă aflaţi? întrebă Jim.

— În celula de lux a lui Bellamy – zise Fay. Pune mâna jos şi ai să simţi grilajul.

Jim întinse mâna şi deodată atinse o mână mică, de care se încleşta.

— Sărmana mea Fay – spuse el încet. Va să zică şi pe tine te-a prins în cursă!

— Ce cursă! exclamă ea. Zi-i mai degrabă cavou. Nici tu, Featherstone, nu mai fi putut trimite undeva mai rău. Poate că ne ascultă în capătul scărilor – spuse ea, coborând vocea.

— Nu cred – răspunse Jim. L-am auzit înaintând pe coridor. În afară de asta, mi-a spus că sunteţi aici. Unde vă aflaţi?

— În camera în care a ţinut-o prizonieră pe femeie – spuse Fay. Femeia pe care o căutai tu, doamna Held.

— E şi ea acolo? întrebă Jim surprins.

Nu primi nici un răspuns, dar bănui că Fay clătinase din cap.

— Presupun că au să mai vină şi alţii. Savini, nu eşti decât tu acolo, şi Fay? Dumnezeule!

Îşi aminti deodată de Valerie.

— Te gândeşti la domnişoara Howett, nu? întrebă Fay şireată. Dacă aş fi în locul tău, n-aş face-o. Featherstone, ai un briceag?

— Am unul mic şi nu prea bun – îi răspunse Jim încet.

— Pipăie grilajul jos – îi ceru ea imperios, în şoaptă. Poate că cimentul în care e prins nu s-a întărit încă.

Jim îi urmă sfatul. Găsi briceagul şi începu să zgârie cu el suprafaţa tare, care îngropase grilajul.

— E inutil – zise el. Nu pot să fac nimic. Sunteţi aici din ziua când se presupune c-aţi părăsit castelul, nu-i aşa?

— El ţi-a spus, nu? zise Julius. Ascultă, căpitane. Am deschis uşa de la camera noastră, dar nu putem forţa trapa de deasupra.

Îi explică pe scurt mecanismul uşii care se găsea în biblioteca lui Bellamy.

— Ar fi trebuit să-mi închipui că-i acolo – zise Jim cu amărăciune. În vechiul plan al castelului, biblioteca se numea Sala de Judecată, şi în toate castelele astea vechi, Sala de Judecată comunica direct cu celulele, de obicei printr-o scară de piatră. O întâlneşti oriunde, la Nürenberg, chiar şi în Turnul Londrei, la castelul Chillon… În toate aceste locuri există o scară ce duce în sala de judecată. Dacă n-aş fi fost cel mai zăpăcit poliţist din câţi s-au văzut, ar fi trebuit să desfac duşumeaua. Aveţi cumva o armă? întrebă el.

— Nu. Ne-a luat-o.

— Niciodată nu m-am simţit atât de slab ca în mâinile lui, Savini. Ai vorbit cu el? îl întrebă el curios. Ţi-a spus ceva despre domnişoara Howett, sau dacă intenţionează cumva s-o aducă şi pe ea aici? N-o să se dea în lături de la nimic. Nu mai poate da înapoi din clipa când m-a adus pe mine aici.

— Singura şansă, şi încă una foarte mică, e ca bătrânul să fi uitat nişte unelte la tine în apartament – spuse Julius.

La această denumire ciudată a închisorii aceleia de piatră, Jim zâmbi.

— Aşteaptă să-ţi fac lumină – spuse Savini. Am acoperit intrarea fiindcă ne temeam să nu ne vadă bătrânul.

Fay trase pledul care astupase capătul micului tunel şi deodată celula lui Jim se lumină destul ca el să poată vedea fiecare colţ. Fay dispăru ca să facă nişte cafea. După o vreme se întoarse şi-i împinse printre gratiile de fier o ceaşcă cu cafea fierbinte.

— Cum aţi deschis uşa? îi întrebă Jim, iar ei îi relatară ideea lui Fay.

— Ne-am gândit să încercăm şi cu gratiile, dar am avea nevoie de o pârghie, care ne lipseşte – spuse Julius cu părere de rău. Când o fi lumină, suie-te până în capul scărilor, şi vezi dacă nu poţi mişca grilajul, Featherstone.

— Nu pricep de ce-a făcut această gaură în zid. Nu în scopul de a facilita conversaţia – îl întrerupse Fay. De asta poţi fi sigur! … Bellamy nu-i genul ăsta de om. Dacă n-ar fi grilajul, nu m-aş teme. Dar de fiecare dată când văd barele astea, îngheţ de frică.

În cele din urmă se lumină de ziuă. Jim binecuvântă soarele. O rază aurie se opri pe barele ruginite care blocau intrarea scărilor. Când se făcu lumină destulă, se cocoţă în vârful scării, vârî mâna printre gratii şi ajunse la broască. În momentul când o atinse, îşi dădu seama că nu exista nici o speranţă de a ieşi pe acolo. Gaura cheii avea un format aparte. Niciuna dintre cheile din buzunarele lui nu s-ar fi potrivit. Era atât de evident, încât nici nu mai încercă. Îşi suci capul şi văzu că uşa de la coridor era zăvorită. Îşi aminti că era o uşă deosebit de groasă. Chiar dacă şi-ar fi făcut vocea auzită, la castel nu exista nici un servitor care să-i răspundă.

Văzu deodată o ţeava groasă şi îndoită, ce ieşea din zidul camerei de gardă şi intra sub pardoseală. Se întoarse la grilaj şi întrebă la ce folosea ţeava.

— Sunt două ţevi – răspunse Julius. Bătrânul avea de gând să instaleze un bazin de înot în castel, şi atunci a tras o conductă de apă. L-a costat mii de lire, dar până la urmă a

renunţat. E câte o ţeavă în fiecare colţ. Nu cred c-o vezi pe cealaltă.

În clipa aceea, Jim înţelese de ce fusese pus grilajul între celule.

LXVI.

Asediul.

Familia Howett îşi lua micul dejun când Spike Holland sosi cu ştiri. Dintr-o singură privire, fata înţelese că s-a petrecut ceva serios.

— Featherstone a fost aici azi-noapte? întrebă el rapid.

— Nu – răspunse fata alarmată. De ce?

— Tocmai am vorbit la telefon cu Jackson, ajutorul lui Featherstone. Spune că şeful său trebuie să fi fost chemat aici azi-noapte. Când a venit valetul lui, a găsit apartamentul gol şi maşina lipsă. A fost descoperită în râu, la trei mile de aici.

Valerie Howett se clătină. Spike crezu c-o să leşine şi sări s-o prindă.

— A fost chemat la telefon de la Garre. Poliţia a cercetat şi-a aflat că apelul telefonic provenea de la castel. Aşa au reuşit să stabilească ora plecării lui Featherstone – continuă Spike. Nu se ştie dacă a ajuns sau nu la castel. Jackson nu vrea să vorbesc cu Bellamy până nu vine el. Soseşte cu un grup de poliţişti, iar Abel o să dea de dracu!

Domnul Howett urma să plece în oraŞ. Dar, auzind ştirile, voi să rămână. Valerie insistă însă ca el să plece. Dorea să rămână singură. Era sigură că Jim trăieşte. Ceva în sufletul ei îi spunea asta. Era de asemenea sigură că Jim căzuse în mâinile lui Bellamy.

La sosirea maşinilor poliţiei, Valerie se afla în sat. Detectivul-şef, un om cărunt, conducea personal ancheta. De cum veni, îl interogă imediat pe Spike Holland.

— Nu l-aţi văzut pe Bellamy şi nici nu l-aţi prevenit?

— Nu, domnule – răspunse Spike.

— Sunteţi sigur că Featherstone a sosit aici? Vreau să spun la castel.

— Nu pot să vă spun decât ce-am aflat. Un fermier, ducându-se la lucru, a văzut o maşină foarte asemănătoare cu cea a căpitanului Featherstone ieşind pe poarta castelului şi luând-o spre Londra.

— Maşina a fost găsită pe drumul spre Londra – zise detectivul-şef.

Aruncă o privire porţilor închise ale castelului. Lângă un stâlp atârna un clopoţel, de care trase. Din loja portarului nu-i răspunse nimeni, aşa că trase din nou. Gardurile fiind prea înalte pentru a le escalada, detectivul-şef se hotărî pe loc. La instrucţiunile date de el, un detectiv opri un camion, care trecea pe drum.

— Loveşte cu spatele camionului, în mare viteză, poarta aceea – îi spuse detectivul-şef.

— Am s-o dărâm, domnule! spuse şoferul alarmat.

— Exact asta şi vreau.

Camionul se repezi cu spatele, în mare viteză. Poarta se deschise cu o trosnitură şi detectivul-şef conduse grupul de poliţişti pe alee.

Trecură de boschete şi ajunseră în faţa splendidei peluze din faţa castelului, acolo unde fusese pe vremuri curtea interioară. Deodată se auzi o plesnitură ca de bici, şi un om care mergea la stânga lui Spike se împletici şi căzu în genunchi. Aruncă o privire pierdută în jur şi se prăbuşi într-un lac de sânge.

— Adăpostiţi-vă! strigă detectivul-şef şi, într-o clipă, întregul grup de poliţişti se întinse la pământ.

Abe Bellamy era încolţit.

Valerie auzi prima împuşcătură şi înţelese ce s-a întâmplat. Mica gloată ce se strânsese lângă gardul sfărâmat fu împinsă înapoi de poliţistul din localitate.

— E periculos, domnişoară – o preveni omul. Trage dintr-o ferestruică din turn. Am văzut de unde a ieşit fumul.

Nici nu apucă să termine vorba, că ceva şuieră pe lângă fată. Un geam se sparse, iar braţul poliţistului o smuci afară

din linia tirului. Glontele spărsese sticla unui felinar şi sfărâmase ţiglele unei căsuţe.

— Aţi scăpat ca prin urechile acului, domnişoară. Sunt sigur că vă era destinat.

Valerie era fericită că tatăl ei plecase înainte de venirea poliţiei. Riscurile la care se expusese ea l-ar fi înspăimântat. Încălca atât sfaturile tatălui ei, cât şi pe cele ale lui Jim, care în acest moment se afla prizonier în dosul zidurilor cenuşii. Şi totuşi nu voia să plece mai înainte de a şti ce se va întâmpla.

În timp ce stătea acolo, Spike se strecură pe lângă gard şi se apropie de ea. Faţa i se înroşise de nerăbdare.

— Abe îşi apără castelul – spuse el, râzând aproape isteric, l-am spus eu lui Syme c-o să se întâmple ceva, iar sărmanul de el nici nu visa.

Se auzi o nouă împuşcătură.

— Trage din nou! răcni Spike.

Începu să ţopăie de nervozitate.

— Căpitanul Featherstone e înăuntru?

— Aşa sper – răspunse el cu o voce care ei i se păru de-a dreptul grosolană. N-au să reuşească niciodată să cucerească castelul. Şeful poliţiei a trimis la Reading după o companie de soldaţi. Vor să aducă artileria să demoleze uşa, deşi nici asta n-o să le fie de mare folos.

Fără un cuvânt de scuză, fugi la han să telefoneze domnului Syme, care se îndoise de spusele lui.

Mai târziu, Valerie află că autorităţile de la Londra refuzaseră să folosească forţa militară pentru a cuceri castelul. Refuzaseră cu atât mai mult cu cât Abe Bellamy era cetăţeanul unei ţări pe care nu voiau s-o jignească, încercaseră să intre în legătură cu Bellamy prin telefon şi, după câteva eşecuri, stabiliseră legătura.

— Predă-te mai bine, Bellamy – spusese şeful poliţiei. O să-ţi fie mai uşor la sfârşit.

— Ştiu eu care-i cel mai uşor sfârşit al tuturor lucrurilor – zise Bellamy. Apoi adaugă: Daţi-mi douăzeci şi patru de ore

să mă gândesc
— Îţi dăm o oră.
— Douăsprezece – i se răspunse laconic. O să vă trebuiască mai mult de douăsprezece ore ca să puneţi mâna pe mine, indiferent de ce metode folosiţi.
Valerie se apropie de mai multe ori de gardul parcului, între timp, poliţia primise întăriri şi formase un cordon larg, ca să împiedice apropierea oricărei persoane neautorizate. Sosiseră şi carabine pentru poliţişti, şi schimbul de focuri continuă, cu unele întreruperi, toată după-amiaza.
Sfârşită de nelinişte, Valerie se întoarse acasă după-amiază. Descoperi că servitorii ei îngroşaseră rândurile acelora care priveau ciudata luptă. Îi veni atunci o idee. Se duse la zidul grădinii, sprijini scara de el şi se urcă pe creasta zidului. De-aici avea o vedere perfectă a schimbului de focuri. Fumul ieşea din ferestrele de sus ale capelei. O poziţie extraordinar de bună, întrucât avea vedere nu numai asupra porţii de la intrare, ci şi asupra celorlalte căi de acces la castel. Acolo, în dosul acelor ziduri sinistre, care rezistaseră la atâtea asedii, care asistaseră la atacul şi retragerea cavaleriei engleze, care priviseră stindardele vesele ridicate de cruciaţi când plecaseră să elibereze pământul sfânt, un om sfida nu numai legea Angliei, ci şi pe cea a lumii.
Se auzi un şuierat de glonţ. Ceva lovi zidul cam la treizeci de centimetri în stânga ei, zdrobindu-l şi făcând să zboare bucăţi mici de piatră, pentru ca să dispară apoi în albastrul cerului. Valerie coborî repede de pe scară. Nici nu apucă să ajungă jos, şi un al doilea glonţ lovi locul unde stătuse. O sfărâmătură de piatră o tăie la mână.
Cel care trăgea nu era Bellamy. Şoferul cel mut, ghemuit la una din ferestrui, fu ridicat deodată în picioare şi buşit de zid.
— Dobitocule! De două ori ai tras în ea! Ţi-am spus să n-o ocheşti din nou!

Sen se scutură din mâinile lui şi, cu un mic zâmbet ciudat, îşi reîncărcă puşca.

— Trage în boschete. Poliţiştii sunt pitiţi acolo – spuse bătrânul şi coborî în dormitorul de la parter, ca să închidă obloanele de fier, căci noaptea avea să-i rezerve desigur lupte violente.

După ce termină, se duse în hol să cerceteze ceea ce puţini vizitatori ai castelului văzuseră vreodată: trapa ascunsă într-o firidă din tavan, ce putea fi ridicată sau coborâtă la fel de uşor ca şi uşa dinafară. Slăbi frânghia care controla mecanismul şi, când trase de ea, trapa se lăsă încet în jos, reluându-şi poziţia. Se grăbi să o fixeze de scoabele din duşumea, apoi o luă repede pe coridor spre centrul turnului cu celule.

— Eşti acolo, Featherstone?

Jim îi răspunse.

— Ţi-au sosit prietenii. Cred că ştii.

— Am auzit nişte focuri de armă.

— La început au fost împuşcăturile mele. Acum trag ei. O să fie ceva agitaţie în noaptea asta, Featherstone.

Jim urcă încet scările şi, întinzând mâinile, se apucă de bare.

— Au să pună mâna pe tine, Bellamy – zise el calm.

— N-au să mă prindă decât mort – răspunse el. Crezi că mă tem? Aruncă o privire fioroasă fetei întoarse spre el. Te înşeli! N-am fost niciodată atât de fericit. V-aş da drumul la toţi, atât sunt de fericit. Ar însemna să stric însă totul. Faptul că vă ştiu pe voi aici, iar pe poliţişti afară, faptul că acest castel le rezistă, iar eu pot să rămân pe loc şi să râd de ei e cel mai minunat sentiment, Featherstone. Nu mă invidiezi?

— Mai degrabă aş invidia o broască râioasă – răspunse Jim şi-şi dădu degrabă drumul, căci bocancul greu al bătrânului lovi grilajul de care se ţinuse el.

Se întoarse la celălalt grilaj, se ghemui şi discută cu Fay.

— Ce om drăguţ, domnul Abe Bellamy – zise el.

— Ce s-a întâmplat, Featherstone? Trage cineva cu arma?

— Da, poliţia e afară. O groază de oameni. Se pare că situaţia e serioasă, căci au primit carabine. Bătrânul se pregăteşte de-o adevărată bătălie ca să-şi apere castelul.

Fay dădu din cap.

— Atunci e o chestiune de ore – spuse ea liniştită. Feathers, ce părere ai despre Julius?

Jim ezită.

— Nu pot să spun nimic râu despre el după tot ce-a făcut pentru mine şi pentru domnişoara Howett.

— Dar îl crezi laş, nu? M-ai auzit luându-l adesea la rost şi-ţi închipui desigur că am o părere îngrozitoare despre el. Să ştii însă că te înşeli, Feathers. Îl iubesc, şi m-am întrebat deseori dacă el o ştie. Oamenii de teapa noastră nu-şi bat capul cu dragostea şi chiar căsătoria nu înseamnă altceva decât un aranjament fericit în vederea viitorului. Dar eu îl iubesc atât de mult, încât sunt aproape fericită la gândul că voi muri împreună cu el.

Jim întinse mâna printre gratii şi o mângâie pe frunte.

— Eşti o fată foarte bună, Fay – spuse el. Dacă o să scăpăm vreodată de aici am să…

— Să nu-mi spui că-i să-mi găseşti o muncă cinstită îl imploră ea. Preferi să fur, decât să frec podelele. N-am nici o ambiţie, să ştii.

Jim auzi un bocănit şi urcă treptele să vadă ce se întâmplă. Dezbrăcat până la talie, bătrânul bătea în cuie scânduri puse una peste alta, blocând astfel uşa coridorului. Lucra într-un ritm nebun.

— Ce-ai de gând, Bellamy? Vrei să ne îngropi sub scânduri?

Bătrânul îi aruncă o privire scurtă.

— A, tu erai? Da, vă îngrop sub scânduri.

Jim îl urmări tăcut cum bate cuiele lungi. Peretele de scânduri se înălţase până la înălţimea genunchilor bătrânului.

— Au să te spânzure dacă pun mâna pe tine, Bellamy – zise Jim.

— Nu-ţi face griji. N-au să mă prindă.

Se îndreptă din şale şi ridică neglijent braţele. Jim reuşi să fie însă mai rapid decât el. Îşi dădu drumul chiar în clipa când ciocanul lovi barele. Şi mai înainte ca Abe să-şi poată relua unealta, pe care într-un moment de furie demenţială o aruncase în omul pe care-l ura, Jim trase coada ciocanului printre gratii şi-i dădu drumul pe duşumeaua celulei.

— Dă-mi-l! răcni bătrânul. Dă-mi-l înapoi sau te împuşc!

— Vino să-l iei! îl stârni detectivul.

Aşteptă la piciorul scărilor, cu ciocanul ridicat, gata să-l arunce. Dar Bellamy nu-şi puse în practică ameninţarea. Jim îl auzi fugind pe coridor, iar cinci minute mai târziu schimbul de focuri se înteţi. Jim îşi dădu seama că Abe îşi reluase postul.

LXVII.

Un Arcaş verde la Lady’s Manor.

Valerie, fără să aibă habar de interesul pe care Bellamy îl manifesta faţă de persoana ei, se întoarse în casă, impresionată de primejdia prin care trecuse. Servitorii lipseau. Tatăl ei nu se întorcea decât la ora şapte. Pocnetul continuu al gloanţelor o enervase. Să se ducă să se alăture mulţimii care căsca gura la acest spectacol ciudat? Ar fi vrut să vină Spike. Dar Spike era când în linia de foc, când la telefon, dictând cu viteza unei mitraliere fraze stenografului de la ziar.

Întâmplarea era atât de fantastică, atât de complet lipsită de logică, încât Valerie nu-şi putea da seama daca într-adevăr era reală. Şi totuşi, pocnetul spasmodic al împuşcăturilor îi amintea de asediul castelului Garre şi de boschetele din pădăricea prin care o fugăriseră câinii, unde stăteau întinşi acum la pământ oameni îmbrăcaţi în kaki, cu obrazul sprijinit de patul lustruit al puştilor, aşteptându-l pe Bellamy să apară. Şi Jim! Inima i se opri la gândul primejdiei în care se afla acesta. Ieşi din casă pe şosea, dar

nu văzu decât spinările celor care aşteptau cu o răbdare bovină deznodământul tragediei. Valerie opri un copil din sat, care trecea în fugă.

— Nu, domnişoară, nu s-a întâmplat nimic. Atât doar c-au mai venit soldaţi.

Valerie se întoarse încet spre casă, fără să-i vină să intre pe uşa deschisă. Şi totuşi, în neastâmpărul ei, grădina n-o atrăgea. Ar fi vrut ca tatăl ei să fi rămas acasă. Reveni la şosea, sperând să găsească pe cineva pe care să-l trimită după servitori. Ar fi putut să se ducă chiar ea, dar…

Era absurd să fie atât de nervoasă. John Wood plecase înainte de micul dejun, ca să prindă trenul. Alături de el s-ar fi simţit în siguranţă.

— Zgomotul împuşcăturilor continuă. Ce ciudat! Aici, într-un sat liniştit din Anglia, se dădea o adevărată bătălie, iar sătenii stăteau şi se uitau. Văzu doi oameni cocoţaţi pe acoperişul unei căsuţe, privind absorbiţi spectacolul.

Intră în casă oftând. Pătrunse în salon şi încercă să citească. Deodată auzi paşi în coridor. Crezu că s-a întors unul dintre servitori şi se duse în bucătărie să stea de vorbă cu el. Bucătăria era cufundată în penumbră, căci se lăsase aproape seara, iar această parte a casei era slab luminată.

— E cineva acolo? întrebă ea.

Intră în spălătorie. Atunci, două braţe o prinseră din spate, două braţe lungi şi verzi, având în mâini mănuşi de aceeaşi culoare. Valerie ţipă şi, când se întoarse, văzu masca albă. Leşină în braţele omului îmbrăcat în verde.

Îşi reveni după câteva minute. Cineva o ducea în braţe de-a lungul unui tunel. Mirosea a umezeală şi a mucegai, iar întunericul era de nepătruns. Unde se afla? Atunci îşi aminti şi prinse braţul celui ce o transporta.

— Tu eşti? întrebă ea în şoaptă şi cu teamă. Tu eşti, tată?

Nu i se răspunse la întrebare. Atât doar că o voce înăbuşită o întrebă dacă poate să meargă singură.

— Cred că da – spuse ea. Dar nu prea văd drumul.

— Nu mergem departe – i se răspunse. Pune mâna pe zid. Aşa ai să te poţi ghida.

Zidurile erau de piatră, tăiată grosolan. Simţi cum se scurge apa pe ele. Deodată văzu înaintea ei, în beznă, două raze mici verzi şi se trase înapoi.

— Nu-i decât un şobolan – mormăi omul.

În cele din urmă sosiră într-un loc unde coridorul făcea un unghi drept. Omul o apucă de braţ şi o opri.

— Pe aici – zise el, şi Valerie se pomeni urcând trei scări. Ţine capul aplecat. Tavanul e scund.

Îl urmă ascultătoare, înaintând ghemuită vreo douăzeci de paşi, la capătul cărora dădu de alte trepte şi de o lungă denivelare. De aici se vedea însă clar lumina zilei.

— Sări – spuse omul.

Valerie sări şi continuă să meargă. Trecu pe sub o arcadă joasă şi ajunse într-o cameră ale cărei rafturi erau pline cu conserve.

— Unde mă aflu? întrebă ea.

Nu îndrăznea să se uite la faţa hidoasă şi albă.

— În castelul Garre – i se răspunse. Şi aici ai să rămâi, doamna mea!

Valerie se smulse din mâinile lui şi fugi înapoi. Uşa era încuiată şi zăvorâtă. Mai înainte de a ajunge la intrarea dinspre bucătărie, omul o ajunse. Luptându-se cu el, Valerie întinse mâna şi-i smulse masca, căci, fără îndoială, era o mască. I-o smuci de pe faţă şi scoase un ţipăt de groază.

— Tu, tu, tu eşti Arcaşul Verde? exclamă ea.

Era Lacy!

LXVIII.

Lacy în celulă.

Lacy nu-i răspunse, ci o împinse printr-o uşiţă de sub scări, apoi printr-o altă uşă, până ajunseră într-un hol pe care Valerie îl recunoscu ca fiind cel ce ducea la celule. La început se gândi că o va închide şi pe ea acolo, dar îşi dădu seama că o conduce în bibliotecă, unde Abe Bellamy o aştepta, nebărbierit şi cu faţa acoperită de transpiraţie.

Se lăsă o tăcere de moarte, întreruptă numai de zgomotul împuşcăturilor ce răzbătea până aici. Bătrânul întinse mâna şi o prinse de umăr.

— Ai venit, aşadar, scumpa mea? zise el. Eşti ultimul dintre oaspeţii mei, absolut ultimul! Cârâi cu o bucurie aproape dementă: V-am prins pe toţi! Aş fi vrut să pun mâna şi pe prostănacul ăla de taică-tu, nu fiindcă ţi-ar fi el tată. Aş fi vrut să-l prind şi pe el, dar acum nu mai contează. Toţi cei care mă interesează se află aici. Toţi cei care mă puteau trăda, toţi cei ce mă urăsc, toţi sunt aici! şi arătă spre duşumea.

Valerie se întoarse brusc spre Lacy.

— Ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu! îl imploră ea. Tatăl meu are să te răsplătească.

— La ce foloseşte să-l rogi pe Lacy? N-o să te ajute. Ai putea mai degrabă să mă rogi pe mine – zise Bellamy.

Împinse violent cu piciorul masa de scris, trase covorul şi deschise trapa. Luă o puşcă de pe scaun şi o îndreptă spre gaura ce se căscase.

— Coboară! Ai să-ţi găseşti acolo prietenii – spuse el. Chiar unii prieteni buni! Coboară, Valerie! De data asta n-am să mai fac nici o greşeală prostească cu tine. Am ratat de două ori, dar acum ai să mi-o plăteşti!

Îi arătă cu ţeava puştii scările ce duceau în gol, iar ea coborî fără să rostească un cuvânt. Urmărind-o cu arma, o văzu proiectată pe o ciudată rază oblică de lumină.

— E deschisă uşa! răcni el şi trase adânc aer pe nări. Mintea lui abilă găsi imediat explicaţia. Aţi scos broasca, dând foc uşii? Nu-i nimic! O să aveţi mai mult spaţiu în care să muriţi – spuse el şi împinse dala de piatră la loc.

Lacy observă că Bellamy nu fixează şi placa din parchet.

— Acolo îi ţii deci, Bellamy? rosti el uimit. Cine-i acolo?

— Julius Savini cu nevastă-sa şi Featherstone.

— Featherstone? întrebă Lacy îngrozit. Cine sunt cei care atacă afară?

— Poliţia – spuse Bellamy laconic.

Lacy deveni livid. Arăta grotesc în costumul prea larg pentru el, pe care-l cumpărase ca să se travestească în Arcaş Verde. Fusese ideea lui Bellamy. Tot el îl trimisese într-o noapte în recunoaştere la Lady's Manor, îmbrăcat în hainele astea fantastice. Fusese cât pe-aci să fie prins în noaptea aceea, şi amintirea întâmplării îl făcu să transpire.

— Mi-ai spus că afară e bâlci, şi că militarii fac exerciţii de tir. Unde-s banii mei? Plec.

— Pe unde ai să ieşi? îl întrebă Bellamy, insinuant.

— Prin coridorul care duce la Lady's Manor, de îndată ce-mi schimb hainele. M-am săturat de tine, Bellamy. Cauţi scandal şi n-am chef să fiu găsit împreună cu tine. Iar dacă au să-mi ceară să depun împotriva ta, îţi jur…

— C-ai să depui – zise bătrânul. Deschise casa de bani, luă un teanc de bancnote şi le aruncă pe masă. Uite-ţi banii. Pleacă oricând vrei. Ai armă?

— Bineînţeles – răspunse el. Mă crezi atât de prost încât să vin în casa asta fără o armă?

Drept răspuns, Bellamy puse piciorul pe trapa de piatră şi o deschise.

— Adu-l sus pe Savini. Nu-i înarmat, dar e gata de atac.

Lacy se încruntă.

— Adu-l tu singur – spuse el.

— Şi pe tine să te las aici, ca să deschizi poliţiei uşa? îi răspunse batjocoritor Bellamy. Coboară, şobolanule! De ce ţi-e teamă?

Lacy păli.

— Nu cobor – zise el răguşit – decât în urma ta. Bellamy dădu indiferent din umerii săi largi şi, fără un cuvânt, porni în jos pe scară, urmat la o distanţă respectabilă de acolitul său speriat. Părea respectabilă însă, căci scările se îngustau din ce în ce, iar cel ce ajungea primul jos, putea să se întoarcă lângă cel ce-l urma cu o mişcare rapidă, lipindu-se de zid. Asta făcu şi Bellamy. Lacy simţi că-l apucă cineva de glezne. Încercă cu disperare să-şi recapete echilibrul. Se prăbuşi însă cu capul înainte pe pardoseala de piatră. Abe se grăbi să urce scările pentru a regiza ultimul act al dramei.

Valerie se găsea la capătul tunelului ce ducea spre camerele de la subsol. Neştiind ce să facă, se muta de pe un picior pe altul, obosită. Deodată îşi dădu vag seama că lângă ea se afla o femeie, care o chema.

— Domnişoară Howett!

Valerie privi fără să priceapă.

— Dumneata eşti, doamnă Savini? o întrebă ea apoi, cu o voce tremurătoare.

În clipa următoare, Valerie hohotea la pieptul lui Fay Savini, scuturată ca de friguri.

— Căpitanul Featherstone e aici?

— Îl puteţi vedea, dar nu-i cu noi.

— Unde-i? Trebuie să-l văd.

Aproape că nici nu-i dădu atenţie lui Julius, deşi el o conduse la grilaj şi-l chemă pe Jim Featherstone.

— Jim! Jim! strigă ea nerăbdătoare. Auzindu-i vocea, Jim înţelese ce s-a întâmplat.

— Tu eşti, Valerie? O, Dumnezeule!

— N-o să ne ţină mult timp aici – spuse ea. Poliţia a fost întărită cu soldaţi şi sunt gata să-l prindă. Spike Holland crede că la noapte castelul va fi cucerit.

— Cum ai ajuns aici?

— M-a adus Arcaşul Verde.

— Arcaşul Verde? Imposibil! Arcaşul Verde?

Valerie dădu din cap.

— Arcaşul Verde era Lacy.

Jim se trase înapoi şi privi lung în bezna în care se afla ea.

— E imposibil să fie Lacy – zise el. Eşti sigură?

— I-am smuls masca. Sunt absolut sigură.

— De necrezut! Nu mai pricep nimic! Draga mea, de fapt nu cred că mai contează foarte mult cine e Arcaşul Verde. Prezenţa ta aici e cea mai mare grozăvie.

— Ce crezi că plănuieşte Bellamy? Ce poate să facă în timpul care-i mai rămâne?

— Sunt sigur că se gândeşte la ceva îngrozitor – spuse el. Dar orice s-ar întâmpla, Valerie, va trebui să ne comportăm ca nişte adevăraţi… eram să zic englezi, uitând că tu eşti americană. Întrucât nu putem sa facem nimic, va trebui să murim cu demnitate.

— Crezi că nu-i nici o speranţă să se pătrundă în castel? întrebă ea.

— Absolut niciuna. Vocea lui Jim era hotărâtă, deşi mai blândă ca de obicei. Spune-mi cum te-a adus aici Arcaşul Verde. Desigur, castelul e înconjurat de poliţie!

— Am venit printr-un culoar subteran. Trebuia să existe unul care face legătura între Lady’s Manor şi castel! Am bănuit întotdeauna!

— Şi eu – răspunse Jim. Din clipa când mi-ai relatat discuţia servitorilor despre „drumul dragostei”. Lady’s Manor a fost construit de un de Curcy pentru o iubită de-a lui. Pe vremuri, aceste „drumuri ale dragostei” între case erau foarte obişnuite. Pe aici venea Arcaşul Verde, şi iată de ce l-ai văzut în noaptea aceea la Lady’s Manor. Se ducea la castel.

— Uiţi că l-am văzut în curte.

Jim îşi aminti că era adevărat. Îi întrerupse Julius, care sosea cu o ştire uimitoare.

— Lacy aici? în celulă?

— Dacă ar fi numai în celulă, încă n-ar fi nimic – zise Julius – dar e îmbrăcat în costumul Arcaşului Verde. Fay s-a dus la el cu niţică apă. Cred că bătrânul l-a îmbrâncit pe scări.

— E Lacy aici? şopti Valerie speriată. O, Jim, nu poţi să treci prin grilaj?

— O să aibă Julius grijă de tine. Nu te teme – spuse el, deşi nu avea nici pe departe siguranţa pe care voia să o arate. Poate c-am să reuşesc mai târziu să trec prin grilaj, draga mea. Am spart cimentul de la două gratii. Am ciocanul bătrânului, care mi-e de mult folos.

Până la venirea lui Valerie, se odihnise. Acum îşi reluă lucrul şi timp de o oră ciocănitul se auzi neîntrerupt.

Valerie se întoarse la Julius.

— E rănit rău? întrebă ea.

— Numai la cap – răspunse Julius nepăsător. E singurul loc unde nu-l doare nici dacă treci peste el cu un buldozer. El v-a adus de la dumneavoastră de-acasă, nu? Am auzit când i-aţi spus lui Feathers. E binevenit. Am găsit ascunsă sub bluza lui caraghioasă o armă ce s-ar putea dovedi de folos. Julius îi arătă mândru descoperirea lui. Fireşte – adăugă el sincer – primul meu gând a fost să-l percheziţionez, de teamă ca vreunul din preţioasele lui obiecte personale să nu ajungă în mâini necinstite – spuse el răspicat. Zice că Abe i-a dat nişte bancnote. Fie că-i o iluzie, fie că bătrânul i-a luat înapoi după ce l-a „aranjat”. Abe nu aruncă niciodată banii. Şi cred că are dreptate – spuse el şi, fără să-şi dea seama, se pipăi cu palma peste buzunarul umflat.

Valerie ieşi şi o găsi pe Fay bandajând grosolan capul omului travestit. Era o apariţie comică, în costumul lui larg, zdrenţuit, pătat de sânge şi murdar.

— Am avut o groază de bani când am coborât – spunea el. S-au dus. Banii n-au picioare. Nu pot merge singuri.

— Dacă i-ai fi avut atunci, i-ai avea şi acum – îi răspunse Fay înţepat. Am văzut bani care au zburat mai repede ca o scrisoare într-o pală de vânt. Cred că-l acuzi pe Julius al meu că te-a furat nu?

— Nu ştiu de ce îl acuz pe Julius al tău – bombăni el – dar ştiu că el mi-a luat revolverul. De ce să nu-mi fi luat tot el şi banii?

— Fiindcă revolverul l-a găsit acolo, iar banii nu – răspunse Fay blând. Nu-i frumos să acuzi oamenii care ţi-au salvat viaţa că te-au jefuit. Trebuie să ţi-i fi luat bătrânul Bellamy.

— De ce nu mi-a luat şi revolverul? întrebă el logic. Asta ţinea el să ia înapoi. De fapt, unde-i revolverul meu?

— E la Julius – zise Fay şi adăugă foarte apăsat – iar Julius are să-l păstreze.

— Ce-are de gând bătrânul? N-o să ne ţină aici o veşnicie. Unde pot să mă culc şi eu?

— Pe scări, sau sub ele.

— Nu-i nici un pat? întrebă Lacy brutal.

— E un pat de piatră – spuse cu umor Fay. Acolo ai să te culci, Lacy. Iar dacă faci pe nebunul, ai s-o păţeşti. Eşti o brută, un nesimţit. Auzi, s-o răpeşti pe doamna aceasta de la ea de-acasă. Dacă pune Featherstone mâna pe tine…

— E aici? întrebă Lacy îngrozit.

— Momentan nu-i aici. E de cealaltă parte a grilajului.

— Sper să rămână acolo! exclamă Lacy.

Julius şi Jim lucrară rând pe rând toată seara cu singura unealtă care le căzuse providenţial în mână. Prin eforturile lor unite, înainte de ora nouă grilajul fu scos, iar Jim se strecură lângă Valerie. Fără nici o pregătire sau scuză, o luă în braţe şi o sărută.

Nu mai pierdură timpul cu explicaţii sau cereri de explicaţii. Jim îi mărturisi lui Savini ce crede el şi descoperi că şi Julius bănuia acelaşi lucru. Traseră amândoi de la perete sofaua şi-i rupseră picioarele. Spătarul sofalei era destul de jos ca să le îngăduie s-o împingă prin hol, deşi astfel riscau să sfâşie materialul scump în care era îmbrăcată.

— Ce vreţi să faceţi? Aveţi de gând să mobilaţi apartamentul de alături? îi întrebă Fay.

— Multe au să se întâmple alături – zise Jim. Masa mi se pare potrivită – adăugă el şi-i scoase cu ciocanul mai întâi un picior, apoi altul, împingându-i-le lui Julius.

— Ajută-mă, Lacy.

La chemarea lui, acesta se apropie în grabă.

— Ce vreţi să fac, căpitane? zise el.

— Strecoară-te în vârful scărilor şi, în clipa când îl vezi pe Bellamy, scoate un strigăt şi sări jos. Eu am să urc mai iute decât ai să cobori tu. Suie-te! Jim îl apucă de-o ureche şi-l postă exact sub grilaj. Când se apropie de grilaj, strigă. Ai priceput?

— Fireşte c-am priceput! răspunse Lacy indignat. Mă credeţi prost?

— N-aş vrea să-ţi spun ce cred despre tine – i se răspunse, spre nemulţumirea lui.

Jim îl lăsă să păzească capătul scărilor şi se întoarse la Julius.

— Nu sunt foarte sigur că precauţiile noastre au să facă vreun ban – spuse el – dar asta-i tot ce putem face. Dacă aş avea nişte cuie…

Ridicase o baricadă în jurul găurii din zid. Pentru a-l ajuta, Fay se folosise de cea mai lungă bucată de furtun, pe care o fixă la ţeava de gaz cea mai apropiată. Obţinuseră astfel destulă lumină ca să poată lucra. Scaunele, mesele, paturile, toate fuseseră împinse în celulă. În timp ce ei lucrau, Lacy stătea liniştit în capătul scărilor, urându-l din toată inima pe Bellamy, dar şi mai mult pe acela în a cărui tovărăşie îl adusese într-un mod atât de ciudat soarta.

LXIX.

Omul din Cloister Wood.

Din coşul căsuţei din Cloister Wood ieşea fum. În sobiţa din bucătărie ardea un foc mic, iar un om cu o furculiţă în mână stătea şi privea grav un cotlet ce sfârâia. Obloanele erau trase şi uşile încuiate. Un trecător curios ar fi putut să bată oricât, fără să primească răspuns.

Omul sosise aproape pe înserat şi evitase satul Garre. După un timp, cotletul fu gata. Îl luă cu un cuţit şi-l puse pe o farfurie ce se încălzea lângă foc. Scoase o pungă mică din buzunarul pardesiului şi deşertă din ea pe masa imaculată două chifle. Când această masă frugală luă sfârşit, scoase o

pipă din buzunar, o aprinse cu multă grijă şi, aplecându-se în fotoliu, rămase cu privirea aţintită la peretele din faţă, ceea ce dovedea că se gândea la altceva.

Scoase din buzunar o telegramă şi o citi pentru a treia oară. Cercetarea ei păru să-i facă oarecare plăcere, căci zâmbi. Cam peste o oră, se ridică şi intră în camera pe care o vizitase mai întâi Spike Holland, apoi Bellamy. Costumul împăturit se afla încă pe pat, dar nu aşa cum îl lăsase el. Urmele uriaşe, lăsate de pantofii plini de noroi ai lui Bellamy, îi atrăseseră imediat atenţia.

Se întoarse agale în bucătărie, găsi o carte şi se aşează s-o citească. Ridică de câteva ori fruntea, ca să asculte. Remarcase mai dinainte sunetul, dar acum insistenţa lui îl neliniştea. Ieşi prin uşa din spate în grădina părăginită din dosul căsuţei. Îşi puse amândouă mâinile la urechi, întoarse încet faţa spre locul de unde venea sunetul şi-l localiza imediat. Intră repede în casă, încuie uşa din spate, îşi puse pălăria şi ieşi – de data asta pe uşa din faţă. I se păru că aude paşii unui om înaintând pe şosea. Se strecură în umbra pomilor, aşteptându-l să treacă. Când acesta aproape dispăru, străinul ieşi din pădure, o luă repede pe lângă şosea, traversă un câmp şi dădu de un al doilea drum secundar. Doar atunci opri pe unul dintre trecători ca să-l întrebe.

— Parcă aud împuşcături – spuse el şi cel căruia i se adresase rânji.

— Împuşcături în toată legea, domnule. Se spune că bătrânul de la castelul Garre a fost atacat de soldaţi. Nu ştiu ce se întâmplă, dar s-a tras toată dimineaţa cu arma.

Străinul iuţi pasul şi sosi la Garre pe o potecă care îl aduse în sat exact în direcţia opusă lui Lady’s Manor. Schimbul de focuri răsuna acum foarte clar. Văzu mulţimea risipită pe străzile satului. La vreo douăzeci de metri, un poliţist devia circulaţia pe o altă şosea. Străinul se apropie de el.

— Da, domnule. Bătrânul Bellamy trage în poliţişti – spuse ofiţerul aproape mândru, căci brigada lui căpătase o

oarecare celebritate. Mai aducem şi alţi soldaţi, în curtea castelului sunt două companii. Nu sunteţi de pe-aici, domnule?

— Ba da – răspunse celălalt.

— Aproape toată lumea din sat e aici. Tocmai îi spuneam uneia dintre servitoarele domnului Howett că ar face mai bine să plece acasă şi să pregătească masa de seară.

— E şi domnul Howett aici?

— După câte se ştie e plecat în oraş. Tânăra doamnă e însă acasă. Doriţi s-o vedeţi, domnule?

— Da, aşa cred.

Străinul ezită şi, în acea clipă, poliţistul ridică mâna să oprească un camion ce venea spre Garre. Când se întoarse din nou, străinul dispăruse. Poliţistul avu impresia că-l vede mergând pe poteca dinspre grădina de la Lady’s Manor, şi nu se înşelase.

Uşa conacului era larg deschisă. Ridică mâna să bată, apoi se răzgândi şi intră curajos în holul pavat cu dale. Întoarse încet clanţa de la sufragerie şi trase cu ochiul înăuntru. Pe biroul lui Valerie se afla o carte deschisă, iar pe sofa tricoul la care lucrase.

Se furişă în bucătărie şi privi în jur. Părea să cunoască planul casei, şi pe bună dreptate, căci fusese acolo în mai multe rânduri. Poarta grădinii fiind deschisă, ieşi pe ea. Văzu o scară sprijinită de zid, dar nici urma de stăpâna casei sau de vreun servitor.

Se făcuse aproape întuneric când auzi voci în afara casei. Deschise uşa ce ducea la pivniţă, trecu prin ea, o închise în urmă şi coborî grăbit scările. Pivniţa era cufundată într-un întuneric aproape complet, dar el se îndreptă fără să ezite spre o uşă, vârî o cheie şi pătrunse în bezna din coridor.

Se aplecă, ridică capacul unei lăzi şi scoase o lampă mică, pătrată. O atinse uşor şi lampa se aprinse. Vârî din nou mâna în ladă şi scoase un arc mic verde şi două săgeţi. Le fixă în echilibru pe deget, şi cum una nu-l satisfăcu, o puse la loc şi luă alta. Apoi stinse lumina şi aşteptă.

Auzi deschizându-se uşa de deasupra, ce da în bucătărie. O servitoare coborî cu o lumânare. O auzi umplând un coş cu cărbuni, după care începu o conversaţie cu altcineva din bucătărie.

— Ce s-a întâmplat cu domnişoara Valerie? întrebă vocea din capul scărilor.

— N-am văzut-o – răspunse fata cu coşul de cărbuni. Nu-i în camera ei?

— Nu – i se răspunse. Tocmai am fost sus, şi nu-i nici în grădină.

— Nu era în mulţime – spuse cea de-a doua fată, sprijinindu-se pe lopata de cărbuni. Şi n-a putut să plece în altă parte, fiindcă poliţia n-a lăsat pe nimeni să treacă.

Omul ce stătea pe ladă, în beznă, asculta nepăsător. În curând, servitoarea urcă şi închise uşa.

Aşteptă ore de-a rândul, până când auzi mişcare deasupra şi voci enervate ce puneau întrebări. Ieşi atunci din celula lui, se strecură sus pe scară şi trase cu urechea. Cele auzite îl făcură să se întoarcă repede în ascunzătoarea lui. Peste câteva clipe, când domnul Howett intră în camera subterană şi deschise uşa unde fusese străinul, mica pivniţă era goală.

Schimbul de focuri din afara castelului slăbise. Rareori se mai trăgea câte un foc. Guvernul acceptase cererea presantă a poliţiei şi, curând după căderea nopţii, la Garre sosi o companie de infanterie care ocupă poziţii de bătaie în jurul castelului. Aproape de miezul nopţii se auzi un zgomot de roţi grele şi câteva tunuri îşi făcură apariţia pe strada din sat, oprindu-se la porţile castelului Garre şi aşezându-se în poziţie de luptă, cu ţevile îndreptate spre intrarea castelului.

Spike căuta ştiri.

— N-avem de gând să întreprindem nimic până dimineaţă – spuse ofiţerul însărcinat cu operaţiile. Depinde în întregime de Bellamy dacă vom porni sau nu la acţiune. Dacă la lumina zilei continuă să tragă, vom sparge uşa,

trăgând în ea cu tunul. Sub acoperirea focului, infanteria va ataca intrarea principală.

— De ce nu dinamitaţi uşa în noaptea asta? îl îmboldi Spike. Cred c-aţi auzit că domnişoara Valerie Howett a dispărut. Domnul Howett a fost chemat la telefon la Londra.

— Astea sunt instrucţiunile pe care le avem – i-o tăie ofiţerul.

Spike plecă să-l caute pe detectivul-şef, dar nici acesta nu-i dădu satisfacţie.

— Nu cred că are vreo importanţă dacă atacăm astă-seară sau mâine dimineaţă – zise el. Primejdia pentru nefericiţii dinăuntru va fi în clipa când se dezlănţuie atacul. Asta-i părerea mea, şi e şi cea a ministrului de interne. Nu cred că rezolvăm ceva dacă aruncăm în aer intrarea castelului astă-seară. Poate că peste noapte Bellamy va deveni mai rezonabil.

— Nu-l cunoaşteţi pe Bellamy – spuse Spike întunecat.

Fiecare tren aducea de la Londra reporteri şi spectatori. Povestea asediului de la Garre umpluse paginile ziarelor de seară. Spike, mândrul proprietar al unei camere de han, se trezi năpădit de o groază de colegi, care, fiind tineri, nu simţeau câtuşi de puţin nevoia să doarmă. Tocmai lua masa în grabă, când intră domnul Howett.

— Vreau să arăt unor poliţişti intrarea în castel – spuse el. Vii?

Spike îşi lăsă masa neterminată.

— Cunosc drumul secret. L-am descoperit mai de mult – zise domnul Howett.

Părea îngrozitor de bătrân. Faţa lui avea culoarea chitului. Tremurul din voce îl alarmă pe reporter. Spike nu-l întrebă cum descoperise această intrare secretă în castel şi nici la ce-i folosise descoperirea. Se sui alături de un grup de detectivi în maşina domnului Howett. Trecură din subsol în pivniţă.

— E un pasaj subteran pe aici. Leagă Lady’s Manor cu castelul. Le arătă pivniţa de la mijloc. Scoase o cheie din

buzunar, o întoarse în broască şi intră. Pivniţa era strâmtă. Înăuntru nu se găsea decât o ladă mare, aşezată lângă peretele din fund. Domnul Howett o trase spre el. Văzură că în locul ei se cască o deschizătură pătrată, atât în podea, cât şi în zid. O scară îi conduse într-un coridor. Nu înaintaseră prea mult, când auziră o buşitură. Domnul Howett, care mergea în faţă, scoase o exclamaţie de durere. Lanterna detectivului lumină locul. Coridorul fusese blocat complet cu o uşă. Drumul secret spre castelul Garre fusese închis.

— Uşa asta n-a fost niciodată închisă – spuse domnul Howett cu o voce tulburată. Ţin minte c-am văzut-o. Era întotdeauna prinsă de zid. De aici până la castel sunt încă patru uşi, şi asta înseamnă că va trebui să le aruncăm în aer pe fiecare ca să trecem, căci nu le putem dărâma.

— Sunt încuiate?

— Sunt blocate cu drugi de fier – răspunse domnul Howett. În dosul fiecăreia se găseşte un drug gros de oţel, iar inelele în care e prins sunt aproape imposibil de forţat. Regret, domnilor – spuse el cu voce scăzută – speram să vă arăt un drum uşor, dar se pare că v-am dat o sarcină mai grea decât aceea de a forţa uşile de la intrarea castelului.

Se întoarseră cu toţii. Spike era cel mai dezamăgit dintre ei, cu excepţia domnului Howett.

— Credeţi că domnişoara Howett a plecat pe acolo? i se adresă el domnului Howett.

— Mă tem că da – răspunse el. Servitorii recunosc c-au fost plecaţi şi c-au văzut-o pe Valerie intrând la Lady’s Manor. E greşeala mea: ar fi trebuit să angajez mai mulţi servitori şi nu servitoare.

Vocea îi deveni din ce în ce mai slabă, şi când termină Spike îl prinse în braţe. Un doctor chemat în grabă îl consultă şi diagnosticul lui se dovedi mai încurajator decât îndrăznise să spere Spike.

Lăsându-l pe bătrânul zdrobit în grija jupânesei, Spike se întoarse la porţile castelului, unde află că fuseseră primite

ordine noi de la Londra. La ora unu noaptea urma să aibă loc atacul. Se uită la ceas: era ora zece, oră fatală pentru micul grup de prizonieri închişi în celulele îngrozitoare ale castelului Garre.

LXX.

Inundaţia.

Pe Lacy începuseră să-l doară membrele când auzi paşi pe coridor. Se ghemui la loc, deşi era atât de întuneric, încât era imposibil ca bătrânul să-l vadă. O lampă sclipi deasupra şi domnul Bellamy trecu pe grilaj.

— Domnule Bellamy – şopti Lacy disperat.

Bellamy se întoarse brusc.

— Hei, cum ai ajuns acolo?

— Nu strigaţi, pentru numele lui Dumnezeu! zise Lacy.

Din fericire, aşa după cum se aşteptase, zgomotul ciocăniturilor de dedesubt acoperea vocea bătrânului.

— Ce vrei? îl întrebă acesta mai încet.

— Daţi-mi drumul! îl imploră Lacy. M-au pus aici ca să pândesc. Au un revolver şi m-au învăţat să strig un clipa când veţi apărea.

Bătrânul lăsă lampa jos, scoase ceva din buzunar, se duse în colţul camerei şi aprinse o lumină. Făcu acelaşi lucru în celălalt colţ.

— Domnule Bellamy, daţi-mi drumul… V-am spus că…

Jim auzi urletul sfâşietor şi se repezi pe scări chiar în clipa când bătrânul se aplecase asupra grilajului. Trase de două ori, dar gloanţele nimeriră prea sus. Se uită în jur şi văzu o scânteie.

— La pământ! strigă el.

Sări de pe scări şi căzu în genunchi. Atunci răsună prima explozie. Zgomotul îl asurzi. Explozia următoare găuri acoperişul şi împrăştie bucăţele de piatră în toate direcţiile.

— Ce-i asta? întrebă Julius îngrozit.

— Stai lângă gaura aia! îl repezi Jim. Şi tu, Lacy, vino încoace! De ce nu mi-ai spus că-i bătrânul acolo?

— Nu l-am văzut… – începu Lacy.

— L-ai văzut şi l-ai auzit. Ai încercat să-l convingi să-ţi dea drumul, şi pe noi să ne lase să murim ca nişte şobolani.

— Ce-i zgomotul ăsta? întrebă Julius speriat.

— E ceea ce aşteptam – îi răspunse Jim.

Lampa de gaz mai ardea încă şi celula era slab luminată.

— Avem o singură şansă – spuse Jim şi ochii îi căzură pe trapa cimentată. Nu, sunt două – adăugă el şi Jovi în placa de ciment aşezată de Bellamy.

De deasupra se auzi un bubuit continuu şi înfundat.

— Ce-i asta? Ce-i asta? bolborosi Lacy. Ce face Bellamy?

— Ai să vezi într-o clipă – zise Jim.

În timp ce vorbea, pe scări se revărsă un adevărat torent de apă. Se rostogolea pe trepte în valuri, încât părea un front masiv, o cascadă imensă. Duşumeaua se acoperi imediat. Jim lucra în apă până la glezne. În fiecare moment, nivelul apei urca.

— Nu reuşesc – spuse el şi lovi violent cu ciocanul în mijlocul dalei.

În urma şocului puternic văzu apărând o crăpătură. Lovi din nou, dar de fiecare dată mai greu, căci trebui să lovească prin apă, care atenua forţa şocului. În cele din urmă renunţă. Julius se afla în dosul grilajului. Lacy se strecurase şi el alături de femei. Jim sări peste grămada de paturi, sofale şi mese. Împreună cu Julius, începu să lucreze nebuneşte ca să blocheze gaura. Îngrămădeau înăuntru aşternuturile de pat, pentru a mai slăbi forţa apei.

— Nu cred că ajută mult – spuse Jim şi coborî ud din cap până în picioare. Bătrânul a spart conductele de apă.

Apa pătrunsese în camera din mijloc, dar datorită baricadei, torentul se transformase într-o şuviţă de apă.

Jim îşi dădu seama că pe măsură ce creşte presiunea apei, creşte şi primejdia. Sistemul de ventilaţie se găsea la nivelul plafonului. Asta era singura consolare în situaţia de acum. Se întrebă în cât timp o să se ridice apa. Făcu un calcul sumar, bazat pe ritmul în care se umpluse celula. Volumul

apei îl surprinsese. Socoti că cel mult în două ore apa avea să ajungă la plafon.

— Să ieşim mai bine şi să ne urcăm pe treptele ce duc la bibliotecă – zise el. Doamnele au să stea pe treapta de sus, tu şi Lacy pe următoarea, iar eu pe cea de a treia. Nu fac acte de eroism – spuse el. Toate capetele au să fie la aproape acelaşi nivel cu tavanul, iar pentru asta trebuie să lăsăm doamnele mai sus.

Precauţiile lui se dovediră justificate. Înainte de a se urca lângă ei pe trepte, Jim închise toate robinetele de gaz. Nici nu apucă să iasă din cameră, că se auzi o bufnitură şi baricada cedă. Când ajunse la scară, apa i se urcase până la genunchi.

— De ce-aţi stins lumina? întrebă Lacy furios. O să murim pe întuneric.

— Dacă lăsăm luminile aprinse, murim sigur în întuneric, amice – spuse Jim. Trebuie să folosim tot aerul de aici, şi dacă lăsam luminile aprinse, în câteva minute am fi respirat gaz.

Rămase pe cea de-a cincea treaptă de jos şi în curând simţi apa la picioare. După alte cinci minute, apa ajunsese la glezne. Aşteptă până ce ajunse la genunchi, apoi mai urcă o treaptă.

— Valerie, vrei să vii aici?

Fata se apropie de el în întuneric, iar el o cuprinse cu braţul. Se afla pe cea mai înaltă treaptă pe care putea sta. Apa nu ajunsese încă la el. Dar nu mai avea mult de aşteptat. Picioarele îi erau atât de ude, încât nici nu simţea apa când urcă. Se aplecă şi îşi dădu seama că îi ajunsese la genunchi. I se părea că se ridică cu o viteză din ce în ce mai mare.

— Dă-mi ciocanul, Savini. Am să încerc să sparg lacătul de deasupra.

— N-am adus ciocanul – spuse Julius. L-am lăsat în celulă.

Se aşternu o tăcere dureroasă.

— Nu cred că era mare lucru de făcut, în orice caz. Lacătul ăsta n-ar fi fost de loc uşor de forţat.

Apa îi ajunsese la talie. Aerul era curat încă şi nu se simţea nici o presiune. Nu îndrăznea să se gândească la ce se va întâmpla când apa va ajunge la ventilatoare. Nivelul ei se ridica tot mai mult. O simţi la piept. O ridică pe Valerie la înălţimea lui şi o sărută.

— O moarte ciudată – spuse el şi simţi că apa i-a ajuns la bărbie.

LXXI.

Ultima vizită a Arcaşului verde.

Abe Bellamy stătea la fereastra dormitorului, cu puşca pe pervaz, şi se uita în curtea întunecoasă. Autorităţile militare stinseseră toate luminile din sat. Chiar şi ferestrele caselor fuseseră camuflate, ceea ce era oarecum în avantajul lui, căci lumina i-ar fi venit în ochi.

Avea o vedere perfectă. Zări trei oameni furişându-se în sus pe alee. Îi opri cu o împuşcătură. Văzuseră însă flacăra glonţului şi o mitralieră deschise focul, întins pe duşumea, Bellamy auzi gloanţele fluierându-i pe deasupra capului.

Curând focul încetă şi Bellamy trase cu ochiul afară. Veneau alţii. Trase din nou şi de data asta nimeri pe cineva. Auzi un strigăt. Observă că se retrag şi profita de prilej ca să coboare în camera de gardă. Din conductele sparte, apa se revărsa în două şuvoaie alb-verzui. Trecu peste obstacolul ridicat de el, se apropie prin apă de grilaj şi aprinse o lanternă. Apa ajunsese aproape sub treapta superioară. Dădu satisfăcut din cap. N-aveau să sosească la timp ca să-i salveze de la moarte pe aceşti şobolani.

În hol îl găsi pe Sen. Îi spuse bombănind să se întoarcă la maşină. Mutul arătă spre uşă şi Bellamy înţelese. Bănuia ce-au să facă cei de afară. Aveau să dinamiteze uşa şi să dea năvală înăuntru.

Reveni în camera de gardă, închise şi încuie uşa şi făcu acelaşi lucru cu cea care da din hol în coridor. O să treacă ceva vreme până să-şi dea seama ce s-a întâmplat şi să

oprească scurgerea apei. Nimic nu-i mai putea salva duşmanii. Cu acest gând plăcut, îşi reluă poziţia, în pragul uşii de la bibliotecă, aşteptând explozia finală.

Biblioteca avea două intrări. Prima, din hol, iar cea de a doua, de la piciorul unei scări strâmte, care urca la odaia unde stătuse ascuns Lacy. Cea de a doua uşă era de obicei zăvorită, dar bătrânul o descuiase pentru un caz disperat.

„Apa le-a ajuns la cap acum" – se gândi el. Bănui că se urcaseră pe scară. În zece minute aveau să moară. Nimeni n-ar fi ştiut cum au murit dacă ar fi putut să tragă conducta până în camera de sub bibliotecă. Acum sigur vor şti cum au murit cei din celule; asta poate că are să-i satisfacă. Fusese silit să facă o spărtură între cele două celule, astfel ca apa să pătrundă în fosta locuinţă a doamnei cărunte. De ce nu era şi ea acolo! Singurul lui regret era că ea scăpase.

Continua să reflecteze, când auzi un bubuit formidabil la uşă, o explozie care zgâlţâi castelul din temelii. Urmă imediat o alta. Înţelese că uşa din afară fusese doborâtă şi nu mai rămânea decât uşa de piatră, căptuşită cu oţel; ea va rezista mai mult.

Intră în bibliotecă, lăsându-l pe Sen ghemuit cu puşca pe genunchi şi aşteptându-şi soarta cu o faţă imperturbabilă. Bellamy se pregătise să moară. Dorea doar să fie sigur că tot ce-şi propusese avea să se realizeze. După aceea nu mai exista nici un motiv pentru ca să trăiască.

Zgomotul uşii care se deschise în spatele lui îl făcu să se întoarcă brusc.

— Rămâi pe loc! îi spuse noul venit cu o voce gravă. Mă cunoşti, nu-i aşa, Abe Bellamy?

Intrusul rămase ţeapăn o vreme, cu arcul încordat la maximum, încât mâna dreaptă îi ajunsese aproape de ureche. Stătea ca o statuie, ameninţător – o adevărată întruchipare a destinului, iar lumina din lampa de argint strălucea pe săgeata verde, aţintită spre inima lui Abe Bellamy.

— Dacă te mişti, te ucid! Şi nu vreau să mori până nu afli.

— Arcaşul Verde! spuse Bellamy cu o voce sugrumată. Tu… tu eşti Arcaşul Verde…

— Ţi-am ucis rând pe rând complicii, ticăloasele tale unelte folosite pentru a-i nenoroci pe cei nevinovaţi şi a-i asupri pe cei slabi. Unul după altul, Abe Bellamy. Ce-ai de spus ca să nu te condamn la moarte?

Cuvintele sunau straniu şi înfiorător. Deşi Bellamy nu le ştia, erau scoase cuvânt cu cuvânt din sentinţa de condamnare la moarte pronunţată de tribunalul din Anglia.

— Tu… eşti Arcaşul Verde? mai putu el să exclame, cu mintea complet zăpăcită.

Rămase fascinat de această siluetă sinistră. Observă detalii mărunte, ca prezenţa unei a doua săgeţi între degetele desfăcute ale mâinii stângi a arcaşului. Se întrebă prosteşte dacă nu era un efort prea mare să ţină arcul atât de încordat şi de nemişcat.

Revolverul lui Bellamy se găsea pe birou. Din doi paşi putea să-l ajungă. Calculă mişcarea cu grijă, numai că Arcaşul Verde îi ghici planul. Trebuia să câştige timp.

— Am făcut tot ce-am putut ca să îndrept, plătind cu bani…

— Cu bani! îi răspunse arcaşul dispreţuitor. Cum poţi să-mi oferi mie bani? Pot să răscumpere banii anii de chin prin care a trecut, datorită ţie, o femeie nevinovată? Pot să răscumpere banii biciuirea şi cicatricele lăsate unui om pedepsit din ordinul tău şi datorită maşinaţiilor tale? Pot banii…

— Stai! Stai! strigă Bellamy disperat. Îţi pot oferi ceva care să-ţi placă. Ceva care o să-l încânte pe Arcaşul Verde.

Pleoapele omului cu arcul se îngustară.

— Ce anume? îl întrebă el grăbit.

— Sunt toţi acolo! Bellamy aproape că urlă cuvintele, înecaţi ca nişte şobolani! Toţi! Au ajuns în iad acum, şi Featherstone, şi Valerie Howett! Iar pe tine să te ia dracu!

…

Sări, şi în clipa când se ridică în aer auzi cea de a treia explozie. Un sunet de clopot funebru, un salut solemn adus celui ce nu se temea nici de Dumnezeu, nici de om, şi nici de judecata lui.

LXXII.

Apa se ridică.

În vreme ce Abe Bellamy se afla în capelă, pipăindu-şi ţeava fierbinte a puştii, în pivniţa de dedesubt cinci persoane aşteptau moartea. Lacy, alb de frică, cei doi Savini, ghemuiţi împreună şi resemnaţi.

— Featherstone.

Jim nu răspunse.

— Dacă bancnotele se udă mai sunt bune?

Lacy scânci. A fost singurul răspuns primit de Julius. Atunci se întâmplă un miracol. Apa începu să coboare, mai repede chiar decât urcase.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem o pauză – i se răspunse sarcastic. A cedat clapa de la celulele de jos şi apa năvăleşte acolo. Când bolta inferioară se va umple, apa va urca din nou.

— Nu putem să ieşim? gemu Lacy. Tu n-ai decât să mori, eşti poliţist, şi se presupune că trebuie să rişti. E de datoria ta să ne scoţi de aici…

— Gura! ţipă Julius la el.

Lacy era însă înnebunit de frică.

— Mi-ai luat banii, Savini. Hoţule! Mi i-ai luat când am fost leşinat.

Jim auzi mişcare şi un ţipăt al lui Fay. Urmă apoi o bufnitură şi o plescăitură.

— Julius a căzut în apă! urlă fata. Are să se înece! Bestie!

Urmă o nouă plesnitură şi ţipătul lui Lacy în clipa când ajunse în apă. Jim coborî în fugă treptele. Apa continua să se retragă, deci nu era nici un pericol de înec. Păşi pe pardoseală şi îşi croi drum prin apă spre locul unde se auzise zgomotul unei lupte. Mâinile lui întinse dădură peste un cap, pe care îl apucă de păr şi-l trase violent înapoi.

— Urcă pe scară, ticălosule! şuieră el.

Lacy se întoarse şi, drept răspuns, îl înşfăcă.

Valerie rămase paralizată de groază. Era o beznă totală. Nu vedea nimic din lupta ce se dădea în întuneric. Urletele lui Lacy, aproape nebuneşti, răsunau înfricoşător. Simţi că Fay trece pe lângă ea şi coboară.

— Julius!

Strigătul ei disperat răsuna ca un ecou prin acest cavou.

— Sunt aici. Unde-i căpitanul?

— Aici, lângă trepte! ţipă ea şi se aruncă spre locul de unde se auzea un zgomot infernal.

Căzu exact peste Lacy, care îl apucase pe Jim de gât şi îi ţinea capul cu forţa sub apă. Sosirea providenţială a lui Fay răsturnă situaţia.

— Urcă îndărăt pe scară – gâfâi Jim.

În primele momente ale luptei se lovise cu capul de zidul de stâncă. Simţea cum îi şiroieşte sângele pe obraz.

Când cei doi se încleştară din nou, Fay căzu pe spate, între timp, Julius ajunse la ei şi, prin eforturile lor unite, nebunul fu învins.

— Adu-l sus pe scară repede. Apa urcă din nou! spuse Jim, şi amândoi îl trasară pe Lacy de-a lungul treptelor.

Se ridica o problemă la care Jim nu se gândise. Nu mai avea nici o importanţă că trebuiau să moară cu toţii, dar pentru nervii lor încordaţi prezenţa acestui individ dezlănţuit devenise insuportabilă. Lacy se zbătea şi suitul lui pe scară se dovedi un coşmar.

— Am să-l ţin în faţa mea – spuse Jim când atinse limita treptelor.

— Nu vreau să mor! Nu vreau să mor! Să te ia dracu, Featherstone! M-ai mai bătut o dată, câine! Tu m-ai adus aici! N-aş fi ajuns niciodată la Garre, dacă n-ai fi fost tu!

— Taci din gură, că te strâng de gât!

Mâinile lui Jim îl înşfăcară de gâtlej. Lacy deveni neputincios.

— M-ai pus pe o treaptă mai de jos ca să mă înec primul – hohoti el. Păcat că n-a ucis-o Coldharbour pe fata asta! Atunci n-am fi ajuns aici!

— Capul tău e la înălţimea tavanului. Mai sus ca atât nu se poate. Linişte!

Jim auzi voci deasupra. Vorbeau doi oameni. Unul era Bellamy. Pe celălalt nu-l recunoscu. Dacă striga după ajutor, însemna să se epuizeze. Simţi că atinge cu gamba ceva. Întinse mâna şi descoperi o măsuţă care plutea prin celulă. O trase spre el, întrebându-se la ce putea folosi. Îi veni o idee. O întoarse cu picioarele în sus. Dacă o putea sui pe fată pe masă, picioarele mesei aveau să se proptească de tavan, obţinând astfel un mic suport, un mic spaţiu de respiraţie sub cupola tavanului. Reflectă şi îşi dădu seama că astfel nu făcea decât să prelungească agonia fetei. Atunci îi făcu vânt mesei cu piciorul.

— Mi-a ajuns apa la gât – gâfâi Lacy şi începu să se zbată. Dă-mi drumul, blestematule!

— Te-arunc de pe scară dacă nu te linişteşti! îi răspunse Jim aspru.

Omul se smuci, scăpă şi îl lovi. Trase însă în gol. Îl auziră căzând în apă. Strigătele lui o făcură pe Valerie să se cutremure.

— Nu ştiu să înot! Ajutor!

— Stai pe loc, Featherstone! spuse Fay cu o notă de comandă. În câteva minute se termină cu el.

Era însă prea târziu. Jim intrase în apă şi-l trăgea afară pe Lacy. Acesta se smiorcăia, plângea, mai mult mort decât viu.

Jim se hotărî să-i spună lui Valerie tot ce gândea. Îşi aplecă fruntea spre ea.

— Valerie – spuse el – să ştii că am fost gelos pe John Wood.

— De asta m-am temut şi eu – răspunse ea calm. Într-adevăr, mă fascinează. Mi-e chiar drag. Dar e altceva decât dragostea pe care o simt pentru tine.

Îşi lăsă capul în jos şi bărbia îi atinse apa. Închise ochii. Afară de smiorcăiturile lui Lacy, domnea o tăcere deplină. Nu mai aveau decât speranţa de a se arunca în apă şi de a încerca să plutească până când îi vor lăsa puterile. Jim se înălţă pe vârful picioarelor ca să-şi mai ţină gura afară din apă şi o sfătui pe Valerie să procedeze la fel.

— Ce-i asta? întrebă în şoaptă Julius.

Deasupra se auzi un zgomot înfundat, ca şi cum ar fi căzut o mobilă. Acoperind zgomotul, o voce răsună de făcu apa să tremure. La buzele lui Jim ajunseră mici valuri. Îşi dădu seama că undeva prin apropiere se produsese o explozie. Dacă poliţia ar intra în castel la timp! Devenise o problemă de minute, căci apa nu se mai ridica totuşi cu aceeaşi viteză. Piedicile opuse de cadrul uşilor măriseră volumul şi presiunea.

Atunci, deasupra capului răsună un clinchet. Sub ochii lor în apă se reflectă o dâră de lumină. Trapa se deschidea!

Jim ridică mâna şi împinse, dar trebuia să tragă mai întâi partea cealaltă din apă, a trapei.

— Savini, Valerie, ajutaţi-mă să împing! gâfâi el. Mâinile lor se înălţară încet şi trapa se mişcă. Cineva apăsa deasupra, pe cealaltă parte a dalei, pentru a o ridica.

— Sunteţi toţi acolo? întrebă o voce.

— Da. Puteţi să trageţi de capătul ridicat al dalei?

Din dosul pietrei apăru o mână, o mână brună, musculoasă, şi trapa fu urcată în poziţie verticală.

Fay ieşi prima şi se prăbuşi sfârşită pe covorul din faţa căminului. O urmă Julius, apoi Lacy, care îşi croi drum nebuneşte, lovind bezmetic în dreapta şi în stânga.

Valerie se prinse de marginea trapei şi Julius o trase afară. Se uită înapoi. Jim dispăruse, iar ea rămase cu privirea aţintită în apa întunecoasă.

— Unde-i… Jim? strigă ca disperată. Omul ăsta l-a aruncat îndărăt în apă!

Julius îşi scoase haina leoarcă şi coborî din nou treptele. Nu mai era loc de înotat. Trebuia să plonjeze. Fără să ezite,

se aruncă în beznă. Vedea pătratul de lumină lăsat de trapa deschisă. Curând, mâna lui dădu peste o haină pe care o apucă. Trăgând cu toată forţa, îl aduse pe Featherstone, care leşinase, la capătul scărilor inundate. Peste câteva clipe, Jim se afla afară.

Când deschise ochii, primul lucru pe care îl văzu fu un soldat cu puşca în mână şi baioneta strălucind. Soldatul stătea în cadrul uşii şi se holba la Abe Bellamy, ce zăcea întins pe spate, cu braţele desfăcute. Avea înfipte în inimă două săgeţi, atât de aproape una de alta. Încât păreau că se ating.

— Cine a făcut asta? întrebă soldatul.

Jim se scula în picioare şi se uită prin cameră. Dar cel care le deschisese trapa şi ucisese monstrul dispăruse.

Se întâlniră în hol cu domnul Howett, care o îndepărtă pe fiica lui de trupul ţeapăn al şoferului.

Jim o lăsă pe fată în grija tatălui ei şi se întoarse împleticindu-se în cameră, slăbit şi cu dureri mari. Lacy îl lovise în plin şi, o clipă, leşinase. Apa se revărsase pe parchet şi începuse să inunde coridorul ce ducea în sufragerie, curgând valuri pe scara din hol. Trimise un poliţist să găsească contuarul principal şi să închidă apa. Apoi, cu ajutorul lui Jackson, unul dintre primii care intraseră în castel, ridică pe sofa cadavrul lui Bellamy şi-l percheziţionă. Spike Holland intră în cameră chiar în clipa când Jim se ocupa cu acest lucru.

— E mort? întrebă Spike. Jim dădu din cap.

— El e mort de-a binelea, iar eu aproape mort. Cheamă o ambulanţă să ridice asta.

„Asta” era Lacy, care zăcea încă pe covor şi gemea.

Când Spike se întoarse, îl găsi pe Jim pe sofa, cu capul în mâini, alături de cadavrul lui Bellamy. La intrarea lui Spike, înălţă capul.

— Unde-i Savini şi cu nevastă-sa? întrebă el.

— I-am trimis la han, în camera mea. Savini era curios să ştie dacă arde focul în cameră sau dacă apa strică

bancnotele.

Jim zâmbi slab.

— Dacă Arcaşul Verde l-a ucis pe Bellamy, trebuie să se afle încă în castel – spuse Spike, aşezat la masă şi aşteptând să-i vină legătura telefonică. N-a putut să scape prin subterană.

— Care subterană? Cea care vine de la Lady's Manor? De ce n-a putut să vină pe acolo?

— Fiindcă toate uşile sunt baricadate pe dinăuntru. Cum termin cu telegrama asta la ziar, mă duc să mă încredinţez din nou.

— De data asta chiar că l-am descoperit pe Arcaşul Verde, Holland – spuse Jim şi se ridică ţeapăn.

— Eu l-am descoperit mai de mult – răspunse Spike bine dispus. Se numeşte domnul Howett, dar nu ştiu dacă am să public ştirea asta.

— Dacă ai s-o faci – spuse Jim – ar însemna sa publici ceva cu totul fals. Arcaşul Verde e… Apoi se răzgândi.

— Cine-i Arcaşul Verde? insistă Spike. Spune-mi, Featherstone, mai am încă timp să prind prima ediţie.

Jim se târî spre uşă şi întoarse capul.

— Poate că n-am să-ţi spun niciodată – zise el.

LXXIII.

Julius usucă banii.

La Mistreţul albastru, Jim descoperi că fidelul său valet Angus sosise, aducând cu el un schimb de haine, în aşteptarea eliberării stăpânului – o atenţie pe care căpitanul Featherstone o aprecie foarte mult. De îndată ce se schimbă şi se bărbieri, plecă la Lady's Manor, sperând s-o găsească pe fată adormită. Spre surprinderea lui, Valerie se găsea în salon, împreună cu John Wood.

Fata se îndreptă spre el cu braţele întinse şi-l îmbrăţişă.

— Voiam să rămân cu tine, dar tata m-a adus în grabă aici – spuse ea. Îl cunoşti pe domnul Wood.

Jim se înclină în faţa lui Wood, iar acesta, cu un zâmbet pe buzele sale fine, îl fixă cu privirea.

— Am o mare surpriză pentru tine, Jim – spuse ea. S-a întâmplat cel mai extraordinar lucru. Ghici pe cine am găsit când m-am întors aici?

Jim făcu un semn cu capul că nu ştie.

— Pe mama!

În timp ce ea vorbea, uşa se deschise şi domnul Howett intră la braţ cu o femeie frumoasă şi delicată, Jim remarcă imediat asemănarea dintre ele.

— Ţi-l prezint pe Jim, mamă. Ultimul cuvânt îl pronunţă timid. Ai auzit de Jim Featherstone?

Doamna Held îi luă amândouă mâinile.

— Vă datorez foarte mult, căpitane Featherstone – zise ea – şi cred că vă veţi găsi răsplata. Ochii ei trecură de la Jim la omul de pe sofa. Doamna Held zâmbi. Vi-l prezint pe fiul meu, căpitane Featherstone – spuse ea.

— Fiul dumneavoastră! exclamă Jim. Doamna Held surâse de uimirea lui.

— John Wilfred Bellamy – zise ea calm.

Jim, care ştia atâtea, ignorase acest fapt vital. Aruncă o privire uimită de la unul la altul.

Resimţea încă efectele luptei din apă când ajunse în sat şi se îndreptă spre han. În ciuda orei târzii, străduţa era plină de oameni, iar lampagiii redădeau satului luminăţia lui obişnuită. Îl găsi pe Spike vesel la bar, în mijlocul unei mulţimi de colegi.

Jim nu-şi făcea nici o iluzie asupra fericirii lui Spike. Pe ziarist, îl interesa mai mult din punct de vedere profesional decât afectiv dacă Abe Bellamy reuşea sau nu în oribila sa încercare de a-şi distruge duşmanii. Reportajul îi provoca lui Spike o bună dispoziţie atât de nebună, încât Jim intră la idee.

— Nu, nu sunt beat, dacă asta vrei să spui. Aş zice mai degrabă că sufăr de o excesivă poftă de trăncăneală. Am uitat cine a spus asta, dar cred că era un nou recrut al profesiei de reporter de teren.

— Unde-i Julius?

— Vino să-l vezi! Spike urla de veselie. Stă în faţa focului şi usucă bancnote de zece lire. Fay a împrumutat un fier de călcat de la proprietăreasă şi execută o treabă în faţa căreia şi un specialist s-ar îngălbeni de invidie.

Jim îl urmă pe scară. În camera mare ocupată de Spike de la venirea lui la Garre, şi devenită locul de întâlnire şi clubul fără pretenţii al reporterilor nou-sosiţi, Julius Savini usca bancnote. Stătea turceşte în faţa căminului, îmbrăcat în pijamaua lui Spike, şi ţinea înaintea focului, cu ajutorul unui vătrai, o bucată de hârtie albă.

— Cred că asta-i gata, Fay – spuse el şi se uită mulţumit la hârtie.

Fay luă bancnota din vatră, o aşează pe o cârpă şi o calcă încet cu fierul. Îl văzu pe Jim şi zâmbi. Proprietara rochiei pe care o purta era scundă şi grasă. Fay era înaltă şi subţirică. Efectul era amuzant.

— Ai venit la timp, Feathers. Julius usucă bancnotele pe care bătrânul Bellamy i le-a dat când ne-a vârât în celulă. Ne aparţin – adăugă ea cu oarecare demnitate – iar dacă sărmanul ăla de Lacy, în nebunia lui, are să pretindă că Julius l-a jefuit, am să-ţi cer să-l bagi la zdup.

— Câţi bani sunt acolo, Fay? o întrebă Jim amuzat.

— Aproape zece mii de lire. Nu i-am numărat încă, dar cam atâta e. Ne stabilim la ţară şi deschidem o fermă de păsări. Ouăle au fost întotdeauna pasiunea mea. Unde-i Lacy?

— L-am internat în spitalul cel mai apropiat şi nu cred că trebuie să-ţi faci griji din cauza lui. L-am percheziţionat înainte de a-l trimite şi sergentul Jackson a descoperit o sumă considerabilă în buzunarele lui.

— Banii lui Lacy nu ne interesează – zise Fay cu un aer superior. Nu-i aşa, Julius?

Julius clătină din cap, evitând privirea detectivului.

— Să nu invidiezi pe nimeni. Asta-i moto-ul meu, Featherstone. Sunt încântată dacă nenorocitul ăla are bani. Unde-i ţinea?

— Am uitat. Cred că într-un buzunar de sub haina aia verde caraghioasă, la un loc cu ceilalţi bani.

— Care ceilalţi bani? întrebă Fay, făcând pe nevinovata. Erau mulţi? … Mă refer la cei pe care i-ai găsit.

— Vreo două mii – spuse Jim.

Fay scoase o exclamaţie de ciudă.

— Ai auzit, Julius? strigă ea. Avea două mii de lire în buzunar! Făcu un efort ca să-şi revină. Mă bucur – spuse ea cu mai puţină bună dispoziţie – deşi sunt o groază de bani aruncaţi, fiindcă un individ ca Lacy n-o să ştie cum să-i cheltuiască. Cheltuitul e o artă, Feathers. Trebuie să fi fost educat pentru asta. Bănuiesc că-i ţinea în buzunarul din stânga al pantalonilor ăia ridicoli, nu-i aşa? întrebă ea nepăsătoare.

— Nu sunt chiar sigur, Fay, dar cred că acolo erau – zise Jim.

— Ţi-am spus eu, Julius… – începu ea pe un ton de reproş.

Julius tuşi.

— Ţi-am spus eu – continuă ea – să-i iei revolverul şi să laşi banii acolo. Vezi, Feathers, ce frumos s-a purtat Julius?

— Hai să fim serioşi, Fay. Ai de gând într-adevăr să deschizi o fermă?

Fay dădu din cap.

— O să ne ajute domnul Howett – spuse ea. Şi nu uita, Feathers, că în ciuda capitalului nostru, bani economisiţi de Julius după ani de munca grea…

Jim râse.

— Nu mă interesează cum a obţinut Julius banii spuse el – dar am să accept povestea pe care mi-ai spus-o acum, că bătrânul i-ar fi dat lui banii.

O luă de umeri şi, în faţa ochilor pătrunzători, dar indulgenţi ai lui Julius, o sărută uşor pe obraz.

— Eşti o femeie drăguţă, prea cumsecade şi prea cinstită, în fond, ca să fii o escroacă. Dacă Julius te mai vâră în vreo escrocherie, n-am să-l iert niciodată.

Fay nu vorbi decât după plecarea lui Jim.

— Ai văzut, Julius? întrebă ea cam nesigură. Mi-a plăcut când m-a sărutat.

— Se pare că te place – spuse Julius fixând o bancnotă de cincizeci de lire, moale şi udă, la capătul vătraiului. Băiatul ăsta e prea cumsecade ca să fie poliţist.

Există tot felul de puncte de vedere.

LXXIV.

Secretul Arcaşului verde.

A doua zi dimineaţa, Jim se întâlni cu domnul Howett, aşa cum se înţeleseseră din ajun. Valerie plecase în oraş cu mama ei, aşa că Jim şi Howett rămaseră singuri. Bătrânul îşi recăpătase vigoarea. Ochii lui blânzi, strălucind în dosul lentilelor puternice, îşi păstraseră vechea forţă, vechea intensitate.

— Mi se pare că ar trebui să cunoşti întreaga istorie de la început la sfârşit, căpitane Featherstone. Cred că Valerie ţi-a spus câte ceva între timp. Am să încep însă mai bine cu începutul. Au fost doi fraţi: Abel şi Michael Bellamy. Abel era cu şase ani mai mare ca Michael. Viaţa lor s-a desfăşurat la fel ca a mea. Adică la început au fost săraci, iar lui Abe părinţii n-au putut să-i dea educaţia pe care a primit-o mai târziu fratele lui, Michael. Abe şi-a urât fratele din prima clipă, şi când a crescut şi a văzut diferenţa dintre ei pe plan social, ura lui s-a intensificat. Abe a câştigat bani aproape de la început, speculând acţiunile societăţilor de construcţii. Banii îi veneau cu nemiluita. Cu toate acestea nu-şi ierta fratele pentru avantajele ce i le oferea educaţia, sau poate din cauza preferinţei arătate fratelui mai mic. După moartea părinţilor, se grăbi să pregătească ruina fratelui său.

Poate că s-ar fi plictisit şi de această pasiune, dar, din nefericire sau din nenorocire, fratele său Michael s-a îndrăgostit de o femeie, singura femeie de pe lume care-i inspirase lui Abe un sentiment vag asemănător dragostei. Se numea Held, Elaine Held, o fată de familie bună, care comisese indiscreţia de a-i arăta lui Bellamy cât de mult o

îngrozea urâţenia lui. Cu obiceiurile lui brutale, Abe s-a dus la tatăl fetei şi i-a oferit o sumă mare de bani dacă avea să se opună căsătoriei lui Elaine cu Michael, convingând-o pe fată să-l ia pe el. Tatăl, un om din buna societate a Cleveland-ului, respinse indignat sugestia lui, iar căsătoria avu loc.

Era prima înfrângere suferită de Abe Bellamy în cariera lui. Se simţi atât de lovit, încât lucră ani de zile ca să pună la punct ruina fratelui său. Din când în când mai încerca s-o convingă pe Elaine sa divorţeze pe un motiv oarecare şi să se căsătorească cu el. Elaine nu i-a destăinuit niciodată soţului ei şi până la moartea lui bietul Michael Bellamy n-a cunoscut forţa care l-a ruinat.

Elaine a născut un copil, un băiat, şi o vreme Abe Bellamy şi-a încetat persecuţiile. După naşterea celui de-al doilea copil, întâlnind-o într-o zi întâmplător pe Elaine la New York, vechea lui pasiune păru să renască, îşi reînnoi cererea. Ea îi respinse propunerea în aşa fel încât nu-i lăsă nici o îndoială asupra sentimentelor ei în ce-l privea. Abe plecă şi jură să se răzbune. Peste o lună, fetiţa, cel de al doilea copil, fu scoasă la plimbare de guvernanta ei. În timp ce atenţia acesteia era îndreptată în altă parte, fetiţa a fost răpită.

Abe încercă să îndepărteze bănuielile lor, făcând pe prietenul dezinteresat. Se oferi să cheltuiască o mare sumă de bani pentru a regăsi copilul. În secret îi transmisese femeii preţul pe care trebuie să-l plătească şi anume, acelaşi de totdeauna, să divorţeze şi să se mărite cu el. Elaine nu avu curajul să-i spună lui Michael, deşi bănuia că Abe pusese la cale răpirea. Nu-i rămânea decât să se roage ca inima acestuia să se îmbuneze şi să-i readucă copilul. În cele din urmă, când Michael era gata să angajeze detectivi ca să-şi regăsească fiica, Abe profită de prilejul catastrofei feroviare de la River Bend şi trimise un om să lase un pantofior lângă resturile adunate în scopul identificării. Ce-a urmat a fost uşor. Au apărut martori falşi care au declarat

că au văzut o femeie cu un copil. Astfel, cercetarea a fost abandonată.

— Nu era însă Valerie – spuse Jim. Asta s-a întâmplat acum douăzeci de ani, iar Valerie a venit în casa dumneavoastră acum douăzeci şi trei de ani.

— Au avut loc două accidente la River Bend. Aici s-a înşelat John Bellamy. Primul a avut loc acum douăzeci şi trei de ani. Al doilea tot acolo, dar trei ani mai târziu. Wood, sau Bellamy cum am să-i spun, nu avea decât informaţii reduse după care să se conducă. Auzise de la mama lui istoria răpirii fetei, şi n-a încercat să verifice data accidentului de la River Bend decât la dispariţia mamei sale.

Curând după această îngrozitoare întâmplare, Michael Bellamy a murit, iar Abe, fără să mai aibă vreo îndoială că Elaine, acum văduvă, avea să se mărite cu el, a venit la tânără – era încă tânără pe atunci şi şi-a reînnoit cererea. A fost din nou respins. A ameninţat-o că se va răzbuna în toate felurile, iar ea, amintindu-şi soarta fiicei ei, de a cărei moarte îl ţinea răspunzător pe Bellamy, a adunat toţi banii ce i-a putut strânge, a vândut mica proprietate pe care i-o lăsase soţul ei şi a plecat în Anglia. Au trecut mulţi ani până când Bellamy i-a dat de urmă. Se stabilise acolo sub numele ei de fată şi trăia destul de confortabil într-o localitate nu departe de aici, la Guildford. Fiul ei urma o şcoală tehnică de ingineri. Bellamy reapăru deodată pe scenă şi, fără să-i mai propună vreo căsătorie, şi simulând că-şi regretă prostia făcută, o determină să-şi retragă economiile, investite într-o serioasă întreprindere comercială, şi să le vâre într-o speculaţie riscantă. Ca urmare, Elaine îşi pierdu aproape toţi banii. Dădu însă dovadă de un curaj remarcabil. Adună ce-i mai rămăsese din averea ei ruinată şi se mută la Londra, luând cu ea băiatul. Închirie o căsuţă lângă colegiul în care îşi termina studiile copilul.

Bellamy o lovise o dată pe Elaine prin fiica ei. Se hotărî să repete operaţia. Băiatul se pomeni înconjurat de oameni gata să-i acorde ospitalitate. Fără să bănuiască ceva, fu dus

într-o casă din West End, unde fraierii cu bani erau jefuiţi la cărţi de profesionişti ai jocurilor de noroc şi de amantele lor. Tânărul Bellamy nu era nici bogat şi nici fraier. Curând după ce ajunse în această speluncă de lux, îşi dădu seama unde se afla. Înainte de a pleca, una dintre femei scoase un ţipăt şi afirmă că i s-a furat o broşa cu diamante. Fu chemată poliţia şi broşa fu găsită în buzunarul lui Bellamy, sau mai degrabă prinsă cu un ac înăuntrul hainei sale de seară, pe care o scosese pentru a juca biliard. Adus în faţa unui judecător, a fost condamnat la şase luni de muncă silnică.

De data asta, Abe îşi dezvălui jocul, îi mărturisi femeii cine purta răspunderea, fără să-i ascundă că el maşinase întreaga afacere, şi o ameninţă cu pedepse şi mai grave. Cam pe atunci cumpără castelul Garre, fiind, cred, de la bun început, influenţat de forţa lui şi de avantajele pe care le oferea faptul de a ţine ca prizonieră înăuntru pe cea care devenise obiectul urii lui. Abe Bellamy era un om care se ţinea de cuvânt. Unul din acoliţii lui l-a pus în contact cu un gardian corupt, numit Creager, bănuit de a face afaceri necinstite cu deţinuţii şi care odată fusese cât pe aci să-şi piardă slujba. Se pare că Creager a fost iniţiatorul acelui plan mârşav. Abe nu cunoştea prea bine legile din Anglia sau regulamentele închisorilor. Aşa că probabil Creager a fost autorul înscenării care a urmat.

Într-o dimineaţă s-a auzit un strigăt de ajutor din celula lui Bellamy, iar Creager a ieşit dinăuntru cu capul plin de sânge. Ţineţi minte că aţi dat de o scrisoare în care spunea că e sigur că va fi rănit. S-a rănit singur cu o cazma, care nu avea cum să se găsească în celulă. Creager a jurat mai târziu că unealta fusese introdusă pe furiş de către prizonier, ascunsă sub haine. Tânărul a fost dus într-o carceră de pedeapsă şi după o vreme chemat din nou în faţa justiţiei.

După cum ştiţi, nu există decât o singură pedeapsă pentru un deţinut care a atacat un gardian, şi anume biciul. E o

pedeapsă oribilă, deşi pentru unele delicte e poate mai eficace decât închisoarea. Băiatul a primit treizeci şi cinci de lovituri de bici şi poartă şi astăzi pe umeri urma lor. Când a ieşit de la închisoare, a început să-şi caute mama. Descoperi că ea a dispărut. Fiind înregistrat la poliţie, îşi schimbă numele în John Wood. Lucră zi şi noapte, când la strung, când căutându-şi mama. Reuşi să efectueze o inovaţie foarte preţioasă, pentru care primi un brevet. Inovaţia îi aduse o mică avere.

În tot acest timp nu conteni s-o caute pe Elaine Held. La izbucnirea războiului intră în armată. Aici trebui să-şi dea numele adevărat, căci autorităţile i-au cerut certificatul de naştere. A fost dat mort în timpul unui zbor deasupra Germaniei. Greşeala a fost descoperită mai târziu şi rectificată în buletinul oficial. Unul dintre aspectele cele mai extraordinare ale acestui caz e că Abe Bellamy n-a ştiut de această rectificare.

Pasiunea băiatului pentru creşterea copiilor mici s-a dezvoltat o dată cu averea lui. A fondat o serie de cămine pentru copii în Belgia, şi cred că-şi extinde planul în Anglia şi America. Lasă, fireşte, un testament în favoarea lui John Wood, deoarece ca soldat adunase mai multe lucruri, pe care dorea sa le recapete, iar aceasta era singura cale. Ne lovim din nou de faptul că autorităţile engleze nu şi-au bătut niciodată capul ca să descopere dacă Bellamy a murit sau nu. Au acceptat informaţia oficială, iar Bellamy a trecut în posesia moştenirii pe care şi-o lăsase singur!

Jim îl aşteptă să continue, dar se părea că domnul Howett terminase.

— Asta-i toată istoria, căpitane Featherstone – spuse el grav.

Jim se uită în tavan şi trimise în aer un colac de fum.

— Există o căsuţă la Cloister Wood – spuse el. Căsuţa se află la exact cinci mile de aerodromul Addley, care şi iarna şi vara ţine o legătură poştală zilnică cu Belgia.

— Aşa mi se pare.

— Mi s-a spus – continuă Jim cu privirea aţintită mai departe în tavan – că domnul Wood e un pasager frecvent.

— S-ar putea.

— Avea obiceiul să sosească târziu după-amiaza şi să se întoarcă devreme dimineaţa. Se afla întotdeauna în Belgia dacă îi telefonai, aşa cum s-a întâmplat după asasinarea lui Creager.

— Şi asta s-ar putea – repetă domnul Howett.

— O altă realizare ciudată a Iui John Wood Bellamy e arta lui de a trage cu arcul şi săgeata, ceea ce ar putea să fie, după cum spuneaţi dumneavoastră, domnule Howett, în ce vă priveşte, o coincidenţă.

— De unde ştiţi? îl întrebă domnul Howett imediat.

— Am făcut mai demult nişte cercetări în Belgia, de fapt după moartea lui Coldharbour Smith, şi am descoperit că Wood se găsea la Londra. Am mai descoperit că foarte aproape de Wenduyne se află o întindere largă de nisip, unde un om, un englez excentric – acolo i se spune „englezul”, deşi e american – putea să se antreneze la trasul cu arcul mai multe ore pe zi, ceea ce şi făcuse ani de zile, chiar şi înainte de război. Va trebui să recunoaşteţi că şi asta e un lucru remarcabil.

Domnul Howett se întoarse brusc spre Jim Featherstone.

— Am să vă întreb ceva, Featherstone – spuse el. Sunteţi ofiţer de poliţie şi aveţi unele îndatoriri. Ştiu însă că uneori poliţia închide ochii, chiar în faţa celor mai oribile crime. Numiţi asta „a acţiona în interesul public”. Acest „interes public” a devenit un fetiş în Anglia. Nu sunt prea sigur dacă nu-i un fetiş la care oamenii cumsecade n-ar trebui să se închine. Cine e Arcaşul Verde?

— Mă întrebaţi serios? spuse Jim.

Domnul Howett dădu din cap.

— Am să vă spun cine e Arcaşul Verde – zise Jim, evitând încă privirea bătrânului. E cel care a scos-o pe Elaine Held din celula unde o închisese Abe, a fugit cu ea în miez de noapte şi a adus-o la Lady’s Manor, unde a fost descoperit

de dumneavoastră şi ţinut la respect cu pistolul până ce aţi aflat adevărul şi l-aţi ajutat să scape.

— N-am aflat cine era – răspunse domnul Howett grăbit. Avea o mască pe faţă. Trecerea subterană am descoperit-o mai târziu. Întâmplător. De fapt, am pătruns o dată în castelul Garre şi am fost văzut de Julius.

— Bellamy a făcut o descoperire similară când s-a dus în cămară să caute lapte. Mi-a spus Lacy azi-dimineaţă – zise Jim. Mi-a mai spus de asemenea că Abe a găsit o batistă, pierdută de Valerie când cerceta castelul şi luată apoi de Arcaşul Verde. Femeia care plângea şi a cărei voce a auzit-o Valerie era Elaine Held. A fost dusă pe un drum ocolit în căsuţa din pădure. Arcaşul Verde e omul a cărui barcă aţi găsit-o când a fost ucis Smith. E omul care se afla destul de aproape de Spike Holland în holul hotelului Carlton pentru a-l auzi pe Creager, pe care l-a recunoscut, el nefiind însă recunoscut, tot aşa cum nu l-a recunoscut nici Abe când s-a dus la el să cumpere castelul. Vă spuneam că l-a auzit pe Creager comunicându-i lui Holland că are să-i spună ceva. Atunci s-a hotărât să-l omoare, decât să apară povestirea, căci îşi închipuise cu totul eronat că istoria lui Creager va fi despre biciuirea lui, ceea ce însemna că va fi trădat, iar vizitele lui nocturne la castelul Garre vor deveni zadarnice. Arcaşul Verde e omul care a văzut-o pe Valerie trecând peste zid în curtea castelului Garre. Părăsindu-şi metodele obişnuite, a urmărit-o şi a scăpat-o de dulăi. Mai departe – continuă Jim – el a fost unul dintre primii oameni care au întâlnit-o pe Valerie când ea a ieşit din castel. Este omul care a luat jurnalul doamnei Bellamy, căci carnetul îi dezvăluia identitatea.

— Ce-aveţi de gând să faceţi? Să-l demascaţi? întrebă domnul Howett.

— Nu-i de „interes public” să-mi demasc viitorul cumnat – zise Jim – chiar dacă e un ucigaş sau – şi apăsă pe cuvinte – chiar dacă a acţionat ca un călău spuse Jim.

Bătrânul îi întinse mâna.

— Nu ştiu ce planuri ai, Jim Featherstone – zise el, dar am impresia că vei demisiona dintr-o slujbă bună.

— Poate că ai dreptate. Mi s-a spus că ai un venit personal, iar eu îţi ofer cea mai bună situaţie ce-mi stă în puteri.

— Aş dori să devin ginerele dumneavoastră – spuse Jim şi, o clipă, faţa bătrânului se întunecă.

— Chiar şi asta – spuse el gânditor. Depinde în întregime de ce va răspunde Elaine Bellamy la o întrebare pe care am să i-o pun în clipa când îşi va reveni destul ca să discute despre căsătorie.

SFÂRŞIT

1 În traducere, Drumul Câmpiei.

2 Ryte Ys Ryte, în engleza veche, în loc de Rigbt Is Right, cum se scrie astăzi. Fireşte, nu e vorba de o greşeală de scriere, ci doar de ignoranţa lui Bellamy.

2”Nemţoaică” – în limba franceză.

3 „Nemţoaică” – în limba franceză.

4 „Drumul dragostei”. Pronunţarea celor două nume, în limba engleză, este oarecum asemănătoare.

5 Joc de cuvinte. Ţăruş, în limba engleză, se spune spike. De aici legătura cu Spike Holland, reporterul.